LINDA HOWARD

Autoarea bestsellerurilor CAPCANA,
LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAȚI, ÎNTRE DORINȚĂ ȘI PERICOL

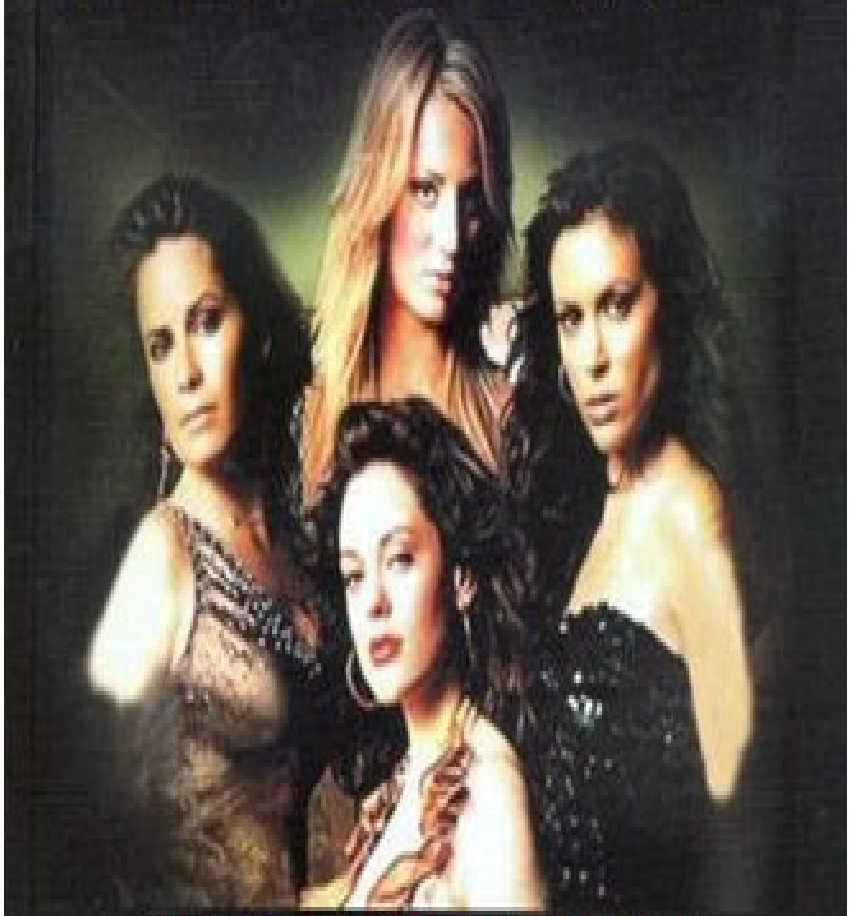

JOCUL MORȚII

LINDA HOWARD

Jocul morții

Prolog

Denver, 1975

— E de-a dreptul ridicol!

Strîngînd poşeta atît de tare încît i se albiseră articulaţiile degetelor, femeia îl

fixă cu privirea pe directorul şcolii, aflat de cealaltă parte a biroului.

— Mi-a spus că nu s-a atins de hamster. Copilul meu nu e un mincinos. Spune adevărul!

J. Clarence

Cosgrove era de şase ani director al Şcolii Mixte din Ellington, iar ca profesor avea la activ alţi douăzeci de ani. Era obişnuit să aibă de-a face cu părinţi temperamentali, însă femeia asta, înaltă şi uscăţivă,

care se postase în faţa lui, avîndu-l alături pe băieţelul aproape adormit, pur şi simplu îl dezarma. Nu-i plăcuse niciodată să vorbească în dialect, însă ei erau *nişte creaturi ciudate.* Deşi conştient că

face un lucru inutil, încercă să ajungă la o înțelegere.

— Avem un martor...

— Doamna Whitcomb l-a obligat să spună lucrul acesta. Corin n-ar fi fost capabil niciodată, dar

a b s o l u t *niciodată*, să-i facă vreun rău acelui hamster, nu-i aşa, scumpul meu?

— Da, mamă.

Vocea avea un timbru dulce, aproape nepământean, însă copilul continua să-l fixeze pe domnul

Cosgrove cu privirea aceea rece şi imobilă, de parcă ar fi vrut să-l distrugă.

— Vedeţi, exact cum v-am spus! strigă femeia pe un ton triumfător.

Domnul Cosgrove mai făcu o încercare.

— Doamna Whitcomb...

-... l-a urît pe Corin chiar din prima zi de şcoală. *E a* ar trebui să fie luată la întrebări, nu copilul meu. Buzele femeii se strînseră cu furie. Am stat de vorbă cu ea acum

două săptămîni, referitor la porcăriile pe care le bagă în cap acestor copii, şi i-am explicat că nu mă priveşte ce are de gînd să le spună celorlalţi, însă nu-i permit să-i vorbească – aruncă o

privire fugară către Corin – despre s-e-x copilului *meu*. De-asta a făcut ce a făcut.

— Doamna Whitcomb are o reputaţie excelentă ca profesor. Ea nu ar...

— Ba *a făcut-o!*

Nu-mi spune dumneata ce nu e în stare să facă, pentru că e limpede că ea e făptaşul! Pariez că ea a omorît hamsterul.

— Hamsterul îi aparţinea şi l-a adus la şcoală ca să le vorbească elevilor

despre el...

— Şi totuşi, ar fi putut să-l omoare. Dumnezeule mare, e vorba doar de un şobolan imens, spuse femeia cu nepăsare. Chiar dacă l-*ar fi ucis* Corin, cu toate că n-a făcut-o, nu înţeleg de ce se

face atîta caz. Corin a fost persecutat – *persecutat* -, iar eu nu voi permite una ca asta. Dacă n-o vei pune dumneata la punct pe femeia asta, o voi face eu.

Domnul Cosgrove îşi scoase ochelarii şi începu să şteargă

cu grijă fiecare lentilă în parte, doar pentru a face ceva util în timp ce încerca să găsească o modalitate de a neutraliza veninul femeii, unul capabil să distrugă definitiv cariera doamnei profesoare. Era clar

că nu se putea înțelege cu ea; nu-l lăsase nici măcar să rostească o frază pînă la capăt. Se uită o secundă la Corin; copilul îl fixa mai departe, cu chipul acela angelic, care contrasta atît de mult cu privirea-i

de gheață.

— Am putea vorbi între patru ochi? se adresă el femeii.

Ea îl privi surprinsă.

— Pentru ce? Dacă dumneata crezi că mă poți convinge că scumpul meu

Corin...

— Doar pentru cîteva clipe, o întrerupse el, încercînd să-şi ascundă satisfacţia că, de data asta, el fusese autorul întreruperii.

După expresia chipului ei, îţi

puteai da seama că femeii nu-i convenea deloc lucrul acesta.

— Vă rog, zise el pe un ton care lăsa să se creadă că avea de gînd să fie chiar politicos.

— Ei bine, fie, bătu ea în retragere.

Corin, iubitule, du-te puţin pînă afară. Rămîi lîngă uşă, ca mămica să te poată vedea.

— Da, mamă.

Domnul Cosgrove se ridică şi închise cu un gest brusc uşa în urma copilului.

Femeia păru

alarmată de întorsătura pe care o luau lucrurile, şi se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Vă rog, repetă el. Luaţi loc.

— Dar Corin...

— ... va fi în regulă.

Încă o întrerupere în favoarea mea, îşi zise el. Se aşează la birou, luă un pix şi începu să bată cu el în blatul de lemn, căutînd o cale diplomatică de a deschide subiectul. Cînd ajunse la concluzia că în

acest caz nu exista o cale îndeajuns de diplomatică, se hotărî să meargă direct la ţintă.

— Aţi luat vreodată în considerare posibilitatea de a-l ajuta pe Corin? Un bun specialist în

psihologia copilului...

— Nu eşti în toate minţile? şuieră ea, sărind în picioare, cu faţa schimonosită din pricina furiei. Corin nu are nevoie de un psiholog! E perfect sănătos. Scorpia aia

are o problemă, nu copilul meu. Trebuia să-mi dau seama că întrevederea asta va fi o pierdere de vreme, că dumneata vei fi de partea ei.

— Eu mă gîndesc doar la binele lui Corin, spuse el încercînd să-şi

păstreze calmul. Povestea cu hamsterul e doar cel mai recent dintre incidente. Au mai fost o mulțime de fapte reprobabile, de răutăți...

— Copiii îi poartă pică, zise ea pe un ton acuzator. Știu

eu cum se tot iau de el afurisiţii ăia mici, iar scorpia aceea nu face nimic pentru a-i potoli sau pentru a-l apăra. Mie îmi spune absolut tot. Dacă dumneata crezi că-i voi permite să mai rămînă în această

şcoală pentru a fi hăituit...

— Aveţi dreptate, spuse el fără ocolişuri.

Per total, ea avea mai multe întreruperi la activ, dar ultima era cea mai importantă.

— În momentul

acesta, o altă şcoală ar putea fi cea mai bună soluţie. Corin nu se acomodează aici. Aş putea să vă recomand cîteva şcoli particulare excelente...

— Nu vă deranjaţi, îl repezi ea şi porni spre uşă. Cum vă

imaginați că aș putea avea încredere în recomandările *dumneavoastră?*

Cu această ultimă lovitură, deschise ușa smucind-o și-l apucă pe Corin de braț.

— Să mergem, dragul meu. Nu va

mai fi nevoie să te întorci vreodată în locul ăsta.

— Da, mamă.

Domnul Cosgrove se întoarse la fereastră, urmărindu-i pe cei doi în timp ce se urcau în Pontiacul vechi, cu două

portiere, de culoare galbenă şi cu pete roşcate de rugină pe aripa stingă. Reuşise să o salveze pe doamna Whitcomb, dar era convins că cea mai gravă dintre probleme era cea care tocmai părăsise biroul. Să-i păzească

Dumnezeu pe cei din instituţia de învăţământ care avea să-l admită pe Corin. Poate că se va găsi cineva capabil să-l îndrume pe băiat înainte de a se produce un adevărat dezastru... dacă nu cumva era

deja prea tîrziu.

În maşină, femeia păstră o tăcere încrîncenată pînă se îndepărtară cît de cît de şcoală. Cînd se opri în dreptul semaforului, îl lovi pe Corin pe neaşteptate, cu atîta putere, încît acesta

se izbi cu capul de geam.

— Afurisitule ce eşti! zise ea printre dinţi. Cum îndrăzneşti să mă umileşti în asemenea hal? Să fim chemaţi în biroul directorului şi să mi se adreseze

precum unei *idioate*. Ştii ce-ai să păţeşti după ce vom ajunge acasă, nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

Ultimele două cuvinte fură un strigăt ameninţător.

— Da, mamă.

Chipul copilului părea lipsit de

expresie, însă privirea lui ardea, anticipînd într-un fel ceea ce avea să urmeze.

Ea strînse mîinile pe volan, ca şi cum ar fi vrut să-l zdrobească.

— Tu vei fi perfect, chiar dacă

pentru asta va trebui să te stîlcesc în bătaie. Ai priceput? Copilul *m e u* va fi unul *perfect*.

— Da, mamă, spuse Corin.

CAPITOLUL 1

Warren, Michigan, 2000

Jaine Bright se trezi prost dispusă.

Vecinul său, oaia neagră a cartierului, se întorsese acasă la ora trei dimineața.

Dacă maşina lui avusese vreodată amortizoare, cu siguranţă că acestea nu mai funcţionau de o grămadă de vreme. Din nefericire, dormitorul ei se afla pe aceeaşi parte pe care rula el. Nici

măcar perna trasă peste cap nu atenua zdrăngănitul Pontiacului cu opt cilindri. Trîntise mai întîi portiera şi aprinsese becul din verandă, aflat deasupra bucătăriei, care prin nu ştiu ce artificiu drăcesc era

poziţionat în aşa fel încît lumina lui îi bătea direct în ochii, ori de cîte ori se afla cu faţa spre fereastră. Apoi trîntise de trei ori la rînd uşa batantă cu plasă, ieşind şi intrînd, uitînd evident să stingă

becul din verandă. După alte cîteva minute, aprinsese şi lumina din bucătărie.

Dacă ar fi ştiut cine îi va fi vecin înainte de a cumpăra casa, în veci vecilor nu ar mai fi semnat

respectivul contract. Timp de două săptămîni, cît avea de cînd se mutase aici, individul reuşise să-i strice toată bucuria pe care o simţise Ia gîndul că îşi cumpărase prima ei proprietate.

Era un beţiv. Dar de ce nu putea fi un beţiv de treabă? se întrebă ea dezgustată. De ce trebuia să fie un beţiv ursuz şi urîcios, genul acela de om care te face să-ţi fie teamă să laşi pînă şi pisica

pe-afară atunci cînd este acasă? BooBoo nu prea aducea a motan adevărat, dar maică-sa îl iubea atît de mult, încît Jaine n-ar fi vrut ca acesta să pățească ceva cîtă vreme se afla în custodia ei. N-ar fi fost în stare

să dea din nou ochii cu ea dacă, la întoarcerea părinţilor din acea vacanţă de vis, constînd în turul Europei vreme de şase săptămîni, BooBoo ar fi fost mort sau ar fi dispărut.

Vecinul îi pusese deja gînd rău bietului BooBoo, fiindcă descoperise urme de lăbuţe pe capota maşinii sale. După felul în care reacţionase, ai fi jurat că are un Rolls nou-nouţ, nu un Pontiac vechi de

zece ani, mîncat de rugină.

Norocoasă ca de obicei, avea acelaşi program ca şi el. Acum, de exemplu, era plecat să-şi mai cumpere ceva de băut. Dacă avea într-adevăr un loc de muncă, înseamnă că

programul acestuia era cel puţin ciudat, deoarece ea nu observase pînă în prezent nici o ordine între plecările şi venirile lui acasă.

Oricum ar fi fost, ea încercase să se poarte cît mai

civilizat în ziua aceea cînd el îi arătase urmele de lăbuţe de pe maşină. Luînd în considerare şi felul cum se răstise la ea din pricină că petrecerea ei de inaugurare a casei îl ţinuse treaz, faptul

că îi zîmbise reprezentase pentru ea un efort.

Individul nici nu băgase de seamă zîmbetul ei împăciuitor, ci sărise de la locul lui, din maşină, şi i se adresase furios:

— Ar fi bine,

doamnă, să-ţi ţii pisica aia blestemată cît mai departe de maşina mea!

Zîmbetul îi îngheţase pe buze. Lui Jaine nu-i plăcea să zîmbească la toată lumea, mai ales dacă era

nevoită s-o facă pentru o jigodie nebărbieritǎ care arunca priviri fioroase şi părea scoasă din minți. Avusese de gînd să-i dea cîteva replici tăioase, dar apoi se răzgîndise. La urma urmelor, era nou-

venită în cartierul acela, şi deja o pornise cu stîngul în relaţia cu tipul acela. N-ar fi dorit ca între ei să pornească un adevărat război. Era decisă să mai dea diplomaţiei încă o şansă.

— Îmi pare rău, spusese ea, păstrînd un ton neutru. Îl voi supraveghea de acum încolo. E al părinților mei, așa că nu va sta aici prea mult timp. Mai rămăseseră cinci săptămîni. El bombănise ceva, iar

apoi sărise din nou în maşină, luînd-o grăbit din loc. Jaine ciulise atentă urechile. Pontiacul ăla arăta îngrozitor, însă motorul lui torcea precum o pisică. Avea sub capotă o grămadă de cai-putere.

Era evident că diplomaţia nu avea nici un efect asupra acestui individ.

Iar acum, sculase din nou tot cartierul la ora trei dimineaţa, cu automobilul lui blestemat. Culmea nedreptăţii, după ce

el sărise cu gura pe ea, reproşîndu-i că îl trezise în toiul după-amiezii, acum ea era cea care avea un chef nebun să se ducă în faţa uşii lui şi să ţină degetul apăsat pe sonerie pînă ce avea să-l trezească din somn,

pe el sau pe oricine altcineva.

Exista însă o mică problemă. Îi era oarecum teamă de el. Lui Jaine nu-i plăcea deloc lucrul acesta; nu obişnuia să dea înapoi în faţa nimănui, dar tipul ăsta o făcea să se

simtă stînjenită. Nici măcar nu îi ştia numele, pentru că cele două ocazii în care se întîlniseră nu fuseseră deloc ceva de genul: „bună, numele meu e aşa şi pe dincolo". Tot ce ştia despre el era că avea un

caracter insuportabil şi că, după toate probabilităţile, lucra pe unde apuca. În cel mai bun caz, era un alcoolic, iar alcoolicii sînt de obicei răi şi răzbunători. În cel mai rău caz, ar fi

putut face tot felul de afaceri ilegale, ceea ce însemna că, pe deasupra, mai era şi *periculos.*

Era un individ masiv, musculos, cu un păr negru tuns foarte scurt, arătînd ca şi cum ar fi fost ras în cap. De cîte

ori îl văzuse, părea să nu se fi bărbierit de cel puţin trei zile. Dacă mai punea la socoteală şi ochii aceia injectaţi şi temperamentul lui agresiv, avea descrierea completă a unui *alcoolic*. Faptul că era masiv

şi musculos o făcea să se simtă şi mai neputincioasă. Cartierul părea unul *sigur*, dar ea nu se simţea deloc în siguranţă avînd un asemenea vecin.

Nemulţumită de ea însăşi, se dădu jos din pat şi se

duse ta fereastră pentru a lăsa storurile. Îşi făcuse un obicei din a lăsa fereastra descoperită, de teamă că nu o va trezi soneria deşteptătorului; în schimb, razele soarelui o trezeau

cu regularitate. În repetate rînduri găsise ceasul deşteptător trîntit pe podea, ceea ce o făcuse să-şi imagineze că acesta reuşise să o trezească doar atît cît să-i aplice o lovitură zdravănă.

Pînă la urmă alesese varianta perdelelor lungi care nu permiteau nimănui să vadă ce se petrece în interior, cu excepţia momentelor cînd lumina era aprinsă; ea obişnuia să le dea la o parte doar după

ce stingea becul lăsat aprins pe timpul nopţii. Dacă astăzi avea să ajungă tîrziu la lucru, vina îi va aparţine în exclusivitate vecinului ei, pentru că o forţase să se orienteze după

ceasul deşteptător şi nu după razele soarelui.

În drumul ei spre pat se împiedică de BooBoo. Motanul sări în sus scoţînd un ţipăt.

— lisuse! BooBoo, m-ai speriat de moarte.

Nefiind obişnuită cu animalele de companie, Jaine uita mereu sa fie atentă pe unde calcă. Habar n-avea de ce naiba dorise mama ei ca tocmai *e α* să aibă grijă de motan, în loc să-i fi preferat pe Shelley

sau pe Dave. Amîndoi aveau copii care s-ar fi putut juca cu BooBoo. Cum începuse deja vacanța de vară, cu siguranță că la ei acasă era tot timpul cineva. Cu toate a s t e a , *n u u u* . Ea fusese nevoită să-l

ia pe BooBoo. Ce conta că era singură, că lucra cinci zile pe săptămînă, şi că nu mai avusese un animal de companie. Dacă şi-ar fi ales unul, cu siguranţă că n-ar fi semănat cu BooBoo.

De cînd sosise, motanul era într-o continuă stare de nemulţumire, şi îşi manifesta frustrarea prin atacul asupra mobilierului. În mai puţin de o săptămînă, sofaua ajunsese în asemenea hal încît

trebuia retapiţată. Şi, colac peste pupăză, BooBoo nu o agrea. O accepta doar atunci cînd se a f l a *la el* acasă, lăsîndu-se mîngîiat, dar nu-i plăcea să locuiască împreună cu ea. De cîte ori încerca să-l atingă,

se făcea ca un arc şi începepea să o scuipe.

Şi, ca să fie totul şi mai frumos, Shelley se supărase pe ea pentru că mama o alesese să aibă grijă de nepreţuitul ei BooBoo. La urma urmei, Shelley era

sora cea mare, cea care avea situația cea mai stabilă. Faptul că o alesese pe Jaine în locul ei nu avea nici o logică. Jaine era de acord cu ea, dar asta nu o scutise de resentimente.

Pe Jaine o enerva

şi mai mult faptul că David, mai tînăr cu un an decît Shelley, era şi el supărat pe ea, însă nu din pricina lui BooBoo, deoarece era alergic la părul de pisică. Pe el îl scosese din sărite faptul că tatăl lor îşi

lăsase nepreţuitul automobil în garajul ei. Ea ar fi vrut să fi luat David pacostea aia de maşină. Şi-ar fi dorit ca tatăl ei să-şi fi lăsat maşina în propriul lui garaj, dar acesta se temuse să o lase nesupravegheată

timp de şase săptămîni. Înţelesese lucrul acesta, dar nu pricepuse de ce o lăsaseră pe ea să aibă grijă de amîndoi, adică şi de motan, şi de automobil. Shelley nu înţelesese treaba

cu motanul, David nu pricepuse cum stau lucrurile cu maşina, iar ea nu pricepuse cum stau lucrurile în ambele privinţe.

În concluzie, fratele şi sora ei erau supăraţi pe ea, BooBoo distrugea

sistematic sofaua, ei îi era teamă că maşina tatălui ei ar putea avea de suferit cît timp va rămîne în custodia ei, şi, pe deasupra, beţivanul de alături îi făcuse viaţa un calvar.

Dumnezeule, cum

de îi venise ideea să-şi cumpere o casă? Dacă ar fi rămas mai departe în apartamentul ei, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întîmplat, n-ar mai fi dispus de un garaj, iar animalele de companie n-ar fi

fost admise în bloc.

Dar ea se îndrăgostise pur şi simplu de acest cartier, de casele lui vechi, în stilul anilor patruzeci, care pe deasupra aveau şi un preţ destul de mic. Îi plăcuse că era locuit

de oameni din diverse medii sociale, de la familii tinere cu copii, pînă la bătrîni ajunşi la pensie, ale căror familii veneau în vizită în fiecare duminică. Unii dintre ei îşi petreceau serile

răcoroase stînd pe verandă şi urmărindu-i pe trecători, în timp ce copiii se jucau prin curte, fără să se teamă de traficul intens de pe şosea. Ar fi trebuit să se intereseze mai bine despre vecini, însă,

la prima vedere, i se păruse că zona respectivă era tocmai potrivită pentru o femeie nemăritată. În plus, fusese superîncîntată să găsească o casă solidă şi bine întreţinută la un

preţ atît de mic.

Convinsă că nu va putea adormi din nou tot gîndindu-se la vecinul ei, Jaine îşi puse mîinile sub cap şi, cu ochii ţintă în tavan, se apucă să facă planuri de renovare a locuinţei. Bucătăria

şi baia trebuia aduse la standarde moderne, ceea ce însemna că era nevoie de îmbunătăţiri serioase, iar ea nu dispunea deocamdată de banii necesari. În consecinţă, se

hotărî ca mai întîi să o zugrăvească şi să cumpere alte jaluzele. Apoi va desfiinţa peretele dintre living şi sala de mese, astfel ca spaţiul să fie unul deschis. Intenţiona să vopsească arcada rezultată într-o

culoare care să sugereze nuanța naturală a pietrei...

O trezi din somn soneria enervantă a ceasului deșteptător. Deși mașinăria aia blestemată reușise să o trezească, vru să întindă mîna și să

oprească alarma. Cifrele colorate în roşu străluciră în întunericul camerei, făcînd-o să clipească; le mai privi încă o dată.

— Ah, la dracu', mormăi ea, sărind jos din pat. Şase şi cincizeci şi opt de

minute; alarma se oprise de fapt în urmă cu aproape o oră, ceea ce însemna că era în întîrziere.

Într-o mare întîrziere.

— La dracu', la dracu', la dracu', mormăi ea grăbindu-se să intre sub duş,

unde nu stătu mai mult de un minut. În timp ce se spăla pe dinți, se duse fuga la bucătărie și se apucă să desfacă o conservă pentru BooBoo, care aștepta deja lîngă bolul lui, privind-o fix.

— De ce n-ai sărit în pat cînd ţi s-a făcut foame, cum faci în fiecare zi? Nu, azi te-ai hotărît să ai răbdare, iar acum eu sînt cea care nu are timp să mănînce.

BooBoo îi demonstra că nici

nu-i pasă dacă ea mănîncă ori ba, atîta vreme cît el avea cu ce să se hrănească.

Jaine reveni fugind în dormitor, îşi făcu un machiaj rapid, îşi puse cerceii şi ceasul şi se repezi spre

hainele pe care obişnuia să le poarte în momentele în care era în întîrziere, haine care nu-i dădeau niciodată prea mari bătăi de cap: pantaloni negri, o bluză albă de mătase, şi pe

deasupra o jachetă scurtă, de culoare roşie. Îşi băgă dintr-o mişcare picioarele în pantofi, îşi luă la repezeală poşeta, şi dispăru pe uşă.

Bătrîna doamnă cu părul grizonat, care locuia pe partea cealaltă a străzii,

tocmai îşi scotea gunoiul. Era ziua în care se ridicau deşeurile.

— La dracu', rahat, mormăi Jaine printre dinţi. Apoi se răsuci în loc şi intră în casă. Încerc să nu înjur pe nimeni, îl repezi ea

pe BooBoo în timp ce scotea din găleată punga cu deşeuri menajere şi o prindea la gură cu un şnur, dar tu şi Bărbatul Perfect mă faceţi să mă răzgîndesc. BooBoo îi întoarse spatele.

Jaine ieşi din casă

la fel de grăbită, îşi reaminti că nu încuiase uşa, făcu cale întoarsă încă o dată, după care se duse şi aruncă punga în tomberon. Pentru prima oară, nu se străduí să nu facă zgomot; spera chiar că va reuşi

astfel să-l trezească pe nemernicul acela fără scrupule care-i era vecin. Apoi se îndreptă în pas săltat spre maşina ei, un Dodge Viper vişiniu pe care îl adora, şi, ca măsură de precauţie, în momentul în care

porni motorul acceleră pentru cîteva secunde înainte de a da înapoi. Cu un zgomot asurzitor, maşina lovi tomberonul. Urmă imediat un alt „clang" puternic, în secunda în care

acesta se prăbuşi peste cel al vecinului, azvîrlindu-i capacul în mijlocul străzii.

Jaine închise ochii şi îşi sprijini capul de volan cu destulă blîndeţe, pentru că nu voia să se aleagă cu o

vînătaie. Pînă la urmă, poate că ar fi trebuit să-şi aplice singură o vînătaie; astfel nu şi-ar mai fi făcut probleme că nu a ajuns la slujbă în timp util. Renunţă să înjure deoarece singurele fraze pe care le avea

acum în minte nu erau unele pe care ţinea neapărat să le folosească.

Jaine coborî din maşină. Trebuia să se stăpînească, nu să provoace un scandal. Ridică tomberonul, puse sacii la locul lor şi

aşează capacul deasupra. Apoi se ocupă de cel al vecinului. Adună deşeurile răspîndite pe jos – el nu-şi depozita deşeurile aşa cum ar fi trebuit, cum o făcea ea, în mod ordonat – dar la ce te puteai

aştepta din partea unui beţiv? – după care se duse în mijlocul străzii pentru a lua capacul care zăcea lîngă bordură, în faţa casei de vizavi. Tocmai cînd se pregătea să-l ridice, auzi în spatele ei

cum se trîntea o uşă.

Ei bine, dorinţa ei devenise realitate: nemernicul fără scrupule se trezise în cele din urmă.

— Ce *dracu'* faci aici?

Bărbatul arăta groaznic. Era

transpirat, nebărbierit şi purta un tricou jegos.

Jaine se răsuci pe călcîie, se duse spre cele două tomberoane şi trînti capacul deasupra celui care-i aparţinea vecinului.

— Îţi adun

deşeurile, i-o întoarse ea.

Ochii lui aruncau scîntei. Erau injectaţi, ca de obicei, dar efectul rămînea acelaşi.

— De ce naiba nu mă laşi şi pe mine să dorm? Eşti cea mai gălăgioasă

femeie pe care am întîlnit-o vreodată...

Injusteţea afirmaţiei lui o făcu să uite că-i era teamă de el. Jaine se felicită că-şi pusese o pereche de pantofi cu toc înalt pentru că în felul acesta îi ajungea

măcar pînă la... bărbie. Aproape pînă acolo.

Şi ce dacă era un tip înalt? Ea era *furioasă*, iar o *persoană furioasă* e oricum mai tare decît una *mai înaltă.*

— Şi zici că sînt

gălăgioasă? întrebă ea strîngînd din dinţi. Nu ştia dacă era în stare să ridice tonul, deoarece avea fălcile încleştate, dar făcu totuşi o încercare. *E u* sînt cea gălăgioasă?

Întinse un deget spre el. Nu

intenţiona să-l atingă, mai ales pentru că tricoul lui era atît de murdar.

— Eu sînt cea care a trezit un cartier întreg, azi de dimineaţă pe la ora trei, din pricina chestiei ăleia împuţite pe care

dumneata o numeşti maşină? Eu eram cea care-şi trîntea portiera şi apoi uşa batantă, de trei ori la rînd? Ţi-ai uitat cumva sticluţa şi te-ai întors după ea? Eu am lăsat aprins becul din verandă, ca lumina lui să

răzbată direct la mine în dormitor şi să nu pot dormi?

El deschise gura ca să-i dea binemeritata „binecuvîntare", însă Jaine nu terminase ce avea de spus.

— În afară de

asta, e normal ca oamenii să doarmă la ora trei dimineaţa şi nu la ora două după prînz, sau la – se uită o clipă la ceas – ora şapte şi treizeci, dimineaţa. Doamne, întîrziase nepermis de mult. Aşa că ia mai

slăbeşte-mă, amice! Du-te să-ţi îneci mai departe amarul în băutura de pe fundul sticlei. Dacă ai să bei suficient de mult, ai să adormi în orice condiţii.

El deschise iarăşi gura, dar Jaine îl opri împungîndu-l

cu degetul.

Oh, ce porcărie. Acum va trebui să mi-l dezinfectez, se gîndi ea şi continuă:

— Mîine o să-ţi cumpăr o pubelă nouă, aşa că taci din gură. Şi dacă ai să te iei cumva de motanul mamei, am

să te jupoi bucăţică cu bucăţică. Am să-ţi mutilez ca la carte ADN-ul, de n-are să mai fie în stare să producă ceva, ceea ce cred că va fi un lucru bun pentru întreaga omenire.

Îl măsură cu o

privire agresivă, începînd de la hainele zdrenţuite şi jegoase şi terminînd cu mutra nebărbierită.

— Ai priceput?

El aprobă dînd din cap.

Jaine respiră adînc, încercînd să

se reculeagă.

— În regulă, atunci ne-am înțeles. La naiba, m-ai făcut să înjur. Şi eu care încerc de fiecare dată să mă abțin.

Bărbatul o privi ciudat.

— Daaa, ar trebui

să fii mai atentă cu afurisitele alea de injurii.

Jaine îşi îndepărtă părul care-i venea peste faţă, încercînd să-şi aducă aminte dacă în dimineaţa aceea avusese timp să şi-l perie.

— Am întîrziat, spuse ea. N-am putut să dorm, n-am luat nici micul dejun, nici măcar o cafea. Mai bine plec înainte să-ţi fac vreun rău.

— Bună idee, aprobă el. Nu mi-ar plăcea să te arestez.

Jaine îl privi stupefiată.

— Poftim?

— Sînt polițist, spuse el. Apoi îi întoarse spatele și o porni spre casă.

Jaine se uita buimacă după el. Un *polițai?*

— Ei bine, puțin

îmi pasă, spuse ea.

CAPITOLUL 2

În fiecare zi de vineri, Jaine, împreună cu alte trei prietene de la Hammerstead Technology, firma la care erau angajate, se întîlneau după orele de program în

localul lui Ernie, care funcţiona atît ca bar, cît şi ca rotiserie, pentru a cina, a bea un pahar de vin şi, bineînţeles, pentru a sta de vorbă.

Hammerstead era de fapt o companie-satelit, care se

ocupa cu subansamblele din domeniul tehnologiei computerelor, aparţinînd firmei General Motors. Compania fusese înfiinţată chiar aici, în Detroit, unde domeniul

computerelor rămăsese destinat în principal bărbaţilor.

Compania era destul de mare, ceea ce făcea ca atmosfera să fie oarecum ciudată, astfel ca amestecului aceluia de genii în ale

computerelor să nu i se poată aplica sintagma „ceva conform cu activitatea desfăşurată într-un birou", şi nici managementul potrivit unui asemenea gen de activitate. Dacă

Jaine ar fi avut şansa să lucreze într-unul din birourile acelea de cercetare-dezvoltare, alături de acele creaturi ciudate, atunci cu siguranţă nimeni n-ar fi băgat de seamă că întîrziase în

dimineaţa respectivă. Din nefericire însă, ea răspundea de departamentul de contabilitate, iar şeful ei direct era una din acele persoane care adorau punctualitatea.

Fiind nevoită să recupereze timpul pierdut în dimineaţa cu pricina, ea ajunse la Ernie's cu o întîrziere de cinci minute, însă cele trei prietene rezervaseră deja o masă.

Ernie's era plin

pînă la refuz, aşa cum se întîmpla de obicei în serile de weekend, iar ei nu-i plăcea să stea la bar, aşteptînd să se elibereze o masă, nici măcar atunci cînd era într-o stare de spirit bună.

— Ce zi! declară

ea trîntindu-se pe scaunul liber.

În timp ce-i mulţumea Celui de Sus, mai adăugă încă un motiv de recunoştinţă pentru faptul că era vineri. Fusese o zi afurisită, dar cel puţin ultima din

acea săptămînă.

— Povesteşte-mi, mormăi Marci în timp ce stingea un muc de ţigară şi îşi aprindea alta. Mai devreme, Brick era o mare de lacrimi. Oare bărbaţii pot suferi de sindrom pre-menstrual?

— Nu e cazul, spuse Jaine, gîndindu-se la ticălosul acela de vecin al ei – un ticălos care mai era şi *poliţai*. S-au născut deja cu testosteronul plin de otravă.

— Oh, asta era, de

fapt, problema? Marci îşi dădu ochii peste cap. Credeam că o fi de vină luna plină, sau cam aşa ceva. N-o să vă vină să credeţi – Kellman m-a pişcat zdravăn de fund astăzi.

— *Kellman?* se mirară la unison

celelalte trei, vocile lor perfect sincronizate atrăgînd atenţia celor din jur. Apoi le bufni rîsul, deoarece dintre toţi cei care i-ar fi putut căuta pricină, Kellman era ultimul la care s-ar fi gîndit.

Derek Kellman, în vîrstă de treizeci şi trei de ani, era imaginea perfectă a unui *geniu-tăntălău.*

Înalt şi mătăhălos, se mişca cu graţia unui beţiv notoriu. Mărul lui Adam, mult prea proeminent în

comparaţie cu gîtul său subţire, îţi lăsa impresia că se înecase cu o lămîie. Părul roşcat părea să nu fi cunoscut niciodată binefacerile unui periat; acum era aranjat pe o parte, iar în secunda

următoare se zburlea tot. În privinţa computerelor însă, omul se dovedea a fi un adevărat geniu şi, într-un anume fel, toate se simţeau ataşate mai mult sau mai puţin de el, asemenea unor

surori mai mari care încercau să-l protejeze. Derek era un bărbat timid, stîngaci, care, în afara computerelor, n-avea habar de nimic. Pe la birou se zvonea că ar fi atras de ambele sexe, dar nimeni nu ştia cu

siguranţă dacă în spatele bîrfelor exista ceva real. Nimeni nu risca să-l considere pe Kellman homosexual.

— E imposibil, spuse Luna.

— E doar o invenţie de-a ta, o

acuză T.J.

Marci pufni în rîs, rîsul acela dogit, specific fumătorilor, şi trase cu sete din ţigară.

— Jur pe Dumnezeu, e purul adevăr. Eu n-am făcut altceva decît să trec pe lîngă el,

pe coridor. În secunda următoare m-am pomenit că mă apucă de fund, cu ambele mîini, ca şi cum ar fi apucat o minge de baschet.

Imaginea mentală rezultată le făcu pe cele trei să chicotească din nou.

— Şi tu ce-ai făcut? întrebă Jaine.

— Ei bine, nimic, zise Marci. Problema e că Bennett, canalia, stătea şi se uita la noi.

Oftară la unison. Bennett Trotter îşi

făcuse deja un titlu de glorie din umilirea subordonaţilor săi, iar bietul Kellman devenise favoritul lui la acest capitol.

— Ce era să fac? zise apoi Marci, scuturînd din cap. Nu voiam să-i ofer

netrebniculuiăluia şi mai multă muniţie pe care să o folosească împotriva bietului băiat. L-am mîngîiat uşor pe obraz pe Kellman, şi i-am spus ceva drăgăstos, ceva de genul: „Nici nu ştiam că-ţi faci

griji". Kellman s-a făcut mai roşu decît părul lui, şi s-a strecurat discret în toaleta bărbaţilor.

— Şi Bennett cum a reacţionat? se interesă Luna.

— Abordînd un surîs afectat, a declarat că, dacă ar

fi ştiut că sînt atît de disperată încît să recurg la unul ca Kellman, atunci, în numele caritătii, şi-ar fi oferit demult serviciile.

Remarca acestuia le făcu pe toate să-şi dea ochii peste cap.

— Cu alte

cuvinte, s-a dovedit încă o dată un ticălos înfumurat, spuse Jaine dezgustată.

Una era politica, cu aura ei de corectitudine, şi alta era realitatea, iar realitatea demonstra că

bărbaţii rămîneau bărbaţi. Unii dintre cei cu care lucrau la Hammerstead erau nişte libidinoşi agasanţi şi nimic n-ar fi reuşit să-i schimbe.

Majoritatea bărbaţilor erau de treabă, dacă ţineai

cont de faptul că existau şi femei care se dovedeau a fi nişte scorpii masculinizate. Jaine nu mai căuta perfecţiunea, nici la locul de muncă, nici în viaţa cotidiană. Luna o considera o persoană mult prea

critică, însă Luna era cea mai tînără din grupul lor, şi vedea încă totul în roz.

În aparenţă, cele patru prietene păreau să aibă în comun doar locul de muncă. Marci Dean, cea care punea la

cale întîlnirile grupului lor, avea patruzeci şi unu de ani şi era cea mai vîrstnică membră a grupului. Se căsătorise de trei ori, divorţase tot de-atîtea ori, şi, de la ultima vizită la tribunal, optase

pentru relaţii mai puţin formale.

Părul ei era de un blond platinat care bătea spre alb, pielea începea să se resimtă din pricina fumatului, iar hainele pe care le purta erau întotdeauna puţin

cam strimte. Îi plăceau berea şi bărbaţii cu înfăţişare suficient de sexy, şi manifesta, conform declaraţiilor ei, o înclinaţie spre jocul de bowling.

— Sînt tot ce şi-ar putea dori un

bărbat, declară ea izbucnind în rîs. Am gusturile unui băutor de bere care cheltuie ca şi cum ar bea mereu doar şampanie.

Actualul iubit al lui Marci, cu care aceasta locuia, era un individ pe nume

Brick[1], un munte de om, bine garnisit cu muşchi, pe care nici una din cele trei prietene ale ei nu-l plăceau. În particular, Jaine considera că numele i se potrivea de minune tipului pentru că era într-

adevăr nesimțitor precum o cărămidă. Era cu zece ani mai tînăr decît Marci, lucra doar ocazional, şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului bînd bere, bere cumpărată de ea, şi se uita la

televizor, care era tot al ei. Aşa cum declara chiar Marci, după toate probabilităţile Brick agreea stilul ei de a face sex, ceea ce reprezenta un motiv suficient de puternic pentru a-l păstra lîngă ea, cel

puţin o vreme.

Luna Scissum, cea mai tînără membră a grupului, avea douăzeci şi patru de ani şi toţi o considerau „steaua" departamentului de contabilitate. Era o femeie înaltă, zveltă şi avea graţia şi

orgoliul unei feline. Pielea perfectă, în nuanţe de caramel-deschis, timbrul vocii cald şi suav îi făceau praf pe bărbaţi. În realitate, era exact opusul lui Marci. Marci era genul de femeie vorbăreaţă, iar Luna

genul introvertit, cu maniere de lady. Nimeni nu o văzuse reacţionînd violent, cu excepţia ocaziilor cînd cineva se referise la persoana ei numind-o „afro-americană".

— Eu sînt *a m e r i c a n ă !* se

repezise ea, luîndu-l pe sus pe atacator. N-am fost niciodată în Africa. M-am născut în California, tatăl meu a fost maior în Marina Militară. Am trăsături africane, dar le moştenesc şi pe cele ale albilor.

Ridicase apoi braţul subţire, studiindu-i cu atenţie culoarea.

— După mine, sînt puţin cam ciocolatie. Fiecare din noi are însă şi ceva nuanţe de ciocolatiu, aşa că degeaba încerci să

mă excluzi.

Bărbatul respectiv sfîrşise prin a-i cere mii de scuze, iar Luna îi răspunsese printr-un surîs graţios, iertîndu-l cu o asemenea generozitate, încît totul se încheiase cu o invitaţie în oraş

din partea „agresorului". În clipa aceea, avea o relaţie cu unul din fundaşii echipei de fotbal Detroit Lions; din nefericire, în timp ce ea făcuse o adevărată pasiune pentru Shamal King, acesta avea deja un

renume datorită nenumăratelor lui aventuri, petrecute prin diversele oraşe pe care le vizitase împreună cu membrii echipei de fotbal. Ochii căprui ai Lunei erau mai mereu umbriţi de tristeţe, însă nu

dădea semne că are de gînd să renunţe la el.

TJ. Yother lucra la departamentul de resurse umane, şi era cea mai conservatoare din grup. Avea aceeaşi vîrstă ca şi Jaine, adică treizeci de ani,

şi era căsătorită de nouă ani cu iubitul său din vremea colegiului. Locuiau într-o căsuţă cochetă, într-una din suburbiile oraşului, împreună cu două pisici, un papagal şi un cocker spaniel. Singurul

lucru care deranja liniştea cuibuşorului lor era faptul că ea şi-ar fi dorit un copil, însă soţul ei, Galan, nu era de aceeaşi părere. În particular, Jaine era de părere că TJ. ar fi trebuit să dea dovadă de ceva mai

multă independenţă. Cu toate că Galan era ocupat cu slujba sa de supraveghetor în cadrul firmei Chevrolet, de la trei după-amiaza pînă la unsprezece noaptea, T.J. privea mereu cadranul ceasului de la încheietura

mîinii, ca şi cum ar fi trebuit să fie acasă la o oră anume. După cum descoperise Jaine, Galan nu era de acord nici cu întîlnirile lor de vineri scara, deşi ele se întîlneau la Ernie's doar ca să

cineze împreună, fără a depăşi vreodată ora nouă; nu se aventurau prin baruri, şi nici nu beau pînă la primele ore ale dimineţii.

În final, nimeni nu are parte de o viaţă perfectă,

reflectă Jaine. Nici ea nu stătea prea bine la capitolul romantism. Fusese logodită de trei ori, dar niciodată nu reuşise să ajungă în faţa altarului. După cea de-a treia relaţie eşuată, decisese să abandoneze pentru

o vreme capitolul întîlnirilor şi să se concentreze exclusiv asupra carierei. Iar acum, după şapte ani, continua să facă acelaşi lucru. Dispunea de un credit considerabil, un cont în bancă

frumuşel şi, pe deasupra, tocmai îşi cumpărase prima ei casă – chiar dacă nu era la fel de încîntată de aceasta ca la început, avîndu-l drept vecin pe individul acela ţîfnos, nesuferit, cretin şi egoist. O fi

fost el polițist, dar asta n-o scutea pe ea de senzația de nesiguranță, deoarece, polițist ori nu, avea înfățișarea unui tip capabil să-ți dea foc casei doar pentru faptul că nu te vedea cu ochi buni.

Iar pe ea n-o avusese la suflet din prima zi.

— În dimineaţa asta, am avut parte de o nouă ceartă cu vecinul meu, spuse ea, oftînd şi sprijinindu-şi coatele de masă.

— Ce a mai făcut

de data asta?

TJ. se arătă înţelegătoare, deşi ştia că Jaine era o persoană încăpăţînată. Cu toate acestea, nişte vecini răi erau capabili să-i transforme existenţa într-un

adevărat chin.

— Eram grăbită, însă am fost nevoită să mă ocup şi de gunoi. Ştii, nu-i aşa, că întotdeauna cînd eşti în întîrziere apare ceva care nu s-ar ivi dacă ai avea timp berechet. În dimineaţa asta totul

mi-a mers anapoda. Ei bine, tomberonul meu l-a dărîmat pe al lui, iar capacul a zburat direct în mijlocul străzii. Vă imaginaţi ce zgomot a făcut. În momentul acela a apărut individul, dînd de perete uşa

principală, precum un urs, şi strigînd că sînt cea mai gălăgioasă femeie pe care a cunoscut-o vreodată.

— Trebuia să-i tragi una cu tomberonul, spuse Marci, care nu credea în zicala cu

„să întorci şi celălalt obraz".

— M-ar fi arestat pentru tulburarea liniştii publice, spuse Jaine pe un ton plîngăreţ. E poliţai.

— Nu se poate!

Nu le venea să creadă, după ce

auziseră descrierea pe care ea i-o făcuse, adică ochi injectaţi, barbă ţepoasă şi haine jegoase, descriere care nu se potrivea cu imaginea clasică a unui poliţist.

— Bănuiesc că şi poliţiştii pot fi

alcoolici, declară T.J., pe un ton ezitant. Cel puțin, în opinia mea.

Jaine simți un fior la simpla rememorare a evenimentelor acelei dimineți.

— Dacă mă gîndesc bine, nu

duhnea a băutură. Arăta de parcă băuse trei zile la rînd, dar nu mirosea. La dracu', nu vreau să-mi imaginez că se poate purta atît de grosolan chiar dacă nu e afumat.

— Nota de plată.

— La naiba! spuse

Jaine, exasperată. Făcuse o înțelegere cu celelalte că le va da cîte cinci cenți ori de cîte ori profera o blestemăție, în speranța că astfel va reuși să se abțină.

— Poți să dublezi suma, își îndeplini

T.J. misiunea, aşteptând cu palma întinsă.

Mormăind, dar avînd grijă să nu-i scape o nouă înjurătură, le dădu fiecăreia cîte cinci cenţi. În ultimele zile avusese grijă să aibă suficient

mărunţiş asupra ei.

— Bine că e vorba doar de un vecin, spuse Luna pe neaşteptate. Ai posibilitatea să-l eviţi.

— Pînă acum nu m-am descurcat prea bine la capitolul ăsta, zise

Jaine, aruncînd o căutătură duşmănoasă. Apoi îşi schimbă atitudinea, hotărîtă să nu-i permită nemerniculuí să-i mai perturbe stilul de viaţă şi să-i domine gîndurile, aşa cum se

întîmplase în ultimele două săptămîni. Ajunge cît am vorbit despre el. Ce lucruri interesante vi s-au mai întîmplat, fetelor?

Luna ridică ochii şi chipul i se înnegura brusc.

— Aseară l-am sunat pe Shamal, şi mi-a răspuns o femeie.

— Oh, fir-ar să fie.

Marci se aplecă peste masă, mîngîind mîna Lunei, în timp ce Jaine se simţi, doar pentru o clipă,

invidioasă pe libertatea de exprimare a prietenei sale.

În momentul acela veni şi ospătarul, aducînd cu el meniurile, de care ele oricum nu aveau nevoie, deoarece le ştiau pe

dinafară.

Comandară, el luă înapoi meniurile care nu fuseseră nici măcar deschise, iar după plecarea lui se traseră mai aproape de masă.

— Cum ai de gînd să procedezi? se interesă Jaine, care

era expertă la capitolul „despărţiri", deşi nici la „părăsiri" nu stătea rău. Cel de-al doilea logodnic, afurisit să fie, aşteptase pînă în noaptea dinaintea nunţii, cea dedicată repetiţiei finale,

pentru a-i declara că nu e în stare să meargă pînă la capăt. Lăsînd la o parte că trecuse ceva vreme de atunci – iar ea nu era nevoită să dea nici un bănuţ pentru cuvintele rostite *în g î n d*, se întreba

daca „afurisit" putea fi considerat un fel de înjurătură. Exista o listă oficială pe care avea posibilitatea să o studieze?

Luna ridică din umeri. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar

încercă să pară indiferentă.

— Nu eram logodiți, și nici măcar nu ne promisesem unul altuia exclusivitate. Nu am nici un drept să mă plîng.

— Da, dar măcar ai dreptul să te

protejezi, renunțînd la întîlnirile cu el, spuse T.J. cu blîndețe. Merită să suferi în halul ăsta?

Marci pufni.

— Nici un bărbat nu merită asta.

— Amin, spuse Jaine, cu gîndul la cele trei legături

eşuate.

Luna ridică şervetul, prinzîndu-l între degetele ei lungi şi nervoase.

— În momentele cînd sîntem împreună, el... el se poartă de parcă i-ar păsa cu adevărat. E atît de atent, de

iubitor, de politicos...

— Toţi sînt aşa, pînă cînd obţin ceea ce şi-au dorit. Marci îşi stinse cea de a treia ţigară. Ţi-o spun din experienţă proprie, ascultă-mă. Distrează-te cît vrei cu el, însă nu

aştepta să se schimbe.

— Ăsta-i adevărul, spuse T.J. cu tristeţe. Bărbaţii nu se schimbă niciodată. Se pot comporta frumos o vreme, dar imediat ce te-ai înmuiat şi te-au pus cu botul

pe labe, devin indiferenţi, iar Domnul Mască îşi pune în practică năravul.

Jaine pufni în rîs.

— Parcă aş fi vorbit eu.

— Cu excepţia faptului că nu s-a rostit nici o

înjurătură, sublime Marci.

T.J. făcu un semn, avertizîndu-le că timpul glumelor expirase. Luna părea mai nefericită ca niciodată.

— Deci, ori îi spun că nu sînt oaia proastă a turmei, ori

mă despart de el, zise ea.

— Ei bine... asta-i situaţia.

— Dar n-ar trebui să se întîmple una ca asta! Dacă ţine într-adevăr la relaţia cu mine, cum poate avea de-a face şi cu alte femei?

— Oh, explicaţia e foarte simplă. Şarpele ăla tîmp nu are gusturi alese.

— Scumpete, spuse Marci, încercînd să-şi îndulcească vocea răguşită specifică fumătorilor, dacă ai de gînd să tot alergi

după Bărbatul Perfect, atunci află ca-ţi vei irosi viaţa suferind o mare dezamăgire, pentru că acesta nu există. Trebuie să te descurci cît mai bine posibil, însă probleme vor apărea întotdeauna.

— Ştiu că nu e bărbatul perfect, dar...

— Dar ai vrea să fie, termină T. J. fraza.

Jaine clătină din cap.

— Lucrul acesta nu se va întîmpla, zise ea. Bărbatul

perfect e de fapt o simplă invenţie. Nu pentru că noi am fi perfecte, adăugă ea, dar femeile *încearcă* să fie astfel. Spre deosebire de bărbaţi. Ăsta-i motivul pentru care i-am lăsat baltă. Relaţiile astea pur şi simplu

nu mi se potrivesc. Pentru o clipă căzu pe gînduri, după care continuă: Totuşi, nu cred că mi-ar prinde rău un sclav al sexului.

Celelalte izbucniră în rîs.

— La capitolul acesta m-aş băga şi

eu, spuse Marci, întrebare e, unde aş putea găsi aşa ceva?

— Încearcă Sclavisexuali-R-Us, îi sugeră T.J., făcîndu-le să pufnească în rîs încă o dată.

— Trebuie să existe site-uri

specializate, declară Luna, aproape sufocîndu-se.

— Bineînțeles că există.

Jaine era ca o oală sub presiune.

— E unul din site-urile mele favorite: www.sclavi-sexuali.c

— Îți tastezi

pretenţiile, şi-l poţi închiria pe Bărbatul Perfect fie cu ora, fie cu ziua.

T.J. ridică paharul plin cu bere, purtată de valul entuziasmului.

— O zi întreagă? Să fim serioase.

Jaine scoase un

sunet care semăna cu un claxon.

— Dacă ai parte de o oră, înseamnă că se petrece un adevărat miracol.

— De altfel, Bărbatul Perfect ăsta nici măcar nu există, vă amintiți? spuse Marci.

— Unul în carne şi oase, nu, însă unui sclav al sexului ar trebui să-i pretinzi să fie exact aşa cum îţi doreşti, n-am dreptate?

Marci avea întotdeauna cu ea micuţa sa servietă din piele.

Deschizînd-o, scoase de acolo o bucată de hîrtie şi un stilou, şi le puse pe masă.

— Hai să vedem, cum ar trebui să fie Bărbatul Perfect?

— Ar trebui să petreacă jumătate din timp cu spălatul vaselor, *din proprie*

inițiativă, spuse TJ. lovind cu palma în masă.

După ce reuşiră să-şi potolească rîsul şi să-şi recapete stăpînirea de sine, Marcy începu să noteze pe bucăţica de hîrtie.

— Deci, regula

numărul unu: să spele vasele.

— Nu, atenţie, regula numărul unu nu poate fi spălatul vaselor, protestă Jaine. Există lucruri mult mai importante pe care le-am putea aşeza pe primele poziţii.

— Daaa, spuse Luna. Acum, serios vorbind, cum credeţi ca ar trebui să arate bărbatul perfect? Nu m-am gîndit niciodată la asta. Poate îmi va fi de folos dacă hotărăsc mai întîi cum nu ar trebui să

fie.

Toate patru căzură pe gînduri.

— Bărbatul perfect? Pe bune?

Jaine strîmbă din nas.

— Pe bune.

— Asta ne va lua ceva timp de gîndire, anunță

Marci.

— Nu e şi cazul meu, declară T.J., de data asta fără să glumească. Cel mai important e ca el să-şi dorească în viaţă aceleaşi lucruri ca şi tine.

Pentru un moment se aşternu

tăcerea. Rîsul, care atrăsese pînă acum atenţia celor din jur, fusese abandonat în favoarea unor gînduri serioase.

— Să vrea aceleaşi lucruri de la viaţă, repetă Marci, ca şi cum tocmai se pregătea să noteze.

Asta ar fi prima regulă. Sînteţi de acord?

— Asta contează, spuse Jaine. Dar eu nu sînt convinsă că este şi prima dintre reguli.

— După părerea ta, care ar fi prima?

— Încrederea.

Tocmai îşi aduse aminte de cel de-al doilea dintre logodnici, un nemernic. Viaţa e prea scurtă ca să o iroseşti pentru un om în care nu poţi avea încredere. E vital să te poţi baza pe omul pe care-l

iubeşti, să ştii că acesta nu te minte şi nu te înşală. Dacă baza relaţiei e încrederea, atunci orice altceva se poate rezolva.

— Şi pentru mine asta e regula de bază, spuse Luna.

T.J. reflectă o

clipă.

— În regulă, declară ea. Dacă Galan nu ar da dovadă de fidelitate, nu mi-aş mai *dori* să avem un copil împreună.

— Subscriu, declară Marci. Nu pot să-i sufăr pe cei

cu două feţe. Numărul unu: să nu înşele şi să nu fie un mincinos.

Aprobară toate dînd din cap cu convingere.

— Altceva? întrebă Marci pregătită să noteze.

— Ar trebui să fie

amabil, propuse T.J.

— *Amabil?*

Marci îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Da, *amabil.* Cine ar alege să trăiască alături de un mitocan?

— Sau să-i fie vecin? mormăi

Jaine. Amabil e tocmai potrivit. Nu sună atît de îmbietor, dar gîndiţi-vă o clipă la asta. Eu cred că Bărbatul Perfect ar trebui să se poarte cu amabilitate faţă de copii şi faţă de animale, să le ajute

pe doamnele mai în vîrstă să traverseze strada, nu unul capabil să te insulte atunci cînd opinia ta nu coincide cu a lui. A fi amabil e un lucru destul de important, şi ar merita să fie regula numărul unu.

Luna dădu din cap.

— De acord, declară Marci. Să fiu a naibii, aproape că m-aţi convins, deşi nu cred că am avut parte de vreun tip care să se fi dovedit amabil. Numărul doi: amabil. Se

apucă să scrie. Regula numărul trei? Aici aş avea eu o sugestie. Mi-ar plăcea un tip de nădejde. Unul care, dacă declară că va proceda într-un anume fel, să o şi facă. Dacă stabilim să ne vedem undeva

la ora şapte, atunci la şapte să-l găsesc exact acolo, nu să vină aşa, într-o doară, pe la nouă şi jumătate sau să nu apară deloc. Cine e pentru această regulă?

Toate ridicară mîna, votînd în

unanimitate, astfel că „De nădejde" fu notat în dreptul liniuței cu numărul trei.

— Numărul patru?

— Se înțelege de la sine, declară Jaine. O slujbă sigură.

Marci tresări.

— Auuu. Asta e una care doare rău de tot.

Brick era un parazit care trăia pe socoteala ei, în loc de a-şi caute de lucru.

— Ca să fii om de nădejde, trebuie să

ai o slujbă sigură, punctă T.J. Sînt de acord, e o chestie importantă. Faptul că ai o slujbă sigură dovedeşte că eşti o persoană matură şi responsabilă.

— Să aibă o slujbă sigură, spuse Marci scriind în acelaşi

timp.

— Ar trebui să aibă şi un oarece simţ al umorului, interveni Luna.

— Numărul cinci: simţul umorului. Marci începu să chicotească în timp ce nota cuvintele pe foaie. În numele

corectitudinii, sînt de părere că nu putem hotărî noi ce stil de umor poate avea.

— Bineînțeles că putem face asta, o corectă Jaine. El va fi un sclav al sexului, ai uitat?

— Regula numărul

şase. Marci le atrase atenţia, bătînd uşor cu stiloul în rama ochelarilor ei. Să revenim la subiect, doamnele mele. Care va fi regula numărul şase?

Se uitară unele la altele, ridicînd din umeri.

— Ar fi bine să aibă o sumă frumuşică, propuse T.J. în cele din urmă. Nu e o *cerinţă expresă*, dacă ne referim la viaţa adevărată, dar asta e visul oricui, nu-i aşa? Bărbatul perfect ar trebui să

dispună şi de finanţe.

— Putred de bogat sau capabil să asigure un trai confortabil?

Subiectul cerea ceva mai mult timp de gîndire.

— În ce mă priveşte, aş prefera

să fie putred de bogat, declară Marci.

— Dacă va fi atît de bogat, va dori să fie el cel care ia toate deciziile.

— Nu trebuie să permitem una ca asta. În regulă, ar fi bine să aibă bani,

dar să nu fie vorba de o sumă prea mare. Suficientă. Bărbatul Perfect trebuie să dispună de o situaţie financiară confortabila.

Patru mîini se ridicară deodată în aer, iar cuvîntul

„bani" fu trecut în dreptul numărului şase.

— Din moment ce vorbim de un ideal, spuse Jaine, atunci ar trebui să fie un bărbat atrăgător. Nu înnebunitor de frumos, deoarece am încurca-o. Dintre

noi patru, doar Luna e suficient de atrăgătoare pentru a putea face faţă unui bărbat frumos.

— Cu toate astea, nu prea mă descurc, nu-i aşa? replică Luna cu amărăciune în glas.

— Dar, la naiba,

pentru ca Bărbatul Perfect să fie cu adevărat desăvîrşit, trebuie să tresalţi de încîntare cînd îl priveşti.

— Ascultaţi, ascultaţi. Numărul şapte sună astfel: bun de privit. După ce termină ce avea

de scris, Marci ridică privirea, rînjind. Va trebui să spun eu ceea ce am gîndit, de fapt, fiecare dintre noi. Va trebui să fie excepţional la pat. Nu doar bun, ci excepţional. Trebuie să mă facă să mă

înfior pînă în vîrful degetelor, să mi se învîrtă pînă şi ochii în cap. Să aibă forţa unui cîştigător al derbiului din Kentucky şi entuziasmul unui băieţaş de şaisprezece ani.

Cînd chelnerul

sosi cu comanda, ele încă se mai cutremurau de rîs.

— Ce poate fi atît de amuzant? întrebă el.

— N-ai pricepe, reuşi T.J. să îngaime.

— M-am prins, spuse el zîmbind.

Vorbeaţi despre bărbaţi.

— Nuuu, discutam despre domeniul ştiinţifico-fantastic, declară Jaine, frază care le stîrni şi mai rău.

Cei de la mesele alăturate le priviră iarăşi, încercînd să

descopere ce putea fi atît de amuzant.

Chelnerul plecă. Marci se aplecă deasupra mesei.

— Şi dacă tot am ajuns la punctul respectiv, doresc ca Bărbatul meu cel Perfect să deţină un instrument de

douăzeci şi cinci de centimetri!

— Oh, Doamne! se prefăcu T.J. că leşină. Ce n-am face noi cu unul de douăzeci şi cinci de centimetri – sau mai bine zis, ce *aş face* eu cu unul de douăzeci şi cinci de

centimetri!

Jaine rîdea atît de tare, încît simți nevoia să se sprijine de masă. Străduindu-se cu greu să vorbească ceva mai încet, rosti printre hohote:

— Aiurea! Orice instrument mai

mare de douăzeci de centimetri e bun doar de paradă. Îl ai, dar nu îți e de nici un folos. Într-o vitrină ar da bine, dar să fim realiste – cei cinci centimetri în plus sînt de-a dreptul inutili.

— Inutili, îngăimă

Luna ţinîndu-se de burtă, cutremurată de alte hohote de rîs. Să avem parte doar de i-inutili!

— Oh, măiculiţă!

Marci îşi şterse ochii, şi mîzgăli ceva la repezeală.

— Sîntem doar la faza de proiect. De

ce ar mai avea nevoie Bărbatul Perfect?

T.J. ridică mîna cu timiditate.

— De mine, propuse ea în mijlocul altei serii de chicoteli. Mă poate lua pe mine.

— Dacă n-am

bătut cîmpii, chiar vei reuşi să dai de el, spuse Jaine, ridicînd paharul.

Celelalte îi urmară exemplul şi le ciocniră zgomotos.

— În cinstea Bărbatului Perfect, oriunde s-ar afla!

CAPITOLUL 3

Dimineaţa de sîmbătă sosi strălucitoare, dar mult prea grăbită – de ce naiba era oare atît de strălucitoare şi atît de grăbită? BooBoo o trezi pe Jaine la şase

miorlăind chiar lîngă urechea ei.

— Pleacă, mormăi ea acoperindu-şi capul cu perna. BooBoo miorlăi mai departe, lovind perna cu lăbuţa.

Jaine pricepu avertismentul: ori se trezea, ori el

urma să-şi scoată gheruţele din teacă. Ea dădu perna la o parte, se ridică şi se uită fix la el.

— Semeni cu un drăcuşor, ştiai asta? De ce nu ai făcut lucrul ăsta ieri, ia spune? Nu, tu ai aşteptat să fie ziua

mea liberă, cînd *nu* *e* nevoie să mă trezesc atît de devreme.

Cotoiul o privi impasibil, fără să ia în seamă furia ei. Asta e comportamentul tipic al unei pisici; chiar şi cea mai

nesuferită dintre ele este convinsă de superioritatea sa înnăscută. Jaine îl scarpină după urechi, şi în clipa următoare percepu torsul acela caracteristic. Fericit, cotoiul îşi îngustase ochii

aurii.

— Ia stai puţin, îi spuse ea. Cred că vei ajunge dependent de scărpinatul ăsta, aşa că ar fi cazul să mă opresc. O să devii un paşă răsfăţat şi nepăsător, amice.

Motanul sări din

pat, o luă uşurel către uşa dormitorului care rămăsese deschisă şi se opri o clipă, pentru a verifica dacă ea se trezise cu adevărat. Jaine căscă şi apoi dădu pătura la o parte. Cel puţin, nu mai

fusese deranjată, în puterea nopţii, de automobilul acela gălăgios şi nesuferit al vecinului. Avusese grijă să coboare jaluzelele, astfel ca ele să impiedice lumina soarelui să pătrundă înăuntru. Avusese

un somn liniştit pînă ce BooBoo se pornise să miaune.

Jaine ridică jaluzelele, privind dincolo de perdelele lungi, la drumul ce se deschidea în faţa ochilor ei. Acel afurisit de Pontiac maro era într-adevăr

acolo. Asta însemna: ori că ea fusese extrem de obosită, şi dormise precum un buştean, ori că el îi montase acelei chestii o nouă tobă de eşapament. Se gîndi imediat că era mult mai probabilă varianta cu somnul

profund decît cealaltă.

BooBoo consideră, evident, că ea cam trage de timp, aşa că se hotărî să scoată un mieunat prelung. Oftînd la rîndul ei, îşi dădu la o parte părul căzut peste

faţă şi o porni împleticindu-se spre bucătărie – *împleticindu-se* fiind cuvîntul potrivit deoarece, în timpul mersului, BooBoo îi dădu o mînă de ajutor foindu-se în jurul gleznelor ei.

Jaine simţea o

nevoie disperată de a bea o cafea, dar ştia din experienţă că BooBoo n-avea de gînd să-i dea pace pînă nu-l va hrăni. Desfăcu repede o conservă, o răsturnă într-un bol, şi-l aşeză pe podea. În timp ce dumnealui

era ocupat cu de-ale gurii, pregăti filtrul pentru cafea şi se duse să facă un duş.

Scoţîndu-şi tricoul, cu care obişnuia să doarmă vara, şi apoi chiloţii, se strecură sub apa caldă a duşului, lăsîndu-se trezită de

puterea jetului. Unii oameni erau precum ciocîrlia, alţii semănau la fire cu o bufniţă; Jaine nu semăna însă nici cu una, nici cu cealaltă. Ea nu putea funcţiona la turaţie maximă fără să-şi bea cafeaua şi să-şi

facă un duş. BooBoo însă dăduse peste cap programul, cu pretenţia ca, înainte de orice altceva, să-l hrănească pe el. Cum *putuse* mama ei să-i facă una ca asta?

— A mai rămas o lună şi şase zile,

mormăi ea pentru sine.

Cine şi-ar fi închipuit vreodată că un pisoi, de obicei iubitor, se poate preschimba într-un tiran în clipa în care este scos din mediul lui?

După un duş

prelungit şi două căni cu cafea, sinapsele începură să-i funcţioneze la capacitatea normală şi uşor-uşor îşi reaminti ce anume avea de făcut. Să-i cumpere nesuferitului de alături o pubelă

nouă pentru depozitarea deşeurilor – *bifat.* Să cumpere alimente – *bifat.* Să ducă rufele la spălătorie – *bifat.* Să tundă iarba de pe peluză -*bifat*,

Gîndul la ultima sarcină bifată o

emoţiona. Avea de luns iarbă, iarbă care era a ei! De cînd plecase din casa părintească, dusese o viaţă de apartament, nici una din cele două reşedinţe neavînd nimic de-a face cu spaţiul verde.

Existau cîteva pătrăţele mici de iarbă, între trotuar şi intrarea clădirii respective, de care se ocupa personalul de serviciu.

Acum însă, noua sa reşedinţă avea gazonul ei. Anticipînd acel

moment, Jaine făcuse o investiţie – cumpărase o maşină nouă-nouţă pentru tuns gazonul, cu propulsie independentă, piesă bună de pus într-o expoziţie, care în mod garantat l-ar fi făcut pe fratele ei să

se înverzească de ciudă. Dave ar fi în stare să cumpere o maşină dublă ca dimensiune, doar ca să o umilească, cu toate că pajiştea lui nu era cu nimic mai mare. Achiziţionînd însă o asemenea maşinărie, el ar fi

reuşit să-şi liniştească orgoliul. Jaine îşi imagina cum soţia lui, Valerie, ar fi pus piciorul în prag şi l-ar fi împiedicat să comită o asemenea prostie.

Astăzi, inaugura de fapt tunderea

propriului gazon. Era nerăbdătoare să urmărească mişcările monstruleţului acela de culoare roşie, vibrînd sub apăsarea mîinilor ei în timp ce tăia iarba. Întotdeauna avusese înclinaţie către

orice maşinărie de culoare roşie.

Trebuie să le ia pe rînd, îşi zise ea. Întîi va da o fugă pînă la Wal-Mart, pentru a-i cumpăra o pubelă nouă nesimţitului ăluia. Promisiunea era promisiune, iar

Jaine încerca întotdeauna să-şi respecte cuvîntul dat.

Bolul cu cereale fu amînat pentru mai tîrziu. Jaine îmbrăcă o pereche de jeans şi un tricou, îşi vîrî la repezeală picioarele

în sapdale, şi o porni la drum.

Cine şi-ar fi închipuit că găsirea unei pubele pentru deşeuri, confecţionată din metal, îi va răpi atîta timp?

La Wal-Mart constată că nu

aveau decît pubele din material plastic. Cumpără una pentru ea, şi îşi zise că nu are dreptul să i-o schimbe şi pe a vecinului său cu una din acelaşi material. Se duse apoi direct la un magazin specializat în

produse pentru casă şi grădină, dar şi acolo avu parte de acelaşi ghinion.

Cînd în sfîrşit reuşi să găsească una din metal la magazinul cu articole de fierărie şi menaj era deja ora nouă, iar afară

temperatura trecuse de la „cald" spre „insuportabil". Dacă nu se ocupa imediat de tunderea gazonului, va fi nevoită să aştepte să treacă arşiţa. Hotărî că poate amîna cumpărarea alimentelor pentru

mai tîrziu, şi o luă spre sud, pe Van Dyke, pînă ajunse pe Ten Mile Road, unde coti imediat la dreapta. Cîteva minute mai tîrziu, ajunse pe strada ei, şi zîmbi către rîndul acela de căsuţe vechi, ascunse sub

umbra copacilor stufoşi. Cîteva dintre ele aveau înşirate pe peluza din faţa intrării triciclete şi biciclete. Cartierele vechi atrăseseră în ultimul timp un număr considerabil de cupluri tinere

care descoperiseră prețul relativ rezonabil al caselor ce purtau patina timpului. În loc să fie lăsate în paragină, acestea primeau acum o nouă înfățișare, fiind supuse procesului de

modernizare. Peste cîțiva ani, prețul zonei avea să crească din nou, însă acum cartierul respectiv era pe măsura posibilităților celor care se pregăteau să pornească pe un nou drum.

Imediat ce coborî din automobil, vecina care locuia vizavi de casa ei se apropie de gardul alb din lemn care despărţea proprietăţile, şi îi făcu semn cu mîna.

— Bună dimineaţa! strigă

doamna Kulavich.

— Bună dimineaţa, răspunse Jaine.

Cunoscuse acel cuplu de bătrînei extrem de amabili chiar în ziua mutării sale în noua locuinţă. Doamna Kulavich o vizitase

a doua zi şi îi adusese în dar un vas plin ochi cu tocăniţă şi nişte rulouri proaspete, făcute în casă. Dacă şi nemernicul de alături ar fi semănat cît de cît cu familia Kulavich, atunci Jaine ar fi fost în al

nouălea cer, deşi nu şi-l imagina în ruptul capului venind la ea în vizită şi aducîndu-i rulouri pregătite în casă.

— E o zi minunată, nu credeţi?

Să ridicăm

osanale vremii, căci altfel ne-ar fi tare greu să pornim o conversaţie, îşi zise Jaine.

Doamna Kulavich înainta către ea, în timp ce în mîna înmănuşată ţinea o mistrie.

— A trebuit să mă

apuc de grădinărit mult mai devreme, ca să nu mă apuce căldura, zise ea.

— Aşa m-am gîndit şi eu, de dimineaţă. Ar trebui să tund gazonul.

Zgomotul unei maşini de tuns iarba răzbătea pînă la ea,

deşi funcţiona la trei case distanţă de casa doamnei Kulavich.

— Eşti o fată isteaţă. Ai grijă să nu te ardă prea tare soarele; George al meu obişnuieşte să-şi înfăşoare un prosop umed în

jurul gîtului, cînd se apucă să tundă iarba. Acum de treaba asta se ocupă mai mult nepoţii noştri, iar el nu trebuie s-o facă la fel de des ca altădată. Îi făcu lui Jaine cu ochiul. Am impresia că-şi face

de lucru cu bâtrîna lui maşină de tuns doar ca să-şi mai ocupe timpul.

Jaine zîmbi, încercînd să se scuze că va trebui să plece însă se întîmplă ceva care o determină să revină lîngă bătrîna

doamnă,

— Doamnă Kulavich, îl cunoaşteţi cumva pe domnul care locuieşte alături de casa mea?

Dacă nemernicul ăla o minţise? Dacă nu era într-adevăr poliţist? Poate că se

amuzase pe seama ei, în timp ce ea „călca pe vîrfuri", încercînd să se poarte amabil.

— Pe Sam? O, Doamne, îl cunosc de-o viaţă. Ştii, aici au locuit mai întîi bunicii lui. Nişte oameni încîntători.

Am fost tare fericită cînd Sam s-a mutat aici, în urmă cu un an după decesul bunicii lui. Mă simt în siguranţă ştiind că avem în preajmă un poliţist.

Ei bine, teoria ei se ducea de rîpă. Jaine se strădui să

zîmbească.

— Da, bineînţeles.

Apoi începu să comenteze despre orele tîrzii la care acesta obişnuia să se întoarcă acasă însă, văzînd luminiţa aceea stranie care se aprinsese brusc în

ochii albaştri ai doamnei Kulavich, se hotărî să tacă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era acela ca bătrîna să creadă că ea este, într-un anume fel, interesată de nesuferitul ăla şi să comenteze lucrul

acesta față de *el.* Doamna Kulavich părea să se înțeleagă destul de bine cu individul. Pentru a salva aparențele, adaugă:

— Mă temeam să nu fie vorba de un traficant de droguri sau ceva

asemănător.

Doamna Kulavich se arătă de-a dreptul scandalizată.

— Sam, traficant de droguri? Oh, Doamne! Nu, el n-ar fi în stare să facă una ca asta.

— Asta mă linişteşte. Cred c-ar

trebui să o iau din loc până nu se face prea cald.

— Ai grijă să bei multă apă, strigă doamna Kulavich în urma ei.

— Aşa voi face.

Ei **bine, o dăduse-n bară, se gîndi Jaine în timp ce**

scotea pubela din maşină. Nemernicul chiar era poliţai; nu o minţise. Visul ei de a-l vedea cu mîinile prinse în cătuşe şi întemniţat se spulberase.

Îi lăsă pubela în dreptul verandei din spatele casei, şi apoi

o scoase pe cea din material plastic, pe care o cumpărase de la primul magazin. Cînd deschise capacul, pubela zvîcni în sus de parcă ar fi prins viaţă. O aşează apoi lîngă bucătărie, ferită de privirile

curioase ale celor aflaţi pe trotuar, şi intră repede în casă. Îmbrăcă o pereche de pantaloni scurţi şi o bustieră, asemeni doamnelor din provincie care se pregăteau să-şi tundă gazonul. Îşi reaminti apoi de

vecinii ei, care erau mult mai în vîrstă, şi se hotărî să îmbrace o cămaşă cu mînecă scurtă în locul bustierei; n-ar fi vrut ca bătrâneii să sufere un atac de cord din pricina ei.

Jaine fu cuprinsă de o mare emoţie,

anticipînd momentul ce avea să urmeze, în timp ce descuia lacătul garajului. Se strecură înăuntru şi începu să bîjbîie în căutarea întrerupătorului care punea în funcţiune becul,

montat în tavan. Maşina, mîndria şi bucuria tatălui ei, trona în mijloc, acoperită cu o prelată confecţionată pe măsură, căptuşită cu pîslă, pentru a proteja vopseaua. Pe toţi dracii, ar fi

preferat ca aceasta să fi rămas în grija lui Dave.

Nu era o pacoste la fel de mare ca BooBoo, însă îşi făcea ceva mai multe griji din cauza ei.

Ceea ce contribuise decisiv

la alegerea respectivă fusese faptul că garajul ei era un model vechi, dintre acelea cu două uşi, şi nu unul modern, cu uşă ce se închide prin alunecare. Tatăl ei era preocupat de faptul că maşina ar

fi putut fi zărită din stradă; ea avea însă avantajul că se putea strecura în garaj deschizînd uşa nu mai mult de doisprezece centimetri. Garajul lui David, de două locuri, lăsa să se vadă totul în clipa

cînd se ridica uşa. Jaine intenţiona să-şi monteze şi ea o uşă de garaj automată.

Maşina de tuns iarbă, nouă-nouţă, era acoperită cu un cearşaf, ca să nu se prăfuiască. Ea îndepărtă cearşaful,

trecîndu-şi palma pe deasupra metalului rece. Poate că garajului ei demodat nu fusese motivul principal pentru care tatăl ei o alesese să aibă grijă de maşină, alegerea s-ar fi putut datora faptului că, dintre

toţi copiii lui, ea era singura care-i împărtăşea entuziasmul în ceea ce privea maşinile. Ea fusese singura care se interesase de sedanul familiei, atentă la componentele mecanice ale

maşinii, urmărindu-l cum schimba uleiul sau bujiile. La zece ani, îi dădea deja o mînă de ajutor, iar la doisprezece se descurca singură cu micile reparaţii. La un moment dat, se gîndise chiar să devină inginer în

domeniul mecanicii auto, însă pregătirea ar fi durat prea mulți ani, iar ea nu era chiar atît de ambițioasă. Tot ce își dorea era o slujbă bine remunerată, pe care să nu o dispreţuiască. De altfel, în privința

contabilităţii era la fel de pricepută ca şi în cea a automobilelor. Iubea maşinile, dar nu voia să trasforme pasiunea asta într-o meserie.

Jaine reuşi să strecoare maşina de tuns iarba pe lîngă

automobilul tatălui ei, avînd mare grijă să nu îl lovească. Prelata îi asigura o protecţie completă, dar nu voia să-şi asume nici cel mai mic risc. Deschizînd doar una din uşile garajului, atît cît îi era necesar pentru a

scoate afară motoraşul, îl duse în bătaia soarelui pe noul ei bebeluş. Vopseaua roşie strălucea nespus de atrăgător, iar mînerele cromate sclipeau pur şi simplu. Oh, era cu adevărat frumos!

În ultimul moment, îşi aminti un amănunt legat de ritualul tunderii gazonului şi parcă maşina în stradă: întotdeauna trebuie să fii atent să nu loveşti o piatră, care, la rîndul ei, poate sparge un

geam sau coji vopseaua. Aruncă o privire fugară spre maşina nemerniculuı, ridicînd apoi din umeri. Individul putea observa uşor urmele lăsate de lăbuţele lui BooBoo, însă n-ar băga de

seamă o eventuală zgîrietură.

Afişînd un zîmbet fericit, puse motorul în funcţiune.

După cum descoperi în momentele următoare, cea mai mare satisfacţie a operaţiunii de

tundere a ierbii era sentimentul de împlinire pe care îl trăiai. Puteai constata cu precizie de unde ai plecat, şi în acelaşi timp ceea ce ai reuşit să realizezi. Cînd era adolescentă, doar tatăl ei sau David

duceau la îndeplinire această sarcină, spre bucuria ei, deoarece tunsul ierbii reprezentase întotdeauna pentru ea un lucru plictisitor. Abia pe măsură ce se maturizase reuşise

să descopere cît de plăcut era gîndul că deţii propriul tău petic de verdeaţă. Acum, la cei treizeci de ani ai săi, asta o făcea să se simtă, în sfîrşit, o persoană pe deplin adultă. Deţinea o proprietate şi se

ocupa singură de tunderea gazonului. Nemaipomenit!

Jaine simţi o bătaie uşoară pe umăr.

Scoase un ţipăt, în timp ce îşi desprinse mîinile de pe cele două mînere ale motoraşului,

sărind brusc într-o parte, pregătită să-şi înfrunte agresorul. Maşina se opri ceva mai încolo.

Nemernicul se afla chiar în faţa ei, cu privirea lui injectată, arătîndu-şi colţii, îmbrăcat în aceleaşi veşminte

jegoase: o înfăţişare care devenise deja un mod de a fi. Individul mişcă butonul maşinii pînă ce acesta ajunse în poziţia „oprit". Linişte.

Doar pentru următoarele cincisprezece

secunde.

— Ce *dracu'* te-a apucat? îl repezi ea, roşie de furie, în timp ce se apropia de el, strîngînd aproape inconştient pumnii.

— Credeam c-ai renunţat la înjurături! o necăji

el.

— L-ai face şi pe un sfînt să înjure.

— Obiceiul ăsta te scoate din sărite, nu?

— Ai nimerit-o!

Se uită o clipă la pumnii ei strînşi.

— Ai de gînd să-i foloseşti, sau vei da

dovadă că eşti o persoană înţeleaptă?

— Cum...?

Privi o clipă în jos şi observă că îşi ţinea pumnii strînşi, pregătită să riposteze. Facînd un efort de voinţă, reuşi să-şi relaxeze

degetele, dar ele, neascultătoare, îşi reluară cît ai clipi poziţia de luptă. Jaine voia rău, *chiar rău de tot* să-l pocnească, şi imposibilitatea de-a o face o înfurie şi mai mult.

— Înţeleaptă?

strigă apropiindu-se şi mai mult. Aştepţi ca *eu* să mă comport rezonabil? Tu m-ai speriat îngrozitor şi, în plus, mi-ai oprit şi maşina de tuns!

— Încerc şi eu să mă odihnesc, spuse el pronunţînd rar şi apăsat cuvintele.

Crezi că ţi-aş cere prea mult dacă te-aş ruga să te porţi cu ceva mai mult respect?

Jaine îl privi stupefiată.

— Te porţi de parcă m-aş fi apucat să tund iarba înainte de ivirea zorilor. E

aproape ora zece! Şi, pe deasupra, nu sînt singura persoană care a comis actul criminal constînd în *tunderea gazonului.* Ascultă, zise ea, în timp ee murmurul în surdină al maşinilor se făcea auzit în susul şi în

josul străzii.

— *Ele* nu cosesc însă iarba chiar sub fereastra dormitorului meu!

— N-ai decît să te culci la ore rezonabile. Nu e vina mea că stai treaz aproape toată noaptea!

Chipul lui deveni brusc la fel de roşu ca al ei.

— Eu lucrez într-o unitate de intervenţie, doamnă! Orarul neregulat se datorează slujbei pe care o am. De dormit, dorm şi eu

cînd pot, ceea ce nu s-a întîmplat al naibii de des de cînd te-ai mutat dumneata aici!

Ea ridică braţele.

— În regulă! Perfect! Voi termina treaba la noapte, pe răcoare. Îi făcu semn să plece. Du-te

învîrtindu-te înapoi în pat. Am să intru şi eu în casă şi am *să aştept cuminte* să treacă cele unsprezece ore care au mai rămas. Ori te pomeneşti că şi lucrul acesta o să tulbure somnul tău de înfrumuseţare?

se interesă ea pe un ton mieros.

— Doar dacă dosul dumitale ar fi plin cu petarde, o repezi el, pornind repede către casă.

Mai mult ca sigur că legea interzice aruncarea cu pietre în direcţia unei case

străine, reflectă ea. Nervoasă, duse din nou maşina în garaj, încuie bine uşile, şi plecă să-şi recupereze automobilul pe care îl parcase la colţul străzii. Ar fi vrut să-i poată demonstra de ce-ar fi în stare

dacă ar avea la îndemînă cîteva petarde, pe care cu siguranţă nu le-ar pune sub propriul şezut.

În cele din urmă intră furioasă în casă, holbîndu-se la BooBoo, care o ignoră şi continuă

să-şi lingă tacticos lăbuţele.

— O unitate de intervenţie, mîrîi ea. Eu nu sînt o persoană lipsită de înţelegere. N-avea decît să-mi explice situaţia, pe un ton calm, şi aş fi amînat treaba asta pentru

mai tîrziu. Dar el, nuuu, trebuia să se dovedească încă o dată *un măgar* cum scrie la carte.

BooBoo îşi ridică privirea spre ea.

— „Măgar" nu se încadrează la capitolul cuvintelor interzise, spuse ea

pe un ton împăciuitor. În plus, eu n-am nici o vină. Am să-ți dezvălui un secret referitor la vecinul nostru, dragă BooBoo: el nu poate fi, în nici un caz, Bărbatul Perfect!

CAPITOLUL 4

Jaine reuşi performanţa de nu a mai avea o nouă altercaţie cu vecinul ei pe parcursul acelui sfîrşit de săptămînă, astfel încît ajunse la serviciu cu cinci

minute mai devreme, încercînd să recupereze în felul ăsta întîrzierea de vinerea trecută. Cînd opri la poartă, supraveghetorul se uită la Viper cu o privire dezamăgită.

— Cînd scapi de rabla asta şi-ţi

cumperi un Chevrolet?

Auzea refrenul acesta aproape zilnic. Era un luciu obişnuit, din moment ce locuiai în Detroit, într-o zonă conectată puternic la lumea industriei

automobilistice.

Trebuie să dovedeşti fidelitate faţă de cei care, direct sau indirect, îţi oferă un loc de muncă.

— Atunci cînd îmi voi permite, replică ea, aşa cum făcea de fiecare dată. Pe lîngă

asta, Viperul o costase o avere, chiar dacă în momentul achiziţionării avea deja cinci sute de mile la bord. De curînd mi-am cumpărat şi eu o casă. Dacă nu primeam maşina

asta de la tata, n-aş mai fi avut ce să conduc.

Tocmai spusese o mare minciună, însă voia să fie lăsată în pace, cel puţin o vreme. Slavă Cerului, nimeni nu ştia că, în realitate, tatăl ei era un

admirator înfocat al mărcii Ford. Cînd ea cumpărase Viperul, el se simţise pur şi simplu jignit şi nu rata nici o ocazie de a face remarci acide la adresa maşinii.

— Deee, tatăl dumitale ştie mai bine.

— El nu se pricepe la maşini, spuse ea nervoasă. Parcă maşina în colţ, la capătul rîndului, în locul unde avea cele mai mici şanse să fie stropită de ceilalţi. Cei de la Hammerstead

făceau mereu glume pe seama ei, spunîndu-i că din start era ocolită de toată lumea. La rîndul ei, recunoştea că nu era o situaţie avantajoasă, mai ales pe timp ploios, dar prefera să o ştie stropită, decît să şi-

o vadă lovită. Era de-ajuns că venea la serviciu pe autostrada 1-696, o rută care-i scosese fire de păr alb.

Clădirea firmei Hammerstead, construită din cărămidă roşie, avea patru etaje, o

intrare sub formă de arcadă, vopsită în gri, la care ajungeai urcînd pe o scară formată din şase trepte, ce te conduceau direct la uşa dublă cu aspect de-a dreptul impresionant. Această intrare era

însă accesibilă numai vizitatorilor. Angajaţii firmei utilizau o altă intrare prevăzută cu o uşă metalică. Accesul în interior era asigurat de un dispozitiv electronic. Uşa dădea într-un

coridor îngust, sinuos, vopsit în verde, pe care se aflau birourile personalului de întreţinere şi ale celor care se ocupau cu instalaţiile electrice. Mai era o cămăruţă întunecată, pe

tăbliţa căreia scria „Depozit". Jaine nici nu voia să-şi imagineze măcar ce anume era depozitat în spaţiul acela.

La căpătui coridorului îngust, sinuos şi verde, existau alte trei trepte ce duceau

spre o nouă uşă metalică. Aceasta făcea legătura cu un coridor mochetat, care acoperea în lungime întregul edificiu şi făcea legătura cu alt rînd de birouri şi coridoare, ce comunicau unele cu

altele. Etajele inferioare erau rezervate geniilor-tăntălăi ai lumii computerelor, acele fiinţe ciudate care foloseau un limbaj alambicat, vorbind despre biţi şi portaluri de tip USB. Accesul la etajele

respective era restricţionat; trebuia să dispui de o cartelă de acces care să-ţi permită intrarea în primul coridor, şi o alta care să-ţi permită accesul în birourile sau camerele aferente. Mai

existau două ascensoare şi o scară, care ducea pînă la ultimul etaj, foarte potrivită pentru cei care voiau să-şi consume energia.

Imediat ce ajunse pe holul cu mochetă gri, dădu cu ochii de

un afiş scris de mînă, lipit chiar deasupra butoanelor celor două ascensoare. Scrisă cu o carioca de culoare verde-fosforescent, subliniată pentru efect cu un marker negru, noua

directivă a companiei suna în felul următor:

URGENT! ÎNTREGULUI PERSONAL I SE CERE SĂ IA O COMBINAŢIE DE GINKCO ŞI VIAGRA, PENTRU A NU UITA CARE ÎI SÎNT

ÎNDATORIRILE.

Jaine chicoti. Geniile-tăntălăi se dovedeau astăzi în mare formă. Prin natura firii lor, se opuneau oricărui tip de autoritate şi oricărei structuri; anunţurile de genul acesta erau ceva

obişnuit, cel puţin pînă cînd vreun reprezentant al conducerii cobora şi le dădea jos. Şi-i imagină savurînd reacţia celor din jur vizavi de cel din urmă atac asupra demnităţii corporaţiei.

Uşile aflate în spatele ei se deschiseră brusc, şi Jaine se întoarse pentru a vedea cine vine în urma ei. Se abţinu cu greu să nu strîmbe din nas.

Leah Street lucra la departamentul de resurse umane, şi

putea fi considerată printre persoanele total lipsite de simţul umorului. Unica ei ambiţie era aceea de a obţine un post cît mai bine poziţionat în conducerea firmei, deşi părea să nu aibă nici cea mai vagă

idee cum ar putea atinge performanța respectivă. Obișnuia să poarte haine care-i dădeau o înfățișare mult prea adolescentină, în locul costumelor specifice unei femei de afaceri. Leah Street era o femeie

atractivă, cu părul blond şi bogat, cu un ten frumos, dar total nepricepută la capitolul modă. Mîinile erau punctul ei forte: subţiri şi elegante, cu manichiura impecabilă.

Conform

aşteptărilor, Leah icni în secunda cînd dădu cu ochii de afiş, înroşindu-se la faţă pe măsură ce citea.

— De-a dreptul dezgustător, spuse ea repede, întinzînd mîna să-l ia.

— Dacă-l atingi,

amprentele tale vor rămîne acolo, declară Jaine fără nici o jenă.

Leah îngheţă. Mîna îi rămase suspendată în aer, la doar cîţiva centimetri distanţă de hîrtia cu pricina.

— Ca să nu mai

spun că l-au observat deja o mulţime, continuă Jaine în timp ce apăsa pe butonul liftului. Cred că cineva din conducerea firmei a şi aflat de existenţa lui, astfel că va dori să facă investigaţii,

indiferent dacă anunţul va dispărea sau nu. Singura şansă ar fi să îl înghiţi – un lucru pe care eu nu l-aş face, pentru că chestia în cauză conţine probabil miliarde de germeni. Spune-mi, cum l-ai putea face

să dispară de-acolo fără să te vadă cineva?

Leah o privi cu dispreţ.

— Probabil că tu găseşti mizeria asta amuzantă.

— Exact asta e părerea mea,

— Nu m-ar mira

deloc să aflu că tu ai fost cea care l-a lipit acolo.

— Probabil că n-ar trebui să comentezi aspectul ăsta în prezența mea, îi sugeră Jaine în timp ce ușile liftului se deschiseră larg și ea păși înăuntru.

Încearcă să suni la 1-800- PUȚIN ÎMI PASĂ.

Uşile se închiseră la loc, şi Leah rămase pe dinafară. Acesta fusese cel mai sarcastic schimb de replici pe care-l avuseseră vreodată. De altfel,

Leah nu fusese niciodată capabilă să comunice cu cei din jurul ei.

Jaine nu înțelegea cum de reușise să fie angajată la departamentul de resurse umane, însă de cele mai multe ori o compătimea

sincer. Dar nu şi astăzi.

Ziua de luni era întotdeauna cea mai aglomerată pentru cei de la contabilitate, deoarece cartelele aferente săptămînii care trecuse erau schimbate cu altele

noi. Firma Hammerstead era capabilă să livreze subansamble din domeniul tehnologiei computerelor celor de la General Motors, însă nu era în stare să lucreze pe baza unui sistem

de plăți computerizat. Foloseau încă vechiul sistem, bazat pe cartelele zilnice perforate. Era vorba de o întreagă birocrație, dar cel puțin pînă acum plățile nu fuseseră niciodată

puse în dificultate din pricina unui software mult prea inteligent, ori a „căderii" unui hard-driver. Poate că asta era adevărata cauză pentru care Hammerstead nu adusese îmbunătăţiri

sistemului: contabilitatea, ca şi serviciul de poştă, trebuiau să-şi continue activitatea.

În jurul orei zece, Jaine simţi nevoia să ia o pauză. Fiecare etaj avea o încăpere echipată cu

obişnuitele maşinării pregătite să-ţi vîndă ceva, alături de cîteva măsuţe modeste din fier, aşa cum se găsesc de obicei în cafenele, cu scaune din acelaşi material, un frigider, un coffemaker şi un

cuptor cu microunde. Cînd intră, Jaine observă în jurul unei mese un grup format din cîteva femei şi un bărbat; femeile o priveau pe furiş, zîmbind, iar bărbatul se uită la ea indignat.

Jaine îşi turnă ceaşca de cafea după care tînjise.

— Ce se petrece? întrebă ea.

— O ediţie specială a ştirilor, răspunse una dintre femei, care se numea Dominica Flores. Ochii îi erau

umezi din pricina rîsului. Asta o să facă istorie.

— Eu nu văd ce e atît de amuzant, spuse tipul, ai aruncînd priviri furibunde.

— *T u* nici n-ai avea de ce, replică una dintre femei

chicotind.

Ea ridică apoi gazeta şi i-o întinse lui Jaine.

— Aruncă şi tu o privire.

Gazeta companiei nu avea restricţii de ordin oficial, astfel că imaginaţiei nu i se impuneau nici un

fel de limite. Fusese concepută de cei de la primele două etaje. Asta însemna că puteai da frîu liber imaginaţiei în domeniul creaţiei publicistice, ceea ce era pe cale să se şi întîmple. Gazeta apărea la intervale

neregulate, dar avea un conținut care-i determina pe cei din conducerea firmei să încerce să pună mîna pe toate exemplarele existente.

Jaine sorbi din cafea în timp ce lua gazeta. Băieții

făcuseră o treabă cît se poate de profesionistă. Aveau la dispoziţie toate acele echipamente şi softuri pe care le foloseau pentru a nu fi ţinta tuturor ironiilor. Gazeta se numea *The Hammerhead*, şi

avea ca logo un rechin cu o înfăţişare înfiorătoare. Imaginea nu reprezenta de fapt un cap de rechin-ciocan[2], dar lucrul acesta nu avea nici o importanţă. Articolele erau pe

mai multe coloane, grafica destul de bună, iar caricaturistul, care se semna „Mako", un tip sincer şi spiritual trata cu umor unele aspecte ale convieţuirii în sînul companiei.

Astăzi, editorialul

prezenta cu litere mari şi îngroşate următoarele: AI MĂSURA POTRIVITĂ?

Dedesubt se putea citi: „Ce îşi doresc cu adevărat femeile", caracterele fiind şerpuitoare, precum o cobra ce

se pregăteşte să dea muşcătura de graţie.

„Să o lăsam baltă, băieţi", aşa debuta articolul.

„Majoritatea dintre noi nu ne încadrăm nici măcar la capitolul începători. Ani de zile ne-am tot spus că nu

contează cu ce sîntem dotaţi, ci cît de bine ştim să folosim ceea ce avem, dar acum am descoperit în sfîrşit adevărul. Un juriu format din patru femei, prietene de-ale noastre, care lucrează alături de

noi la Hammerstead, au alcătuit o listă de cerinţe referitoare la calităţile bărbatului perfect."

Uaaau-oh. Jaine fu gata să scoată un geamăt, dar reuşi să se controleze astfel încît chipul să nu exprime altceva

decît interes. La dracu', oare ce făcuse Marci cu lista pe care o scrisese? Toți ar fi în stare să le hărțuiască fără milă, şi să nu le lase să mai scape din ghearele lor. Parcă vedea o duzină de benzi zăcînd pe

biroul ei.

Parcurse repede articolul. Slavă Domnului, numele lor nu fuseseră menţionate. Figurau ca A, B, C şi D. Oricum, avea de gînd s-o sugrume pe Marci.

Lista era acolo,

sub ochii ei, întreagă-întreguță, începînd cu „de încredere", regula numărul unu. Nu suna deloc rău, asta pînă ajungeai la numărul opt: „excepțional la pat", cînd totul devenea groaznic. Numărul

nouă reprezenta pretenţia lui Marci de a beneficia de cei douăzeci şi cinci de centimetri, însoţită de comentariile fiecăreia dintre ele, inclusiv al său, în care preciza că ultimii cinci centimetri s-ar

dovedi de prisos.

Numărul zece tăcea aluzie la cît de mult ar rezista Bărbatul Perfect în cadrul unei partide. „Cu siguranţă ceva mai mult decît durata unei reclame TV", spusese T.J. – doamna notată sub

pseudonimul D, comentariul ei semănînd mai mult cu o acuzaţie. O jumătate de oră zăboviseră asupra duratei partidei de amor, fără a pune la socoteală şi preludiul aferent.

„De ce nu?" era

citată doamna C – adică Jaine. „E o simplă fantezie, am dreptate? Iar fanteziile trebuie să fie *exact* aşa cum doreşti tu să fie. Bărbatul Perfect va trebui să-mi ofere treizeci de minute de dăruire totală

dacă nu e vorba cumva de o partidă rapidă, caz în care cele treizeci de minute ar determina de fapt ratarea ţintei."

Femeile se prăpădeau de rîs, şi Jaine îşi imagină ce exprima acum

chipul său. Tot ce-şi dorea era ca aceasta să reflecte presupusa stare de uimire, nu şi groaza. Bărbatul – bănuia că se numea Cary ori Craig – deveni din ce în ce mai roşu la faţă, pe măsură ce minutele se

scurgeau.

— Nu cred că v-aţi mai amuza atît dacă o mînă de bărbaţi ar declara că idealul lor feminin ar fi unul dotat cu „balcoanele" cele mai mari, se răţoi el, ridicîndu-se în picioare.

— Oh, mai slăbeşte-mă cu chestia asta, spuse Dominica. Bărbaţii sînt oricum cu ochii pe „balcoanele" cele mai apetisante, şi asta de cum devin puţin mai mărişori. E bine să ne mai luăm şi noi revanşa.

Oh, bravo. Începuse bătălia sexelor. Jaine îşi imaginã genul de discuţii care fãceau acum înconjurul clãdirii. Se forţã sã zîmbeascã în timp ce le înapoia gazeta.

— Bănuiesc că vom fi nevoiţi să

auzim comentîndu-se despre asta o vreme.

— Glumeşti? întrebă Dominica chicotind. Eu am de gînd să-mi fac o copie, să o pun în ramă, şi s-o agăţ într-un loc cu vizibilitate maximă,

astfel încît să fie primul lucru care-i va cădea sub ochi soţului meu în fiecare dimineaţă, dar şi ultimul lucru pe care îl va vedea seara, înainte de culcare!

Imediat ce reveni în birou, Jaine

formă interiorul care-i făcea legătura cu Marci.

— Ghici ce-am văzut scris la gazetă, spuse ea pe un ton scăzut.

— Oh, la dracu'. Cît de rea e situaţia? Eu n-am văzut încă articolul.

— Din cîte am citit, ne citează aproape cuvînt cu cuvînt. La naiba, Marci, cum ai fost în stare să faci una ca asta?

— Şi asta nu e tot, spuse Marci. În plus, a fost o pură întîmplare. Nu vreau

să spun prea multe aici, la birou, dar dacă crezi că ne putem vedea la prînz, îți voi povesti atunci tot ce s-a întîmplat

— Perfect. Railroad Pizza, la ora douăsprezece. Le voi suna pe T.J.

şi pe Luna; cred că vor dori şi ele să fie prezente.

— Sună a întrunire în scop de linşaj, spuse Marci cu un glas plîngăreţ.

— Tot ce-i posibil, răspunse Jaine, şi închise.

Railroad Pizza era

la doar o jumătate de milă distanţă de firma Hammerstead, astfel că devenise locul preferat al angajaţilor. Cifra de afaceri crescuse cu toate că avea doar şase separeuri şi tot atîtea mese. Jaine alese cel din urmă

separeu, unde erau ferite de privirile indiscrete ale celorlalţi. Peste cîteva clipe sosiră şi celelalte trei. Strecurîndu-se în separeu, T.J se aşează lîngă Jaine, iar Marci şi Luna luară loc pe partea

opusă a mesei, față-n față.

— Dumnezeule, îmi pare nespus de rău, începu Marci.

— Nu-mi vine să cred că ai fost în stare să arăți cuiva lista aceea!

T.J. era de-a dreptul îngrozită.

— Dacă ar afla Galan...

— Eu nu văd de ce te superi atît de tare, interveni Luna. Vreau să spun că n-ar fi plăcut dacă s-ar afla că sîntem autoarele listei, dar, într-un fel, chestia asta are şi o parte

hazlie.

— O s-o mai crezi la fel de amuzantă după vreo şase luni, cînd bărbaţii se vor mai ţine încă de capul tău, vrînd să te convingă că au exact măsura potrivită? o întrebă Jaine.

— Galan nu s-ar amuza cîtuşi de puţin, spuse T.J., scuturînd din cap. Ar fi în stare să *mă omoare.*

— Aşa-i, spuse Marci posacă. Brick nu e ceea ce s-ar numi un bărbat sensibil, însă dacă i-

aş pretinde cei douăzeci şi cinci de centimetri, ar fi pur şi simplu distrus. Surîse uşor. Am putea spune că are ceva probleme cu lungimea.

— Cum s-a întîmplat? se interesă T.J.

ascunzîndu-şi faţa în palme.

— Sîmbătă am plecat la cumpărături, apoi am dat o fugă şi pînă la Dawna şi cum o mai cheamă, ştiţi voi care, cea care seamănă cu Elvira, aia de la

primul etaj. Am început o discuție lungă, care a prelungit la fel de mult şi dejunul, şi am băut cîteva beri. I-am arătat lista, ne-am distrat copios pe seama ei, iar ea mi-a cerut să-i fac o copie. N-am văzut

nimic rău în asta. După cîteva beri, multe lucruri mi se par mai rezonabile decît sînt. Mi-a pus cîteva întrebări şi, pînă la urmă, i-am aşternut pe hîrtie întreaga noastră conversaţie.

Marci avea o

memorie aproape fotografică. Din nefericire, cele cîteva beri nu-i afectaseră, după cîte se pare, memoria, ci doar judecata.

— Sper că nu i-ai spus şi numele noastre, rosti T.J, cu speranţă.

— Ea ştie cine sîntem, punctă Jaine. Marci deţinea lista, aşa că orice idiot ar fi în stare să deducă faptul că ea e una dintre cele patru prietene. Restul vine de ia sine.

T.J. îşi acoperi

din nou fața cu palmele.

— Sînt un om mort. Sau cel puțin divorțat.

— Eu nu cred că toate astea vor avea urmări, declară Luna încercînd să le liniștească. Dacă Dawna ar fi avut de

gînd să ne arate cu degetul, le-ar fi spus amicilor ei de la primul etaj despre noi. Sîntem la adăpost. Galan nu va afla niciodată.

CAPITOLUL 5

Jaine stătu în tensiune pînă la terminarea programului, aşteptîndu-se ca acesta să se sfîrşească la fel de rău cum începuse. Îşi închipuia cît de

nervoasă era TJ. la gîndul că, dacă povestea va ajunge şi la urechile lui Galan, acesta îi va face viaţa un iad. La urma urmei, TJ. ar fi avut cel mat mult de pierdut. Marci, măcar, nu era căsătorită cu Brick.

Luna reluase aşa-zisa ei relaţie cu Shamal King, care ba mergea, ba era pe punctul de a se termina.

Dintre ele patru, doar ea, Jaine, ar fi avut cele mai puţine probleme în cazul în care identitatea lor

ar fi fost descoperită. Nu era implicată într-o relaţie, deoarece renunţase de mult la bărbaţi, aşa că nu avea obligaţii decît faţă de sine însăşi. Urma să îndure tachinărilor celor din jur, dar asta ar fi

fost tot.

După ce analiză situaţia şi ajunse la această concluzie, renunţă să mai fie atît de preocupată. Şi ce dacă o parte a măscăricilor ăia de la birou ar încerca să-i arate că sînt cu mult mai

inteligenți? Putea face față cu brio oricărui înfumurat.

Starea de spirit bună dură doar pînă ajunse acasă, unde descoperi că BooBoo, în efortul lui de a-i demoslra cît de supărat era pentru că locuia

într-o casă străină, distrusese în întregime una din perniţele de pe sofa. Măruntaiele acesteia erau împrăştiate de-a lungul livingului. Închise ochii şi numără pînă la zece, şi apoi continuă pînă la douăzeci. Nu

avea rost să se înfurie pe pisoi; probabil că el n-ar pricepe ce se întîmplă, iar dacă ar face-o, nu i-ar păsa cîtuşi de puţin. Şi el, şi ea erau doar victimele unor circumstanţe. Cînd încercă să se

apropie, BooBoo începu să pufăie. Atunci cînd proceda astfel, ea obişnuia să-l lase singur, însă acum, într-un acces de milă, se hotărî să-l ia de-acolo, înfigîndu-şi adînc degetele în blana lui şi masîndu-i uşor

muşchii încordaţi ai gîtului.

— Biet pisoiaş, spuse ea pe un ton amical. Nu pricepi ce se petrece, nu-i aşa?

BooBoo îşi arătă colţii, dar efectul fu repede înlăturat de un tors cît se poate

de zgomotos.

— Mai ai de răbdat doar patru săptămîni şi cinci zile. În total, treizeci şi trei de zile. Ai putea să mă suporţi măcar atîta vreme?

Pisoiul nu păru să fie de acord, dar nici

nu protestă cît ea continuă să-i maseze spatele. Îl duse apoi pe sus pînă la bucătărie, îi oferi o gustare, şi îl lăsă pe podea, alături de un şoarece flocos de jucărie, cu care putea să se lupte în

voie.

Bun. Pisoiul îi distrusese locuința. Avea însă cum să facă față. Mama ei va fi îngrozită cînd va constata pagubele şi se va oferi să plătească pentru ele, aşa că, una peste alta,

inconvenientele aveau să fie neînsemnate.

Jaine se miră singură de blîndeţea de care dădea dovadă.

Bău un pahar cu apă şi, în timp ce stătea în faţa chiuvetei, sosi acasă

şi vecinul său. Dînd cu ochii de Pontiacul maro, simţi cum blîndeţea se prelinge uşor-uşor pe ţeava de scurgere. Maşina se dovedi însă *silenţioasă*, semn că îi schimbase toba de eşapament. Dacă el

îşi dăduse silinţa, putea face şi ea acelaşi lucru şi, mental vorbind, puse dop scurgerii.

Jaine îl urmări pe fereastră cum descuia uşa bucătăriei, aflată faţă în faţă cu a ei. Purta pantaloni largi

şi o cămaşă de un alb imaculat. Cravata îi atîrna la gît într-un stil lejer, la fel ca şi jacheta pe care o purta pe umăr. Părea epuizat. Cînd se întoarse să intre în casă, Jaine observă pistolul mare şi negru care

stătea în tocul lui, agăţat de centură. Era prima dată că îl vedea îmbrăcat cu altceva în afara zdrenţelor acelea jegoase, şi asta o descumpăni de parcă lumea s-ar fi întors cu susul în jos. A şti că e

poliţist era una, a-l vedea ca atare era cu totul altceva. Faptul că umbla pe stradă îmbrăcat civil confirma că nu lucra ca ofiţer de patrulă, şi că putea foarte bine să fie detectiv.

Pentru ea rămînea acelaşi nemernic,

doar că acum era un nemernic cu răspunderi importante, deci putea să se arate ceva mai înţelegătoare. Nu avea cum să-i afle programul de somn, decît dacă i-ar fi bătut la uşă pentru

a-l întreba, un lucru în totală contradicţie cu dorinţa ei de a nu îl deranja atunci cînd doarme. De acum înainte nu va mai tunde gazonul cînd el va fi acasă. Asta nu însemna, în nici caz, că nu va scoate

la înaintare colții, pe care deocamdată îi ținea ascunși, dacă el o va deranja pe *ea*, dar va încerca totuși să ajungă la pace. Pînă la urmă, mai mult ca sigur că vor fi vecini ani de zile.

Doamne, ideea era

de-a dreptul deprimantă.

Blîndeţea şi caritatea nu durară din păcate mai mult de cîteva ore.

La şapte şi jumătate se aşează în fotoliul ei maro şi confortabil, cu intenţia de a privi o

vreme la televizor, citind în acelaşi timp o carte. De multe ori practicase simultan aceste două îndeletniciri, zicîndu-şi că ecranul îi va atrage atenţia doar dacă s-ar difuza ceva interesant. Lîngă umărul ei

stătea cuminte o cană aburindă de ceai verde, din care sorbea din cînd în cînd cîte o înghiţitură, încercînd să se detoxifice.

O bubuitură puternică risipi brusc liniştea.

Sări de pe fotoliu, îşi încălţă Ia repezeală saboţii şi se duse în fuga pînă la uşa din faţă. Cunoştea prea bine sunetul acela, pentru că îl auzise de sute de ori în copilărie, cînd tatăl ei o lua cu el pe la

tot soiul de teste, ca să vadă cum se ciocneau automobilele.

Farurile Porsche-ului clipeau, luminînd intermitent strada. Uşile se deschideau rînd pe rînd, dînd la iveală capete

curioase, semănînd cu nişte ţestoase care tocmai îşi părăsiseră carapacea. Cinci portiere fuseseră făcute praf. Sub lumina felinarului din colţul străzii, se vedea o grămadă de metal contorsionat.

Jaine alergă pînă la capătul străzii, simţind un nod în stomac la gîndul priveliştii ce avea să o întîmpine, străduindu-se în acelaşi timp să-şi aducă aminte regulile de bază pentru acordarea

primului ajutor.

Uşile caselor se deschiseră larg şi oamenii, în majoritatea lor persoane în vîrstă, în papuci de casă, se bulucirăă în stradă. Unii se îmbulzeau să ajungă în faţă, cîţiva copii ţipau agitîndu-

se, în timp ce mamele strigau la ei încercînd să-i ţină pe loc, iar taţii îi avertizau:

— Daţi-vă înapoi, daţi-vă înapoi, ar putea avea loc o explozie.

Cum la viaţa ei văzuse multe

coliziuni de acest fel, Jaine era convinsă că o explozie era puţin probabilă, dar un incendiu nu era exclus. Exact în momentul cînd dădu să se apropie de maşina aflată în mijlocul străzii,

portiera şoferului se deschise cu putere, şi de la volan sări ca ars un bărbat tînăr.

— La *dracu'!* zbieră el, holbîndu-se la bara din faţă a maşinii sale, complet îndoită. Lovise partea din spate a unui

automobil parcat în curbă.

O tînără veni alergînd şi se opri lângă ei îngrozită.

— O, Doamne, Doamne! Maşina mea!

Tînărul pus pe ceartă se repezi cît ai clipi la ea.

— Asta-i maşina ta, nenorocito? De ce dracu' te-ai apucat să parchezi în mijlocul străzii?

Bărbatul era băut. Damful lovi direct în nările lui Jaine, şi ea se dădu un pas înapoi. îngrijorarea grupului de vecini

se transformă pe dată în dezgust.

— Să se ducă cineva după Sam, zise un bărbat.

— Mă duc eu.

Doamna Kulavich o luă înapoi în josul străzii, grăbindu-se atît cît îi permiteau papucii de postav.

Chiar aşa, unde era el? se întrebă Jaine. Toţi care locuiau pe strada respectivă erau prezenţi.

Tînăra femeie plîngea, holbîndu-se la resturile maşinii sale. În spatele ei, doi băieţi, unul de

cinci, altul de şapte ani, rămăseseră pe carosabil, dezorientaţi.

— Căţea blestemată, mîrîi beţivanul spre tînăra femeie.

— Hei, îl repezi un bărbat ceva mai în vîrstă.

Controlează-ţi limbajul.

— Du-te în..., mortăciune.

Individul se apropie de tînăra care continua să plîngă şi, punîndu-i o mînă grea pe umăr, o întoarse cu faţa spre el.

Jaine înainta cîţiva paşi, simţind că e gata să explodeze de furie.

— Hei, amice, spuse ea pe un ton autoritar. Dă-i pace.

— Să te duci şi tu tot acolo, căţea. Scorpia asta idioată mi-a distrus maşina.

— Ţi-ai distrus-o cu mîna ta. Eşti beat, şi ai lovit o maşină parcată, zise Jaine conştientă că efortul ei era unul zadarnic; cu un om beat nu aveai nici o şansă să porţi o discuţie raţională, însă tipul era

suficient de beat pentru a deveni agresiv. El o îmbrînci pe tînăra femeie, iar ea căzu pe spate prinzîndu-şi tocul pantofului în protuberanţa rădăcinii unuia dintre arborii care flancau strada.

Femeia ţipa speriată, iar copiii plîngeau îngroziţi.

Jaine se aruncă asupra bărbatului, lovindu-l cu putere dintr-o parte. Impactul îl făcu să se clatine. Încercă să-şi recapete echilibrul, însă nu

reuşi şi căzu în fund. Sări imediat în picioare şi se repezi la Jaine. Ea îl evită şi îi puse piedică. Bărbatul se poticni, dar nu căzu, ci, răsucindu-se în loc, îşi coborî bărbia în piept, furios.

— Oh, rahat. De

data asta am încurcat-o, îşi zise Jaine şi luă o poziţie de apărare, specifică boxerilor, pe care o învăţase cu ocazia nenumăratelor bătăi dintre ea şi fraţii săi. Partidele respective se

petrecuseră însă cu mulți ani în urmă, așa că acum avea toate șansele să fie snopită în bătaie. Oricum, cu puțin noroc, va putea să-i aplice individului cîțiva pumni pe cinste.

Auzi glasurile

alarmate, ce păreau să răzbată pînă la ea de undeva, de departe, în timp ce aştepta să facă faţă atacului.

— Să sune cineva la 911.

— Sadie s-a dus deja să-l cheme pe Sam. El va şti ce are

de făcut.

— Am sunat la 911.

Vocea firavă părea să fie a unei fete.

Beţivanul se afla în faţa ei, făcînd imposibilă orice şansă de a scăpa din calea lui. Luă şi ea poziţia de luptă,

împărţind picioare şi pumni, încercînd în acelaşi timp să evite loviturile individului. Unul din pumnii lui o nimeri direct în stern, şi forţa loviturii o năuci. În clipa următoare, cei doi erau înconjuraţi de

vecini. Bărbaţii mai tineri încercau să-l ţină la distanţă pe beţiv, iar cei mai în vîrstă le dădeau o mînă de ajutor, cărîndu-i acestuia cîteva lovituri de picior. Jaine şi beţivanul se prăbuşiră la pămînt,

trăgîndu-i după ei şi pe cîţiva dintre bărbaţii în etate. Capul ei se lovi zdravăn de pămînt, ca urmare a unei lovituri puternice în maxilar. Braţul îi fu imobilizat din pricina vecinului care se prăbuşise

peste ea, însă, cu cel rămas liber, apucă talia bărbatului răsucindu-l într-o parte şi ciupindu-l cu toată forţa de care era capabilă. Acesta urlă de durere.

Deodată, o forţă nevăzută îl ridică –

şi ea se simţi eliberată. Deşi ameţită, îl văzu prăbuşit lîngă ea, cu faţa în noroi şi cu mîinile prinse la spate în cătuşe.

Jaine se ridică cu greu în şezut, şi se trezi nas în nas cu vecinul ei cel

nemernic.

— Fir-ar să fie, trebuia să-mi închipui că de dumneata era vorba, mîrii el. Ar trebui să vă arestez pe amîndoi pentru consum de alcool şi tulburarea liniştii publice.

— Eu n-am consumat alcool! spuse ea indignată.

— Nu, *el* e în stare de ebrietate, iar *d u m n e a t a* eşti responsabilă de tulburarea liniştii!

Acuzaţia lui nedreaptă o făcu să se înece cu propria

furie, un lucru benefic în cele din urmă deoarece, dacă cuvintele nu i s-ar fi oprit în gît, mai mult ca sigur ar fi fost arestată din pricina lor.

În preajma ei, soţiile îşi ajutau grăbite soţii să se

ridice în picioare, învîrtindu-se în jurul lor, pentru a constata eventualele răni. Nici unul nu părea să fi avut de suferit prea mult de pe urma respectivei ciocniri.

Cîteva femei se strînseseră în jurul

tinerei aruncate pe carosabil, sporovăind şi agitîndu-se. Femeia sîngera dintr-o rană de la cap şi copiii ei se smiorcăiau fără încetare, în semn de simpatie, sau considerînd că nu sînt băgaţi în seamă,

alţi cîţiva le urmară exemplul. Undeva, în depărtare se auzea urletul sirenelor de la maşinile care se apropiau.

Ghemuit lîngă beţivanul pe care tocmai îl arestase, ţintuindu-l la

pământ, Sam privi în jur plin de uimire.

— Iisuse, bîgui el clătinînd din cap.

Bătrîna care locuia pe partea cealaltă a străzii, cea cu părul pus pe bigudiuri, se apropie de Jaine.

— Te simți bine,

draga mea? Femeia asta este cea mai curajoasă făptură pe care am văzut-o vreodată! Ar fi trebuit să o vezi, Sam. În clipa cînd acest... acest neisprăvit a trîntit-o pe Amy la pămînt, fetiţa asta s-a

repezit şi i-a tras un şut zdravăn în fund. Cum te cheamă, scumpo? o întrebă ea pe Jaine. Numele meu este Eleanor Holland. Locuiesc vizavi de dumneata.

— Jaine, o informă ea, privind către vecinul de

alături. Ai auzit, Sam? Ar fi trebuit să vii mai repede.

— Tocmai făceam duş, mormăi el. Făcu o pauză şi o întrebă: Te *simţi* bine?

— Sînt în regulă.

Jaine se ridică încet în picioare.

Nu-şi dădea seama dacă era în regulă sau nu, dar se părea că nu avea oase rupte, şi nici ameţeli, aşa că nu putea fi vorba de nimic grav.

El îi privi picioarele desculţe.

— Îţi sîngerează

genunchiul.

Privind în jos, Jaine observă că buzunarul stîng al pantalonilor ei scurți era aproape sfîșiat. Sîngele, care provenea dintr-o zgîrietură suferită la genunchiul drept, se scurgea ușor spre

tibie. Rupse partea întreagă a buzunarului sfîşiat şi îşi presă cu el julitura.

— E doar o zgîrietură, spuse ea.

Două maşini de patrulare, însoţite de un echipaj al ambulanţei şi unul

al pompierilor, sosiră cu alarma pusă în funcţiune. Ofiţerii în uniformă se îndreptară imediat spre mulţimea adunată, în timp ce vecinii le indicau medicilor persoanele rănite.

Totul luă sfîrsit

după treizeci de minute. Cei de la descarcerare ridicară cele două maşini avariate, iar poliţiştii îl luară cu ei pe beţiv. Femeia rănită, împreună cu copiii, fu dusă la Urgenţă pentru a-i fi cusută rana de la

cap. Rănile uşoare fură curăţate şi bandajate corespunzător, bătrînii războinici fiind conduşi apoi către casă.

Jaine aşteptă plecarea medicilor, după care îşi desfăcu bandajul

imens care-i acoperea genunchiul. Acum că scăpase de emoţii, se simţea de-a dreptul extenuată; nu-şi dorea decît un duş fierbinte, o prăjitură cu ciocolată şi un pat. Căscă şi se

îndreptă tîrîş-grăpiş spre casă.

Nesuferitul Sam o ajunse dintr-un salt. Ea îi aruncă o privire fugară, concentrîndu-şi apoi atenţia la drumul pe care călca. Nu agrea expresia de pe chipul lui şi faptul

că mergea aplecat deasupra ei precum un nor negru. La naiba, omul ăsta era foarte înalt, avea peste 1.80 m, şi nişte umeri foarte laţi.

— Întotdeauna te străduieşti să fii prima cînd e vorba

de necazuri? întrebă el pe un ton neutru.

Jaine se gîndi o clipă înainte de a-i răspunde:

— Cam aşa ceva.

— Mi-am imaginat.

Se opri în mijlocul străzii, întorcîndu-se cu

faţa la el şi punîndu-şi mîinile în şolduri.

— Ia ascultă, ce-ar fi trebuit să fac, să stau cu mîinile în sîn şi să văd cum îi trage femeii o bătaie soră cu moartea?

— Ar fi trebuit să-i laşi pe bărbaţi să intervină.

— Ei, da, numai că nu dădea nimeni semn că vrea să-l ia în primire, aşa că n-am avut de ales.

Un automobil dădu colţul, venind chiar în direcţia lor. El o apucă de mînă trăgînd-o în afara părţii carosabile.

— Cît ai, cincizeci şi trei? o întrebă el, măsurînd-o.

Ea îi aruncă o privire răutăciosă.

— Cincizeci şi cinci.

El îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost impresionat: *oaaau*,

nemaipomenit. Ea strînse din dinți. *A v e a* cincizeci și cinci – cu aproximație. Mai conta lipsa a doi centimetri?

— Amy, tînăra care a fost rănită, are cel puțin șapte centimetri în plus

faţă de tine, şi cred că e mai grea cu aproape şase kilograme. De ce ai avut impresia că nu-i va face faţă?

— Nu am avut, admise ea.

— Ce anume? Minte? Asta e foarte clar.

Nu pot să stîlcesc un poliţai, **reflectă e a .*Nu pot să stîlcesc un poliţai.* Îşi repetă fraza în gînd de mai multe ori, dar pînă la urmă reuşi să vorbească pe un ton neutru:**

-Nu m-am gîndit dacă sînt sau nu

capabilă să-l înfrunt.

— Şi cu toate astea, te-ai aruncat asupra lui.

Ea ridică din umeri.

— A fost o clipă de nebunie.

— Cu asta sînt de acord.

Jaine se înfurie.

— Ştii ceva, m-am cam săturat de remarcile tale sarcastice. L-am împiedicat să o bată măr pe femeie în faţa copiilor ei. N-a fost o hotărîre prea inteligentă faptul să mă reped la el; iar acum îmi dau seama

că puteam fi rănită grav. Dar aş face-o din nou. Şi acum, mişcă-ţi fundul mai încolo, că n-am chef să-mi continuu drumul alături de tine.

— Mă gîndeam eu, spuse el, prinzînd-o de braţ.

Faptul că nu o lăsa să meargă singură spre casă o neliniştea. Cu cît se despărţeau mai repede, cu atît era mai bine.

— Eşti grăbită? întrebă el, strîngînd-o de braţ şi obligînd-o să meargă în

acelaşi ritm cu el.

— Daaa. Trebuie să...

Încercă să-şi amintească ce program era la TV, dar în mintea ei era un gol total.

— BooBoo are planificat un meci cu o minge din păr,

iar eu n-am de gînd să lipsesc.

— Te fascinează mingile din păr?

— Oricum sînt mult mai interesante decît actuala mea companie.

— Auuu, făcu el strîmbîndu-se.

Cum ajunseseră în apropierea casei ei, el fu nevoit să-i elibereze braţul.

— Să pui nişte gheaţă la genunchi, altfel o să se învineţească, spuse el.

Jaine dădu aprobator din cap,

făcu cîțiva pași, se întoarse și privi în urmă. Bărbatul stătea în același loc și se uita la ea.

— Îți mulțumesc că ți-ai montat o nouă tobă.

Intenționa să fie sarcastică, însă el ridică din umeri și

abia catadicsi să-i răspundă.

— Cu plăcere.

Apoi făcu o pauză.

— Îți mulțumesc pentru noua pubelă de gunoi.

— Cu plăcere.

Se priviră lung unul pe altul, ca și cum ar fi vrut să

descopere care din ei va da semnalul unei noi înfruntări. Jaine fu cea care puse capăt acestui suspans întorcîndu-i spatele şi intrînd în casă. Încuie uşa în urma ei şi o clipă privi livingul acela primitor care o

făcea să se simtă cu adevărat acasă.

BooBoo luase în primire o altă pernuţă; şi o făcuse ferfeniţă.

Jaine oftă.

— Să lăsăm baltă prăjiturelele cu ciocolată. Aşa ceva merită recompensat

cu o înghețată, rosti ea cu voce tare.

CAPITOLUL 6

A doua zi, Jaine se trezi devreme, fără ajutorul ceasului. Se deşteptă la simpla răsucire a corpului, atunci cînd fiecare muşchi în parte protestă împotriva

gestului său. O dureau coastele, genunchiul şi braţele; o durea pînă şi şezutul. Nu mai avusese parte de atîtea dureri şi junghiuri de pe vremea primelor ei încercări de a merge cu rolele.

Scoţînd un geamăt, se aşează ceva mai comod în şezut, împingîndu-şi uşor picioarele spre marginea patului. Dacă ea se simţea groaznic, oare cum s-or fi simţind ceilalţi? Ei nu fuseseră luaţi la

bătaie, însă cu siguranţă că înghesuiala aceea fusese destul de brutală pentru ei.

Apa rece era mult mai indicată pentru durerile musculare decît apa fierbinte, însă nu era sigură că în clipa aceea ar fi

fost în stare să facă un duş rece. Ar fi preferat să înfrunte un beţivan pus pe harţă decît să-şi lase trupul sub jetul de apă rece ca gheaţa. Recurse la un compromis, combinînd apa caldă cu cea rece, pentru

ca apoi să închidă puţin cîte puţin robinetul de apă caldă. Încercarea de a se obişnui treptat cu jetul de apă rece nu-i reuşi; rezistă vreme de două secunde, şi apoi sări afară din cabina de duş mult mai rapid

decît intrase.

Tremurînd toată, începu să se şteargă cu mişcări rapide, înfăşurîndu-se apoi în halatul lung, care se încheia în partea din faţă cu un fermoar. În timpul verii nu-l prea utiliza, însă acum

acesta îi dădu o senzaţie extrem de plăcută.

Faptul că se sculase mult mai devreme avea şi un avantaj: ea era cea care trebuia să îl trezească pe BooBoo, şi nu invers.

Cotoiul se arătă nemulţumit de îndrăzneala ei de a-i tulbura somnul de frumuseţe şi îşi căută un loc unde să-şi poate continua siesta.

Doarece se sculase atît de devreme, nu avea

motive să se grăbească. Lucrul se dovedi benefic, căci mușchii ei dureroși o avertizau că graba nu avea ce să caute astăzi pe agenda ei. Zăbovi ceva mai mult în fața ceștii de cafea, un privilegiu destul de

rar în timpul săptămînii. În locul cerealelor pe care obişnuia să le consume îşi pregăti o feliuţă de pîine prăjită, pe care o unse cu gem de căpşuni. La urma urmelor, o femeie care fusese

implicată într-un scandal merita un tratament special.

După ce termină de mîncat felia de pîine, bău o a doua ceaşcă cu cafea. Apoi, ridică marginea halatului şi îşi examina rana de la genunchi. Deşi

aplicase o pungă cu gheaţă, conform indicaţiilor primite, avea o vînătaie de toată frumuseţea. Cum nu putea umbla cît era ziua de lungă cu o pungă de gheaţă prinsă de picior, înghiţi două aspirine, zicîndu-şi

că va trebui să suporte durerea timp de cîteva zile.

Prima surpriză a zilei veni însă în momentul în care vru să-şi pună sutienul. În clipa în care încercă să-l încheie în partea din faţă, elasticul se

strînse uşor peste stern provocîndu-i dureri cumplite. Soluţia era să renunţe la sutien. Stînd doar în chiloţi în faţa dulapului cu haine, se întrebă: ce anume ar trebui să îmbrace o femeie care nu poartă

sutien şi care, în plus, n-ar dori ca ceilalţi să-şi dea seama de acest lucru?

Cu toate că la serviciu avea aer condiţionat, era suficient de cald pentru a nu purta toată ziua o jachetă

pe deasupra. Avea cîteva rochii şic, dar prin materialul lor fin s-ar fi observat cu siguranţă sfîrcurile. Îşi aminti că citise odată despre fîşiile de leucoplast care pot fi aplicate deasupra. Merita să încerce.

Luă două bucăţi de leucoplast, le aplică peste sfîrcuri, îmbrăcă rochia şi se examina în oglindă. Leucoplastul nu era cea mai bună alegere. Ar fi trebuit să încerce cu o bandă chirurgicală lată, dar nu

dispunea de aşa ceva. În plus, rochia dădea la iveală genunchiul rănit, iar acesta avea un aspect inestetic.

În final se decise asupra unei fuste de un verde vînătoresc, un top croşetat de culoare albă, peste

care îmbrăcă o cămăşuţă din mătase căreia îi înnodă capetele în dreptul taliei. Adăugă două brăţări în nuanţe de verde şi albastru care-i prindeau fix încheietura mîinii, astfel că, în final, se

declară impresionată de imaginea reflectată în oglindă.

— Nu-i rău, zise ea făcînd o piruetă pentru a se examina mai bine. Nu-i rău deloc.

Din fericire, părul nu-i dădea bătăi de

cap. Era des şi lucios, de un castaniu-închis şi cu un volum satisfăcător. Stilul pe care îl adoptase era unul dezordonat, astfel că simpla periere a firelor de păr era mai mult decît suficientă şi

cît se poate de benefică, ţinînd cont că simţea dureri ascuţite în coaste la fiece mişcare.

Dar mai era şi vînătaia de pe obraz. Se privi în oglindă, atingînd cu blîndeţe pata vineţie. Nu era dureroasă, dar era

albastră. De obicei recurgea la un machiaj rapid, însă acum trebuia să apeleze la întreaga ei măiestrie pentru a estompa acea vînătaie.

Cînd se strecură afară pe uşă, avea o înfăţişare şic,

machiajul ascunzîndu-i excelent urmele altercaţiei. Ba mai mult, arăta chiar al naibii de bine.

În clipa cînd puse piciorul afară din casă, Sam – nemernicul –, tocmai descuia

portiera maşinii. Jaine zăbovi, străduindu-se să încuie încet uşa aflată în spatele ei, sperînd că în tot acest timp el se va urca în maşină şi va pleca, însă nu avu noroc.

— Te simţi bine?

Vocea venind chiar din spatele ei o făcu să tresară. Se răsuci, înăbuşindu-şi un ţipăt, o mişcare pe care nu trebuia să o facă; în secunda următoare coastele protestară energic. Scoţînd un oftat involuntar,

scăpă cheile din mînă.

— Fir-ar al naibii! şuieră ea imediat ce îşi recapătă răsuflarea. Nu te mai apropia de mine în felul ăsta!

— E unicul mod pe care îl cunosc, spuse el, impasibil.

Dacă aşteptam să te întorci cu faţa spre mine, nu mai era nevoie să mă apropii. Făcu o pauză. Ai folosit o expresie injurioasă.

Nervoasă la culme, Jaine se scotoci prin geantă, încercînd să

găsească moneda de cinci cenți, ca să i-o trîntească în palmă.

El clipi privind derutat cei cinci cenți.

— De ce mi-ai dat asta?

— Pentru că am rostit o expresie pe care n-ar fi trebuit

s-o folosesc. Cînd sînt surprinsă de cineva asupra faptului, trebuie să-i ofer persoanei respective o monedă de cinci cenţi. Astfel încerc să mă las de obiceiul ăsta prost.

— Dacă aşa stau lucrurile, îmi

datorezi mai mult decît cinci cenți. Aseară ai rostit cîteva expresii de genul ăsta.

Jaine se strîmbă.

— N-ai decît să revii în trecut ca să faci rost de ei. Ar fi trebuit să mă prinzi asupra faptului.

— Daaa, în fine, asta s-a întîmplat deja. Sîmbăta trecută, cînd te pregăteai să tunzi gazonul. Nici atunci nu mi-ai plătit.

Strîngînd din dinţi, Jaine scoase o altă monedă.

Sam băgă încîntat

moneda în buzunar, într-o altă împrejurare, gestul lui ar fi făcut-o să izbucnească în rîs, acum însă era supărată pe el pentru că o speriase. În clipa în care se aplecă să-şi ia cheile, durerea

din coaste se accentua şi genunchiul refuză să se îndoaie. Jaine se încorda brusc şi îi arunca o privire atît de furioasă, încît îl făcu să zîmbească în colţul gurii.

„Dacă izbucneşte în rîs", gîndi ea, „am

să-i aplic o lovitură zdravănă sub bărbie." Cum era încă aplecată, unghiul i se păru perfect.

Sam nu rîse. Polițiștii erau obișnuiți probabil să adopte o atitudine precaută.

Se aplecă să ridice cheile.

— Genunchiul nu vrea să se îndoaie, aşa-i?

— La fel ca şi coastele, spuse ea ţîfnoasă, luînd cheile şi coborînd încetişor cele trei trepte.

— Ce-ai păţit la coaste?

— Tipul mi-a aplicat o lovitură pe cinste.

Sam rosti dintr-o suflare:

— Şi aseară, de ce n-ai pomenit nimic despre asta?

— Ce rost avea?

În plus, coastele nu sînt rupte.

— Eşti convinsă? Nu crezi că ar putea fi fracturate?

— Nu par.

— Cum de eşti atît de sigură, ai experienţă în privinţa coastelor rupte?

Jaine strînse din dinţi.

— Coastele sînt *ale mele*, iar eu îţi spun că nu au suferit nici un fel de fractură. Şi cu asta, basta.

— Spune-mi un lucru, zise Sam pe un ton de

conversaţie, păşind alături de ea în timp ce Jaine se străduia să ajungă la propriul automobil. Există vreo zi în care să nu sari la bătaie?

— Exact acele zile în care n-am ocazia să te întîlnesc. În primul rînd, tu m-ai

provocat! Eu voiam să fiu o vecină cît se poate de amabilă, însă tu te rățoiai la mine de fiecare dată, chiar şi atunci, dacă-mi amintesc eu bine, cînd ți-am cerut scuze pentru urmele lăsate de BooBoo pe maşina

ta. În plus, mi-am imaginat că nu eşti altceva decît un beţiv.

El se opri surprins.

— Beţiv?

— Ochi injectaţi, haine jegoase, ore de întoarcere acasă tîrzii, zgomotos,

mereu pus pe harţă, ca şi cum ai fi veşnic mahmur... ce altceva aş fi putut să cred?

El îşi frecă faţa.

— Scuze, nu mi-am dat seama. Ar fi trebuit să fac mai întîi un duş, să mă bărbieresc, să

îmbrac un costum, şi abia apoi să vin să-ţi atrag atenţia că faci atîta zgomot, încît poţi trezi pînă şi morţii.

— Era suficient să-ţi pui o pereche curată de jeans. Descuie Viperul, încercînd să

găsească soluția unei noi probleme: cum avea să se strecoare înăuntru, în locul acela care acum i se părea mult prea îngust?

-Tocmai îmi repar mobilierul din bucătărie, îi răspunse el după o

scurtă pauză. Pentru că lucrez întotdeauna pînă noaptea tîrziu, mă ocup de asta doar cînd am timp, astfel că uneori adorm îmbrăcat în hainele acelea murdare.

— Te-ai gîndit că ai putea amîna

reparaţiile respective pentru zilele libere, cîştigînd în felul acesta cîteva ore de somn? Asta ţi-ar îmbunătăţi considerabil starea de spirit.

— Starea mea de spirit este cît se

poate de bună.

— Da, dacă ar aparţine unui sconcs turbat. Deschise portiera, aruncă înăuntru poşeta, încercînd să-şi menţină moralul intact în timp ce se străduia să se strecoare în spatele

volanului.

— Un volan pe cinste, zise el.

— Mulţumesc.

Jaine aruncă o privire furişă spre Pontiacul lui, dar se abţinu de la orice comentariu. Tăcerea era uneori mult mai compătimitoare

decît vorbele.

Sam observase privirea aruncată maşinii lui şi zîmbi. Ea şi-ar fi dorit să n-o facă. Zîmbetul îi dădea o înfăţişare aproape umană. Ar fi vrut să nu stea amîndoi în bătaia soarelui de

dimineaţă, pentru a nu avea ocazia să remarce privirea lui pătrunzătoare, irisul cu mii de striaţii maronii ai ochilor lui misterioşi. Bine, în concluzie, era un bărbat chipeş atunci cînd nu avea ochii injectaţi şi nici nu

era pus pe harţă.

Brusc, privirea îi deveni îngrijorată. Apropiindu-se ceva mai mult de ea, o mîngîie uşor cu degetul pe obraz.

— Ai o vînătaie.

— Fi... Se opri la timp, înainte ca buzele sale să

rostească expresia cu pricina. Şi eu care credeam că am mascat-o destul de bine.

— Ai făcut treabă bună. Am observat-o abia cînd te-ai aşezat în bătaia razelor de soare. Îşi încrucişa braţele la

piept şi o privi cu severitate. Ai şi alte răni?

— Doar dureri musculare. Mi-a fost groază la gîndul că va trebui să mă strecor în maşină.

Sam privi mai întîi spre maşină, apoi se uită la ea,

urmărind-o cum, ţinînd portiera întredeschisă, încearcă să-şi ridice piciorul drept şi să-l bage încetişor înăuntru. Răsuflă din greu, ca şi cum el însuşi ar fi fost pus în faţa unei sarcini neplăcute, şi

o sprijini pentru a-şi menţine echilibrul în timp ce se strecura uşurel în spatele volanului.

— Mulţam, spuse ea, bucuroasă că supliciul luase sfirşit.

— N-ai pentru ce, zise el lăsîndu-se pe

vine în dreptul portierei deschise. Ai de gînd să depui plîngere pentru că te-a atacat?

— Eu am fost cea care a atacat.

Îşi imaginează că Sam îi va zîmbi din nou. Doamne, spera să n-o facă; nu voia

să aibă parte de zîmbetul acela atît de curînd. Asta ar fi făcut-o să creadă că el era într-adevăr o fiinţă omenească.

— Avem dovada chiar aici, zise el, ridicîndu-se în picioare şi închizînd uşor portiera în

locul ei. Pentru durerile musculare cel mai indicat este masajul. Şi o baie de aburi.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Baie de aburi? Vrei să spui că duşul cu apă rece pe care l-am făcut azi-

dimineaţă a fost *absolut inutil?*

Sam pufni în rîs, iar Jaine îşi dori ca el să n-o fi făcut. Avea un rîs puternic, profund şi o dantură impecabilă.

— Şi apa rece are efect, zise el.

Încearcă să alternezi apa rece cu cea caldă pentru a reduce încordarea musculară. Şi dacă ai ocazia, încearcă şi un masaj.

Nu ştia dacă cei de la Hammerstead aveau la dispoziţie şi o sală de fitness,

ascunsă pe undeva, însă intenţiona să se intereseze unde ar putea găsi un asemenea loc, chiar în după-amiaza aceea, după orele de program.

— O idee excelentă.

Mulţumesc, spuse

ea, dînd aprobator din cap.

El răspunse tot printr-o mişcare a capului, închise portiera şi făcu un pas înapoi.

Apoi ridică mîna în semn de salut şi o porni spre propria-i maşină. Înainte de-a

apuca să deschidă portiera, Jaine şi Viperul dispăruseră deja în josul străzii.

Deci, pînă la urmă, ar fi putut să cadă la pace, reflectă ea zîmbind uşor. În seara precedentă, atît el, cît şi cătuşele din

dotare picaseră la ţanc.

Deşi pierduse ceva vreme discutînd cu Sam, sosi la serviciu mai devreme, şi avu timp suficient pentru a coborî fără grabă din automobil. Afişul lipit în acea zi

deasupra butoanelor ascensorului conţinea următorul text:

EŞECUL NU ARE CARACTER OPŢIONAL; SE LIVREAZĂ ÎMPREUNĂ CU PROPRIUL SOFTWARE.

Jaine îşi zise că, dintr-un anume punct de vedere, conducerea se va arăta şi mai contrariată în faţa acestui anunţ, în comparaţie cu cel din ziua precedentă, chiar dacă ochelarişti şi

tăntălăii de la primele două etaje îl considerau probabil plin de umor.

Biroul se umplu treptat. Conversaţia dimineţii se axă în exclusivitate pe articolul din gazetă. Jumătate discutau despre conţinutul

acestuia, în vreme ce ceilalţi făceau speculaţii în privinţa identităţii celor patru femei. Majoritatea celor prezenţi considerau că articolul era rezultatul unei minţi înapoiate şi că cele patru prietene

nu fuseseră altceva decît o născocire, ipoteză care îi conveni de minune lui Jaine. Tăcu chitic, ţinînd mai departe pumnii strînşi.

— Am scanat articolul şi i l-am trimis verişoarei

mele din Chicago, spunea cineva în clipa cînd ea traversa coridorul.

Bineînţeles că nu se făcea referire la vreun articol apărut în *Detroit News*.

Grozav. Lucrurile luau amploare.

Cutremurîndu-se

la gîndul că ar trebui să urce şi să coboare de mai multe ori din maşină pentru a merge să ia dejunul, preferă să mănînce, în sala destinată gustărilor, cîţiva biscuiţi cu unt de arahide şi să bea un suc. Ar fi putut s-o

roage pe T.J. sau pe oricine altcineva să-i aducă ceva de mîncare, dar nu prea avea chef să se lanseze într-un şir lung de explicaţii cu privire la motivul pentru care îi era greu să urce în propria maşină. A

povesti cum se aruncase asupra unui alcoolic ar fi sunat a lăudăroşenie, or, în realitate, era atît de furioasă pentru ceea ce făcuse, încît refuza pur şi simplu să mai reflecteze asupra faptelor.

Leah Streat intră în încăpere şi îşi scoase pachețelul cu mîncare din frigider. Avea un sandvici (piept de pui cu garnitură de lăptuci), o cană cu supă de legume, pe care o încălzi la cuptorul cu

microunde, şi o portocală. Jaine oftă, pe jumătate furioasă, pe jumătate invidioasă. Cum putea fi cineva atît de organizat?

Oamenii de genul lui Leah, îşi zise ea, fuseseră aduşi pe lume doar pentru a

le arăta celorlalţi cît de ineficienţi sînt. În fond, ar fi putut şi ea să-şi aducă dejunul la pachet, în loc să apeleze la acei biscuiţi cu unt de arahide şi la băutura răcoritoare dietetică.

— Pot să îţi ţin

companie? întrebă Leah, făcînd-o pe Jaine să se simtă vinovată.

Cum nu erau decît ele în sala pentru gustări, ar fi putut să o invite pe Leah să ia loc alături de ea. Oricare alt angajat de la

Hammerstead s-ar fi aşezat pur şi simplu, însă mai mult ca sigur că Leah avusese de atîtea ori impresia că nu e bine venită, încît simţise nevoia să îi ceară voie.

— Desigur, spuse Jaine, încercînd să

imprime vocii sale puţină căldură. Mi-ar face chiar plăcere.

Dacă ar fi fost catolică, cu siguranţă că ar fi trebuit să se spovedească pentru afirmaţia făcută; era o minciună şi mai gogonată decît aceea

în care afirmase că tatăl ei nu se pricepea deloc la maşini.

Leah îşi luă mîncarea, care avea un aspect apetisant, şi se aşează la masă. Ea muşcă din sandvici, mestecă delicat, se şterse la

gură, sorbi puţin din supă, şi se şterse din nou. Jaine o privi vrăjită. Îşi zise că şi cei din epoca victoriană avuseseră probabil aceleaşi maniere. Şi ea ştia să mănînce, însă Leah o făcu să se simtă inferioară.

După cîteva clipe, Leah spuse:

— Bănuiesc că ai văzut deja articolul acela dezgustător care a apărut în ediția de ieri a gazetei.

„Dezgustător" părea să fie una din expresiile sale

favorite, observă Jaine.

— Bănuiesc că faci referire la „acel" articol, răspunse ea, pentru că era inutil să se învîrtă în jurul cozii. Am aruncat doar o privire, însă nu l-am citit pînă la sfîrşit.

— Asemenea persoane mă fac să-mi fie ruşine că sînt femeie.

Ei bine, *asta* era prea de tot. Jaine ştia că ar trebui să o lase în pace, pentru că Leah rămînea Leah, şi nimic pe lumea asta n-ar fi

făcut-o să se schimbe. Cu toate acestea un demon mititel din interiorul său – bine, acelaşi demon care o determina să deschidă întotdeauna gura cînd ar fi trebuit să tacă – o făcu să

întrebe:

— Şi de ce, mă rog? După părerea mea, au fost sincere.

Leah lăsă jos sandviciul şi o privi îngrozită pe Jaine.

— Sincere? Păreau mai degrabă nişte prostituate. Tot ce-şi doresc de

la un bărbat sînt banii şi un mare... un mare...

— Penis, completă Jaine, din moment ce Leah părea să nu cunoască cuvîntul respectiv. În plus, nu cred că asta e *tot* ce îşi doresc. Din

cîte îmi amintesc, spuneau ceva şi despre fidelitate, sprijin, despre simţul umorului...

Leah respinse totul fluturînd uşor din mînă.

— N-ai decît să crezi ce vrei, dar esenţa articolului

era sexul şi banii. O atitudine vicioasă şi plină de cruzime, pentru că îţi închipui cum s-au simţit acei bărbaţi care nu dispun nici de bani, şi nici de un mare...obiect...

— Penis, o întrerupse Jaine.

Obiectul acela poartă numele de penis.

Leah strînse buzele.

— Unele lucruri nu sînt destinate pentru a fi discutate în public, dar, după cum mi-am dat seama, tu ai o gură

spurcată.

— Nu-i adevărat! replică Jaine furioasă. Admit faptul că uneori mai scap cîte o înjurătură, însă fac eforturi să mă abţin, şi, în afară de asta, cuvîntul „penis" nu e unul murdar; el

denumeşte cu exactitate o parte a corpului uman, aşa cum ai spune, de exemplu, „picior". Sau ai cumva obiecţii şi în privinţa acestuia?

Leah se apucă cu ambele mîini de marginea mesei,

strîngînd-o cu atîta forţă, că i se albiseră articulaţiile degetelor.

— Şi cum îţi spuneam, gîndeşte-te o clipă la acei bărbaţi. Trebuie că s-au simţit nişte netrebnici, nişte creaturi inferioare.

— Unii dintre ei chiar sînt, mormăi Jaine.

Ştia ea ce ştia. Fusese logodită cu trei astfel de creaturi, înscrise exact la categoria „inferioare", fără a lua în calcul neapărat organele

lor genitale.

— Nimeni nu are dreptul să-i facă să se simtă astfel, spuse Leah pe un ton ridicat. Muşcă din nou din sandvici, iar Jaine văzu, spre marea ei surpriză, cum mîinile femeii din

fața ei tremurau. Era într-adevăr necăjită.

— Uite ce e, eu am impresia că majoritatea celor care au citit acel articol l-a găsit amuzant, spuse ea pe un ton conciliant. Evident

că autorii au dorit să scrie un articol plin de umor.

— Eu nu sînt deloc de aceeaşi părere. E vorba de un articol mizerabil, vulgar, rău intenţionat.

Concilierea ar fi cerut deja un efort

mult prea mare.

— Nu sînt de acord, spuse pe un ton categoric Jaine, adunînd firimiturile şi aruncîndu-le în coş. După mine, oamenii văd acolo exact ceea ce îşi doresc să vadă. Cei rău intenţionaţi au

impresia că şi ceilalţi sînt asemenea lor, aşa cum şi cei cu mintea plină de gînduri obscene au obiceiul să vadă peste tot numai porcării.

Leah păli, apoi se înroşi brusc.

— Vrei să spui că eu sînt o persoană a cărei minte se pretează la tot felul de obscenităţi?

— Ia-o cum vrei.

Jaine o porni spre birou, înainte ca mica lor discuţie în contradictoriu să devină un război în

toată regula. Oare ce se petrecea cu ea în ultima vreme? Mai întîi vecinul, şi acum Leah. Nu părea capabilă să se înţeleagă cu cei din jur, nici măcar cu BooBoo.

Bineînţeles, nimeni nu se înţelesese

vreodată cu Leah, deci nu ar trebui să o ia în calcul, însă va fi absolut necesar să facă un efort considerabil în privinţa lui Sam. El ştersese cu buretele toate greşelile ei şi era evident că ar fi bine să procedeze şi

ea la fe în ce-l privea. Problema era însă alta, nu mai ştia cum să se poarte cu bărbaţii. După cea de a treia relaţie eşuată, îi lăsase la o parte în sensul cel mai strict al cuvîntului. Dar care femeie, după ce

a trecut prin tot ceea ce trecuse ea, nu ar fi procedat la fel? Trei relaţii, toate trei eşuate, totul petrecîndu-se pînă la vîrstă de douăzeci şi trei de ani. Era un record deloc de invidiat. Şi asta nu pentru că

era o „cantitate neglijabilă"; oglinda nu-i lipsea, iar în obiectul respectiv se reflecta o femeie subţirică, drăguţă, cu gropiţe în obraji şi cu o gropiţă abia vizibilă în bărbie.

În timpul liceului era fata cea mai

populară din şcoală, atît de populară încît ajunsese să se logodească cu Brett, starul echipei de baseball, chiar în anul în care împlinise optsprezece ani. Cum ea intenţiona să meargă la colegiu,

iar Brett voia să-şi încerce norocul Ia baseball, drumurile lor se despărţiseră mai mult sau mai puţin. Din nefericire, cariera sportivă a lui Brett fusese un eşec.

Apoi apăruse Alan. Ea avea

douăzeci şi unu de ani şi era proaspătă absolventă de colegiu. Alan aşteptase pînă în preziua căsătoriei lor, zi destinată repetiţiei generale, pentru a-i aduce la cunoştinţă că o mai iubea pe fosta lui

logodnică, şi că relaţia lui cu Jaine nu fusese decît o încercare de a-şi dovedi sieşi că sentimentele pentru fosta relaţie continuau să existe. Alan îi spusese că regretă şi că speră că ea nu-i va purta

pică.

După povestea cu Alan, se trezise logodită cu Warren. Nu era exclus ca la vremea aceea să fi fost mult prea timidă ca să se angajeze cu adevărat într-o relaţie. Din cine ştie ce motiv,

după ce el enunţase întrebarea iar ea spusese „da", amîndoi bătuseră în retragere, şi relaţia lor beneficiase de o moarte lentă.

Jaine îşi zise că ar fi putut forţa lucrurile, căsătorindu-se în

cele din urmă cu Warren, chiar dacă nu dăduseră dovadă de prea mult zel nici unul, nici celălalt, dar acum era fericită că n-o făcuse. Dacă ar fi avut copii, şi apoi s-ar fi despărţit? Jaine îşi dorea ca,

dacă va avea vreodată copii, aceştia să vină pe lume într-o căsnicie trainică, asemenea celei pe care păreau să o aibă părinţii ei.

Nu luase niciodată în calcul posibilitatea ca eşecul acestor

relaţii să i se datoreze ei; în două dintre ele, deciziile fuseseră luate de comun acord, iar în relaţia cu Alan, vina îi aparţinuse acestuia. Cu toate acestea s-ar putea ca ceva să fie în neregulă. Nu părea

să inspire dorinţele şi cu atît mai puţin devoţiunea bărbaţilor cu care avusese de-a face.

Tocmai cînd încerca să se smulgă din mijlocul acestor nefericite gînduri, capul lui T.J. apăru brusc în cadrul uşii

biroului. T.J. era foarte palidă.

— Un reporter de la ştiri stă acum de vorbă cu Dawna, spuse ea repede. Doamne, crezi că...

Cele două femei se uitară înspăimîntate una la alta.

— Ah, la dracu', spuse Jaine dezgustată, iar T.J., necăjită, uită să-i mai ceară bănuţul.

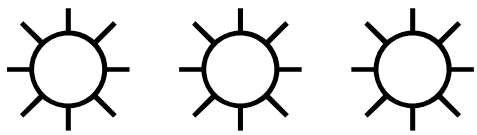

În seara aceea, Corin citi şi reciti articolul din gazetă. Era o mizerie, nimic altceva decît o

mizerie.

Mîinile îi tremurau, făcînd să danseze acele litere de-o şchioapă. Nu-şi dădeau seama cît de tare doare? Cum de puteau *să rîdă?*

Ar fi vrut să arunce cît colo gazeta, dar nu era în

stare. Durerea îl rodea. Nu îi venea a crede că lucra alături de oamenii aceia care fuseseră în stare să spună toate acele lucruri dureroase, care îşi băteau joc, care erau capabili să terorizeze...

Trase adînc aer în piept. Trebuia să se stăpînească. Aşa îl sfătuiseră doctorii. „Să îţi iei întotdeauna pilulele, şi să te autocontrolezi." Iar el procedase întocmai.

Pînă acum, totul

funcţionase bine, chiar foarte bine, şi trecuse destul timp de atunci.

Uneori, reuşea chiar să uite de sine însuşi, însă nu şi de data asta.

Acum nu putea uita. Era o chestiune mult prea

importantă.

Cine erau ele?

Simţea nevoia să afle. Trebuia să afle.

CAPITOLUL 7

E ca şi cum ai sta cu sabia lui Damocles deasupra capului, se gîndi Jaine posomorîtă, în dimineaţa următoare. Sabia nu lovise încă, dar urma să o facă.

„Cînd", asta depindea de cît timp îi lua Dawnei să le arate cu degetul, acum că pusese mîna pe lista lui Marci. Din momentul în care identitatea lui Marci devenea publică, ele nu aveau altceva de

făcut decît să poarte agăţate de gît plăcuţe pe care să scrie: „Eu sînt vinovata".

Biata T.J. era moartă de îngrijorare şi dacă Jaine ar fi fost măritată cu Galan Yother, la fel s-ar fi

simțit. Cum de o glumă inocentă, o chestie amuzantă petrecută între patru prietene putea deveni un motiv serios pentru destrămarea unei căsnicii?

Jaine dormise mizerabil. Înghițise

cîteva aspirine, numai bune pentru durerile musculare, apoi se cufundase într-o cadă plină cu apă fierbinte, astfel că la ora de culcare se simţise mult mai relaxată fizic. Chinuită însă de gîndurile referitoare

la posibilele urmări ale acelui articol, adormise tîrziu şi se trezise mult înainte de ivirea zorilor. Îi era teamă să se uite pe ediţia de dimineaţă a ziarului, iar în ce privea plecarea la serviciu, ar fi preferat de o

mie de ori o bătaie cu un beţiv.

Îşi bău cafeaua, privind prin geam cerul senin. BooBoo o iertase cu siguranţă pentru că îl trezise din nou, deoarece îşi reluase locul alături de ea, lingîndu-şi lăbuţele

şi torcînd liniştit, în timp ce ea îl scărpina, absentă, după urechi.

Ceea ce urmase fusese din vina ei. Stătea în faţa chiuvetei, clătindu-şi ceaşca, în momentul în care în bucătăria de vizavi

se aprinse brusc lumina, şi Sam îşi făcu apariţia în prim-plan.

I se opri pentru cîteva clipe respiraţia.

— Dumnezeule, rosti ea, reuşind în cele din urmă să inspire.

Îl văzu pe Sam aşa cum nu ar fi crezut vreodată că l-ar putea vedea; văzu totul, de fapt. Sam stătea în faţa frigiderului, în pielea goală. Abia avu timp să-i admire „chiftelele", că el se aplecă să-şi ia o

sticlă cu suc de portocale din frigider. Apoi îi scoase capacul şi o duse la gură, în timp ce se răsucea.

Jaine uită cît ai clipi de „chiftele", căci urmă „partea" cea mai impresionantă. Apoi

el o luă din loc. „Mucul lui de ţigară" se dovedi a fi unul extrem de drăgălaş.

— Doamne, Dumnezeule, BooBoo, zise ea cu răsuflarea tăiată. Uită-te şi tu! Adevărul era că Sam arăta al draculuui de

bine, indiferent din care parte îl priveai. Era înalt, cu talia zveltă, şi cu muşchii bine dezvoltaţi. Jaine îşi mută privirea ceva mai la nord şi observă că avea pectorali frumoşi, binecuvîntaţi de o

pilozitate bogată. Ştia deja că are un chip atractiv, deşi puţin cam dur, ochi misterioşi, dantură de un alb imaculat, şi un zîmbet frumos.

Jaine îşi presă pieptul cu mîna. Inima nu executa

doar nişte simple bătăi. Încerca pur şi simplu să-i sfişie sternul, iar celelalte părţi ale trupului ei participau din plin la acest joc al emoţiilor. Într-un moment de nebunie, ar fi alergat să-i ceară permisiunea

de a-i servi pe post de saltea.

Nebăgînd în seamă tumultul care o răvăşea pe dinăuntru, BooBoo continua să-şi lingă lăbuţele. Prioritățile lui erau în mod evident altele.

Jaine se apucă

zdravăn de marginea chiuvetei, încercînd să rămînă în picioare. Ori procedase bine lăsîndu-i baltă pe bărbaţi, ori era cazul să alerge peste drum, şi să bată pe nepusă masă la uşa bucătăriei lui. Cu

sau fără bărbaţi, mai era în stare să aprecieze o operă de artă, iar vecinul ei se dovedise a fi chiar o capodoperă, ceva între o statuie grecească şi un star porno.

Ura ceea ce urma să facă, dar trebuia

să-i spună să-şi tragă draperiile; era o chestie firească între doi vecini, nu-i aşa? Pe pipăite, nedorind să piardă nici o secundă din spectacolul prezentat, porni în căutarea aparatului telefonic, dar

renunţă repede. Nu numai că nu îi cunoştea numărul de telefon, dar nu îi ştia nici măcar numele de familie. Halal vecină mai era; locuia aici de două săptămîni şi jumătate şi nu fusese în stare să-i

spună care era numele ei, cu toate că el, polițist fiind, ar fi putut oricum să-l afle. Bineînțeles, nici *el* nu dăduse fuga să se prezinte. Dacă n-ar fi fost doamna Kulavich, ea nici n-ar fi ştiut că

prenumele lui era Sam.

Nu era chiar atît de aiuritǎ, la urma urmei. Notase numărul de telefon al familiei Kulavich pe o bucată de hîrtie ce se afla chiar lîngă aparat, astfel că reuşi să-şi ia o

secundă ochii de la spectacolul de vizavi pentru a-l putea citi. Formă numărul, temîndu-se că la ora aceea dormeau.

Doamna Kulavich răspunse după primul apel.

— Alo, spuse ea

entuziastă, lâsînd-o pe Jaine să înţeleagă că nu-i trezise.

— Bună dimineaţa, doamna Kulavich, la telefon e Jaine Bright, vecina. Ce mai faceţi?

Formalităţile acestea drăgălaşe nu

trebuia ignorate, mai ales cînd aveai de-a face cu persoane în etate, chiar dacă răpeau ceva timp. Luase în calcul circa zece, cincisprezece minute. În timpul acesta, Sam termină sticla de suc de

portocale şi o azvîrli la coş.

— Oh, Jaine! Cît mă bucur să te aud! spuse doamna Kulavich, ca şi cum fusese plecată în străinătate ceva vreme.

Doamna Kulavich era genul de

persoană care vorbea exaltat, în „semne ale exclamării", cînd avea o conversație telefonică.

— Noi sîntem bine, chiar foarte bine! Dar tu?

— Foarte bine, răspunse ea

automat, fară a pierde nici un minut din ceea ce se petrecea vizavi. Acum scosese cutia de lapte. Doar nu avea de gînd să amestece laptele cu sucul de portocale? Sam desfăcu cutia şi bicepşii lui deveniră

proeminenţi cînd o duse la gură şi dădu pe gît băutura.

— Măiculiţa mea! şopti ea.

În mod sigur laptele nu-i fusese de-ajuns, pentru că îşi vîrî iar capul în frigider.

— Ce-a fost asta?

se interesă doamna Kulavich, auzind exclamaţia ei.

— Oh... spuneam că sînt bine, foarte bine.

Jaine îşi comută atenţia la dialogul cu vecina ei.

— Doamnă Kulavich, care este

numele de familie a lui Sam? Trebuie să discut ceva cu el la telefon.

Era pe jumătate adevărat.

— Donovan, draga mea. Sam Donovan. E acelaşi număr pe care îl aveau şi bunicii lui. Îmi pare

tare bine că e aşa, pentru că astfel nu am cum să-l uit. De îmbătrînit îmbătrîneşti, dar asta nu înseamnă că devii şi mai inteligent, ştii cum e.

Rîse de propria ei glumă.

Jaine rîse şi ea, deşi, dacă se gîndea bine, nu ştia care era poanta. Căută un pix. Doamna Kulavich dictă răbdătoare numărul, iar Jaine îl notă, o sarcină care nu era uşoară, deoarece ea nu era deloc atentă

la ce avea de scris. Muşchii gîtului îi rămăseseră blocaţi în poziţie verticală, astfel că nu-i rămînea altceva de făcut decît să privească prin fereastra bucătăriei de alături.

Îi mulţumi

doamnei Kulavich, îşi luă la revedere, şi apoi inspiră adînc. Trebuia s-o facă. Cu orice risc. Chiar dacă o va trimite la naiba, trebuia să-l sune. Inspiră din nou în timp ce forma numărul de telefon. Îl văzu cum

traversează bucătăria şi ridică receptorul. Acum îl vedea din profil. Oh, uuuauuuu. De două ori uuuauuuu.

Simţi că îi plouă în gură.

— Donovan.

Vocea lui suna de parcă nu s-ar fi

trezit de-a binelea. Cuvîntul acela fusese rostit tăios, cu iritare.

— Uh... Sam?

— Mă rog?

Răspunsul nu era dintre cele mai amabile. Încercă să înghită, descoperind că era o sarcină

dificilă.

— La telefon Jaine, vecina de vizavi. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar poate vei fi de acord să ... tragi draperiile.

El îşi schimbă poziţia, întorcîndu-se cu faţa la

fereastră, astfel că acum se holbară unul la altul. Sam nu se dădu la o parte rapid, nici nu se ghemui încercînd să se ferească de privirile ei, şi nu făcu nici un gest care să-i demostreze că era cuprins de

ruşine. Mai mult chiar, zîmbi plin de satisfacţie. La dracu', şi-ar fi dorit ca el să nu facă chestia asta.

— Ai avut parte de o vizionare completă, nu-i aşa? întrebă el, ducîndu-se la fereastră şi

punînd mîna pe draperie.

— Da, am avut. În ultimele cinci minute, nici măcar nu clipise. Mulţumesc, îngăimă ea.

El trase draperiile, acoperind fereastra, iar ea

simți că moare puțin cîte puțin.

— Plăcerea a fost de partea mea. Poate îmi vei întoarce favoarea asta cîndva.

Sam închise telefonul înainte ca ea să-i poată da replica, un lucru

care se dovedi înţelept, deoarece ea rămăsese oricum fără cuvinte. Apoi se duse să-şi coboare propriile jaluzele. *Drăcia draculuiş*, ar fi fost foarte simplu să-şi coboare ea jaluzelele.

— Ei bine, cred că

m-am tîmpit sau cam aşa ceva, i se adresă ea lui BooBoo,

Simpla idee că ar fi fost capabilă să rămînă goală în faţa lui o făcu să se cutremure, dar o şi excită în acelaşi timp. Oare era o

exhibiţionistă?

Sfîrcurile i se întăriseră şi arătau ca două boabe de zmeură, cît despre restul trupului... Foarte bine. Nu fusese niciodată adepta partidelor de sex ocazionale, dar pofta aceasta

trupească provocată de Sam cel nemernic o făcuse una cu pământul. Cum de reuşise nemernicul ăla să îi sucească minţile doar fiindcă apăruse gol puşcă în faţa ochilor ei?

— E posibil să fiu o creatură atît de

copilăroasă? îl întrebă ea pe BooBoo şi, reflectînd cîteva secunde, dădu afirmativ din cap. Să fii sigur de asta.

BooBoo mieună, aprobînd-o.

Oh, măiculiţă! Cum putea să mai

dea ochii cu Sam acum că îl văzuse gol puşcă? Cum ar fi putut să stea în faţa lui fără să roşească ori fără să se dea de gol cu privire la poftele pe care i le trezise imaginea trupului său? Prefera să-l

considere un posibil adversar decît un obiect al propriilor sale pofte. Prefera să ţină un asemenea obiect al dorinţelor sale la o distanţă respectabilă cum ar fi... să spunem, într-o secvenţă de film la televizor.

La urma urmei, lui nu-i fusese ruşine, atunci ei de ce i-ar fi? Era vorba de două persoane mature, nu-i aşa? Nu vedea pentru prima oară un bărbat gol, numai că *pe Sam* nu-l mai văzuse niciodată

astfel. Oare de ce nu era şi el un băutor de bere pîntecos ori vreun zbîrcit oarecare, în loc să posede bicepşii aceia formidabili şi o erecţie matinală care să te lase cu gura căscată?

Începu din nou să

saliveze.

— E de-a dreptul dezgustător, spuse ea pe un ton răstit. Sînt o femeie de treizeci de ani, nu o adolescentă care poftește la... la ce naiba or mai pofti ele în ziua de azi. Ar trebui măcar să-mi

ţin în frîu glandele salivare.

Numai că acele glande erau cu totul de altă părere. De cîte ori îi apărea în minte imaginea lui Sam, ceea ce se întîmpla cam o dată la zece secunde, tot de atîtea ori saliva.

Ieri plecase cu mult mai devreme la serviciu, la aceeaşi oră cu Sam. Dacă astăzi va pleca la ora ei obişnuită, nu-l va mai întîlni, nu-i aşa?

Dar Sam menţionase că lucrează în cadrul

misiunilor speciale, şi are un orar de lucru neregulat, aşa că ar fi putut să plece la orice oră. Deci, ea nu putea să-şi modifice ora de plecare, astfel încît să nu coincidă cu a lui. Singura soluţie era să plece de acasă

ca de obicei, sperînd ca norocul să nu-i alunece printre degete. Poate că mîine va fi capabilă să dea ochii cu el, şi să se comporte cu mai multă demnitate, dar nu şi acum cînd trupul ei era în plină

revoluţie hormonală. Trebuia să dea totul uitării şi să se pregătească pentru ziua de lucru.

Jaine stătu cîteva clipe în faţa uşilor deschise ale dulapului confruntată fiind cu

o mare dilemă: ce ar fi trebuit să poarte astăzi, în caz că l-ar fi întîlnit pe vecinul ei, cel pe care tocmai avusese ocazia să-l vadă în costumul lui Adam?

Slavă Domnului că se pricopsise cu rana aceea de la

genunchi, pentru că datorită ei se decise. Va purta pantaloni lungi, pînă cînd genunchiul se va vindeca, lăsînd la o parte ideea de a îmbrăca pantalonii strîmți, cu bretele subțiri, pe care îi purta de obicei cînd

mergea la petreceri, unii care transmiteau un mesaj de genul: „uită-te la mine, te rog, nu-i aşa că sînt o tipă sexy", dar care cu siguranţă nu erau potriviţi pentru o zi obişnuită de lucru. Şi astfel, rana

de la genunchi o împiedică să comită o mare greşeală.

Hotărînd că e mai bine să adopte o atitudine prevăzătoare, alese în cele din urmă o pereche de pantaloni cu o croială cît se poate

de masculină. Nu mai conta acum că îi plăcea la nebunie cum „cădeau" perechile ei de pantaloni, scoţîndu-i în evidenţă fundul, ceea ce atrăgea oarece remarci admirative din partea colegilor ei.

Şi, oricum nu avea să-l întîlnească astăzi pe Sam. Cu siguranţă că acesta era mult mai stînjenit decît ea după cele întîmplate. Dacă cineva era nevoit să evite pe altcineva, fără îndoială că *el* va

fi acela care o va evita pe *ea*.

Întrebarea era dacă se va simți ruşinat un bărbat care se uitase spre ea rînjind şmechereşte. Era conştient că arată bine, chiar foarte bine, fir-ar să fie.

Încercînd să alunge din minte imaginea lui atrăgătoare, deschise televizorul ca să vadă ştirile dimineţii, în timp ce se îmbrăca şi se machia.

În clipa cînd încerca să-şi

acopere vînătaia de pe obraz, o auzi pe prezentatoarea ştirilor dimineţii rostind pe un ton ciripitor:

„Freud nu a reuşit niciodată să descopere ce îşi doresc femeile cu adevărat. Dar, dacă

ar fi avut şansa să stea de vorbă cu patru doamne, care locuiesc chiar în această regiune, ar fi descoperit răspunsul la această întrebare. Ascultînd mesajele care urmează, veţi avea şansa să aflaţi dacă

soțul sau iubitul *dumneavoastră* se încadrează sau nu în categoria «Bărbatului Perfect»."

Uimită, Jaine nu fu în stare nici măcar să găsească înjurătura potrivită. Picioarele i se

muiară, se aşează pe capacul closetului. Dawna – scorpia aia nemernică – le dăduse de gol fără să stea prea mult pe gînduri.

Şi totuşi, nu. Dacă ar fi pomenit numele lor, telefonul ar fi sunat

acum fără încetare. În concluzie, rămăseseră încă în anonimat, însă situaţia putea să se schimbe chiar în decursul zilei.

Jaine se duse în dormitor şi formă rapid numărul de telefon al lui T.J.

rugîndu-se în gînd ca aceasta să nu fi plecat deja la serviciu. T.J. locuia într-o zonă mai îndepărtată, astfel că era nevoită se plece de acasă mult mai devreme.

— Alo, răsună vocea grăbită şi

oarecum iritată a lui T.J.

— Sînt Jaine. Te-ai uitat cumva la ştirile dimineţii?

— Nu, de ce?

— Pentru că ştirea de senzaţie a fost însuşi „Bărbatul Perfect".

— Oh,

Dumnezeule!

Vocea lui T.J. sună ca şi cum aceasta se pregătea să leşine, ori să vomite, sau ambele lucruri deodată, din cauza emoţiei.

— Nu au obţinut şi numele noastre, cel puţin aşa cred,

din moment ce pînă acum nu ne-au contactat. Sînt sigură, însă, că vreun angajat de la Hammerstead va pune lucrurile cap la cap în cursul zilei de astăzi, asta-i părerea mea, aşa că în curînd vor afla toţi.

— Dar nu vom fi mediatizate şi la TV, nu-i aşa? Galan urmăreşte întotdeauna programul de ştiri.

— Cine ştie? Depinde de cît de încet va circula astăzi ştirea. În locul tău, aş

deconecta toate aparatele telefonice, în special pe cel prevăzut cu robot.

— S-a făcut, spuse T. J., apoi adăugă pe un ton sumbru: Bănuiesc că acum voi avea ocazia să descopăr dacă eu şi Galan ne putem baza

unul pe celălalt. Nu mă aştept să zburde de fericire la auzul acestor lucruri, dar *s p e r* să se arate înţelegător. După discuţia noastră de săptămîna trecută referitoare la al nostru „Bărbat Perfect", m-am tot

gîndit şi, pînă la urmă...

Galan nu s-a potrivit pînă la urmă descrierii, îşi zise Jaine.

— Dacă mă gîndesc bine, continuă T.J. cu voce scăzută, n-o să deconectez

telefoanele. Dacă o să se întîmple, prefer să se termine totul cît mai repede posibil.

Jaine puse receptorul în furcă. Scurta convorbire telefonică nu-i răpise prea mult timp, şi reclamele

TV tocmai se încheiaseră. Vocea obraznică a prezentatoarei o facu să se clatine.

„Patru doamne care locuiesc în regiunea noastră au alcătuit o listă care însumează pretenţiile lor vizavi

de «Bărbatul Perfect»."

Trei minute mai tîrziu, Jaine închise ploapele, proferînd cu o voce firavă tot felul de „vorbe de duh" la adresa v a n i t ă ţ i i . *Trei minute!* Trei minute erau de-a dreptul o

veşnicie cînd era vorba de o emisiune în direct. Să nu se întîmple, cît e ziua de lungă, nici o încăierare armată, nici un accident care să fi blocat autostrada, ori ceva ce ar fi putut împiedica

prezentarea unei ştiri atît de lipsite de importanţă?

Ştirea trecu repede în revistă exigentele „pretenţii" în cauză, lămurindu-i însă pe telespectatori că vor avea posibilitatea să consulte atît lista,

cît şi articolul, prezentate integral pe pagina de web a respectivului post TV. Urmă apoi un sondaj de opinie, realizat atît printre persoanele de sex feminin, cît şi printre cele de sex masculin, referitor

la punctele pe care le cuprindea lista cu pricina. Toată lumea părea să fie de acord în privinţa primelor cinci puncte, după care opiniile deveneau radical diferite, femeile gîndind într-un fel, iar bărbaţii într-

altuL

Poate că luîndu-şi o săptămînă de vacanţă, începînd chiar din acea clipă, la întoarcerea ei din Mongolia, să zicem, povestea va fi uitată.

Ar fi însă o laşitate. Dacă T. J.

ar avea nevoie de ajutor, ea ar trebui să-i fie alături. Marci, la rîndul ei, ar putea să pună capăt relaţiei pe care o avea însă, după părerea lui Jaine, a-l pierde pe Brick cel insensibil n-ar fi fost o

pierdere atît de mare. În plus, Marci merita o pedeapsă pentru faptul că îi mărturisise totul Dawnei.

Păşind cu prudenţă, Jaine se apropie de maşină. În secunda în care descuie portiera,

auzi în spatele său zgomotul unei uşi care tocmai se deschidea.

Instinctiv, privi peste umăr şi păli văzîndu-l pe Sam încuindu-şi uşa bucătăriei. Intră în panică, năpădită brusc de amintiri, în

timp ce încerca, furioasă, să-şi descuie portiera.

Atractivitatea, oricît ar fi ea de mică, o determină însă întotdeauna pe femeie să uite de intenţiile sale de a evita un anume personaj de gen

masculin.

— Te simți mai bine astăzi? se interesă el, apropiindu-se cu pas vioi.

— Perfect.

Tocmai se pregătea să-şi arunce poşeta pe scaunul din dreapta,

pentru a se strecura apoi la volan.

— Nu ar trebui să o laşi acolo, o atenţiona el. La semafor poţi avea ghinionul ca cineva să bage repede mîna pe geam, să apuce geanta şi să fugă cu ea înainte ca tu să-ţi

dai seama ce se întîmplă.

Jaine îşi puse rapid ochelarii de soare, recunoscătoare pentru protecţia pe care aceştia i-o ofereau, şi îndrăzni să îl privească fără jenă.

— În cazul acesta, unde ar trebui să o aşez?

— Portbagajul e unul dintre cele mai sigure locuri.

— Însă nu-i deloc comod.

Sam ridică din umeri. Mişcarea cu pricina o făcu să

observe lățimea impresionantă a umerilor, amintindu-i și de celelalte părți ale trupului lui. Căldura îi inundă obrajii. De ce nu era un bețiv? De ce nu mai purta aceiași pantaloni jegosi și aceeași

cămaşă pătată şi şifonată? Le înlocuise cu o pereche de pantaloni evazaţi de culoarea fulgilor de ovăz şi cu o cămaşă cu mînecă scurtă, din mătase, de un albastru intens. Cravata, un amestec

de crem, roşu-stacojiu şi albastru, era legată neglijent în jurul gîtului puternic, iar în mînă ţinea o jachetă. Pistolul mare şi negru atîrna cuminte în teaca lui, pe şoldul drept.

— Îmi cer scuze,

în caz că te-am făcut să te simți prost azi-dimineață, spuse el. Eram pe jumătate adormit, şi n-am fost atent la ferestre.

Jaine reuşi să ridice cu nonşalanță din umeri.

-Nu m-am simțit

nicidecum prost. Uneori avem parte şi de asemenea accidente.

Ar fi vrut să plece, dar el stătea atît de aproape încît nu putea să închidă portiera.

Sam se aplecă spre ea.

— Eşti convinsă că e totul în regulă? Pînă acum, nu mi-ai adresat nici o insultă şi, chiar mai mult, am reuşit să stăm de vorbă – aruncă o privire fugară spre ceas – circa treizeci de secunde.

— Momentan sînt într-o dispoziţie bună, spuse ea răspicat, îmi păstrez energia pentru lucrurile importante care pot apărea pe parcurs.

Sam rînji satisfăcut.

— Aşa te vreau.

Acum sînt mult mai liniştit.

Se aplecă şi mai mult şi îi atinse pe neaşteptate obrazul.

— Vînătaia aceea a dispărut?

— Nu, e tot acolo. Machiajul face uneori adevărate minuni.

— Ai dreptate.

Degetul lui alunecă mai departe, pînă la gropiţa din bărbie, după care şi-l retrase. Jaine înţepeni, buimăcită din pricina revelaţiei avute, şi anume că el *flirta* pur şi simplu cu ea.

Dumnezeule, inima ei bătea din nou cu forţa unui baros.

— Să nu cumva să mă săruţi, îl preveni ea, văzînd că se apropie şi mai mult, în timp ce în ochi i se citea acea insistenţă intensă pe care o afişează

bărbaţii înainte de a trece la acţiune.

— Nu intenţionez să fac una ca asta, replică el, arborînd un zîmbet vag.

Sam se îndreptă, dar mîna îi rămase sprijinită pe portieră.

— De altfel, nu e

timp. Trebuie să ajungem la serviciu, iar mie îmi displac lucrurile făcute pe fugă. Mi-ar fi necesare cel puțin două ore.

Jaine era conştientă că ar trebui să tacă, să închidă portiera şi

s-o pornească la drum. Cu toate astea, se pomeni întrebînd nedumerită:

— Două *ore?*

— Cam aşa ceva. Sam o privi, afişînd iar unul din acele zîmbete lascive şi periculoase. Trei ore

ar fi însă cu mult mai potrivite, deoarece îmi imaginez că în momentul în care te voi săruta *cu adevărat*, vom sfîrşi prin a fi amîndoi goi puşcă.

CAPITOLUL 8

Oh, Jaine, murmură ea pentru sine în timp ce conducea spre serviciu, utilizînd comanda „autopilot" deoarece traficul din Detroit era o adevărată

harababură.

„Oh"? Fusese asta o reacţie vizavi de cele petrecute? De ce nu spusese, de exemplu: „Visează sănătos, amice" sau „Doamne, te pomeneşti că a îngheţat iadul, iar eu n-am aflat"? De

ce nu reuşise să spună *ceva* în afara acelui *oh*, fir-ar să fie. Şi nici măcar n-o spusese pe un ton nonşalant, ca şi cum s-ar fi interesat de o informaţie oarecare, fără să considere răspunsul suficient de interesant. Nu,

silaba aceea sunase atît de slab încît „O"-ul care conta nici nu se auzise. Mai mult ca sigur Sam îşi imagina că tot ce avea de făcut era să dea buzna în casa ei, iar ea se va abandona pur şi simplu în braţele

lui.

Din nefericire, era posibil ca el să aibă dreptate. Nu. Nu, nu, nu, nu, *nu*. Nu avea de gînd să facă sex ocazional, şi oricum nu era vorba de nimic serios astfel încît să-şi facă prea multe griji în

privința capitolului romantism. Nu avea nici cea mai mică intenție să înceapă o relație pasageră cu vecinul ei pe care, ieri – sau nu cumva alaltăieri? – îl considera un „nemernic".

Nici măcar nu îl

plăcea. În fine, nu prea mult. Sigur că admirase felul cum îl imobilizase, pe beţivanul acela. Uneori forţa brută este unica soluţie posibilă; fusese încîntată să-l vadă pe nenorocitul ăla beţiv cu faţa

afundată în noroi şi cu mîinile încătuşate.

Oare îi mai plăcea şi altceva la Sam, ceva care nu avea legătură cu trupul lui – un dar divin – şi cu abilitatea cu care ştia să pună la punct persoanele

aflate în stare de ebrietate? Căzu o clipă pe gînduri. Te simţi atrasă de ceva anume în cazul bărbaţilor care ştiau să-şi repare singuri mobilierul bucătăriei, deşi nu putea preciza despre ce era vorba; să fie

oare acea abia simţită duioşie? Era într-adevăr nevoie de ceva care să-i atenueze într-un fel stilul acela de macho, cu mers fudul. Numai că el nu avea un mers fudul, ci unul relaxat. De altfel,

nici nu avea nevoie de un asemenea stil, cînd purta la centură un revolver la fel de mare ca un uscător de păr.

Strînse tare volanul, încercînd să-şi controleze respiraţia. Apoi porni instalaţia de

aer condiţionat, aranjînd-o astfel încît aerul rece să-i bată direct în faţă. Îşi simţi sfîrcurile întărite şi descoperi că acestea stăteau în poziţie de drepţi, ca nişte soldăţei în miniatură.

Bun. Avea de-a

face în acest caz cu o criză hormonală. Asta era realitatea, iar ea trebuia să o înfrunte, să se comporte ca o persoană cu capul pe umeri, inteligentă şi matură, şi să înghită cît mai repede

posibil pilulele anticoncepţionale.

Perioada menstruaţiei se apropia, aşa că toate erau bune şi frumoase; putea să ia pilulele, şi asta cît mai repede. *Lui* nu avea de gînd să-i spună nimic.

Pilulele constituiau doar o simplă măsură de precauţie, în cazul în care hormonii ei aveau de gînd să o ia razna. Nu mai trecuse niciodată printr-o situaţie atît de absurdă, însă nici nu mai simţise

vreodată că sc topeşte la vederea unui anume organ masculin.

Ce dracu' se petrecea cu ea? se întrebă plină de mînie. Mai avusese ocazia să vadă şi altele, Sam dispunea de unul cu

dimensiuni impresionante dar, fiind în timpul colegiului o tînără suficient de curioasă ca să vizioneze cîteva filme porno ori să frunzărească cîteva ediții ale publicației *Playgirl*, avusese

şansa să vadă unele cu mult mai mari. În plus, după toată discuţia aceea hazlie a lor despre „Bărbatul Perfect", şi despre dimensiunea ideală a penisului acestuia, ajunseseră la concluzia că nu

penisul este, la urma urmei, cel mai important, ci bărbatul care îl posedă.

Bărbatul Perfect. **Amintirile o loviră precum o palmă peste obraz. La naiba, cum de putuse să uite?**

Puţin mai devreme uitase de Sam şi al său „domn fericire", concentrîndu-se exclusiv asupra acelor ştiri absurde de pe micul ecran. Iar acum, colac peste pupăză, cele două subiecte

reveneau la suprafaţă, dărîmînd-o, cum s-ar spune, definitiv.

Astăzi era nevoită să tacă mîlc. În afara celor opt sute patruzeci şi trei de oameni care lucrau la Hammerstead, mai existau, era

sigură, alte persoane care urmăriseră ştirile cu pricina, şi care puteau să le descopere oricînd identitatea. Cineva ar putea să o întrebe despre asta chiar pe Dawna, iar aceasta ar dezvălui totul. Informaţia s-ar

răspîndi astfel în întreaga clădire cu viteza unui mesaj electronic. Dacă informaţia nu se răspîndea şi în afara firmei Hammerstead, T.J. o putea ţine cît mai departe de urechile lui Galan. Acesta nu

obişnuia să se întîlnească cu colegii de muncă ai soţiei sale, cu excepţia situaţiilor în care participa la petrecerile organizate de companie cu ocazia sărbătoririi Crăciunului, însă şi

atunci se învîrtea de colo-colo, afişînd o mutră plictisită.

Astăzi avea să se întîmple cu siguranţă ceva important, cel puţin pe plan local, dacă nu naţional. Se găseau în partea cea mai grozavă a verii,

cînd Congresul nu se afla în sesiune, cînd senatorii, împreună cu ceilalţi reprezentanţi ai statului, erau pe la casele lor sau bîntuiau prin lumea largă, astfel că ştirile de importanţă

naţională erau ca şi inexistente, cu excepţia cazului în care s-ar fi produs o catastrofă.
Bineînţeles că nu-şi dorea să se producă, de exemplu, un accident aviatic, dar spera să apară un eveniment asupra

căruia să se concentreze atenţia tuturor. Şi-ar fi dorit o cădere vertiginoasă a preţului acţiunilor la Bursă, dacă exista posibilitatea, bineînţeles, ca acesta să-şi revină pînă la sfîrşitul zilei.

La fel de interesantă ar fi fost o cădere bruscă a pieţei, ca apoi preţul ei să se menţină constant la un nivel ridicat. Şi astfel, reporterii fiind mai mult decît ocupaţi, l-ar lăsa pur şi simplu baltă pe „Bărbatul Perfect".

Pe măsură ce se apropia de poarta companiei Hammerstead, devenea tot mai conştientă că speranţele ei de a avea o zi liniştită nu fuseseră altceva decît un exerciţiu de optimism. Carele

departamentelor de ştiri de la trei posturi de televiziune erau parcate pe partea exterioară a clădirii. Trei cameramani, purtînd cu ei tot atîtea minicamere, filmau trei indivizi, un bărbat şi două

femei, care stăteau în faţa obiectivului, avînd ca fundal clădirea companiei. Cei trei reporteri erau poziţionaţi astfel încît să nu se deranjeze reciproc şi vorbeau cu sobrietate la propriul microfon.

Jaine simți un gol în stomac, dar încă mai spera, Bursa nu se deschisese încă.

— Ce se petrece?

Acestea fură primele cuvinte pe care le auzi la intrarea în sediul companiei. Doi bărbați mergeau

înaintea ei, de-a lungul coridorului.

— De ce erau acolo cei de la televiziune? Ne-a preluat careva, am dat faliment, sau ce se întîmplă?

— N-ai urmărit ştirile dimineţii?

— N-am avut

timp.

— Se pare că un grup de doamne care lucrează aici au alcătuit portretul-robot al Bărbatului Perfect. Şi acum, bănuiesc că toate staţiile de televiziune tratează acest subiect ca pe o

chestiune de care va depinde viitorul omenirii.

— Care este, în opinia lor, definiţia Bărbatului Perfect? Nu cumva un bărbat care se dovedeşte întotdeauna un non-conformist?

Ei drăcie, îşi zise

Jaine în gînd. Uitaseră complet de regula asta.

— Nu. Din cîte am înțeles, ar fi vorba de același cercetaș prăfuit: un bărbat loial, cinstit, care le ajută pe bătrînele doamne să treacă strada, un rahat de

soiul ăsta.

— Hei, şi eu aş putea face asta, exclamă primul bărbat, ca şi cum ar fi făcut o mare descoperire.

— Arunci, ce mai aştepţi?

— N-am spus însă că aş fi dispus s-o

fac.

Cei doi izbucniră în rîs. Jaine se amuză imaginîndu-şi cum ar fi să-i facă pe cei doi să zboare prin uşa de sticlă aflată în faţa lor, dar se mulţumi să pună următoarea întrebare:

— Vrei să spui că eşti un bărbat infidel? Ce mai campion!

Cei doi se uitară în jur. Păreau uimiţi de prezenţa ei în acel loc, deşi auziseră cu siguranţă paşii cuiva care venea în

spatele lor. În consecinţă, Jaine nu se lăsă nicidecum păcălită de aerul lor inocent. Îi cunoştea din vedere, dar nu le ştia numele şi aveau înfăţişarea unor tineri manageri. Purtau cămăşi scrobite, made in

France, de culoare albastră şi cravate conservatoare.

— Scuze, spuse primul bărbat, mimînd mirarea, nu ştiam că eşti aici.

— Sigur, replică ea, dar nu mai continuă. Nu avea de ce să se amestece

în conversaţii de genul acesta. Era mai bine ca această bătălie a sexelor să se deruleze fără ajutorul ei. Nici ea, nici prietenele ei nu trebuiau să atragă atenţia asupra lor.

Se îndreptară toţi trei spre lift, fără a

scoate un cuvînt. La lift, Jaine nu descoperi nici un afiş, ceea ce o întrista.

Marci, într-o stare evidentă de nervozitate, o aştepta în birou.

— Cred că ai urmărit programul

de ştiri, i se adresă ea.

Jaine aprobă.

— Am sunat-o pe T.J. şi am pus-o la curent.

— Nici nu-ţi imaginezi cît de rău îmi pare pentru ceea ce se întîmplă, spuse Marci cu voce

scăzută, deoarece pe lîngă uşa deschisă tocmai trecea cineva.

— Ştiu, răspunse Jaine oftînd.

Nu avea rost s-o mai chinuie pe Marci; ce a fost, a fost. Şi, la urma urmei, doar nu era

sfîrşitul lumii, nici măcar pentru T.J. Dacă Galan ar afla totul, şi ar deveni atît de neîndurător încît să ajungă să divorţeze, însemna că mariajul lor nu era unul solid.

— Dawna le-a dezvăluit numele

meu, continuă Marci. Telefonul a sunat toată dimineaţa, scoţîndu-mă din sărite. Toţi vor interviuri, inclusiv cei de la *News*. Ai citit articolul apărut în dimineaţa asta?

Jaine uitase

complet de ediția de dimineață a publicației; show-ul derulat în casa de vizavi fusese prea atractiv.

— Nu l-am lecturat încă, spuse ea.

— E unul destul de nostim, publicat

în pagina dedicată de obicei reţetelor şi altor chestii de genul acesta, aşa că nu cred că va fi citit de un număr foarte mare de cititori.

Asta era bine de ştiut; va fi tratat ca o informaţie de interes general-

uman, şi nu ca o ştire; existau foarte mulţi cititori prea puţin interesaţi de ceea ce considerau a fi „domeniul universului feminin". Dacă nu era vorba de o poveste în care erau implicaţi o

necuvîntătoare sau vreun bebeluş, informaţiile nu suscitau interes, iar această ştire îşi trăise deja vremea sa de glorie.

— Ai de gînd să stai de vorbă cu ei? Mă refer la cei de la ştiri.

Marci clătină din cap.

— Nici gînd. Dacă aş fi fost doar eu implicată, mă rog, nu m-ar fi deranjat puţină distracţie – la urma urmelor, ce contează că Brick îşi udă puţin chiloţeii? Dar

sînteţi şi voi implicate, dragelor, şi atunci e cu totul altceva.

— T.J. ar fi cea mai afectată. Eu am reflectat ieri îndelung asupra acestei chestiuni şi am ajuns la concluzia că n-am

nimic de pierdut, în cazul în care identitatea mea ar fi descoperită, aşa că nu-ţi face griji în privinţa mea. Nici Luna nu pare a fi preocupată. Însă T.J. ...

— Aici e marea problemă.

— Clipa adevărului. Personal, nu consider că ar avea prea mult de pierdut în cazul în care s-ar despărți de Galan, dar nu pot judeca în locul ei. Probabil că așa gîndește și ea în legătură cu Brick.

— La naiba, adesea e şi părerea *m e a* în ceea ce-l priveşte. „Nu te contrazic", replică Jaine în sinea ei.

Gina Landretti, care lucra tot la departamentul de contabilitate intră în birou. Judecînd

după strălucirea apărută în privirea ei în clipa cînd le surprinse pe Marci şi Jaine discutînd, era clar că zarurile fuseseră deja aruncate.

— Hei, spuse ea, surîzînd. Voi eraţi! Vreau să spun că voi

sînteți cele patru prietene. Trebuia să-mi fi dat seama cînd am văzut numele lui Marci, însă abia acum mi-a căzut fisa. Celelalte două sînt două tinere simpatice care lucrează la departamentul de

vînzări şi, respectiv, la cel de Resurse umane, nu-i aşa? V-am văzut adesea dejunînd împreună.

Nu avea rost să nege. O privi pe Marci şi ridică din umeri.

— E nemaipomenit!

spuse Gina entuziasmată. Ieri i-am arătat gazeta soţului meu, iar el s-a necăjit foarte tare cînd a ajuns cu lectura la regula opt din lista cu pricina. A susţinut că nu obişnuieşte să întoarcă capul după

tipele cu „balcoane" generoase, înţelegeţi? M-a pufnit rîsul. Nu vorbeşte nici acum cu mine.

Gina nu părea prea îngrijorată de supărarea soţului ei.

— Pentru noi a fost doar un joc

nevinovat, spuse Jaine. Încet, încet, lucrurile au scăpat, însă, de sub control.

— Oh, mie nu mi se pare. Cred că e o chestie super. I-am povestit despre asta surorii mele din New York, iar ea mi-a cerut o copie a

întregului articol, nu doar a fragmentului care a fost publicat în ediția de azi-dimineață.

— Sora ta? Jaine simți un gol în stomac. Cea care lucrează pentru unul din trusturile de

televiziune de acolo?

— La ABC. Face parte din echipa programului *Good Morning America*.

Marci se arătă şi ea alarmată.

— L-a solicitat doar în interes personal, nu-i aşa?

— I s-a părut extrem de haios. N-ar fi exclus să vă contacteze şi ei. Ea susţine că lista voastră va avea un viitor remarcabil.

Gina se îndreptă, parcă plutind, spre propriul birou, fericită că avusese

şansa să contribuie cu ceva la publicitatea de care beneficiau în prezent.

Jaine scoase din poşetă o bancnotă de un dolar şi i-o întinse lui Marci, după care rosti patru vorbe mai

mult decît ruşinoase.

— Uauuu. Nu te-am mai auzit niciodată rostind asemenea vorbe.

— Le păstrez pentru cazuri de urgenţă.

Telefonul lui Jaine începu să

sune. Ea îl privi bănuitoare. Cum nu era încă ora opt, telefonul acela nu avea nici un motiv să sune. Trebuia să fie vorba de veşti rele, cărora va fi obligată să Ie facă faţă.

La cel de-al treilea

apel, Marci se repezi şi ridică receptorul.

— Contabilitatea, rosti ea pe nerăsuflate. Oh... T.J. La telefon e Marci. Tocmai stăteam de vorbă. Fir-ar să fie, scumpo, îmi pare nespus de rău.

Vocea ei trăda o îngrijorare fără margini.

Jaine îi smulse receptorul lui Marci.

— Ce s-a întîmplat?

— Sînt terminată. Tocmai am găsit şapte mesaje pe mesagerul meu

elecronic, şapte mesaje sonore din partea unor reporteri. Pun pariu că şi voi aţi primit acelaşi gen de mesaje.

Jaine aruncă o privire către luminiţa de avertizare a

receptorului de mesaje, care clipea fără încetare, ca şi cum ar fi avut un tic.

— Poate că, dacă eu şi Marci vom sta de vorbă cu ei, vă vor lăsa în pace pe tine şi pe Luna, sugeră ea. Ei nu vor

decît o poveste. Au nevoie de o persoană care să le spună povestea cu pricina; apoi totul se va sfîrşi, iar ei îşi vor îndrepta interesul în altă parte.

— Au aflat însă cine sîntem.

— Asta nu înseamnă că vor avea nevoie de patru interviuri separate. Se vor mulţumi cu *orice gen* de comentariu.

Marci, care asistase la conversaţie doar prin intermediul

replicilor lui Jaine, spuse:

— Pot să acord eu aceste interviuri, dacă tu crezi că asta ar rezolva problema.

— Cred că ar merita să încercăm, deşi nu am de gînd să evit povestea asta. Dacă nu se vor

declara satisfăcuți după ce vor discuta cu tine şi cu Marci, sau doar cu Marci, atunci ne vom aşeza toate patru la masa tratativelor, şi le vom acorda aceste interviuri, indiferent care vor fi urmările. Nu accept

cu nici un chip să mă consider vinovată doar pentru că ne-am distrat cîteva clipe, alcătuind lista aceea stupidă.

— OK, spuse Marci după ce Jaine puse receptorul în furcă. O voi suna pe

Luna ca să-i comunic cele discutate, iar apoi voi lua legătura cu reporterii pentru a încerca să stabilesc o întîlnire în jurul prînzului. Iau totul asupra mea, şi voi încerca să aplanez astfel lucrurile. S-ar

putea să avem succes.

Colegii îi deschiseră uşa toată dimineaţa, făcînd tot felul de comentarii hazlii la adresa sa; cel puţin aşa procedaseră persoanele de sex feminin. Jaine mai

primi, aşa cum se aştepta de altfel, două oferte – în legătură directă cu „operaţiunea de măsurare", – din partea a doi reprezentanţi ai sexului tare, dar şi cîteva remarci pline de sarcasm din

partea altora. Leah Street o privea oripilată, ţinîndu-se cît mai departe de ea, lucru care îi conveni de minune lui Jaine, care se aştepta din moment în moment ca pe biroul ei să apară semnele unui

adevărat „război babilonian". Leah părea să aibă chiar mai multe probleme decît T.J., ceea ce spunea totul.

Mesajele de pe mesagerul său electronic erau din partea reporterilor.

Le şterse pe

toate, fără a da vreun răspuns. Marci era mai mult ca sigur ocupată cu campania de „curățare", deoarece după ora nouă Jaine nu mai primi nici un fel de apel. Rechinii înghițiseră momeala, şi îi

dădeau acum tîrcoale lui Marci.

Luîndu-şi măsuri de precauţie, în cazul că barbarii ăia ar staţiona încă la poarta companiei, Jaine se strecură pînă la sala pentru gustări, pentru a-şi lua dejunul de la

automatele aflate acolo. Chiar dacă diversiunea lui Marci nu va da rezultate, era hotărîtă să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a lămuri situaţia.

Imediat ce îşi făcu apariţia, îşi

dădu seama că nu va avea parte de liniște, deoarece sala era arhiplină cu cei care-și aduseseră pachețelele pentru dejun, printre aceștia numărîndu-se și Leah Street, șezînd singură la una dintre mese,

deşi toate celelalte erau ocupate pînă la refuz.

La apariţia lui Jaine, rumoarea conversaţiei generale se transformă deodată într-un amestec straniu de exclamaţii şi

aplauze. Aplauzele veneau, desigur, din partea doamnelor.

Lui Jaine nu-i rămase altceva de făcut decît să execute o reverenţă, atît cît îi permiteau genunchiul rănit şi coastele care o dureau.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea, încercînd să-l imite pe Elvis.

Introduse monedele în maşinărie, încercînd să scape de acolo cît mai repede posibil, străduindu-se să nu ia în seamă

comentariile de genul: „A fost ceva al naibii de distractiv!" sau „Mdaaa, voi, femeile, vă transformaţi imediat în veritabile scorpii cînd un tip oarecare îndrăzneşte să facă

o remarcă vizavi de...".

Sala pentru gustări se transformă brusc într-un ring de box, cu compartimente distincte pentru femei şi bărbaţi.

— Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie,

murmură Jaine în timp ce se întorcea la biroul ei, ţinînd în mînă biscuiţii şi băutura dietetică. Acum pe cine ar trebui să plătească, din moment ce vorbele astea rele şi le adresa sieşi? vru ea să ştie.

Ar trebui ca banii ăştia să fie depuşi într-un fond anume, pe care să-l utilizeze, pe viitor, în cazuri similare?

Cînd se făcu aproape ora două a după-amiezii, sună Marci. Părea extenuată.

— Interviurile au luat sfîrşit. Să vedem dacă am reuşit să-i temperez.

Cînd Jaine plecă de la serviciu, reporterii dispăruseră de la poartă. O porni ca din puşcă spre casă, pentru a nu pierde

ediţia ştirilor. În dreptul unui semafor derapă, împroşcînd în toate părţile o grămăjoară de pietriş. Era fericită la gîndul că Sam nu va fi acasă, şi nu-i va ieşi în cale pentru a-i citi regulamentul

împotriva tulburării ordinii publice.

BooBoo se ocupase din nou de perniţă. Jaine ignoră resturile împrăştiate pe covor şi, apucînd telecomanda, puse în funcţiune televizorul, pentru a

urmări raportul privind cotaţia acţiunilor la Bursă – nici urmă de falimente ori de căderi spectaculoase, fir-ar să fie. Urmară timpul probabil şi ştirile sportive. Chiar în clipa în

care începuse să spere că interviurile acordate de Marci nu vor mai fi transmise, prezentatoarea anunţă pe un ton melodramatic: „Urmează lista. Patru doamne vă vor spune ce apreciază

ele la un bărbat."

Bodogănind, se lăsă pe spătarul fotoliului. BooBoo îi sări în poală, pentru prima oară de cînd locuia cu ea. Cu gesturi mecanice, începu să-l searpine după urechi, iar el se puse pe tors.

Reclamele luară sfîrşit, şi prezentatoarea reluă ştirea. „Patru doamne din regiune, Marci Dean, Jaine Bright, T.J. Yother şi Luna Scissum, au întocmit o listă a calităţilor pe care ar trebui să le

întruneasca, în viziunea lor, bărbatul perfect. Cele patru prietene sînt angajate ale companiei Hammerstead Technology, iar lista cu pricina, după cum aţi aflat, a fost concepută în timpul

unei recente întîlniri a celor patru în timpul pauzei de prînz."

Fals, spuse Jaine în sinea ei. Am fost la Ernie's, după program. Ori reporterul nu îi pusese întrebarea, presupunînd că

luaseră dejunul împreună, ori „pauza de prînz" sunase cu mult mai bine decît „întîlnire într-un bar după programul de lucru". Dacă se gîndea mai bine, pauza de prînz se dovedea mult mai potrivită pentru

T.J., mai ales că Galan nu văzuse niciodată cu ochi buni întîlnirile lor de vineri după-amiaza.

Chipul lui Marci apăru pe neaşteptate pe micul ecran. Zîmbea, relaxată, iar

cînd reporterul îi puse întrebarea, îşi dădu brusc capul pe spate, rîzînd din toată inima.

„Cine nu l-ar vrea pe Bărbatul Perfect? Oh, desigur că fiecare femeie are propriile ei pretenţii, astfel că

ceea ce am scris noi în aceea listă nu se va regăsi neapărat în cea alcătuită de către altcineva."

Bravo, dăduse dovadă de diplomaţie, reflectă Jaine. Ăsta era un lucru bun; pînă acum nu se iscase

nici o controversă.

Apoi Marci o zbîrci. Reporterul, uitîndu-se politicos la pedichiura ei, îi adresă o întrebare ce viza intenţiile ascunse de pretenţiile de ordin fizic care se găseau în listă. Umerii lui

Marci se arcuiră brusc, iar în priviri îi apăru un licăr răutăcios. Urmărind-o cu atenţie, Jaine nu putu decît să mormăie nemulţumită deoarece acesta era semnalul prin care Marci anunţa că are

de gînd să treacă la atac.

„Intenţii ascunse? ricană Marci. Mie mi se pare un lucru foarte corect. Visul oricărei femei este să aibă parte de un bărbat care să posede, dacă îmi

permiteți s-o spun, anumite părți ale trupului mai generos dezvoltate, nu credeți?"

— Nu trebuia să transmiteți așa ceva! țipă Jaine către micul ecran, sărind în picioare și trîntindu-l pe jos pe

bietul BooBoo. Reuşind să aterizeze în siguranţă, pisoiul se întoarse şi se holbă la ea, dar Jaine îl ignoră. E un program destinat întregii familii! Cum îndrăzniţi să transmiteţi în direct asemenea dialoguri?

Raitingul! Asta era ceea ce conta. Oferind astfel de ştiri pe post de premiu, posturile de televiziune din întreaga ţară încercau să-şi mărească audienţa. Vînzători de sex, asta erau, iar Marci

fusese doar unealta lor.

CAPITOLUL 9

Sună telefonul. Jaine ezită, neştiind dacă să răspundă sau nu. Reporterii ar fi trebuit să se lase păgubaşi, acum că Marci le oferise povestea pe care o căutau. Luînd în

considerare ora, trebuia să fie vorba de un cunoscut care, auzind vorbindu-se despre ea la TV, dorea amănunte, ca şi cum cele cincisprezece minute de publicitate îndoielnică s-ar

putea răsfrînge cumva şi asupra lui/ori a ei, prin simplă asociere. Jaine nu voia să readucă pe tapet lista aceea nenorocită; mai bine murea. Dar dacă era Luna, T.J. sau Marci?

Se hotărî să răspundă abia la cel de al şaptelea apel, pregătită să adopte un accent italienesc, ori să se dea drept altcineva.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? o repezi David, fratele ei.

Jaine clipi, încercînd să se adapteze situaţiei. Doamne, oare n-o să-i treacă niciodată supărarea de a nu fi primit în custodie maşina tatălui lor?

— Nu ţi-am făcut absolut nimic. Nu e vina mea că tata a

dorit să-şi lase maşina aici. Aş fi preferat să o iei la tine, crede-mă, pentru că eu sînt nevoită s-o parchez pe a mea în stradă.

— Nu e vorba de nici o maşină! spuse el aproape urlînd. E vorba de chestia aia

de la televizor! Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum crezi că mă simt?

Lucrurile luau o turnură stranie. Jaine încercă să descopere în ce fel l-ar putea afecta pe David toată povestea aceea, dar

singura concluzie la care ajunse fii aceea că el nu corespundea tuturor criteriilor prezentate în listă. În acelaşi timp, el nu voia ca Valerie să descopere acele criterii. Nu, nu va pune în discuţie

atributele fizice ale fratelui ei.

— Sînt convinsă că Valerie nu se va preta la nici un fel de comparaţii, spuse ea pe un ton cît mai diplomatic.

— Valerie? Ce legătură are ea cu afacerea asta? Vrei

să spui că e şi ea amestecată în chestia cu... aşa-zisa *listă?*

Straniu, din ce în ce mai straniu. Jaine se scarpină în cap.

— Nu-mi dau seama prea bine la ce anume te referi,

spuse ea.

— La porcăria aia de la televizor!

— Ce e cu ea? În ce fel te poate afecta pe tine?

— Ți-ai dat numele pe post! Măcar de-ai fi fost căsătorită. Atunci n-ai mai fi figurat sub

numele de „Bright" dar nu, tu ai preferat să fii femeie nemăritată, deci purtăm acelaşi nume. Şi nici măcar nu e vorba de un nume frecvent întîlnit. Gîndeşte-te numai cum o să mă ia peste picior toată

lumea la serviciu din pricina chestiei ăsteia!

Lucrurile merseseră puțin prea departe, chiar dacă era vorba de David. De obicei, paranoia acestuia nu se exprima atît de evident. Ea îl iubea

cu adevărat, fără a fi însă de acord cu convingerea lui, potrivit căreia întreg universul se învîrtea în jurul propriei persoane. Atitudinea lui ar fi părut mult mai explicabilă dacă el ar fi fost încă un

elev de liceu. Pe atunci fusese un băiat înalt şi frumuşel, destul de popular în rîndul fetelor, dar perioada aceea luase sfîrşit în urmă cu cincisprezece ani.

— Nu cred că va lua cineva în serios

chestia asta, spuse ea, încercînd să fie cît se poate de prudentă.

— În asta constă marea ta problemă; n u *gîndeşti* înainte să dai drumul la gura aia mare pe care o ai...

Jaine nu mai

ezită şi acţiona la modul cel mai natural:

— Să mă pupi în fund! îi zise ea, şi trînti receptorul. Nu fusese cea mai înţeleaptă dintre reacţii, dar cel puţin îi dăduse satisfacţie.

Telefonul sună

din nou. „Nu am de gînd să răspund", îşi comandă ea, dorindu-şi pentru prima oară ca aparatul să fi avut dispozitivul de identificare a apelantului.

Telefonul suna fără încetare. După

ce numără pînă la douăzeci, se repezi la receptor, ţipînd în el cît putu de tare:

— Ce vrei?

Dacă David avea de gînd să o hărţuiască, atunci să vedem ce va avea de zis atunci cînd îi va telefona şi ea, la

ora două noaptea.

La capătul celălalt al firului era Shelley.

— Ei bine, de data asta ai făcut-o de oaie, spuse sora ei pe nerăsuflate.

Jaine se încruntă, simțind cum o cuprinde brusc

durerea de cap. După schimbul de replici dintre ea şi David, era curioasă să afle în ce direcţie va evolua următoarea dispută.

— Nu voi mai putea ridica privirea în biserică, urmă sora ei.

— Chiar aşa? Oh, Shelley, îmi pare nespus de rău, zise Jaine pe un ton mieros. Habar nu aveam că ai muşchii gîtului înţepeniţi. Cînd ai fost diagnosticată cu boala respectivă?

— Eşti imposibilă.

Te gîndeşti întotdeauna doar la tine. Ţi-ai imaginat, *măcar o clipă*, că un asemenea lucru mă poate afecta şi pe mine, şi pe copiii mei? Stefanie e de-a dreptul îngrozită. Toţi prietenii ei au aflat că eşti mătuşa

ei...

— De unde au aflat? Eu nu am făcut cunoştinţă cu prietenii ei.

Shelley făcu o pauză.

— Bănuiesc că au aflat de la Stefanie.

— Se teme că îşi va pierde relaţia?

Ciudat.

— Ciudat sau nu, spuse Shelley, reuşind să se adune, ai comis o faptă dezgustătoare expunîndu-te astfel în public.

Încet, încet, Jaine revăzu în minte apariţia televizată a

lui Marci.

Lucrurile nu se desfăşuraseră *exact* aşa.

— Nu mi-am imaginat că Marci a făcut o impresie atît de proastă.

— Marci? La ce te referi?

— La reportajul

acela TV, în urmă cu cîteva minute.

— Oh! Vrei să spui că s-a transmis şi la televizor? întrebă Shelley îngrozită.

— Dacă nu ai văzut reportajul acela, atunci despre ce anume vorbeşti?

— Despre chestia aia apărută pe internet! De acolo a aflat şi Stefanie.

Internet? **Durerea de cap deveni brusc insuportabilă. Trebuie să fi fost opera unuia dintre ochelarişti de la serviciu, unul care a**

reprodus pe internet articolul. Iar Stefanie, o fată de paisprezece de ani, dovedea încă o dată că e o persoană cu educaţie.

— N-am fost eu cea care a reprodus articolul pe internet, spuse ea

obosită. Cu siguranţă că a făcut-o cineva din cadrul companiei.

— Puţin îmi pasă mie cine a făcut-o, chestia e că tu eşti cea din spatele acelei... liste.

Jaine simţi brusc că nu mai poate

respira. Starea ei de stres ajunsese la cote maxime, iar oamenii care ar fi trebuit să îi fie alături, să-i ofere suport moral, o trimiteau pur şi simplu la naiba. Totul devenise insuportabil; nici

măcar nu mai putea rosti o vorbă usturătoare.

— Ştii ceva, spuse ea pe un ton jos, întrerupînd predica ţinută de Shelley, m-am cam săturat să văd cum tu şi David mă consideraţi din start

vinovată, fără să mă întrebaţi cel puţin cum anume s-au petrecut lucrurile. El e furios pe mine din pricina automobilului, iar tu eşti la fel de supărată din cauza pisoiului, aşa că amîndoi tăbărîţi pe

mine, fără să mă întrebaţi ce părere am eu despre toată atenţia asta revărsată asupra mea din cauza acestei liste şi, dacă ai reflecta măcar o clipă, ai pricepe că nu sînt deloc de acord cu tot ce se

petrece. Tocmai i-am comunicat lui David că n-are decît să mă pupe în fund, şi ştii ceva, Shelley? Poţi să mă pupi şi tu.

Jaine trînti imediat receptorul în furcă.

— Asta eram eu în

timpul unei conferinţe pentru pace, încercînd să fiu cel mai bun mediator posibil, i se adresă ea lui BooBoo. Apoi clipi, încercînd să şteargă roua aceea nefirească din priviri.

Telefonul sună din nou. Jaine îl închise. Numărul care indica cifra mesajelor recepţionate prin intermediul robotului telefonic îi arătă că primise deja o mulţime. Le şterse pe toate, şi se

duse apoi în dormitor ca să se schimbe. BooBoo o urmă.

Nu se aştepta la prea multă compasiune din partea lui BooBoo, dar îl ridică în braţe, frecîndu-şi apoi bărbia de capul lui.

El tolera mişcarea preţ de un minut, după care se eliberă, sărind imediat pe podea.

Jaine era mult prea încordată şi deprimată ca să se odihnească, sau să mănînce. Poate că spălatul

automobilului ar ajuta-o să-şi consume o parte din energia acumulată, îşi zise ea, îmbrăcînd repede o bluză cu mînecă scurtă şi o pereche de pantaloni scurţi. Viperul nu era chiar atît de murdar, dar

ei îi plăcea să lucească.

Operaţiunea de curăţare şi lustruire nu i-ar fi diminuat doar stresul, ci i-ar fi oferit şi o satisfacţie de ordin afectiv. În acele clipe, avea nevoie de o satisfacţie

sufletească, fie ea cît de mică.

Grăbită, începu să adune toate lucrurile de care avea nevoie pentru ca Viperul ei să arate frumos în final. Îi trecu prin cap să-l ia pe BooBoo şi să i-l

ducă lui Shelley, ca să-i distrugă şi *acesteia* perniţele de pe sofa. Shelley avea mobilier nou – întotdeauna mobilierul ei arătase ca nou -, dar s-ar putea ca aceasta să nu-şi facă atîta sînge rău, cum îşi

făcuse ea din cauza distrugerii perniței. Singurul lucru care o împiedica să-și pună în aplicare planul era faptul că mama îi încredințase *ei* neprețuitul pisoi, și nu lui Shelley.

În ceea ce-l privea

pe David, ei bine, situaţia era aproape identică. Şi-ar fi dorit să transfere automobilul tatălui ei în garajul lui, numai că tatăl ei îi ceruse în mod expres să aibă grijă de el. În plus, dacă maşina ar fi păţit

ceva ea s-ar fi simţit de două ori vinovată.

Oricum o dădea, tot prost ieşea.

După ce făcu rost de o bucată de piele de antilopă, de găleată, de şamponul special pentru maşină, care

nu ataca luciul vopselii, de ceară şi de soluţia pentru curăţat geamurile, îl lăsă pe BooBoo pe verandă, în dreptul uşii de la bucătărie, ca să poată urmări în voie desfăşurarea întregii operaţiuni. Pisicile nefiind mari

amatoare de umezeală, probabil că BooBoo nu va arăta cine ştie ce interes, deşi ea simţea nevoia unei companii. Pisoiul se culcă cît ai clipi în bătaia soarelui de după-amiază şi adormi instantaneu.

Cărarea de vizavi nu beneficia în acel moment de prezența Pontiacului de culoare maro, astfel că nu avea de ce să-și facă griji că-l va stropiri accidental, stîrnind astfel furia lui Sam, deși automobilului nu i-

ar fi stricat o „igienizare" completă. Ar fi fost necesare cîteva ore bune de muncă pentru ca maşina aceea să arate cît de cît bine. Pentru ea, un automobil murdar reprezenta o adevărată ofensă, iar

maşina lui Sam o ofensa în mod deosebit.

Jaine se puse serios pe treabă, spălînd şi clătind cu nădejde fiecare parte, astfel ca şamponul să nu se usuce şi să lase urme. Metoda

aceasta de a spăla automobilul o deprinsese de la tatăl ei, şi o considera ca fiind cea mai potrivită.

— Bună.

— La dracu'! ţipă ea, ridicînd un picior în aer, în timp ce bucata de

antilopă plină de săpun îi alunecă din mînă. Inima mai avea puţin şi îi sărea din piept. Se răsuci, ţinînd în mînă furtunul de apă.

Sam sări brusc într-o parte.

— Fii dracului atentă la ce faci, o

repezi el.

Jaine simţi pe loc provocarea.

— În regulă, replică ea amabil, îndreptînd jetul de apă direct spre faţa lui Sam.

El ţipă scurt, şi se feri. Jaine aşteptă încordată, cu

furtunul în mînă, urmărindu-l cum îşi ştergea cu o mînă faţa udă. Primul atac al apei, cu toate că fusese un simplu incident, reuşise să-i ude perechea de jeans de la genunchi în jos. Al doilea avusese

grija de cămaşa lui cu mîneci scurte. Partea din faţă a acesteia era leoarcă şi i se lipise de trup precum un plasture. Jaine încercă să facă abstracţie de bustul lui musculos.

Se priviră ca şi cum ar fi fost doi

trăgători, separaţi de infima distanţă de zece picioare.

— Eşti o isterică. Ai nevoie să fii f.....? întrebă el pe un ton doar pe jumătate ameninţător.

Jaine reacţiona, îndreptînd asupra lui jetul puternic de

apă. El încercă să se ferească.

— Să nu mă faci isterică! ţipă ea, punînd un deget deasupra duzei furtunului, ca să mărească forţa şi lungimea jetului. M-am săturat ca oamenii să mă

învinovăţească pentru orice fleac! Îndreptă din nou furtunul spre faţa lui şi continuă furioasă: Să fiu a naibii dacă nu m-am săturat pînă peste cap de tine, de Shelley, de David, de colegii de serviciu,

de reporterii ăia idioţi şi de BooBoo care îmi distruge pernele.

Sam se hotărî să schimbe tactica, încercînd să evite astfel atacul ei.

Se apropie încet, încet de ea, fără a se feri din calea jetului

de apă pe care ea îl ţinea în continuare îndreptat în direcţia lui. O clipă mai tîrziu, ea încercă să-l evite, dar umărul lui o izbi în plex. Lovitura o lipi cu spatele de caroseria Viperului. Rapid precum un şarpe

care atacă, reuşi să smulgă furtunul de apă din mîna ei. Ea se întinse să-l apuce, dar el o forţă să rămînă pe loc, lăsîndu-se cu toată greutatea peste ea.

Răsuflau amîndoi greu. El era ud leoarcă şi apa se

îmbibă şi în hainele ei.

Se priveau în ochi, nasurile lor fiind la o distanţă de numai cîţiva centimetri.

Genele lui Sam erau ude.

— M-ai stropit, o acuză el, ca şi cum

nu-i venea a crede că fusese în stare de aşa ceva.

— Iar tu m-ai speriat, îl acuză ea. A fost un accident.

— Prima dată, a fost. A doua oară ai făcut-o intenţionat.

Ea aprobă, dînd din cap.

— În plus, ai folosit expresiile „la dracu'" şi „să fiu a naibii". Îmi datorezi cincizeci de cenţi.

— Am stabilit un nou regulament. Mai întîi va trebui să mă provoci să fac scandal şi abia apoi vei putea să mă

amendezi.

— Încerci să mă duci de nas? întrebă el uimit.

— Desigur. Totul s-a întîmplat din vina ta.

— Cum adică?

— M-ai speriat intenţionat, aşa că nu încerca s-o

întorci, în concluzie tu eşti vinovat pentru prima injurie, spuse ea încercînd să-i aplice un ghiont, în ideea că astfel va reuşi să se elibereze de sub greutatea lui. Era al naibii de greu şi la fel de tare precum

metalul de care stătea sprijinită cu spatele.

Sam îi zădărnici planul, lăsîndu-se pe ea cu şi mai multă putere. Apa i se scurgea din haine direct pe picioarele ei.

— Şi a doua oară?

— Şi tu ai folosit cuvîntul „f...". Expresiile mele nu sînt mai grave decît cuvîntul rostit de tine.

— Nu mai spune, adică s-a inventat între timp şi un sistem de evaluare?

Aruncă spre el o

privire neîndurătoare.

— Ideea e că n-aş fi spus nimic din toate astea dacă nu m-ai fi speriat şi n-ai fi înjurat primul.

— Dacă tot căutăm vinovaţii, află că nici eu nu te-aş fi înjurat dacă nu

mă stropeai.

— Iar eu, la rîndul meu, nu te-aş fi stropit dacă nu mă speriai. Vezi, tu porţi toată vina, spuse ea ridicînd semeaţă bărbia.

Sam inspiră adînc. Mişcarea toracelui îi turti şi

mai mult sînii, făcînd-o să-şi îndrepte brusc atenţia către propriile sfîrcuri. Sfîrcuri care, la rîndul lor, erau acum conştiente *de prezenţa lui*. Uh. Ochii ei se măriră de spaimă.

Sam o privi cu o expresie greu de definit.

— Dă-mi drumul, spuse ea, mult mai nervoasă decît ar fi dorit să pară.

— Nu.

— Nu! repetă ea. Nu poţi refuza. Legea îţi interzice

să mă reţii împotriva voinţei mele.

— Nu te reţin împotriva voinţei tale; te reţin lipită cu spatele de propria ta maşină.

— Folosind forţa!

Sam înclină capul în semn că era de

acord. Nu părea să-l afecteze gîndul că ar încălca vreo lege despre relele tratamente aplicate unui vecin.

— Dă-mi drumul, spuse ea din nou.

— Nu pot.

Jaine îl privi neîncrezătoare.

— De ce?

Întrebarea era formală deoarece bănuia care era motivul neputinţei lui.

Acel „nu pot" creştea vizibil, de cîteva minute bune, înăuntrul pantalonilor lui uzi

fleaşcă.

Ea se străduise din răsputeri să nu bage de seamă ceea ce se petrece şi, de la talie în sus – lăsînd la o parte cele două sfîrcuri obraznice -, înregistrase un succes aproape

total.

De la brîu în jos însă, eşuase lamentabil.

— Pentru că am de gînd să fac ceva regretabil. Îşi scutură capul, ca şi cum nu ar mai fi fost conştient de acţiunile sale. La

dracu', îmi voi asuma riscul.

— Opreşte-te, gemu ea, dar era deja prea tîrziu.

De pe partea cealaltă a străzii ajunse la urechile ei rîsul zgomotos al unui copil. Un automobil trecu în

viteză pe lîngă ei.

Auzi sunetul abia perceptibil al unei foarfece care tundea gardul viu. Toate astea veneau însă de departe, rupte parcă cu totul de realitate. Singurele lucruri reale rămăseseră acum buzele lui Sam

care le cuprinseseră pe ale ei, aroma trupului lui care-i mîngîia nările, şi gustul lui. Avea gust de ciocolată Hershey.

Jaine conştientiză că se agăţase cu putere de cămaşa lui udă. Fără

a întrerupe sărutul, el îi desprinse uşor mîinile de pe cămaşă, aşezîndu-le apoi după gîtul său, ceea ce îi permise să se sprijine şi mai bine de ea, acoperind-o de la genunchi pînă la umeri.

Era posibil ca un sărut să-i stîrnească toate simţurile? Dar acesta nu era un simplu sărut. Sam îşi frecă pieptul de sînii ei pînă cînd sfîrcurile îi deveniră tari şi dureroase. Jaine simţea sexul lui excitat şi

mişcările lente şi subtile ale lui Sam îi aprinseră dorinţa.

Jaine conştientiza acel sunet sălbatic şi înăbuşit care încerca să erupă din propriul gîtlej. încercă să se ridice în braţele lui, astfel

încît sexul lui să-şi poată găsi poziţia cea mai favorabilă. Trupul ei devenise o torţă, iar flăcările o mistuiau pe dinăuntru. Avu impresia că îşi va pierde minţile din pricina frustrării, şi în acelaşi timp al

dorinţei.

Furtunul de apă mai atîrna încă în mîna ei. El îşi încolăci braţele în jurul ei, ridicînd-o atît cît era nevoie. Jetul de apă ţîşni vijelios, îl lovi pe BooBoo direct în bot, făcîndu-l să

sară îngrozit într-o parte. Apoi jetul se izbi de automobil, udîndu-i şi mai rău. Lui Jaine puţin îi păsa. Îşi încolăcise picioarele în jurul şoldurilor lui Sam, astfel încît sexul acestuia ajunsese exact unde îşi

dorise ea.

El se mişcă – executînd din nou una din rotaţiile acelea subtile şi alunecoase -, iar ea simţi că atinge punctul culminant. Unghiile i se înfipseră adînc în spinarea lui, scoase

un sunet gutural, se arcui în braţele sale.

Sam îşi dezlipi gura de a ei. Gîfîia, şi avea o privire aproape sălbatică.

— Să mergem înăuntru, spuse el pe un ton atît de scăzut şi de aspru, încît semăna cu un

mîrîit.

— Nu, suspină ea. Nu te opri! Oh, Doamne, mai avea puţin, puţin de tot.

— Jaine, mi-e imposibil să ţi-o trag chiar aici. Trebuie să intrăm în casă.

Să i-o tragă?

înăuntru?

Oh, Dumnezeule, era gata să o facă cu el, şi nu-şi luase încă pilulele!

— Aşteaptă! strigă ea intrînd în panică, împingîndu-l şi lovindu-l sălbatic cu pumnii. Opreşte-te! Dă-mi drumul!

— *Să mă opresc?* În urmă cu o secundă spuneai: „Nu te opri".

— M-am răzgîndit.

— Nu te poţi răzgîndi!

Sam părea de-a dreptul disperat.

— Ba pot.

— Ai cumva herpes?

— Nu.

— Sifilis?

— Nu.

— Gonoree?

— Nu.

— SIDA?

— Nu!

— Atunci, nu ai de ce să te

răzgîndeşti.

— Am un ovar ajuns la perioada fertilă.

Era mai mult ca sigur o minciună. Aproape o minciună. Mai mult ca sigur că perioada aceea avea să debuteze abia mîine, dar ea nu

voia să-şi asume riscul unei potenţiale sarcini.

Vestea ovarului fertil îl făcu să se oprească. Pentru o clipă, căzu chiar pe gînduri. Apoi urmă oferta:

— Aş putea folosi un prezervativ.

Îl privi perplexă. Spera ca şi el să rămînă perplex. Pînă în clipa aceea, se arătase nemaipomenit de sigur pe sine.

— Prezervativele au un procent de siguranţă de doar nouăzeci şi patru la

sută, deci pot da greş în şase la sută din cazuri.

— Hei, astea sînt nişte scorneli.

— Oh, daaa? Îţi imaginezi ce s-ar putea întîmpla dacă unul din flăcăii tăi plecaţi după pradă ar reuşi să sară

asupra „domnişoarei" mele?

— Ar avea loc un adevărat meci, iar cei doi s-ar lupta ca două pisici în acelaşi sac.

— Exact. La fel ca noi.

Sam îi dădu

drumul şi făcu cîţiva paşi înapoi.

— Vor ajunge în sacul ăla înainte să se fi făcut prezentările.

— Nici *noi* nu am făcut pînă acum prezentările, se simţi ea datoare să puncteze.

— La naiba! Îşi trecu palma peste faţă. Sînt Sam Donovan.

— Ştiu cine eşti. Am aflat de la doamna Kulavich. Eu sînt Jaine Bright.

— Ştiu. Ea mi-a spus. Mi-a spus de

asemenea cum îți ortografiezi numele.

Ei drăcie, cum aflase doamna Kulavich despre asta?

— Numele meu ar fi trebuit să fie Janine, dar au uitat să treacă primul *n* în certificatul de

naştere, iar mama a decis că-i îi place cum sună noul meu nume.

Lui Jaine i-ar fi plăcut să se numească Janine. „Shelley", „David", „Janine" – o potrivire perfectă. „Jaine" avea o

rezonanţă sălbatică, una care o scotea din sărite.

— Mie îmi place mult mai mult „Jaine". Ţi se potriveşte. N-ai avea nimic în comun cu un nume ca „Janine".

„Asta cam aşa e",

îşi zise ea. Sam continuă:

— Deci, ce probleme aveai cu... cu cine anume? Oh, daaa. Cu Shelley, cu David, cu colegii de serviciu, cu reporterii şi cu BooBoo. De ce ai probleme cu

reporterii?

Se arătă impresionată de memoria lui. *Ea* n-ar fi fost capabilă să reţină o înşiruire de nume, mai ales dacă între timp cineva ar fi îndreptat furtunul de apă asupra ei.

— Shelley e sora

mea mai mare. E supărată pe mine pentru că mama m-a rugat să am eu grijă de BooBoo; ar fi preferat să o roage pe ea. David e fratele meu. El e furios pentru că tata m-a rugat pe mine, şi nu pe el, să am

grijă de maşina lui. Iar pe BooBoo îl ştii deja.

EI privi peste umărul ei.

— E pisoiul acela care stă cocoţat pe maşina ta.

— Pe ma...

Jaine se întoarse brusc. BooBoo se

plimba tacticos de-a curmezişul capotei automobilului ei. Se repezi la el, indignată, şi îl duse înapoi în casă. Cînd se întoarse, examina cu atenţie capota ca să vadă dacă nu cumva fusese zgîriată.

— Cred că nici ţie nu-ţi plac pisicile care escaladează maşini, zise Sam cu satisfacţie.

Ea încercă efectul unei alte priviri de gheaţă, mai ales că sesizase efectul avut asupra lui de vestea ovarului aflat la

maturitate.

— Nu există termen de comparaţie între automobilul meu şi maşina ta, mîrîi ea; apoi se uită spre cărare şi constată că nu era parcată nici o maşină. Pontiacul maro dispăruse. Nu

însă şi Sam.

— Unde *este* maşina ta?

— Pontiacul nu este al meu. Aparţine primăriei. Slavă Cerului. Mîndria ei ar fi suferit dacă s-ar fi culcat cu proprietarul unei

asemenea rable. Pe de altă parte, Pontiacul ăla i-ar fi putut servi drept stavilă mentală împotriva impulsurilor ei sexuale. Dacă ar fi fost la locul lui, mai mult ca sigur că nu ar fi scăpat de sub

control episodul ce se petrecuse.

— Şi, cum ai ajuns pînă acasă? întrebă ea, aruncînd o privire în jur.

— Îmi parchez camionul la garaj.

— Camionul? Ce tip de camion?

— Chevy.

— Unul cu patru viteze?

Avea alura unui tip care conducea unul cu patru viteze. El o privi cu un aer de superioritate.

— Mai există şi alt model?

— Oh, măiculiţă,

oftă ea. Aş putea să-l văd?

— Mai întîi trebuie să încheiem negocierile.

— Negocierile?

— Exact. Să stabilim cînd vom duce la bun sfîrşit ceea ce am început.

— Vrei să spui că

nu-mi vei permite să-ţi văd camionul pînă cînd nu voi face sex cu tine?

— Te-ai prins.

— Eşti nebun dacă îţi imaginezi că sînt atît de disperată să-ţi văd camionul, se răsti ea.

— E de culoare roşie.

— Oh, măiculiţă, suspină ea.

El îşi încrucişa braţele la piept.

— Ori eşti de acord, ori taci.

— Sper că nu vrei să spui „ori te întinzi"?

— Spuneam că ar trebui să negociem asupra datei. Nu am spus că ar trebui să o facem chiar în clipa asta. Nici plătit nu m-ai putea determina să nu mă feresc de ovarul tău aflat la maturitate.

Jaine aruncă spre

el o privire care lăsa loc la speculaţii.

— Dacă îmi arăţi camionul tău, îţi arăt şi eu uzina mea electrică.

Sam scutură din cap.

— Înţelegerea nu e valabilă.

Nu pomenise

nimănui despre automobilul tatălui ei, mult iubitul sedan al familiei.

Acum acesta era asul din mînecă, garanţia succesului ei deplin. În plus, Sam era poliţist şi l-ar putea ţine sub atenta lui

observaţie, asigurînd o protecţie specială garajului ei. Asigurarea maşinii costase o avere, fiind vorba de un obiect de neînlocuit.

— Dacă mă laşi să-ţi văd camionul, îţi dau şi eu voie să

vezi maşina tatălui meu.

Împotriva propriei voinţe, Sam deveni brusc interesat. Expresia de pe chipul ei îl lăsase să înţeleagă că maşina era un model cu totul special.

— Despre ce marcă e vorba?

Ea ridică din umeri.

— Nu pot spune chestia asta în gura mare.

Sam se aplecă spre ea.

— Spune-o în şoaptă.

Jaine îşi apropie buzele de urechea lui, simţind că mai are puţin şi leşină, imediat ce aroma aceea masculină îi pătrunse în nări. Şopti două vorbe.

El îşi îndreptă spatele atît de brusc încît o lovi peste

nas.

— Auuu!

— Lasă-mă să-l văd, spuse el răguşit.

Ea îşi încrucişa braţele la piept aşa cum făcuse el mai devreme.

— Avem deci o înţelegere? Eu îţi

arăt maşina tatei, iar tu-mi arăţi camionul?

— Pe dracu', îţi dau voie să-mi *conduci* camionul!

Se răsuci, aruncînd o privire spre garajul ei, ca şi cum acolo ar fi fost depozitat Sfintul

Graal.

— E acolo?

— În siguranţă şi nevătămat.

— E vorba de o piesă originală? Nu e cumva o copie?

— E original.

— Măiculiţă, spuse el şi o porni cu paşi mari spre

garaj.

— Mă duc după cheie, spuse Jaine.

Ea dispăru cît ai clipi înăuntru şi se întoarse cu cheia.

— Să fii cu băgare de seamă şi să deschizi uşa doar atît cît să te poţi strecura înăuntru, îl

preveni ea. Nu vreau să fie văzut din stradă.

— Daaa, daaa.

Luă cheia din mîna ei şi deschise lacătul.

Intrară amîndoi în garajul cufundat în întuneric; Jaine se repezi să caute

întrerupătorul.

Luminile se aprinseră, dînd la iveală cocoaşa acoperită de prelată.

— Cum a reuşit să facă rost de ea? întrebă Sam în şoaptă, de parcă s-ar fi aflat într-o biserică.

— A făcut parte din echipa de proiectare.

— Tatăl tău e Lyle Bright?

Jaine confirmă dînd din cap.

— Măi să fie, oftă el, ridicînd prelata.

Din gîtul lui se auzi un soi de mîrîit

abia perceptibil.

Ea realiză pe loc ce sentimente îl încercau. Şi ei i se tăia respiraţia ori de cît ori se uita la maşina aceea, cu toate că o ştia din copilărie.

Nu-ţi lua ochii. Luciul vopselei nu

se compara cu cel al culorilor disponibile în zilele noastre. Era vorba de o nuanță de gri-argintiu, în tonuri clare, fără a avea nimic din extravaganța de care au parte consumatorii din ziua de azi.

— Măiculiță, repetă el, aplecîndu-se pentru a vedea mai bine dotările interioare, avînd grijă să nu atingă maşina. Majoritatea oamenilor nu ar fi rezistat. Unii ar fi avut chiar tupeul să apese pe pedala de

accelerație, sau să se așeze comod pe locul șoferului. Sam însă tratã automobilul cu tot respectul cuvenit, ceea ce fãcu ca în inima ei să apară un sentiment pe care nu știa cum să-l definească. Se simți

ca şi cum o luminiţă i-ar fi străpuns pe neaşteptate gîndurile, iar în garajul acela totul ar fi fost cuprins de întuneric, cu excepţia chipului lui, spre care îşi îndreptă întreaga atenţie. Sesiză că

respiraţia i se accelerează, avu impresia că întregul ei univers se face fărîme.

Ce să însemne oare toate astea?

El acoperi maşina cu aceeaşi tandreţe cu care o mamă îşi înveleşte bebeluşul

adormit. Fără o vorbă, scoase din buzunarul de la jeans cheile lui şi i le înmînă.

Ea le luă, aruncînd apoi o privire spre propriile haine.

— Sînt udă fleaşcă.

— Ştiu. Ţi-am admirat deja sfîrcurile.

Jaine rămase cu gura căscată şi instinctiv îşi acoperi sînii.

— Şi de ce n-ai spus nimic? întrebă ea furioasă.

Sam rîse

încetişor.

— Doar nu mă crezi tîmpit?

— Ai merita să-ţi conduc camionul îmbrăcată cu hainele astea!

El ridică din umeri.

— Acum, pentru că m-ai lăsat să văd

piesa asta, şi sfîrcurile tale, bănuiesc că ţi-am rămas dator.

Vru să protesteze, spunîndu-i că de fapt ea nu-l *lăsase* să-i vadă sfîrcurile, şi că el le privise fără acordul ei. Apoi amintindu-şi că şi

ea văzuse „ceva" în dimineaţa aceea, se hotărî să nu abordeze subiectul. Avea impresia că el îi ridica mingea la plasă, intenţionat.

— Pe deasupra, punctă el, şi tu mi-ai văzut cocoşelul. Valorează oricum

mai multe puncte decît nişte sfîrcuri.

— Zău, spuse ea. Valoarea se citeşte în privirea purtătorului, iar eu *chiar* te-am rugat să-ţi tragi perdelele, dacă îţi aminteşti.

— Înainte de asta, cît timp ai profitat

de priveliştе?

— Cît mi-a luat s-o sun pe doamna Kulavich, pentru a afla numărul tău de telefon, replică Jaine cu convingere, ştiind că acesta era adevărul. Şi ce dacă stătuse de vorbă cu doamna Kulavich

timp de un minut? De altfel, nici măcar nu îl considerai suficient de important încît să tragi perdelele. Te fîţîiai de colo-colo, ca şi cum te-ai fi pregătit să iei startul într-o cursă.

— Voiam să te

ispitesc.

— Nu-i adevărat! Habar nu aveai că te privesc.

Jaine îi aruncă cheile.

— Nu voi conduce camionul ăla al tău, nici dacă mă implori! Mai mult ca sigur că e plină de

riduri! Chestia aia, dezgustătoare...*penis vedetă* al tău.

El prinse cheile cu o singură mînă.

— Eşti sigură că nu te-a ispitit?

Ar fi vrut să afirme că nu o ispitise cîtuşi de puţin, însă limba ei

refuză să spună ceea ce ar fi fost cea mai mare minciună din viaţa sa.

Sam arboră un zîmbet afectat.

— Mă gîndeam eu.

Exista o singură modalitate de a-şi recăpăta superioritatea.

Jaine îşi puse ambele mîini în şolduri, lăsîndu-şi astfel sfîrcurile să împingă cu putere în materialul cămăşii ude. Privirea lui Sam se îndreptă ca un proiectil cu ghidare laser spre pieptul ei.

— Nu joci cinstit, spuse el răguşit.

Ea îi întoarse zîmbetul afectat din urmă cu cîteva clipe.

— Să nu cumva să uiţi chestia asta, spuse ea, întorcîndu-i spatele cu intenţia de a

părăsi garajul.

Sam veni repede în urma ei.

— Voi ieşi primul. Vreau să văd cum arăţi în bătaia razelor de soare.

Jaine îşi acoperi din nou sînii cu palmele.

— Manevre

copilăreşti, bombăni el, precipitîndu-se prin deschizătura îngustă. Apoi reveni atît de brusc în garaj, încît Jaine se ciocni pur şi simplu de el.

— Ai două probleme, spuse el.

— Chiar aşa?

— În primul rînd, ai lăsat apa să curgă, aşa că vei avea o factură pe cinste.

Ea suspină. Cu siguranţă că în momentul ăsta aleea era deja inundată.

Era evident că Sam o făcuse să-şi piardă minţile,

pentru că altfel n-ar fi fost în stare de o asemenea imprudenţă.

— Şi care ar fi cea de-a doua problemă?

— Curtea casei tale e plină de reporterii de care vorbeai.

— Oh, la dracu',

bombăni ea.

CAPITOLUL 10

Sam rezolvă situaţia. Ieşi din garaj şi încuie lacătul, astfel încît nici unul dintre reporterii aceia băgăcioşi să nu se poată strecura înăuntru şi să dea

peste ea. Jaine îşi imaginã cã el încerca sã aibã mai mult grijã de maşinã decît de ea. Ascultã la uşã, şi-l auzi spunînd:

— Vã rog sã mã scuzaţi, trebuie sã ajung la furtunul acela pentru a opri

apa. Faceți-mi loc, vă rog.

Era de o politețe exagerată. Jaine se întrebă de ce nu se arătase la fel de politicos atunci cînd stătuse de vorba cu *ea*.

— V-aș putea ajuta cu ceva,

băieți? îl auzi întrebînd.

— Am vrea să-i punem cîteva întrebări lui Jaine Bright legate de lista aceea, spuse o voce ciudată.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de Jaine Bright,

minți Sam.

— Locuieşte chiar aici. De la Biroul de evidenţă a populaţiei am aflat că a achiziţionat această casă cu două săptămîni în urmă.

— Greşit. Eu sînt cel care a cumpărat

această casă acum două săptămîni. La naiba, trebuie că s-a produs o greşeală în momentul înregistrării actelor. Va trebui să lămuresc chestia asta cît mai curind posibil.

— Jaine Bright nu

locuieşte aici?

— V-am mai spus, habar nu am cine este Jaine Bright. Acum, băieţi, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să îmi spăl maşina.

— Dar...

— Poate că ar trebui să mă

prezint, spuse S$_y$am, adoptînd pe neaşteptate un ton blînd. Sînt detectivul Donovan, iar aceasta este o proprietate particulară. În clipa asta dumneavoastră încălcaţi legea. Mai e nevoie să

continuăm această discuţie?

Jaine rămase nemişcată, pînă ce auzi motoarele punîndu-se în funcţiune şi maşinile demarînd. Fusese o minune că reporterii nu-i auziseră pe ea şi pe

Sam stînd de vorbă în garaj. În orice caz ei doi fuseseră atît de absorbiţi de conversaţie încît nu sesizaseră sosirea reporterilor.

Aşteptă ca Sam să deschidă garajul. Dar acesta nu apăru. Apoi auzi zgomotul

apei, acompaniat de un fluierat uşor.

Nemernicul se apucase să îi spele maşina.

— Ar fi cazul s-o faci cum trebuie, spuse ea printre dinţi. Dacă vei lăsa urme de şampon pe ea, te jupoi de viu.

Jaine aştepta neputincioasă, neîndrăznind să strige ori să bată în uşa garajului, de teamă că reporterii ar putea sta la pîndă. Dacă unul dintre ei ar fi fost mai isteţ, şi-ar fi dat seama că Sam *cu*

greu ar fi reuşit **să se strecoare înăuntru Viperului, deci nu putea fi el proprietarul unui asemenea automobil. Viperul nu era destinat persoanelor înalte, încadrate în categoria „deşiraţi".**

Lui i se potrivea mult mai bine o camionetă. Mintea îi zbură cît ai clipi la acel Chevy cu patru viteze, de culoare roşie. Şi ea intenţionase să-şi cumpere unul, înainte ca Viperul să o cucerească

definitiv.

Nu avea ceasul la mînă, dar estimă că trecuse deja o oră, dacă nu chiar o oră şi jumătate, pînă cînd Sam veni să descuie uşa. Amurgul lăsase deja locul nopţii, iar bluza ei se uscase în

timp ce aşteptase nerăbdătoare ca el s-o elibereze.

— Nu te-ai prea grăbit, mîrîi ea ieşind grăbită din garaj.

— Ţi-am spălat maşina, apoi am lustruit-o şi am şters-o.

— Mulţumesc. Ai făcut-o ca la carte?

Se apropia în fugă de maşină, dar, cum nu mai era suficientă lumină, nu reuşi să observe dacă nu cumva i-o zgîriase.

Neîncrederea ei nu-l deranja pe Sam

care spuse:

— N-ai vrea să îmi povesteşti ce era cu reporterii ăia?

— Nu. Vreau să dau totul uitării.

— Cred că nu vei reuşi. Se vor întoarce imediat ce vor descoperi că eu sînt de fapt

proprietarul casei de alături. Asta se va întîmpla mîine-dimineaţă, la prima oră.

— La ora aceea voi fi deja la serviciu.

— Jaine, spuse el, iar în vocea lui se simţi autoritatea

polițistului.

Oftînd, ea se aşează pe treptele verandei.

— E vorba de lista aceea stupidă.

El se aşează turceşte alături de ea.

— Care listă stupidă?

— Aceea care face referire la bărbatul perfect.

Sam o privi atent.

— *Acea* listă? Cea care a apărut în ziar?

Jaine înclină capul în semn de aprobare.

— Tu ai scris-o?

— Nu chiar. Eu sînt una dintre cele patru prietene care au conceput-o. Toată agitaţia care a urmat a fost un simplu accident. Nimeni nu trebuia să ştie de existenţa acestei liste, dar a ajuns în publicaţia

editată de companie, apoi a aterizat pe intemet, şi apoi lucrurile au început să ia repede proporţii.

Îşi înconjură genunchii cu braţele, sprijinindu-şi capul de ei.

— Totul e o

mizerie. Nici o altă veste nu a reuşit să deturneze atenţia exagerată care i s-a acordat acelei liste. Am ajuns să mă rog pentru o cădere spectaculoasă la Bursă.

— Muşcă-ţi limba.

— Măcar o

„cădere temporară".

— Nu înțeleg, spuse el după o scurtă pauză. Ce naiba e atît de interesant în lista asta? Loial, amabil, cu slujbă. Mare scofală.

— Există amănunte care nu

au apărut în ziar, spuse ea stingherită.

— Amănunte? Ce fel de amănunte?

— Ştii tu. Ceva mai mult.

El se gîndi o secundă, apoi spuse precaut:

— Amănunte *de ordin fizic?*

— Amănunte de ordin fizic, aprobă ea.

Urmă o nouă pauză.

— Cam cît de multe?

— Nu am chef să vorbesc despre subiectul asta.

— Am să-l caut pe

internet.

— Perfect. N-ai decît. Eu nu vreau să vorbesc despre asta.

Sam o ciupi uşurel de obraz.

— Nu poate fi chiar atît de grav.

— Ba da. T. J. ar putea chiar să

divorţeze din cauza asta. Shelley şi David sînt supăraţi pe mine pentru că i-am pus într-o lumină proastă.

— Credeam că sînt supăraţi din pricina automobilului şi a pisoiului.

— Chiar sînt, dar se folosesc de asta pentru a se arăta şi mai furioşi în privinţa listei.

— Mie mi se pare că îi doare în dos.

— Poate, dar fac parte din familia mea, şi îi iubesc. Mă duc să-ţi aduc banii.

— Ce bani?

— Pentru acele expresii injurioase.

— Ai de gînd să-mi dai banii?

— Asta-i singura soluţie onorabilă, însă acum ştii care este noul regulament în privinţa expresiilor

injurioase. E ultima oară cînd îţi plătesc, cu toate că vina a fost a ta. Şaptezeci şi cinci de cenţi, nu? Două mai devreme, şi ultima cînd ai dat cu ochii de reporterii aceia.

— Cred că e corect.

Jaine intră în casă, pentru a căuta cei şaptezeci şi cinci de cenţi. Nu mai avea monede de douăzeci şi cinci; aşa că era nevoită să-i dea unele cu valoare mult mai mică. Cînd se întoarse, Sam era

tot pe verandă, dar se ridicase în picioare pentru a putea pune monedele în buzunar.

— Ai de gînd să mă inviţi înăuntru, poate pentru a-mi pregăti cina?

— Revino cu

picioarele pe pământ, pufni ea.

— Da, asta ziceam şi eu. Bine, în cazul ăsta, n-ai vrea să ieşim să îmbucăm şi noi ceva?

Dacă accepta, putea avea atît avantaje, cît şi dezavantaje.

Avantajul consta în aceea că nu ar mai fi fost obligată să cineze de una singură, asta în cazul în care s-ar fi decis să-şi prepare ceva de mîncare, o chestie puţin probabilă.
Dezavantajul era că

ar fi petrecut cam mult timp în compania lui, lucru ce s-ar fi putut dovedi periculos. Mai devreme fuseseră salvaţi de faptul că se aflau într-un loc public, însă, dacă o prindea singură în

camioneta lui, cine ştie ce se putea întîmpla. Pe de altă parte, *îşi dorea* din toată inima să facă o plimbare cu camioneta aceea...

— Nu ţi-am cerut să cauţi adevăratul sens al existenţei, spuse el iritat. Vrei

să mănînci un burger sau nu?

— Merg cu tine, dacă îmi promiți că n-ai să mă atingi.

— Jur. Ți-am mai spus că nici plătit nu m-aș apropia de acel ovar periculos. În concluzie, cînd ai de gînd să-ți iei

pilulele?

— Cine a pomenit de aşa ceva?

— Eu cred că ar fi cazul s-o faci.

— Dacă stai departe de mine, n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

Nu avea de gînd să recunoască faţă

de el că intenționa să ia pastilele. Astăzi uitase să sune la clinică, dar avea de gînd să telefoneze a doua zi dimineață, la prima oră.

Sam zîmbi ironic.

— Jocul tău e interesant, scumpo,

dar am ajuns deja la bila cu numărul nouă, aşa că n-are rost să o mai căut şi pe cea cu numărul zece. Nu-ţi rămîne altceva se făcut decît să te predai.

Dacă alt bărbat i-ar fi vorbit aşa, cu siguranţă că ar fi

avut grijă să-l umilească. Acum însă, tot ce putea face era să tragă de timp.

— Cu toate astea, eu sînt cea care are lovitura următoare?

— Daaa, dar două dintre lovituri au o direcţie greşită,

punînd-o la socoteală şi pe a treia, care e mai degrabă un oftat.

— Aş putea să încerc o lovitură în direcţia casei.

— Nu prea cred.

— Mai vedem noi.

— Oh, la naiba. Tu faci din chestia asta

o întrecere, nu-i aşa?

— Tu eşti cel care a provocat-o. Ai ajuns deja la nouă şi n-ai chef de bila cu numărul zece. Mă doare direct în fund.

— Mai ai să-mi dai o monedă de douăzeci şi cinci.

— „Fund" nu intră în categoria injuriilor.

— Cine spune...

Se întrerupse şi oftă.

— Nu contează. M-ai abătut de la tema principală. ***Vrei să mergem să mîncăm ceva?***

— Aş prefera mîncare chinezească, nu un burger.

— Perfect. Servim mîncare chinezească.

— Îmi place localul acela de pe Autostrada 12.

— Bine.

Ea îi aruncă un zîmbet fermecător.

— Mă duc să mă schimb.

— Şi eu. Cinci minute.

Jaine se repezi înăuntru, bănuind că şi el făcea acelaşi lucru. Nu o credea capabilă să se

schimbe în cinci minute, nu? Atunci trebuia să-i demonstreze.

Jaine îşi scoase hainele în drum spre dormitor. BooBoo se ţinu după ea mieunînd de mama focului. Ora lui de masă trecuse de

mult. Îmbrăcă o pereche de chiloţi uscaţi, un sutien, de culoare roşie, un tricou cu mînecă scurtă şi o pereche de jeans. Apoi se duse fuga în bucătărie, deschise o conservă pentru BooBoo, i-o puse cît

ai clipi pe farfurioară, îşi înhaţă poşeta şi ieşi pe uşa casei exact în clipa în care Sam punea piciorul pe veranda lui, pregătindu-se să se îndrepte spre garaj.

— Ai întîrziat, spuse el.

— Nu-i adevărat. În plus, tu n-ai făcut altceva decît să-ţi schimbi hainele. Eu a trebuit să mă schimb *şi* să hrănesc pisoiul.

Garajul lui dispunea de o uşă modernă. Imediat ce apăsă butonul

telecomenzii pe care o avea în mînă, uşa se ridică. Ea oftă, cuprinsă brusc de o invidie de nedescris. Luminat de becul care se aprinsese automat, odată cu deschiderea uşii, îi apăru în faţa ochilor monstrul acela de

un roşu-aprins. Ţeava de eşapament cromată. Bară de protecţie cromată. Pneurile atît de înalte încît ar fi trebuit să se caţăre pe scaun dacă automobilul n-ar fi avut nişte bare, şi ele cromate, pentru

sprijinirea piciorului.

— Oh, rosti ea, şi bătu din palme. Este exact maşina pe care mi-o doream înainte de a pune ochii pe Viper.

— E dotat cu banchete, spuse el, privind-o

semnificativ. Dacă vei fi cuminte, după ce-ţi iei pilulele, am să te las să mă seduci chiar aici, în camion.

Reuşi să-şi stăpînească cu greu reacţia. Slavă Domnului că el nu observase cît de slab

se dovedea a fi autocontrolul ei; numai la gîndul că l-ar putea seduce, indiferent în ce loc s-ar produce lucrul acesta, simţi cum i se trezesc la viaţă toate simţurile.

— N-ai nimic de spus? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Oh, fir-ar a naibii de treabă, replică el, luînd-o de mijloc şi ridicînd-o, fără efort, în cabină. Acum sînt de-a dreptul îngrijorat.

☼ ☼ ☼

Planul lui Marci

nu folosi la nimic. T.J. fu pusă în faţa inevitabilului imediat după apelul celui de-al treilea reporter. Doamne, de ce nu lua sfîrşit toată povestea asta? Ce avea atît de fascinant o listă pe care o făcuseră doar

pentru a se amuza? „Galan n-ar găsi-o în nici un caz amuzantă", se gîndi ea, deprimată. Oricum, lui nu i se mai părea aproape nimic amuzant. Se distraseră atît de bine pe vremea cînd erau logodiți.

Rîdeau şi glumeau tot timpul. Unde dispăruse oare băiatul acela plin de viaţă?

Nici de văzut nu se mai vedeau ca înainte. Programul ei de lucru era de la opt la cinci, iar al lui de la trei la

unsprezece. La ora cînd el se întorcea acasă, ea dormea dusă, iar cînd se trezea el, ea era deja plecată la serviciu. Culmea era că nu fusese *obligat* să lucreze în schimbul care dura de la ora trei pînă la ora

unsprezece. Pur şi simplu fusese alegerea lui. Dacă prin asta intenţionase să se îndepărteze de ea, atunci reuşise să-şi vadă visul cu ochii.

Poate că mariajul lor se epuizase de mult şi ea nu

acceptase realitatea. Poate că Galan respinsese ideea de a avea copii tocmai din pricina situației neclare în care se aflau.

Gîndul ăsta o îndurera profund. Ea îl iubise. Sau cel puțin, iubise acel

bărbat pe care crezuse că el îl întruchipa, în ciuda atitudinii lui ursuze din ultimi ani. Uneori chipul lui Galan revenea pe neaşteptate în gîndurile sale. Imaginea era aceea a tînărului,

zîmbitorului Galan, cel pe care îl iubise cu atîta disperare pe vremea cînd erau elevi de liceu, îl iubise pe acel Galan stîngaci, nesigur, dornic şi iubitor, cel care făcuse dragoste cu ea, prima experienţă de acest

fel pentru amîndoi, pe bancheta din spate a bătrînului Oldsmobile al tatălui lui. Îl iubise pe bărbatul care, la prima lor aniversare, îi dăruise un singur trandafir roşu, pentru că nu

avusese cu ce să cumpere o duzină.

Nu-l mai iubea însă pe bărbatul care nu fusese în stare să-i spună „te iubesc" de atîta amar de vreme. Nici nu-şi mai aducea aminte cînd rostise aceste vorbe ultima

oară.

Comparindu-se cu prietenele sale, T.J. se simţi neajutorată. Dacă vreunul i-ar fi rîs în nas lui Marci, aceasta l-ar fi dat cît ai clipi afară pe uşă, şi ar fi găsit un înlocuitor pe

măsură care să-i ţină patul cît mai cald. Luna era supărată din pricina lui Shamal, dar nu stătea acasă, aşteptîndu-l, ci îşi vedea mai departe de propria viaţă. În ceea ce o privea pe Jaine, ea se dovedea

a fi exact opusul lui T.J. Oricît de greu o lovise viaţa, ştiuse să înfrunte situaţia cu umor şi îndrăzneală. Nici una dintre prietenele ei n-ar fi suportat durerea provocată de comportamentul lui

Galan, cum făcuse ea în ultimii doi ani.

Se ura pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă. Ce s-ar întîmpla dacă ea şi Galan s-ar despărţi? Ar fi nevoiţi să vîndă casa, cu toate că ea o iubea. Ei, şi?

Ar putea foarte bine să locuiască într-un apartament asemeni lui Jaine înainte de a-şi cumpăra casa. T.J. nu experimentase asta pînă acum, dar ar putea învăţa să se descurce singură. Şi-ar cumpăra şi o

pisică – nu, mai bine un cățel, pentru a-i asigura protecția. Apoi ar începe o nouă relație. Cum ar fi să-și poată petrece timpul în compania unui bărbat care să nu o insulte ori de cîte ori deschide gura?

În clipa cînd sună telefonul, fii sigură că era Galan. Cînd ridică receptorul, mîna îi tremură.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Galan respira greu, lăsînd-o să înţeleagă că era furios.

— Nu, nu prea cred, răspunse ea calmă.

— Din cauza ta am fost bătaia de joc a celor de la uzină...

— Dacă cineva şi-a bătut joc de tine, a fost vina ta, pentru că le-ai permis s-o facă, îl întrerupse

ea. Nu voi discuta însă despre asta la telefon. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, *pe un ton civilizat*, voi aştepta să vii acasă. Dacă ai de gînd să faci scandal, atunci să ştii că am altceva mai bun de făcut decît să te ascult.

Galan îi trînti telefonul în nas.

Cînd T.J. aşează receptorul în furcă, mîna îi tremura şi ochii i se umplură de lacrimi. Dacă el îşi închipuia că are să-i ceară iertare în genunchi, se înşela amarnic. În ultimii

doi ani trăise potrivit regulilor impuse de Galan, şi fusese o femeie nefericită. Poate că venise vremea să-şi conducă viaţa potrivit *propriilor ei* reguli. Chiar dacă îl va pierde astfel pe Galan, îşi va păstra

respectul de sine.

O oră şi jumătate mai tîrziu soneria telefonului se auzi din nou.

T.J. înţepeni în timp ce se pregătea să răspundă. Nu putea fi tot Galan, dar cine ştie? Poate că reflectase la felul

în care îi răspunsese ea, şi înţelesese că nu avea de gînd să se prosterneze în faţa lui şi să facă din nou pe proasta.

— Alo, rosti ea.

— *Care eşti tu?*

T.J. înţepeni.

— Cum? Cine e acolo?

-Eşti doamna A? B? Care din ele eşti?

— Vezi-ţi de viaţa ta, replică noua T.J. pe un ton sfidător şi trînti receptorul în furcă.

CAPITOLUL 11

A doua zi, Jaine sări din pat mult mai devreme, hotărîtă să plece la serviciu înainte de a da ochii cu Sam. La gîndul că s-ar putea ciorovăi din nou cu el respiraţia i se

accelera din cauza emoţiei. Mintea o avertiza că, mai mult ca sigur, el căutase noaptea trecută lista pe web, imediat ce se întorseseră de la cina aceea copioasă. Sam se dovedise mai rău ca un pit

bull, nelăsînd să-i scape absolut nimic, punîndu-i o mulțime de întrebări legate de partea necunoscută a listei, chiar în timpul cinei. *Nu* voia să afle ce părere avusese el despre regulile care urmau celei cu

numărul şapte.

La incredibila oră şapte dimineaţa se pregătea să iasă pe uşă, moment în care observă că robotul telefonic înregistrase o mulţime de mesaje. Vru să apese pe butonul pentru

ştergere automată, dar ezită. Cum părinţii ei erau plecaţi în călătorie, se putea întîmpla orice: unul din ei putea fi bolnav, ori se ivise o altă situaţie de urgenţă. Mai ştii? Poate că Shelley şi David o

căutaseră să-i ceară scuze.

— Slabe speranțe, conchise ea, apăsînd pe butonul „play".

Trei dintre mesaje veneau din partea unor reporteri. Unul din presă, ceilalți doi de la televiziune, toți

solicitîndu-i interviuri. Urmară două convorbiri întrerupte, una după alta. Cel de-al şaselea aparţinea Pamelei Morris, care se recomanda a fi sora Ginei Landretti. Vorbea pe un ton moale, cu modulaţii,

specific crainicelor TV, informînd-o pe Jaine că i-ar face o *deosebită plăcere* să o includă printre invitaţii emisiunii *Good Morning America* pentru a sta de vorbă despre „listă", despre subiectul care

răvăşise **întreaga ţară. Al şaptelea mesaj era din partea revistei *People*, şi îi solicita acelaşi lucru.**

Jaine se luptă din greu cu isteria care părea să ia proporţii, ascultînd alte trei mesaje în

care pur şi simplu se trîntise receptorul. Oricum, persoana care sunase aşteptase destul timp. În tăcere, înainte de a închide. Un idiot.

Şterse apelurile; n-avea nici cea mai mică intenţie de a

răspunde la vreunul din ele. Situaţia, care la început părea doar absurdă, tindea să devină periculoasă.

Ajunse pe stradă fără să dea ochii cu Sam, ceea ce însemna că dimineaţa avea să

fie scutită de un start zgomotos. Se simţea atît de bine încît se decise să deschidă radioul. Alese un post care difuza muzică country, şi o ascultă pe Dixie Chicks cîntînd despre un anume Earl care

urma să moară. Începu chiar să fredoneze, întrebîndu-se în acelaşi timp dacă Sam-poliţaiul ar fi considerat moartea acelui Earl ca fiind o faptă justificabilă. Poate că subiectul respectiv s-ar fi

dovedit un alt motiv de ceartă între ei.

Era conştientă că greşea privind certurile cu Sam ca pe un lucru cu mult mai incitant decît un cîştig la loterie. Nu mai întîlnise pînă acum pe cineva care nu numai că nu

clipise în fața tirului ei verbal, ci se dovedise capabil să-i țină piept – din punct de vedere verbal – fără cel mai mic efort. Era vorba de un înțeles special al libertății, faptul că ea putea spune absolut orice, fără

ca el să se arate şocat. Uneori avusese impresia că lui îi făcea plăcere să o provoace. Era un adevărat cocoş – în sensul cel mai larg al cuvîntului – şi în acelaşi timp enervant, deştept şi al draculuui de sexy.

Se arătase cît se poate de respectuos faţă de automobilul tatălui ei şi, mai mult de atît, făcuse o treabă excelentă atunci cînd se ocupase de spălarea şi lustruirea Viperului.

Era cazul să ia

anticoncepţionalele, şi asta cît mai repede.

La porţile companiei Hammerstead erau prezenţi alţi reporteri. Cineva le vînduse cu siguranţă pontul în privinţa mărcii

automobilului pe care-l conducea, deoarece, imediat ce încetini, aşteptînd ca portarul să ridice bariera, aparatele de filmat începură brusc să funcţioneze.

Portarul o privea rînjind cu

satisfacţie.

— N-ai vrea să participăm împreună la un test auto, ca să vezi dacă îndeplinesc toate condiţiile necesare? întrebă el.

— Am să te caut eu. Carneţelul meu e deja completat

pentru următorii doi ani şi jumătate.

— Cred şi eu, spus el, făcîndu-i cu ochiul.

Sosise mult prea devreme; coridorul îngust şi verde era pustiu. Constată însă că nu era prima sosită, deoarece

cîţiva dintre ochelarişti veniseră la lucru înaintea ei. Se opri să citească afişul de deasupra ascensorului:

ATENŢIE: MAI ÎNTÎI JEFUIEŞTI, ŞI ABIA DUPĂ ACEEA DAI FOC. CINE NU PROCEDEAZĂ

ÎNTOCMAI, VA FI EXCLUS DIN ECHIPĂ.

Ei, da, se simţea mult mai bine; o zi fără acele afişe de deasupra ascensorului era o zi mult mai grea.

Pînă să-şi dea seama că nici

reporterii, şi nici portarul nu reuşiseră să o enerveze, era deja în birou. Ei nu aveau nici cea mai mică importanţă. Bătălia ei cu Sam era de departe cu mult mai interesantă, mai ales acum cînd ştiau

amîndoi care era ţinta pe care o urmăreau. Nu mai avusese parte de o asemenea relaţie amoroasă, dar îşi dădea seama că aceea pe care o experimenta acum cu Sam era una care ar fi ars pînă şi

aşternutul. Asta nu însemna nicidecum că avea de gînd să fie o pradă uşoară; dacă voia să o aibă, trebuia să ducă o luptă crîncenă, chiar şi după ce ea va lua pilulele anticoncepţionale. Era o chestiune de

principiu.

Pe de altă parte, o amuza să-l vadă frustrat.

Gina Landretti sosi şi ea mai devreme la lucru.

— Oh, Doamne, spuse ea, în timp ce ochii îi străluciră văzînd-o pe Jaine la

birou. Trebuie să vorbim. Sper că ai destul timp la dispoziţie pentru a putea discuta între patru ochi.

Jaine îşi înăbuşi un oftat. Se vedea de la o poştă care va fi urmarea.

— Aseară m-a

sunat Pam, începu ea. Ştii tu, sora mea. Una peste alta, a încercat să te contacteze, şi ştii ce? Vrea să te invite în emisiunea ei! La *Good Morning America!* Nu ţi se pare incitant? Ei bine, pe toate patru,

bineînțeles, dar eu i-am spus că tu vei fi mai mult ca sigur purtătorul de cuvînt.

— Ah... nu cred că avem un purtător de cuvînt, spuse Jaine, oarecum deranjată de presupunerea Ginei.

— Ei bine, în caz că accepţi, cu siguranţă că tu vei fi.

Gina părea atît de mîndră, încît Jaine se strădui să găsească un mod cît mai diplomatic de a spune: „Nici gînd".

— Nu ştiam că

sora ta e producător.

— Oh, nici nu e, dar a vorbit cu producătoarea, iar *e a* s-a arătat la fel de interesată. Chestia asta va fi o adevărată provocare pentru Pam, mărturisi Gina. Se

zvoneşte că astăzi vei fi contactată şi din partea altor trusturi TV, aşa că Gina ar dori să aibă prioritate. Asta ar constitui un pas nemaipomenit în cariera ei. Spusele ei voiau să sugereze că, în cazul în care

Jaine ar fi refuzat să coopereze, ulterior putea fi învinovăţită de orice posibil eşec apărut în cariera surorii Ginei.

— Ar mai fi o problemă, rosti Jaine, încercînd să pară descumpănită. Soţul lui T.J. nu

pare deloc încîntat de toată publicitatea care s-a iscat...

Gina ridică din umeri.

— Atunci vor participa la emisiune doar trei. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ai participa doar tu...

— Luna e mult mai drăguță...

— Da, mă rog, însă e mult prea tînără. Nu are autoritatea pe care o ai tu.

Grozav. Acum avea şi „autoritate", încercă să-şi folosească nou-

dobîndita autoritate, imprimînd tonului său o notă de fermitate.

— Nu ştiu. Nici mie nu-mi prea convine genul acesta de publicitate. Aş prefera ca subiectul să iasă din

actualitate.

Gina o privi îngrozită.

— Nu cred că vorbeşti serios! Chiar nu vrei să fii bogată şi celebră?

— Bogată, poate. Celebră, nu. Şi nici nu văd cum aş putea deveni bogată prin

simpla participare în cadrul emisiunii *Good Morning America*.

— Ai putea scoate un beneficiu frumuşel din chestia asta! De exemplu, un avans de mai multe milioane de dolari, îţi dai seama,

la fel ca femeile acelea care publică tot felul de cărți despre tot felul de reguli.

— Gina! Jaine aproape că țipă. Trebuie să ne menținem în limitele realului! Cum ar putea deveni

lista aceea un volum? Poate dacă s-ar discuta pe marginea mărimii penisului pe parcursul a trei sute de pagini.

— Trei sute? spuse Gina, privind-o neîncrezătoare. Cred că ar fi

suficiente o sută cincizeci.

Jaine se uită în jur, căutînd un loc în care să dea cu capul.

— Te rog, te rog să accepţi propunerea lui Pam, o imploră Gina, împreunîndu-şi

mîinile a rugăciune.

Cuprinsă brusc de inspiraţie, Jaine spuse:

— Trebuie să vorbesc şi cu celelalte trei. Ori participăm toate, ori nu participăm deloc.

— Dar parcă

spuneai că T.J. ...

— Voi sta de vorbă cu celelalte trei, repetă ea.

Gina era tare nefericită, însă îi recunoştea lui Jaine acea misterioasă autoritate despre care pomenise.

— Îmi închipuiam

că vei fi mai mult decît încîntată, murmură ea.

— Nu sînt. Ţin mult la intimitatea mea.

— Atunci, de ce ai dat publicităţii lista aceea?

— N-am facut-o eu. Marci s-a

îmbătat, şi astfel i-a dezvăluit Dawnei despre ce era vorba.

— Oh.

Gina părea acum mult mai nefericită, dîndu-şi seama că Jaine nu era deloc încîntată aşa cum îşi imaginase ea.

— Familia mea e

supărată foc din cauza asta.

În ciuda dezamăgirii suferite, Gina era totuşi o femeie de treabă.

Aşezîndu-se pe marginea biroului lui Jaine, aborda o expresie compătimitoare.

— De ce? Ce legătură au ei cu toate astea?

— Aşa mi-am zis şi eu. Sora mea crede că am făcut-o de rîs şi că nu va mai fi capabilă să ridice capul în biserică, iar nepoata mea, care are

paisprezece ani, a copiat tot articolul de pe web, şi la rîndul ei e furioasă din cauza acestei poveşti. Fratele meu s-a supărat, motivînd că l-am făcut să se simtă prost în faţa colegilor de

muncă...

— Nu prea îmi dau seama cum s-ar fi putut întîmpla una ca asta, cu excepţia cazului în care s-ar fi apucat să se compare unii cu alţii, iar rezultatul ar fi fost că el deţine exemplarul cel mai

puţin reprezentativ, comentă Gina, chicotind pe neaşteptate.

Jaine replică:

— Nici nu vreau să mă gîndesc la o asemenea variantă. Apoi se puse şi ea pe chicotit, iar cînd privirile li se

întîlniră izbucniră în hohote de rîs, un rîs cu lacrimi care le distruse machiajul. Trăgîndu-şi nasurile, o luară către toaleta doamnelor, pentru a repara dezastrul.

La ora nouă, Jaine fu chemată în biroul şefului ei care se

numea Ashford M. deWynter. De cîte ori auzea rostindu-se numele respectiv, gîndul îi fugea la Manderley. Tare ar fi vrut să afle dacă M venea cumva de la „Max", însă îi era teamă să afle răspunsul. Poate că

făcea doar pe prostul, îmbrăcîndu-se în stil european, pronunţînd afectat unele cuvinte.

În plus, era un măgar.

Unii bărbaţi sînt măgari înnăscuţi, iar alţii se străduie din greu să capete

acest statut. Ashford deWynter făcea parte din ambele categorii.

Cum nu o invită să se aşeze, Jaine luă loc, iar el se încruntă. Bănuind care era motivul acestei neaşteptate convocări, ea căută

să se aşeze cît mai confortabil, cel puţin pînă în momentul în care se va hotărî să o dea afară.

— Domnişoară Bright, i se adresă el, strîmbîndu-se ca şi cum un miros dezgustător i-ar fi

pătruns în nări.

— Domnule deWynter, replică ea.

O altă cută între sprîncene o făcu să înţeleagă că nu îi venise încă rîndul la cuvînt.

— Situaţia de la poartă e de-a

dreptul intolerabilă.

— Aşa este. Poate ar fi cazul să obţineţi un ordin judecătoresc...

Lasă însă deoparte această sugestie, ştiind foarte bine că el nu dispunea de suficientă autoritate

ca să obţină un asemenea ordin, chiar dacă ar fi avut motive să o facă, lucru de care se cam îndoia. „Situaţia" nu reprezenta un pericol pentru nimeni, nici măcar pentru acei reporteri care îi

stînjeneau pe angajaţi.

Cuta dintre sprîncene fu înlocuită de o privire fioroasă.

— Glumele dumitale n-au nici un pic de haz. Ştii foarte bine că situaţia de faţă e

opera dumitale. E de-a dreptul stînjenitoare, un lucru care îi deranjează pe oameni.

„Oamenii" aceia, îşi zise ea, nu erau alţii decît „superiorii lui".

— Ce vreţi să

spuneți prin opera *mea?* întrebă ea pe un ton dulce.

— Lista aceea vulgară a dumitale...

Era posibil ca el şi Leah Street să fi fost separați după naştere.

— Lista nu este a mea, aşa cum nu

poate fi considerată nici ca aparţinîndu-i lui Marci Dean. Ea este rodul unui efort colectiv.

De ce toată lumea o considera ca fiind singura responsabilă în privinţa listei? Să fi fost din nou vorba

despre acea misterioasă „autoritate"? Dacă era adevărat că deţine o asemenea putere, atunci ar fi cazul să o pună în aplicare cît se poate de des. Ar putea să-i convingă pe şoferi să o lase pe ea prima

în rînd sau să pretindă ca strada ei să fie prima curăţată de zăpadă.

— Domnişoară Bright, spuse Ashford deWynter cu voce joasă. Te rog. Adică, te-aş ruga să nu mă iei drept un idiot.

Rugămintea lui venise însă cam tîrziu, deoarece ea îl caracterizase deja.

— Dumneata ai un simţ al umorului cu totul deosebit, adăugă el. E posibil să nu fi fost singura persoană implicată, dar în mod sigur ai

fost instigatorul-şef. În consecinţă, rezolvarea situaţiei cade în sarcina dumitale.

Jaine ar fi putut pomeni atît despre Dawna, cît şi despre prietenele ei, însă se hotărî să nu menţioneze nici un

nume în faţa lui deWynter. El cunoştea deja numele celorlalte trei. Dacă hotărîse că ea era vinovata principală, nimic din ce i-ar fi spus ea nu i-ar fi schimbat părerea.

— În regulă, spuse

ea. În pauza de prînz mă voi duce pînă la poartă şi îi voi informa că dumneavoastră nu apreciaţi acest gen de publicitate, că doriţi ca ei să părăsească incinta Hammerstead şi că, în caz contrar, veţi

solicita să fie arestaţi.

Wynter arăta ca şi cum s-ar fi înecat cu o scrumbie.

— Ah... nu prea cred că asta ar fi cea mai bună soluţie.

— Ce propuneţi?

Ei bine, întrebarea fusese

lansată. Bărbatul rămase privind în gol.

Jaine se simți uşurată. Orgoliul ei ar fi suferit cumplit în cazul în care deWynter ar fi fost capabil să găsească o soluție viabilă, cînd ea nu

descoperise nici măcar una fantezistă.

— M-a contactat cineva care face parte din echipa de realizatori a emisiunii *Good Morning America*, adăugă ea. Am de gînd să o trimit la

naiba. Trebuie să primesc un telefon şi din partea celor de la revista *People*, dar voi refuza şi apelul lor. Toată această publicitate gratuită ar aduce doar daune companiei...

— Televiziunea?

Televiziunea Națională? întrebă el. Își băgă apoi gîtul între umeri precum un curcan. Ah... *ar fi o* ocazie minunată, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri. Habar n-avea dacă ar fi una minunată sau nu,

dar, fără îndoială, reprezenta o oportunitate. Bineînțeles, ea s-ar fi retras cuminte în colțul ei; publicitatea era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Fără îndoială că ar da dovadă de egoism

dacă nu i-ar permite lui deWynter să valorifice ocazia ivită.

— Poate că ar trebui să reflectaţi la influenţa benefică a acestor lucruri, îi sugeră ea, ridicîndu-se în picioare.

Cu puţin noroc,

cineva din eşaloanele superioare avea să voteze în favoarea acestei idei.

El se arătă încîntat, dar în acelaşi timp nehotărît, de parcă ar fi vrut să-i comunice că are

nevoie să se consulte cu altcineva, de parcă ea nu ar fi ştiut care era cu exactitate poziţia lui sau de cîtă autoritate dispunea.

Se afla pe undeva pe la mijloc în rîndul directorilor-

adjuncți, și nu putea spera la mai mult.

Imediat ce reveni în biroul ei, Jaine convocă un consiliu de război. Luna, Marci și T.J. căzură de acord să se întîlnească, în pauza de prînz, la Marci în birou. Apoi îi

explică Ginei cum stăteau lucrurile şi, cu ajutorul acesteia, evită o mulţime de apeluri telefonice.

În pauza de masă, cele patru, înarmate fiecare cu biscuiţi şi cu o băutură dietetică, se adunară în biroul lui

Marci.

— Cred că putem declara în mod oficial că situaţia a scăpat definitiv de sub control, spuse Jaine posacă, informîndu-le apoi despre sora Ginei şi despre apelurile pe care le primise din

partea celor de la NBC şi de la revista *People*.

Privirile tuturor se îndreptară către T.J. T.J. ridică din umeri.

— Nu văd de ce m-aş mai da înapoi din bătaia puştii. Galan a aflat. Aseară

nu a venit acasă.

— Oh, dulceaţă, spuse Marci plină de compătimire, dîndu-se mai aproape pentru a putea atinge braţul lui T.J., îmi pare nespus de rău.

Ochii Iui T.J. erau încercănaţi, ca şi

cum şi-ar fi petrecut noaptea plîngînd, dar se dovedi destul de calmă.

— Mie, nu, spuse ea. Chestia asta n-a făcut altceva decît să tranşeze situaţia. Fie mă iubeşte, fie nu mă iubeşte. Dacă nu mă iubeşte,

atunci să iasă draculuui din viaţa mea, ca să nu-mi mai pierd timpul.

— Uauuu, spuse Luna, clipind cu genele ei superbe în direcţia lui T.J. Bravo ţie!

— Dar tu? o întrebă Jaine pe

Marci. Ai avut probleme cu Brick?

Marci făcu o grimasă, şi o însoţi cu un rînjet ce purta următorul mesaj: „S-a văzut totul, s-a încercat aproape orice".

— Cu Brick ai întotdeauna

probleme. Să spunem că a reacţionat în stilul lui, ţipînd cît îl ţinea gura şi bînd multă bere. Dimineaţă, cînd am plecat la serviciu, încă dormea.

Se uitară toate la Luna.

— N-am primit nici o veste de la el, declară ea, zîmbindu-i lui Jaine. Ai avut dreptate în privinţa diversităţii ofertelor, a dimensiunilor şi a glumelor aferente. Eu le tot spun băieţilor că aş

prefera treizeci de centimetri, în timp ce voi aţi alege măsuri mult mai mici. Comentariul ăsta îi transformă brusc în stane de piatră.

După ce reuşiră să-şi stăpînească hohotele de rîs,

Marci spuse:

— Faptul că le-am acordat celor de la postul local de televiziune un interviu s-a dovedit a nu fi o mare şmecherie. De ce mama naibii – ca să o spunem pe bune – încercăm noi să nu

facem gălăgie, cînd am putea foarte bine să ne distrăm puţin pe socoteala poveştii ăsteia?

— DeWynter sugera ideea publicităţii gratuite, bineînţeles dacă şefii vor fi de acord, spuse Jaine.

— Ca şi cum ei n-ar fi interesaţi, zise T.J. pe un ton ironic. Eu susţin propunerea lui Marci. Să-i dăm bătaie cu lista aia, şi să ne distrăm *pe cinste;* adică să-i mai adăugăm cîteva puncte, să extindem

comentariile pe care le-am făcut.

— La dracu', de ce nu? spuse Jaine.

— La dracu', de ce nu? o secondă Luna.

Se uitară unele la altele, zîmbind satisfăcute. Marci scoase repede la iveală un pix şi un

carneţel.

— Ar fi bine să ne punem pe treabă, şi să le oferim o poveste care să merite a fi publicată.

T.J. dădu cu tristeţe din cap.

— Asta îi va scoate definitiv din

sărite. A primit vreuna dintre voi aseară apeluri mai ciudate? Un tip – eu cred că era un tip, deşi putea fi vorba şi de o femeie – care vorbea în şoaptă: „Care din ele eşti?" Voia să ştie dacă eu sînt „Domnişoara

A".

Luna le privi speriată.

— Oh, am avut şi eu un apel asemănător. Şi mai multe convorbiri întrerupte, pe care le-am pus tot pe seama tipului ăstuia. Însă ai

dreptate; deoarece vorbea în şoaptă, nu poţi spune cu precizie dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie.

— Robotul meu telefonic a înregistrat cinci asemenea apeluri întrerupte, spuse

Jaine. Am scos aparatul din priză.

— Pe mine m-a exasperat, declară Marci. Brick a luat robotul telefonic şi l-a făcut zob, aşa că, pentru o vreme, nu mai pot primi mesaje. O să cumpăr un aparat nou în

după-amiaza asta, în drum spre casă.

— Deci, mai mult ca sigur, toate patru am primit apelurile din partea aceluiaşi tip, spuse Jaine, oarecum stînjenită, dar în acelaşi timp recunoscătoare pentru privilegiul că

de a avea drept vecin un poliţist.

T.J. rînji, ridicînd din umeri.

— Preţul celebrităţii, spuse ea.

CAPITOLUL 12

Jaine îşi făcu reproşuri pe tot parcursul drumului spre casă. Îşi adusese totuşi aminte că trebuia să treacă pe la clinică pentru a-şi lua pilulele care urmau

s-o scutească de griji timp de trei luni. Cei din conducere deciseseră să trateze situaţia creată cu mai multă blîndeţe, ţinînd cont de publicitatea care le-ar fi adus doar beneficii. Lucrurile

se desfăşuraseră în continuare cu repeziciune. În numele celorlalte trei, acceptase să acorde un interviu în cadrul emisiunii *Good Morning America*, deşi nu reuşea să înţeleagă interesul

demonstrat de realizatori, mai ales că nu putea dezbate punctele cele mai „sensibile" ale listei. S-ar putea să fie vorba de interesul arătat de televiziune față de reacția bărbaților la locul de muncă. Interesul

presei scrise i se părea mai justificat – de exemplu, cel al publicației *Cosmopolitan*, care avea suplimente lunare pentru domni. Dar ce-ar putea publica, de exemplu, revista *People*, în afara unor

informaţii cu caracter personal despre ele, luînd în considerare şi impactul pe care-l avusese lista asupra lor?

Conotaţia sexuală era una evidentă, chiar dacă urma să fie evitată.

În principiu aveau să se prezinte toate la filiala din Detroit a postului ABC, la ora patru dimineaţa, pentru înregistrarea interviului.

Trebuiau să se prezinte acolo puse la patru ace, coafate şi machiate

corespunzător. La fața locului avea să sosească un corespondent de la ABC, dar nu Diane sau Charlie, ci unul de la Detroit. În loc să le poftească să se aşeze, cu căştile acelea minuscule vîrîte în ureche,

pentru o emisiune live, în care un reprezentant de la New York să le adreseze întrebările, o persoană în carne şi oase venea să le ia acel interviu, ceea ce trebuia să constituie un motiv de mare mîndrie

pentru ele. Jaine încercă să se simtă mîndră, însă tot ce putu obţine fu o senzaţie anticipată de oboseală, la gîndul că avea să se trezească la ora două dimineaţa pentru a se îmbrăca, a se coafa şi a se

machia singură.

Pontiacul maro lipsea de pe aleea vecină şi casa părea lipsită de viaţă.

Puturosul.

BooBoo împrăştiase peste tot rămăşiţele altei perniţe, considerînd că-i va produce o

imensă bucurie. Jaine nici măcar nu se uită spre living. Îi rămăsese un singur lucru de făcut, în încercarea de a salva cît de cît sofaua – să închidă uşa livingului, astfel ca BooBoo să nu mai poată intra acolo.

Renunţă însă la idee, spunîndu-şi că pisoiul şi-ar fi manifestat frustrarea atacînd o altă piesă de mobilier. Sofaua necesita oricum reparaţii.

O senzaţie bruscă, pe care o avu în

drum spre baie, o asigură că sosise perioada cu pricina, exact la data preconizată. Oftă uşurată. Pentru cîteva zile, va putea controla inexplicabila slăbiciune pe care o arăta faţă de Sam.

Poate că ar trebui să renunțe și la epilarea picioarelor; nu s-ar angaja într-o relație dacă picioarele ei ar fi neepilate.

Intenționa să-l țină la distanță alte cîteva săptămîni, doar pentru a-l ști

frustrat. O încînta ideea unui Sam cuprins de frustrare.

Intră în bucătărie şi aruncă o privire pe fereastră. Pontiacul lipsea, dar era posibil ca el să fi luat camioneta. Draperiile de la bucătăria lui

acopereau fereastra.

E dificil să creezi o stare de frustrare cuiva care nu e prezent.

Pe alee apăru un automobil, care parcă în spatele Viperului. Din maşină coborîră două persoane, un

bărbat şi o femeie. Bărbatul ţinea pe umăr o cameră de filmat şi căra cu el nişte valize. Femeia avea o geantă minusculă şi, în ciuda temperaturii de afară, purta un jerseu.

Nu mai avea rost

să se eschiveze, dar nici să-i invite în livingul ei plin de scame. Se duse la uşă, o deschise şi ieşi pe verandă.

— Poftiţi înăuntru, spuse ea pe un ton obosit. Doriţi o cafea? Tocmai o preparam.

☼ ☼ ☼

Corin se holbă la chipul reflectat în oglindă. Uneori dispărea pentru cîteva săptămîni ori luni, însă acum era din nou prezent acolo, ca şi cum n-ar fi fost niciodată plecat. Astăzi nu se

simțise capabil să lucreze, temîndu-se de ce-ar fi putut urma dacă i-ar fi apărut brusc în fața ochilor cele patru cățele. Cum de îndrăzneră să-şi bată joc de el, chinuindu-l cu lista aia a lor? Cine se

credeau? Îşi închipuiau că nu e perfect, însă el ştia mai bine cum stăteau lucrurile.

La urma urmei, mama lui fusese cea care îl antrenase.

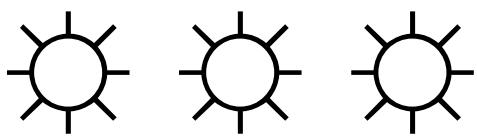

Cînd T.J. sosi acasă, îl găsi pe

Galan acolo. Preț de o secundă simți cum stomacul i se întoarce pe dos, însă nu îşi permise nici cea mai mică ezitare. Respectul de sine avea acum prioritate.

După ce îşi băgă maşina în garaj,

intră în casă prin aripa laterală, aşa cum proceda de obicei. Aceasta comunica direct cu bucătăria, cu frumoasa ei bucătărie, cu dulapurile de culoare albă, cu toate acele ustensile

şi oale strălucitoare din aramă care atîrnau în suportul lor. Bucătăria, decorată conform unui catalog de specialitate, era locul ei preferat – şi asta nu pentru că i-ar fi plăcut să gătească, ci pentru

că îi plăcea ambianţa. Mai exista şi un colţ decorat cu ferigi, cu ierburi şi cu fiori viu colorate care împrăştiau în aer un parfum proaspăt. Înăuntru acestuia cuibărise două balansoare şi o

măsuţă, alături de un suport pentru picioare. Alcovul era construit aproape în întregime din sticlă transparentă, care lăsa lumina să treacă în voie, dar era şi un excelent izolator contra frigului sau a

căldurii. Adora să se cuibărească în spaţiul acela, alături de o carte bună şi de o cană de ceai fierbinte, mai ales pe timpul iernii. Afară drumurile erau troienite de zăpadă, în timp ce ea stătea

confortabil înăuntru, înconjurată de grădina ei veşnic înflorită.

Galan nu era în bucătărie. T.J. îşi aruncă poşeta şi cheile la locul lor, pe masa din centru, îşi scoase pantofii,

şi umplu ibricul cu apă pentru ceai.

Nu-l strigă şi nici nu plecă să-l caute. Bănuia că se afla deja în vizuina proprie, uitîndu-se la televizor. Dacă voia să stea de vorbă cu ea, va trebui să iasă din

cuşcă.

T.J. se schimbă într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou destul de strîmt. Trupul ei era armonios alcătuit, deşi mult mai musculos decît şi-ar fi dorit; asta se datora anilor în care

făcuse parte din echipa de fotbal. Ar fi preferat mai degrabă alura zveltă a Lunei, sau curbele ceva mai delicate ale lui Jaine, însă, una peste alta, era mulţumită de felul în care arăta. Ca majoritatea femeilor

măritate, renunţase la obiceiul de a îmbrăca haine care să-i pună în evidenţă linia corpului. Iarna purta pulovere călduroase, iar vara cămăşi lejere cu mîneci scurte. Poate că venise vremea să

se pună mai bine în valoare, aşa cum procedase la începutul relaţiei sale cu Galan.

Nu era obişnuită ca Galan să fie acasă la ora cinei. Pentru cină îşi comanda ceva sau apela la un preparat pe care îl

încălzea în cuptorul cu microunde. Imaginîndu-şi că el nu ar fi mîncat chiar dacă ea s-ar fi apucat să-i gătească ceva, se întoarse în bucătărie şi scoase din frigider cina gata congelată, una din acelea pe care le

consuma cu regularitate. Conţinea foarte puţine calorii, astfel că putea fi completată cu o porţie zdravănă de îngheţată.

Galan apăru chiar în clipa în care ea lingea ultima

picătură de îngheţată din recipient. Stătea în prag, privind-o lung, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-şi ceară scuze în secunda următoare, dîndu-i astfel motiv să-şi înceapă peroraţia.

T.J. nu se simți nicidecum datoare, ci spuse:

— Dacă ai lipsit de la lucru, bănuiesc că ți-a fost într-adevăr rău.

Buzele lui se subțiară. Era încă un bărbat atrăgător, reflectă ea, tristă.

Avea o înfăţişare elegantă, tenul bronzat, iar părul doar cu puţin mai rar decît în anii adolescenţei. Se îmbrăca întotdeauna cu gust, în culorile care erau la modă.

— Trebuie să vorbim, spuse el pe

un ton aspru.

Ea îl privi ridicînd din sprîncene, exact aşa cum ar fi procedat Jaine. Jaine reuşea să obţină cu o simplă ridicare din sprînceană ceea ce majoritatea oamenilor n-ar fi

obţinut nici dacă ar fi folosit un baros.

— Pentru asta nu era nevoie să lipseşti de la serviciu. Văzîndu-i reacţia, înţelese că îi dăduse o replică la care nu se aşteptase. Poate că ar fi trebuit să

acorde ceva mai multă importanţă relaţiei lor – şi stării lui de spirit.

— Cred că nu-ţi dai seama cît de mult mi-ai afectat imaginea de la serviciu, începu el. Nu ştiu dacă voi putea vreodată să te

iert pentru faptul că m-ai transformat în ţinta ironiilor. Ţine minte ce îţi spun: noi nu ne vom rezolva problemele atîta vreme cît vei continua să fii alături de căţelele alea trei pe care tu le numeşti prietene.

Nu vreau să te mai întîlneşti cu ele, ai priceput?

— Ah, deci asta era, spuse TJ. ca şi cum abia acum pricepea totul. Crezi că te poţi folosi de chestia asta pentru a-mi impune cu cine să fiu prietenă şi cu

cine nu. Bine. Să vedem... dacă eu renunț la Marci, tu renunți la Jason. Pentru Luna... ce spui de Curt? În ceea ce o privește pe Jaine – ei bine, dacă eu voi renunța la Jaine, atunci tu va trebui să renunți la

Steve, cel puţin. Nu l-am avut niciodată la inimă pe Steve, aşa că ar fi bine să mai renunţi la cineva, ca să fim chit.

Galan o privea atît de surprins, de parcă ea ar fi avut două capete. El şi

Steve erau buni prieteni încă de pe vremea liceului. Vara, îi urmăreau împreună pe cei de la Tigers, iar iarna procedau la fel cu cei de la Lions. Îşi sărbătoriseră împreună majoratul.

— Eşti nebună,

izbucni el.

— Pentru că îţi cer să renunţi la prieteni? Asta e. Dacă eu renunţ, trebuie să o faci şi tu.

— Nu eu sînt cel care distruge căsnicia din pricina listei aceleia stupide

în care declari cum trebuie să fie un bărbat perfect! zbieră el.

— Nu „cum trebuie", îl corectă ea, ci „cum este". Ştii tu, e vorba de respect şi de loialitate.

Menţionînd

ultimul cuvînt, îl privi cu atenţie, întrebîndu-se dacă aceşti ultimi doi ani lipsiţi de afecţiune pe care îi oferise Galan nu se datoraseră unui motiv mult mai profund decît simpla lor distanţare.

Galan privi în altă parte.

T.J. alungă cu curaj sentimentul dureros care o cuprindea, îl luă pentru cîteva clipe la pumni, trimiţîndu-l în colţul cel mai îndepărtat al fiinţei

ei, ca să poată raţiona cum trebuie în următoarele minute, zile, săptămîni.

— Cine e ea? întrebă T.J. pe un ton normal, ca şi cum s-ar fi interesat dacă dusese rufele la spălătorie.

— Cine să fie cine? Care ea?

— Faimoasa cealaltă. Cea cu care mă compari mereu în mintea ta.

El se înroşi şi-şi băgă mîinile în buzunare.

— Niciodată nu ţi-am fost

necredincios. Tu încerci doar să schimbi subiectul...

— Chiar dacă nu mi-ai fost necredincios din punct de vedere fizic, ceea ce nu prea cred, există totuşi cineva de care te simţi atras,

nu-i aşa?

Roşeaţa care-i invadase obrajii se accentua.

T.J. se duse la dulap, luă o ceaşcă şi un pliculeţ de ceai, puse pliculeţul în ceaşcă şi turnă apa fierbinte deasupra. După un

minut spuse:

— Cred că ar fi cazul să te duci la un motel.

— T.J....

Ea ridică braţul, fără să-l privească.

— N-am să iau nici o decizie pripită în privinţa divorţului sau a

unei posibile despărţiri. Vreau să spun că în seara asta ar fi bine să mergi la un motel, pentru ca eu să pot reflecta fără să te am prin preajmă, fără să poţi răstălmăci lucrurile încercînd să arunci

întreaga vină pe umerii mei.

— Cum rămîne cu lista aceea blestemată...

Ea făcu un gest nepăsător cu mîna.

— Lista nu are nici o importanţă.

— N-are pe dracu'! Toţi băieţii de la

serviciu mă iau peste picior, spunîndu-mi că ţie îţi plac cocoşeii giganţi...

— I-ar tu n-ai decît să le spui că mă răsfeţi. Lista aia ţi se pare puţin cam dură. Şi ce dacă? Eu o găsesc destul de

simpatică, aşa cum o consideră majoritatea oamenilor. Mîine-dimineaţă vom apărea în cadrul emisiunii *Good Morning America*. Cei de la revista *People* ne-au solicitat un

interviu. Am hotărît să răspundem tuturor acestor solicitări, aşa că povestea va lua sfîrşit în curînd. Peste cîteva zile, vor apărea alte subiecte, însă pînă atunci vom profita ca să ne distrăm.

Se holbă la ea, scuturînd energic din cap.

— Tu nu eşti femeia cu care m-am căsătorit, spuse el pe un ton cît se poate de acuzator.

— N-are a face, pentru că nici tu nu eşti bărbatul cu care

m-am măritat.

Galan îi întoarse spatele şi părăsi bucătăria. T.J. fixă cu privirea ceaşca de ceai pe care o ţinea în mînă, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Ei bine, cărţile fuseseră puse

pe masă. Ar fi trebuit să-şi dea seama ce se petrece cu mult timp în urmă. În fond, cine putea şti mai bine decît ea cum reacţiona Galan cînd era îndrăgostit?

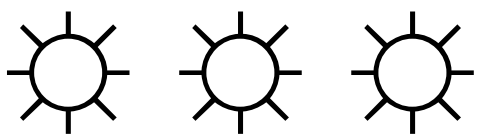

Brick nu dormea

pe canapea, aşa cum îl găsea Marci cînd sosea acasă, însă bătrînul lui pick-up era pus în funcţiune. Ea se îndreptă direct spre dormitor, şi descoperi că el îşi îndesa lucrurile într-o valijoară.

— Pleci undeva? întrebă ea.

— Mdaa, răspunse el ţîfnos.

Marci îl privi în timp ce-şi strîngea lucrurile. Arăta foarte bine pentru un băutor de bere, cu părul lui lung, poate prea lung,

negru, cu înfăţişarea aceea masivă, îmbrăcat ca întotdeauna în jeans strîmţi şi ghete din piele. Cu zece ani mai tînăr ca ea, incapabil să aibă o slujbă stabilă, evident nici una care să nu aibă

tangenţă cu sportul, nu era nicidecum marea descoperire a secolului. Slavă Cerului, nu era îndrăgostită de el. Nu mai fusese îndrăgostită de foarte multă vreme. Tot ce-şi dorea era o companie şi un

partener de sex. Brick era un bun partener, dar nu şi o companie potrivită.

Brick trase fermoarul valijoarei, o apucă de mîner şi trecu repede pe lîngă ea.

— Te mai întorci? Sau va trebui să-ţi

trimit şi restul lucrurilor acolo unde te vei duce?

— De ce întrebi? Poate vei găsi pe altul mai bun care să-mi ia locul. Unul care să aibă un drăcuşor lung de douăzeci şi cinci centimetri, cum îţi

place ţie.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa m-ar feri Dumnezeu de toate reproşurile la adresa orgoliului masculilor.

— Tot n-ai priceput, replică el şi, spre surpriza ei,

tonul lui aspru avea o undă de regret.

Marci rămase locului, urmărindu-l cum iese din casă. O clipă mai tîrziu auzi portiera camionetei trîntindu-se şi pietrişul împroşcat cînd maşina demară în forţă.

Lui Marci nu-i venea să creadă. Brick, rănit? Cine ar fi crezut?

Ei bine, ori va veni înapoi, ori nu. Ridică din umeri şi se apucă să desfacă ambalajul noului robot telefonic. Cum acesta înregistră

imediat un mesaj, se întrebă cîte astfel de apeluri pierduse numai din pricină că Brick trîntise vechiul aparat de perete. Chiar dacă s-ar fi obosit să ridice receptorul, cu siguranţă că n-ar fi preluat un mesaj

care îi era adresat, mai ales în actuala lui stare de spirit.

Cei care aveau ceva important de comunicat, reflectă ea, vor reveni.

În secunda următoare, telefonul începu să sune. Ridică receptorul.

-Alo?

— *Care dintre ele eşti?* şopti o voce misterioasă.

CAPITOLUL 13

J a i n e deschise încet un ochi şi privi cadranul ceasului care emitea un beep extrem de sonor şi de enervant, îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi dea seama

despre ce era vorba – la urma urmei, nu mai auzise niciodată ceasul la ora două dimineaţa. Întinse mîna, îl lovi cu palma şi se cuibări la loc, întrebîndu-se de ce naiba se apucase alarma aceea să sune la o

oră atît de nenorocită.

Pentru că ea o programase la ora aceea, de aia.

— Nu, mormăi ea în întuneric. Nu pot să mă dau jos din pat. N-au trecut decît patru ore de cînd m-am băgat în

aşternut!

Oricum s-ar fi trezit. Avusese totuşi precauţia de a programa filtrul de cafea pentru ora două fix. Mirosul cafelei proaspete o conduse către bucătărie. Aprinse becul şi fu nevoită

să strîngă pleoapele pentru a se feri de lumina lui puternică.

— Cei de la televiziune sînt nişte extraterestri, mormăi ea ducîndu-se să ia o ceaşcă. Oamenii în carne şi oase n-ar fi capabili

să procedeze astfel în condiţii normale.

După ce dădu o ceaşcă de cafea pe gît, reuşi să se urnească spre duş. În timp ce apa caldă îi curgea şuvoi pe cap, îşi aduse brusc aminte că de fapt nu voia să-şi spele

părul. Cum nu pusese la socoteală timpul necesar spălării şi uscării părului, atunci cînd calculase la ce oră ar fi trebuit să se trezească, era evident că se afla în întîrziere.

Mormăind, se lăsă

încet pe lîngă perete.

— Nu sînt în stare să fac asta.

Un minut mai tîrziu, se mobiliza. Se şamponă şi se săpuni cît putu de repede. Peste alte trei minute ieşi din duş. Punîndu-şi la

îndemînă o altă ceaşcă de cafea fierbinte, îşi uscă părul cît ai clipi, netezindu-şi firele rebele cu ajutorul unui gel special. Cînd te trezeşti atît de devreme, e absolut necesar să acoperi cu ajutorul

machiajului efectele unui somn insuficient. Se machie cît se poate de generos, optînd pentru înfăţişarea aceea plină de strălucire specifică unui party. Ceea ce obţinu de fapt fu imaginea unei

creaturi trezite din mahmureală, însă hotărî că era inutil să-şi mai piardă vremea cu o cauză pierdută.

„Să nu fiţi îmbrăcată în alb sau negru", îi precizase doamna aceea de la televiziune. Jaine se

îmbrăcă într-o fustă închisă la culoare, zicîndu-şi că doamna respectivă specificase să evite culoarea neagră doar de la brîu în sus, partea care va fi vizibilă pe micul ecran. Căută o combinaţie de

senzaţie, şi optă pentru un jerseu roşu, decoltat, cu mînecă trei-sferturi. Încălţă o pereche de pantofi negri fără tocuri, şi-şi prinse la urechi doi bumbi de aur, un model clasic.

Aruncă ochii spre

ceas. Era ora trei. La dracu', se dovedise extrem de eficientă!

Mai bine şi-ar muşca limba înainte să admită una ca asta.

În regulă, ce mai avea de făcut? Mîncarea şi apa pentru BooBoo, care

nu se arătase încă la faţă. „Deştept pisoi", gîndi ea.

După ce rezolvă şi această mică îndatorire, ieşi pe uşă la ora trei şi cinci minute.

Parcarea de alături era tot goală. Pontiacul maro

lipsea, iar în timpul nopții nu auzise un alt vehicul sosind. Asta însemna că Sam nu venise acasă.

Are cu siguranță o iubită, reflectă ea, strmgînd din dinți. ***Drăcia draculuí!*** **Se simți precum o**

idioată. Bineînțeles că avea o iubită. Bărbații ca Sam aveau totdeauna prin preajmă o femeie, două sau chiar trei. Cum nu putuse obține nimic de la ea, zburase frumușel spre o altă floare.

— Nemernicul, mormăi ea, urcîndu-se în Viper. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte de experienţele deloc plăcute din fostele ei relaţii şi să nu se lase aşa de repede impresionată. Evident că hormonii

ei o luaseră razna şi depăşiseră limita bunului-simţ, iar ea se trezise ameţită de aroma vinului de esenţă ovariană, cea mai distructivă substanţă a universului. Pe scurt, dînd cu ochii de trupul lui gol, se

simţise pe loc înfierbîntată.

— Trebuie să dai totul uitării, bombăni ea pentru sine, în timp ce vira pe şoseaua cufundată în întuneric. „Nu te mai gîndi." Sigur. De parcă ar fi putut să

dea uitării imaginea bărbăției lui lăsată la vedere.

Mai că îi venea să plîngă la gîndul că va fi nevoită să renunțe la acel lucru care îi inspira respect, la erecția aceea după care tînjea, deşi nu

avusese încă parte de ea. Mîndria îi impunea acest lucru. Nu voia să stea la coadă nici măcar în mintea lui Sam, şi cu atît mai puţin în patul lui.

În ce-l privea, singura scuză ar fi fost aceea că se afla

întins pe un pat de spital, grav rănit, incapabil să dea măcar un telefon. Era convinsă că nu aşa stăteau lucrurile; dacă un poliţist ar fi fost rănit, s-ar fi anunţat imediat la ştiri. Doamna Kulavich i-

ar fi telefonat în cazul în care Sam ar fi fost implicat într-un accident rutier. Nu, el hoinărea pe undeva viu şi nevătămat.

Întrebarea era unde anume.

Se simţi o clipă îngrijorată pentru

el, însă imediat o cuprinse dorința de a-l schilodi.

Ar fi putut să se comporte altfel, nu să-şi piardă capul din pricina unui bărbat. Asta era de fapt chestia cea mai umilitoare: *putea* să se comporte altfel.

Trei relaţii care se terminaseră prost ar fi trebuit să o înveţe să dea dovadă de-o prezenţă de spirit deosebită atunci cînd are de-a face cu masculii, altfel va avea de suferit. Sam nu o făcuse să sufere – nu atît de

mult. Oricum, fusese cît pe ce să comită o greşeală prostească, iar acum se ura pentru că se arătase atît de fraieră.

„Naiba să-l ia, de ce n-a dat măcar un telefon?"

Dacă ar fi avut o

şuviţă din părul lui, ar fi putut să-i facă farmece, să-l blesteme, dar era convinsă că, văzînd-o cu o foarfecă în mînă, n-ar fi lăsat-o să se apropie de el.

Începu să-şi imagineze tot felul de blesteme,

presupunînd că ar fi făcut rost de şuviţa respectivă. Ar fi vrut să găsească un blestem special, unul care să-l facă să se ofilească. Ha! Să vedem cîte femei se vor mai arăta interesate în cazul în care beţigaşul lui

zglobiu s-ar transforma într-unul lipsit de viaţă.

Pe de altă parte, poate că exagera. Un sărut nu însemna nicidecum că aveau o relaţie. Nu trebuia să aibă pretenţii în ce-l priveşte. Nu avea dreptul să-l

controleze pe el şi erecţia lui.

Nu avea, pe dracu'.

Trebuia să-şi recunoască cu curaj sentimentele, nu avea altă alternativă. Ceea ce simţea pentru Sam era ceva cu totul

neobişnuit, un amestec în părţi egale de furie şi pasiune. Avea capacitatea de a o scoate din sărite mai repede decît şi-ar fi putut închipui cineva. Pe deasupra, nu fusese departe de adevăr atunci cînd

afirmase că, din moment ce o sărutase, vor ajunge amîndoi goi puşcă. Dacă el şi-ar fi ales o locaţie ceva mai potrivită, dacă n-ar fi fost chiar în mijlocul aleii care ducea spre casa ei, cu siguranţă că nu

şi-ar fi recăpătat stăpînirea de sine pentru a-l opri la timp.

Şi dacă tot venise momentul adevărului trebuia să admită că şi conflictele dintre ei o făcuseră să se simtă bine. Aşa se

întîmplase şi cu cei trei foşti logodnici – de fapt cu toată lumea se apărase întotdeauna dînd din gură.

Shelley şi David îi reproşaseră deseori asta. Mama ei încercase să ajungă la o înţelegere cu ea,

să o tempereze, lucru care îi reuşise doar parţial. În timpul şcolii, se luptase din răsputeri cu sine pentru a-şi ţine gura închisă, deoarece rapidele ei asocieri mentale îi lăsau pe colegii de clasă cu

gura căscată, incapabili să ţină pasul cu mintea ei ageră. Cu toate că nu voia să jignească pe nimeni, avea să descopere că o făcea prin simpla exprimare a gîndurilor.

Reuşise să-şi

păstreze prietenia cu Marci, T.J. şi Luna tocmai pentru că, dincolo de firile lor diferite, toate trei o acceptaseră şi nu se intimidaseră în faţa remarcilor ei caustice. Simţise aceeaşi uşurare şi în disputele avute cu

Sam, un tîmpit la fel de descurcăreţ ca şi ea, care dădea dovadă de aceeaşi agilitate şi rapiditate verbală.

Nu voia să se dea bătută. Odată stabilit acest lucru, îşi dădu seama că are la dispoziţie

două variante: putea să-şi vadă de drumul ei, ceea ce înclina să facă, sau putea să-i dea o lecţie pentru că... pentru că îndrăznise să se joace cu sentimentele ei, fir-ar să fie! Şi nu accepta să se joace

nimeni cu ele. Şi mai era ceva – nu permitea nimănui să se ia de Viperul său. Însă Sam... Sam era ceva pentru care merita să lupţi. Dacă el avea în mintea sau în patul lui pe altcineva, atunci va avea grijă

ca el să plătească pentru problemele pe care i le pricinuise.

Gata. Acum se simţea mult mai bine. Hotărîse ce avea de făcut.

Jaine ajunse la postul de televiziune mult

mai repede decît şi-ar fi putut închipui, deoarece la ora aceea a dimineţii traficul pe şosea şi pe străzi nu era aglomerat. Luna, care ajunsese şi ea, tocmai cobora din Camaroul ei de culoare albă. Arăta

proaspătă şi odihnită, ca şi cum ar fi fost ora nouă şi nu aproape patru dimineaţa. Purta o rochie subţire de mătase care-i punea în evidenţă nuanţa ciocolatiu-aurie a pielii.

— Pare ceva ireal,

nu-i aşa? spuse ea în timp ce urcau împreună scările spre intrarea din spate a instituţiei, aşa cum fuseseră instruite.

— Straniu, admise Jaine. E aproape anormal să pretinzi cuiva să se

trezească şi să funcţioneze la întreaga sa capacitate la o asemenea oră.

Luna pufni în rîs.

— Sînt convinsă că cei care bîntuie la ora asta pe străzi sînt puşi pe rele, altfel de ce s-ar mai

afla acolo?

— Dealerii de droguri, perverşii, cei de soiul ăsta.

— Prostituatele.

— Jefuitorii de bănci.

— Criminalii şi cei care îşi bat nevestele.

— V.I.P.-urile de

televiziune.

Cînd Marci îşi făcu apariţia, ele încă mai rîdeau.

— I-aţi văzut şi voi pe ciudaţii aceia care bîntuie pe străzi? Parcă ar fi nişte creaturi ale nopţii, zise ea.

— Tocmai despre

asta discutam, îi răspunse Jaine. Putem afirma că ne aflăm în siguranţă tocmai pentru că nu sîntem nişte petrecăreţe care se tîrăsc spre casă în zori.

Marci privi în jur.

-Nu pot să cred că

am sosit înaintea lui TJ.; de obicei, ea e cea matinală, iar eu cea care întîrzie.

— Poate că Galan i-a făcut scandal, şi i-a interzis să vină, sugeră Luna.

— Nu, dacă nu putea veni, ne-ar fi anunţat, replică

Jaine, privindu-şi ceasul. E patru fără cinci minute. Haideţi să intrăm. Poate au şi cafea, pentru că eu am nevoie de una tare, ca să pot fi coerentă.

Deoarece mai fusese în interiorul

unui post de televiziune, Jaine nu se arătă deloc surprinsă de întunericul care domnea peste tot şi de mulţimea cablurilor încolăcite pe podea. Camerele şi reflectoarele păreau nişte

santinele, iar monitoarele le urmăreau din toate părţile. Oamenii mişunau peste tot, îmbrăcaţi în jeans, avînd alături de ei o femeie care purta un frumos costum în nuanţa piersicii. Aceasta le întîmpină

cu un zîmbet strălucitor şi profesional, şi le strînse pe rînd mîna.

— Bună, numele meu este Julia Belotti, responsabilă cu *GMA*. Bănuiesc că dumneavoastră sînteţi Doamnele cu

Lista? Rîse de propria glumă, agitîndu-şi mîinile. Eu sînt cea care vă va lua interviul. Dar unde este a patra?

— T.J. întîrzie, explică Marci.

— T.J. Yother, nu?

Domnişoara

Belotti voia să le arate că îşi făcuse temele.

— Ştiu că dumneavoastră sînteţi Marci Dean. Am urmărit reportajul transmis de staţia locală.

O privi apoi pe Jaine.

— Dumneavoastră sînteţi...

— Jaine Bright.

— Camera de filmat va zăbovi cu plăcere asupra chipului dumneavoastră, spuse domnişoara Belotti, întorcîndu-se zîmbitoare spre

Luna. Dumneavoastră trebuie să fiţi Luna Scissum. Daţi-mi voie să vă spun că, dacă şi doamna Yother este la fel de atrăgătoare ca voi, cu siguranţă că interviul se va dovedi un adevărat

succes. Ştiţi, nu-i aşa, ce vîlvă a provocat la New York lista voastră?

— Nu chiar, spuse Luna. Pe noi ne-a surprins atenţia ce i-a fost acordată.

— În interviul pe care îl vom înregistra să

povestiţi lucruri la fel de interesante, le instrui domnişoara Belotti, consultîndu-şi ceasul. Sprînceana ei începu să tremure a nerăbdare, moment în care uşa se deschise brusc, şi T.J., machiată şi

coafată impecabil, purtînd o rochie în nuanțe de albastru, își făcu apariția.

— Scuze pentru întîrziere, spuse ea, alăturîndu-se micului grup. Nu dădu nici o explicație în plus, în timp ce Jaine o

privea scrutător, dîndu-şi seama de starea de oboseală ascunsă abil sub stratul de machiaj. Toate erau obosite, avînd în vedere ora, însă T.J. părea chiar stresată.

— Unde se află toaleta pentru

doamne? întrebă Jaine. Aş dori să-mi verific machiajul şi, dacă mai avem timp, să beau o cafea, dacă aveţi aşa ceva pe aici.

Domnişoara Belotti izbucni în ris.

— Cafeaua e

nelipsită într-un post TV. Toaleta pentru doamne e în direcţia aceea, o îndrumă ea indieîndu-i coridorul.

Imediat ce uşa toaletei se trînti în urma lor, privirile li se îndreptară spre

T.J.

— Totul e în regulă? întrebă Jaine.

— Dacă vă referiți la Galan, mdaaa, totul e în ordine. Aseară l-am trimis la un motel. Probabil că şi-a chemat şi iubita

acolo, dar asta-i alegerea lui.

— Iubita! rosti Luna facînd ochii mari, semn că era şocată.

— Fiu de căţea, spuse Marci, lăsînd-o pe T.J. să decidă dacă îl va numi astfel, sau va folosi

expresia pe post de exclamaţie.

Jaine spuse:

— Acum nu mai are acelaşi tupeu să te atace în privinţa listei, nu-i aşa?

T.J. rîse.

— Deloc, şi o ştie.

Privi feţele prietenelor ei pe

care se citea îngrijorarea.

— Hei, sînt în regulă. Dacă el vrea să punem capăt mariajului, prefer să o aflu acum decît să-mi pierd vremea încercînd să aduc lucrurile pe linia de plutire. Odată

decizia luată, nu mai am de ce să-mi fac griji.

— De cît timp durează aventura? întrebă Marci.

— El jură că nici nu există, că nu mi-a fost infidel din punct de vedere fizic. Întrebaţi-mă

însă dacă îi dau crezare.

— Oh, sigur, spuse Jaine. Şi eu cred că soarele răsare din partea de vest.

— S-ar putea să spună adevărul, interveni Luna.

— Posibil, dar

puţin probabil, spuse Marci folosind un ton de cunoscătoare. Ei o consideră întotdeauna ca pe un lucru lipsit de importanţă. E o trăsătură tipic umană.

T.J. îşi verifică

rujul de buze.

— Nu cred că asta ar putea schimba lucrurile. În cazul în care e îndrăgostit de altcineva, ce importanţă are dacă se culcă cu ea sau nu? Oricum, nu vă mai gîndiţi la el. Eu asta fac; dacă cineva

va trebui să ia o decizie, atunci el va fi acela. Eu voi merge pînă la capăt cu povestea listei ăsteia. Şi dacă la orizont va apărea şi publicarea unui volum, atunci aş spune că merită să-i dăm curs. S-ar putea

să ne alegem cu nişte bani de pe urma efortului nostru.

— Amin, spuse Marci şi adăugă: Brick a plecat. I-am rănit sentimentele.

Toate trei se arătară mirate la gîndul că Brick era

capabil de sentimente.

— Dacă el nu se va întoarce, va trebui să recurg din nou la toate chestiile acelea specifice unei noi relaţii. Doamne, nici nu vreau să mă gîndesc. Să merg la

dans, să permit unui bărbat să-mi cumpere ceva de băut... e de-a dreptul îngrozitor.

Ieşiră rîzînd din toaleta doamnelor. Domnişoara Belotti le aştepta şi le însoţi pînă la automatul pentru

cafea, unde cineva pregătise cîte o cană pentru fiecare.

— Echipamentele sînt gata pentru înregistrarea interviului atunci cînd veţi fi pregătite, spuse ea, o manieră subtilă de a le cere să tacă şi

să stea jos. Cei de la sunet trebuie să vă monteze microfoanele. Urmează proba de sunet şi poziţionarea luminilor. Dacă mă veţi urma...

Poşetele dispărură repede din

peisaj, ca şi cănile, iar ele fură invitate să ia loc într-un decor care înfăţişa un living confortabil, compus dintr-o sofa, două balansoare, două ferigi artificiale şi o veioză. Un tînăr, care nu părea să

aibă mai mult de douăzeci de ani, se apucă să le instaleze cîte un microfon minuscul.

Domnişoara Belotti îşi prinse singură microforul la reverul jachetei.

Nici uneia din ele nu-i trecuse prin

minte să se îmbrace cu o jachetă. Rochia argintie şi subţire a Lunei nu ridica nici un fel de probleme, la fel ca şi gulerul rochiei lui T.J. Marci purta însă un pulover fără mîneci cu un guler fals care imita carapacea

broaştei ţestoase, astfel că microfonul nu putea fi poziţionat decît pe gît. Trebuia să fie atentă la fiecare mişcare a capului, altfel zgomotul produs acoperea orice alt sunet. Cînd sunetistul dădu cu

ochii de puloverul roşu şi decoltat al lui Jaine, exclamă:

-Uh-oh.

Jaine zîmbi, ridicînd mîna.

— ÎI voi aşeza eu. Doriţi să fie poziţionat chiar pe mijloc?

El îi întoarse

zîmbetul.

— Mi-ar plăcea o poziţionare centrală, mulţumesc.

— Fără flirt, îl admonesta ea, lăsînd microfonul să alunece sub pulover, pînă între sîni. E cam devreme.

— O să fie în regulă. Îi prinse cablul într-o parte, şi reveni la echipamentul său.

— Bun, acum va trebui să vorbiţi, una cîte una, ca să fac proba de sunet.

Domnişoara Belotti începu o

conversaţie lejeră, întrebîndu-le dacă toate patru locuiau în regiunea Detroit. După proba de sunet şi montarea camerelor de filmat, domnişoara Belotti aruncă o privire în direcţia producătorului;

începu imediat numărătoarea inversă, apoi îi facu semn, şi ea aborda cu calm tema principală cu privire la faimoasa listă care răvăşise întreaga ţară, fiind discutată la micul dejun, în fiecare

stat. Apoi, prezentîndu-le pe fiecare, spuse:

— Bărbatul Perfect face cumva parte din viaţa vreuneia dintre voi?

Cele patru pufniră în rîs.

Luna îşi atinse uşor genunchiul de

al lui Jaine. Pricepînd aluzia, Jaine spuse:

— Nimeni nu e perfect. Noi am declarat că lista aceasta e pură ficţiune.

— Ficţiune sau nu, lumea a luat-o în serios.

— Asta e treaba ei, punctă Marci. Calităţile pe care le-am consemnat reprezintă propriile *noastre* idei despre cum ar trebui să fie un bărbat perfect. Un alt grup de patru femei ar găsi, probabil, cu totul

alte calităţi sau le-ar aşeza pe acestea într-o ordine diferită.

— Să ştiţi că grupurile feministe s-au arătat de-a dreptul îngrozite de pretenţiile de ordin fizic şi sexual prezente în listă. Ele

susţin că din moment ce femeia s-a străduit de-a lungul timpului să nu mai fie judecată potrivit înfăţişării ori mărimii bustului său, voi aţi adus un prejudiciu punctului lor de vedere, judecînd

valoarea bărbatului în funcţie de atributele sale fizice.

Luna ridică o sprinceană.

— Credeam că rolul mişcării feministe este, printre altele, şi acela de a le oferi

femeilor posibilitatea de a-şi exprima liber dorinţele. Noi am exprimat în listă ceea ce dorim. Am fost sincere.

— De asemenea, nu ne-am imaginat niciodată că lista ar putea deveni

publică, punctă T.J. Lansarea ei a fost accidentală.

— Dacă aţi fi aflat că lista va fi dată publicităţii, aţi fi fost mai puţin oneste?

— Nu, spuse Jaine brusc. Am fi mărit numărul regulilor.

La naiba, de ce să nu se distreze puţin, aşa cum le sugerase T.J.?

— Aţi declarat că nu aveţi alături un asemenea Bărbat Perfect, spuse domnişoara Belotti pe un ton mieros. Aveţi totuşi un

bărbat alături?

Ei bine, drăcuşorul ăsta aluneca în slalomul conversaţiei ca un adevărat expert, reflectă Jaine, întrebîndu-se dacă nu cumva scopul acestui interviu era acela de a le

prezenta pe ele ca pe nişte femei incapabile să susţină o relaţie. Zîmbind, fu nevoită să admită, date fiind circumstanţele, că scopul era unul destul de limpede. Dar, dacă domnişoara Belotti

îşi doreşte o mică dispută, atunci de ce să nu i-o ofere?

— Nu chiar, spuse ea. Nu toţi bărbaţii se dovedesc a fi corespunzători.

Marci şi T.J. izbucniră în rîs. Luna se mulţumi să zîmbească.

Din afara platoului se auzi un şuierat uşor. Domnişoara Belotti îşi îndreptă atenţia către T.J.

— Înţeleg că sînteţi singura persoană căsătorită din grup, doamnă Yother. Ce părere

are soţul dumneavoastră despre listă?

— Una nu prea bună. Nici mie nu mi-ar conveni să-l văd sorbind din ochi o pereche de sîni generoşi.

— Asta ar fi ceva de genul „dinte

pentru dinte"? Nu era expresia cea mai potrivită.

Bine că interviul era înregistrat, nu live.

— Important este, interveni Luna, că majoritatea pretenţiilor se referă la calităţi pe care ar

trebui să le posede. Regula numărul unu se referea la loialitate, ţineţi minte? Dacă eşti angajat într-o relaţie, trebuie să fii loial. Punct.

— Eu am parcurs în întregime acel articol referitor la

listă, şi, dacă îl priviţi cu sinceritate, trebuie să admiteţi că cea mai mare parte a discuţiei voastre nu făcea referire la calităţi cum ar fi loialitatea sau posibilitatea de a te baza pe partener.

Partea cea mai aprinsă a discuţiei a fost aceea referitoare la caracteristicile de ordin fizic ale bărbatului.

— Ne amuzam doar, declară Jaine calmă. Şi, în plus, nu sîntem nebune;

bineînțeles că ne dorim alături bărbați care să arate bine.

Domnișoara Belotti își verifică notițele.

— În articol nu sînteți identificate după numele pe care îl purtați. Sînteți

notate prin folosirea literelor A, B, C şi D. Care din voi corespunde literei A?

— Nu intenţionăm să dezvăluim amănuntul acesta, spuse Jaine.

Marci se îndreptă puţin de spate.

— Oamenii vor să ştie cine ce a spus, declară Marci. Eu am primit nişte telefoane anonime în care am fost întrebată care din cele patru sînt.

— Şi eu la fel, punctă T.J. Dar nu avem de gînd să o

spunem. Opiniile noastre sînt unanime; fiecare s-a dovedit ataşată de un anume punct, în comparaţie cu celelalte trei, însă, sub acest aspect, dorim să ne protejăm intimitatea.

O altă nefericită alegere a vorbelor. După ce rîsul lor se mai potoli, domnişoara Belotti reveni la aspectele cu caracter personal.

— În prezent, aveţi o relaţie? i se adresă ea Lunei.

— Nu la modul exclusiv.

„Asta e pentru tine, Shamal", gîndi ea. Domnişoara Belotti i se adresă lui Marci:

— Dar dumneavoastră?

— În prezent, nu.

„Asta e pentru

tine, Brick", gîndi şi ea.

— Deci singura implicată într-o relaţie este doamna Yother. Asta ar putea demonstra că aţi fost mult prea exigente în enunţarea regulilor voastre?

— De ce să fim obligate să coborîm ştacheta? întrebă Jaine, şi astfel interviul alunecă uşor pe o nouă pantă.

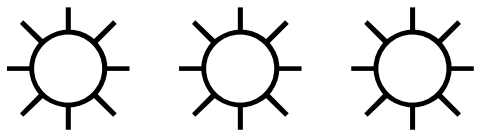

— Doamne, simt că mor de somn, spuse T.J., în clipa

cînd părăsiră studioul. Era ora şase şi treizeci de minute. Domnişoara Belotti avea suficient material pentru cele cîteva minute care urmau să fie transmise pe post. La un moment dat, aceasta

abandonase notiţele şi susţinuse cu pasiune punctele de vedere ale mişcării feministe. Jaine se îndoia că vreun show matinal ar îndrăzni, pînă la urmă, să transmită ceea ce discutaseră, deşi echipa prezentă

în studio se arătase pur şi simplu fascinată.

Indiferent de materialul ales, acesta urma să fie dat pe post lunea următoare.

Poate că pînă atunci avea să scadă şi interesul. La urma

urmei, cît puteau să mai dureze aceste discuţiile referitoare Ia listă? Oamenii trebuiau să-şi vadă mai departe de propria viaţă, iar lista aceea depăşise cu mult cele cincisprezece minute care îi

fuseseră alocate.

— Pe mine mă cam îngrijorează apelurile acelea, spuse Marci, ridicînd privirea către cerul limpede şi strălucitor al dimineţii. Oamenii sînt tare ciudaţi. Nu ştii niciodată la ce

te înhami.

Jaine ştia foarte bine la al cui ham ar dori să se înhame. Dacă ar fi declarat acolo una ca asta, cu siguranţă că Sam ar fi considerat afirmaţia ca pe un afront. Ea şi-ar fi dorit o astfel de

reacţie, pentru că asta şi intenţionase de fapt.

CAPITOLUL 14

— Şi acum, spuse Marci cînd chelnerul le aduse cafeaua în localul unde se opriseră să ia micul dejun, povesteşte-ne despre Galan.

— Nu sînt prea multe de spus,

replică T.J., ridicînd din umeri. Cînd am sosit ieri acasă, el era deja acolo. A început prin a-mi pretinde să renunț la prietenele mele – în mod special la trei dintre ele, vă imaginați la *cine anume* s-a referit.

Am venit, la rîndul meu, cu o altă cerere: să renunţe, în mod egal, la cîte un prieten, pentru fiecare prietenă de-a mea. Apoi... bănuiesc că a funcţionat intuiţia feminină, deoarece imediat mi-am pus

întrebarea dacă nu cumva răceala lui din ultimii doi se datorează existenței altei femei.

— Ce naiba se petrece cu el? întrebă Luna, plină de indignare. N-a aflat nici acum cît de norocos este că

te are alături?

T.J. zîmbi.

— Îţi mulţumesc pentru vot. Nu mă dau bătută, să ştii. Vom încerca să rezolvăm această situaţie, însă, dacă nu vom ajunge la nici un rezultat, nu-l voi lăsa să mă

distrugă. Aseară am reflectat îndelung şi am ajuns la concluzia că nu doar Galan este de vină. Eu nu sînt Femeia Perfectă, aşa cum nici el nu este Bărbatul Perfect.

— Nu *tu* ai avut o aventură cu un alt

bărbat, punctă Jaine.

— Nici n-am spus că am fi în mod *egal* vinovaţi. Dacă vrea să ne salvăm căsnicia, atunci trebuie să depună un efort considerabil, însă şi eu va trebui să mă

revanşez faţă de el în anumite privinţe.

— Cum ar fi? se interesă Marci.

— Oh... prea m-am lăsat dusă de val, şi n-am făcut eforturi pentru a-l atrage. M-am dat peste cap să-i îndeplinesc

dorinţele, pentru a-i face pe plac. Asta poate să sune convenabil în ceea ce îl priveşte, însă dacă doreşte să aibă alături o parteneră cu drepturi egale, atunci cu siguranţă că l-am exasperat. V-am mai spus ce

anume făceam pentru el, însă acum mă întreb dacă ar trebui să-l privez de partea cea mai interesantă a fiinţei mele. I-am oferit-o pe femeia gospodină, cea care găteşte şi face curat, în loc să-i fiu iubită

şi parteneră. Nu e de mirare că s-a săturat.

— Îţi dai seama cît de tipic e acest aspect? spuse Jaine, indignată. Indiferent care ar fi cauzele, femeia sfîrşeşte prin a fi considerată vinovată.

Îşi agită ceaşca de cafea, aruncînd apoi o privire în interiorul acesteia.

— Ştiu, ştiu, cîteodată o meritäm. Urăsc să nu am dreptate, fir-ar să fie.

— Asta merită o monedă de douăzeci

şi cinci, spuseră trei voci la unison.

Jaine se apucă să caute mărunţişul în geantă, dar nu găsi decît şaizeci şi cinci de cenţi, aşa că puse pe masă o bacnotă de un dolar.

— Una din voi le poate oferi celorlalte

restul. Va trebui să fac rost din nou de mărunţiş. Mi l-a luat Sam pe tot.

Urmă un moment de pauză, timp în care trei perechi de ochi se fixară asupra ei.

Apoi Luna întreba pe un ton uşor

mirat:

— Sam? Care Sam?

— Ştii care. Sam. Vecinul meu.

Marci zîmbi.

— E cumva acelaşi vecin care s-a dovedit a fi poliţist, deşi l-ai descris în mai multe

rînduri drept un nemernic, un beţivan, un dealer de droguri, un fiu de căţea, o matahală care n-a făcut cunoştinţă cu lama de ras în ultimul mileniu?

— Bine, bine, spuse Jaine. Mdaaa,

e unul şi acelaşi tip.

— Şi ai ajuns deja să îl tutuieşti? întrebă T.J., amuzată.

Chipul lui Jaine era în flăcări.

— Cam aşa ceva.

— Oh, Doamne, spuse Luna, făcînd ochii mari. S-a

înroşit.

— E de-a dreptul înspăimîntător, declară Marci.

— Nu e vina mea, spuse Jaine repede. Are o camionetă roşie. Una cu patru viteze.

— Acum îmi dau seama de ce

diferența între aprecierile tale e atît de mare, spuse T.J.

— În concluzie, nu e un nemernic chiar atît de *mare*, mormăi Jaine. Şi ce? În fond, tot nemernic rămîne, însă unul care are şi

părți bune.

— Iar cea mai bună dintre ele se ascunde în pantaloni, nu? Tonul lui Marci, ironic, nimeri direct la țintă.

— Termină! se răsti Jaine. Nu am făcut așa ceva!

— Oh-oho! spuse T.J. Dar ce anume *aţi* făcut?

— Ne-am sărutat o singură dată, deşteapto, asta a fost tot.

— Un singur sărut nu te poate face să roşeşti, spuse Marci, rînjind cu

satisfacţie.

Jaine pufni.

— Se vede că nu ai fost sărutată de Sam, altfel nu ai mai face o asemenea afirmaţie.

— Atît de bine a fost?

Nu putu să nu ofteze, amintindu-şi

de sărutul lui.

— Mdaaa. Atît de bine a fost.

— În concluzie, cît de mult a durat?

— V-am spus deja, n-am făcut sex! A fost doar un sărut. Aşa cum şi Viperul era doar o maşină, iar Everestul doar

un munte.

— La sărut m-am referit, spuse Marci, nerăbdătoare. Cît a durat?

Jaine rămase perplexă. Nu avusese timp să cronometreze şi, în plus, atunci se întîmplaseră mai

multe chestii, cum ar fi apropierea de acel punct culminant pe care îl anulaseră în ultima clipă.

— Habar n-am. Cinci minute sau aşa ceva, cred. Toate trei o priveau curioase.

— Cinci minute? întrebă T.J. uimită. Un sărut? A durat cinci minute?

Roşeaţa aceea blestemată îşi făcuse din nou apariţia, căci Jaine simţi cum căldura îi cuprinde obrajii. Luna scutură din

cap, neîncrezătoare.

— Sper că ai luat pilulele anticoncepţionale; sînt sigură că ai pătruns în zona roşie. El poate puncta în orice clipă.

— Şi *e l* e de aceeaşi părere,

spuse Jaine, aruncîndu-i o căutătură urîtă. Pentru orice eventualitate, ieri mi-am reînnoit reţeta.

— Evident că nu doar el se gîndeşte la o atare posibilitate, spuse

T.J. veselă. Hei, chestia asta merită sărbătorită!

— Toate trei vă purtaţi ca şi cum aş fi o cauză pierdută.

— Să spunem că viaţa ta socială lasă de dorit, spuse Marci.

— Nu-i adevărat.

— Cînd a avut loc ultima ta întîlnire romantică?

Aici avea dreptate, deoarece o asemenea întîlnire avusese loc cu mult timp în urmă, atît de muh, încît Jaine nu putea preciza o dată anume.

— În concluzie, nu am parte de prea multe întîlniri romantice. Asta e o chestie de opţiune, nu o necesitate. Nu deţin un record impresionant în privinţa „agăţării" bărbaţilor, nu uitaţi asta.

— Şi ce are atît de special Sam-poliţistul?

— O mulţime de chestii, spuse Jaine într-o doară, rememorînd imaginea trupului gol al lui Sam.

După o clipă de visare, scutură din

cap, revenind la realitate.

— Jumătate din timp îmi vine să-l sugrum.

— Şi în cealaltă jumătate?

Jaine zîmbi.

— Am un chef nebun să-i smulg hainele de pe el.

— Mie mi se pare un început tocmai potrivit pentru o relaţie, spuse Marci. E ceva mai mult decît am trăit eu cu Brick, cu toate că l-am ţinut alături de mine un an de zile.

Jaine se simţi uşurată văzînd că

Sam nu mai era tema principală a conversaţiei. Cum să explice ceva care nici pentru ea nu era foarte clar? El fusese exasperant, apoi se aprinsese brusc seînteia, iar noaptea trecută nu se întorsese acasă.

În loc să încerce să-l păstreze pentru ea, ar trebui să fugă în direcţia opusă.

— Şi Brick ce-a spus?

— Mai nimic, ceea ce m-a surprins. Cînd se înfurie, seamănă cu un copil de doi ani care face

scandal. M-a luat prin surprindere, recunosc. Mă aşteptam să ţipe, să înjure, dar în nici un caz să se arate jignit.

— Poate că l-a afectat mai mult decît ţi-ai imaginat, spuse Luna, deşi i se

părea şi ei la fel de dubios.

Marci arboră un aer dispreţuitor.

— Relaţia pe care o aveam era una convenabilă pentru amîndoi, dar nicidecum afacerea secolului. Dar tu? Ai veşti de la Shamal?

Faptul că Marci schimbase subiectul demonstra că era pregătită să-l abandoneze, aşa cum şi Jaine dorea să discute despre orice altceva, numai despre Sam nu.

— Ca să fiu sinceră, am. Luna

părea absorbită de gînduri. A fost... nici nu ştiu... impresionat într-un fel anume de toată această publicitate. Ca şi cum m-aş fi transformat brusc într-o persoană mult mai importantă, dacă înţelegeţi ce

vreau să spun. M-a invitat să cinăm în oraş, în loc să-mi spună, ca de obicei, că o să treacă pe la mine.

Se lăsă o tăcere adîncă. Erau surprinse de brusca schimbare de atitudine a lui

Shamal.

— L-am refuzat, spuse Luna gînditoare. Dacă pînă acum nu i-am părut destul de interesantă, atunci nici de acum încolo nu mă voi dovedi astfel.

— Bună alegere,

spuse Jaine, simţindu-se mai mult decît uşurată.

Bătură palma între ele.

— Şi acum? O să-l dai uitării pe Shamal sau mai aştepţi?

— Voi aştepta. Dar nu îl mai caut;

dacă vrea să mă vadă, el va trebui să facă asta.

— Dar l-ai refuzat, sublinie Marci.

— Nu l-am trimis la naiba; pur şi simplu l-am refuzat, pretinzînd că am alte treburi. Ridică din umeri. Dacă vom

continua relaţia, atunci va trebui să schimbăm regulile de bază, asta însemnînd că unele vor fi stabilite chiar de mine. Nu voi mai face doar aşa cum doreşte el.

— Sîntem vraişte, spuse Jaine, oftînd.

— Sîntem normale, o corectă T.J.

— Asta spuneam şi eu.

Încă mai chicoteau cînd ospătarii le aduseră comanda. Viaţa lor amoroasă se dovedea a fi un

dezastru. Ei şi ce-i cu asta? Ouăle jumări le ridicară imediat moralul.

Pentru că era vineri, se întîlniră la Ernie's, după programul de lucru. Lui Jaine nu îi veni a crede că trecuse doar o săptămînă de

cînd, cu inima deschisă, se apucaseră să compună lista cu pricina. Într-o singură săptămînă, se schimbaseră o mulţime de lucruri. În primul rînd, atmosfera de la Ernie's: cînd păşiră

în local, izbucniră aplauze, acompaniate de un cor de huiduieli. Cîteva femei, fără îndoială adepte ale mişcării feministe, se alăturară huiduielilor.

— Puteţi crede una ca asta?

murmură T.J în timp ce îşi ocupau locurile. Dacă eram profeţi, sigur ar fi aruncat cu pietre în noi.

— Numai femeile uşoare au fost izgonite cu pietre, spuse Luna.

— Iar noi sîntem

asemenea lor, spuse Marci, pufnind în rîs. Şi oamenii reacţionează. Ei şi ce? Dacă vor să ne spună ceva verde-în faţă, le putem plăti cu aceeaşi monedă.

Chelnerul le aduse băuturile pe care le comandau de fiecare

dată.

— Hei, fetelor, acum sînteți faimoase, spuse el vesel. Chiar dacă era supărat din pricina anumitor puncte ale listei, nu o arăta. Era posibil să nu fi priceput adevărata *semnificația* a

regulilor respective.

Jaine spuse:

— Imaginează-ți, ideea ne-a venit chiar vinerea trecută, cînd stăteam la masa aceea.

— Chiar aşa? Uauuu.

Aruncă o privire

către masa cu pricina.

— Aşteptaţi să vedeţi ce va spune şefu'.

— Mdaaa, poate va hotărî să o poleiască sau ceva de genul ăsta.

Chelnerul dădu din cap în semn că

se îndoia.

— Nu prea cred.

Cina nu fu la fel de relaxată ca de obicei, deoarece la masa lor continuau să vină tot felul de persoane, facînd diverse comentarii, unele răutăcioase, altele admirative.

Cînd sosi comanda, constatară că mîncarea era arsă, dovadă că bucătarul făcea parte din grupul celor care le erau ostili.

— Haideţi să o ştergem de aici, spuse Marci, dezgustată. Chiar

dacă am vrea să înghiţim această porţie de mangal, tot n-am avea nici o şansă, cu atîtea întreruperi.

— O să plătim aşa ceva? întrebă Luna, examinînd chestia aceea ce semăna cu un puc de hochei,

nu cu un hamburger.

— În mod normal, răspunsul meu ar fi „nu", replică Jaine. Dar dacă facem scandal în seara asta, mîine vom fi mai mult ca sigur în ediția de dimineață a unei publicații.

Lăsînd neatinsă mîncarea, achitară consumaţia şi plecară. În mod normal, obişnuiau să prelungească masa dar, de data asta, cînd ieşiră din local ceasul arăta puţin peste ora şase; şi căldura era încă

înăbuşitoare.

Se îndreptară fiecare spre automobilul personal. Jaine porni Viperul, ascultînd apoi toarcerea lină a motorului puternic. Puse ventilatorul pe poziţia „high",

orientînd supapele acestuia astfel încît aerul răcoritor să-i bată direct în faţă.

Nu avea nici un chef să se ducă acasă şi să urmărească programul de ştiri, ca să vadă dacă lista aceea urma să fie

dezbătută în continuare. În consecinţă, se hotărî să meargă la cumpărături. O porni spre nord, pe Van Dyke, şi vină în viteză la stînga pe lîngă uzina GM, rezistînd dorinţei de a o face la dreapta,

pe drumul care ducea direct spre Departamentul de Poliţie din Warren. Nu avea chef să verifice dacă în parcare se aflau cumva o camionetă de culoare roşie sau un Pontiac maro buşit. Tot ce voia

era să-şi facă aprovizionarea şi să ajungă acasă, la BooBoo. Fusese plecată atîta amar de vreme şi mai mult ca sigur că acesta se apucase să distrugă o nouă perniţă.

Lui Jaine nu-i

plăcea să meargă la cumpărături, aşa că intra în magazin ca şi cum ar fi fost pilot de curse. Conducîndu-şi căruciorul din dotare cu cea mai mare viteză, se îndreptă ca o săgeată spre raionul

alimentar, aruncă în coş nişte varză, salată verde, şi o pungă cu fructe asortate, după care porni în fugă printre raioane. Nu prea obişnuia să gătească, considerînd că era un efort prea mare

pentru o singură persoană. Doar din cînd în cînd făcea friptură la grătar, ori ceva asemănător, în restul timpului mulţumindu-se cu sandviciuri.

Mîncarea lui BooBoo era ceva absolut

necesar, cu toate că...

O mînă o cuprinse uşor de talie, în timp ce o voce joasă rosti:

— Ţi-a fost dor?

Jaine reuşi să-şi înăbuşe ţipătul, sunetul pe care îl emise semănînd mai

mult cu un chiţăit. Făcînd o întoarcere rapidă, reuşi să poziţioneze căruţul între ea şi Sam căruia îi aruncă o privire menită să-l pună în gardă.

— Regret, spuse ea, dar nu vă cunosc. Cred că m-

aţi confundat cu cineva.

Sam îi aruncă o privire răutăcioasă. Cîţiva cumpărători îi urmăreau cu un interes nedisimulat. O doamnă se uita la el şi părea pe punctul de a anunţa poliţia, pentru a

reclama agresiunea.

— Foarte drăguţ, mormăi Sam, lăsînd la vedere teaca agăţată de centura lui, împreună cu revolverul pe care aceasta îl conţinea. Deoarece purta şi insigna agăţată de centură, tensiunea

provocată se risipi încetul cu încetul, şi la urechi le ajunseră şoapte care spuneau: „E poliţist".

— Pleacă, spuse Jaine. Am treabă.

— Am observat. Ce a fost chestia asta, o cursă cu

cinci sute de kilometri pe oră? Am alergat după tine printre raioane timp de cinci minute.

— Ba nu, i-o întoarse ea, privindu-şi ceasul. N-au trecut cinci minute de cînd am

intrat aici.

— Bine, trei. Am dat cu ochii de săgeata aceea roşie care trecea pe Van Dyke, aşa că am întors şi am urmărit-o. Bănuiam că tu eşti.

— Maşina ta are şi echipament radar?

— Sînt cu camioneta, nu cu maşina de serviciu.

— Atunci, n-ai cum să dovedeşti cu ce viteză conduceam.

— La dracu', nu intenţionam să-ţi înmînez un tichet de amendă, spuse el,

enervat. Dar dacă n-ai de gînd să încetezi, am să chem patrula să-şi facă datoria.

— Deci ai venit după mine doar ca să mă hărţuieşti?

— Nu, spuse el, dînd dovadă de multă răbdare. Am

venit aici pentru că am fost plecat, şi voiam să fac o verificare.

— Plecat? repetă ea, mirată. N-am ştiut.

Sam strînse din dinţi.

— Bine, trebuia să dau un telefon.

Vorbele sunară ca şi cum ar fi fost smulse cu forcepsul.

— Pe bune? Şi de ce, mă rog?

— Pentru că sîntem...

— Vecini? completă ea, văzînd că el nu găseşte cuvîntul dorit.

Începu să îi placă situaţia, deşi avea ochii împăienjeniţi din pricina atîtor ore de nesomn.

— Din cauza acestor lucruri care se petrec cu noi... O privi încruntat, ca şi cum nu era prea fericit din pricina

acestor „lucruri".

— *Lucruri?*... Eu n-am de-a face cu nici un fel de *lucruri.*

— Vei avea de-a face cu al meu, spuse el foarte încet.

Ea deschise gura pentru a-i spune

ceea ce merita, moment în care un puşti, de vreo opt anişori, veni fuga în direcţia ei, înghiontind-o în coaste cu o armă-laser din material plastic, una care scotea tot felul de zgomote

electronice.

— Te-am ucis, declară el victorios.

Mama sa veni în fugă, afişînd o figură neajutorată şi stresată.

— Opreşte-te, Damian! Nu te mai lega de persoanele cumsecade.

— Taci din gură, spuse el aspru. Nu-ţi dai seama că sînt nişte locuitori ai planetei Vaniot?

— Îmi pare tare rău, spuse mama copilului, încercînd să-l clintească pe neastîmpărat de la locul lui. Să

mergem, Damian, altfel vei fi pedepsit cînd vom ajunge acasă.

Jaine încercă să se stăpînească, dar copilul o împunse iar între coaste.

— Auuu!

Puştiul apăsă pe trăgaci, bucurîndu-

se din plin de durerea pe care i-o provocase.

Ea afişă mai întîi un zîmbet larg, se apropie de micuţul Damian, şi rosti cu cea mai drăgălaşă voce de extraterestru:

— Oh, ia priviţi,

un micuț pământean. Îndreptîndu-se de spate, îi aruncă lui Sam o privire poruncitoare:

— Omoară-l.

Damian rămase cu gura căscată. Îşi roti apoi privirea şi dînd cu ochii de

revolverul atîrnat de centura lui Sam începu să ţipe.

Sam mormăi o înjurătură, o prinse pe Jaine de braţ şi o trase după el, aproape alergînd, spre ieşirea magazinului. Ea reuşi să-şi smulgă

din fugă geanta care rămăsese în coş.

— Hei, alimentele mele! protestă ea.

— Mîine îţi vei petrece aici alte trei minute, pentru a face rost de ele. Acum încerc să evit arestarea ta.

— Pentru ce?

întrebă ea indignată, în timp ce el o trăgea afară prin uşile cu deschidere automată. Unii îi priveau plini de curiozitate, în timp ce majoritatea era atentă la ţipetele lui Damian, aflat la raionul cu numărul

şapte.

— Ce-ai zice de ameninţarea cu moartea adresată puştiului acela, la care s-ar adăuga şi provocarea unui scandal?

— Nu l-am ameninţat cu moartea! Eu doar ţi-

am dat un ordin.

Îi era greu să țină pasul cu el; fusta ei mult prea lungă nu era tocmai potrivită pentru alergare.

Sam o trase repede după colț, scoțînd-o din vizorul celorlalți, și o lipi cu spatele de

peretele clădirii.

— Nu pot să cred că au nevoie de aşa ceva, spuse el cu o voce schimbată.

Ea îl privea, fără să scoată o vorbă.

— Am fost în Lansing, mîrîi el, aplecîndu-se atît de mult spre ea, încît

nasurile lor aproape că se atingeau. Am dat un interviu pentru obținerea unui grad superior.

— Nu-mi datorezi nici un fel de explicații.

El se îndreptă și ridică ochii către cer, ca și cum ar fi

cerut ajutor din partea celui Atotputernic. Ea decise să facă prima mutare.

— În fine, la urma urmei, un telefon n-ar fi fost un efort *prea* mare.

Sam rosti ceva nedesluşit. Ea

bănuia ce anume spusese însă, din nefericire, el nu avea obligaţia de a plăti pentru fiecare înjurătură pe care o profera. Dacă ar fi fost aşa, ea s-ar fi aflat acum în posesia marelui premiu.

Îl prinse de urechi, îi trase capul spre ea şi îl sărută.

În poziţia în care se afla, ţintuită de perete şi strînsă tare în braţe, abia dacă mai putu să respire, însă respiraţia nu era prioritatea ei

numărul unu. Să-l ţină cît mai aproape de ea, să-i savureze gustul – asta era important. Pistolul se afla la locul lui, în teacă, aşa că nu putea fi acel ceva care o împungea în stomac. Se mişcă puţin, pentru a se

asigura că are dreptate. Nu, în mod sigur nu era un revolver.

Sam respira greoi.

— Alegi întotdeauna cele mai afurisite locuri, spuse el, aruncînd o privire în jur.

— *E u* aleg? Eram

înăuntru, îmi vedeam liniştită de treabă, încercînd să fac cîteva cumpărături, moment în care am fost asaltată nu de unul, ci de *doi* maniaci...

— Nu îţi plac copiii?

Ea clipi.

— Cum?

— Nu-ți plac copiii? Mi-ai cerut să-l ucid pe puștiul ăla.

— Îmi plac aproape toți copiii, spuse ea nerăbdătoare, mai puțin acel copil. Mi-

a tras ghionturi în coaste.

— Eu ţi-am dat ghionturi în stomac.

Ea îi zîmbi drăgălaş, atît de drăgălaş că îl trecură fiorii.

— Mdaaa, dar nu cu ajutorul vreunei arme laser

confecţionată din plastic.

— Hai să o ştergem de-aici, spuse el, şi o duse aproape pe sus spre maşina ei.

CAPITOLUL 15

— Vrei o cafea? întrebă Jaine în timp ce deschidea uşa bucătăriei şi-l poftea înăuntru. Sau ceai? adăugă ea, zicîndu-şi că un pahar de ceai rece şi mare era soluţia

perfectă, ţinînd cont de arşiţa de afară.

— Ceai, spuse el, distrugînd imaginea pe care o avea ea referitoare la acei poliţişti care se alimentau din belşug cu gogoşi şi cafea.

Sam aruncă o

privire prin bucătărie.

— Cum se face că deşi locuieşti aici doar de două săptămîni, locul ăsta e cu mult mai primitor decît al meu?

Ea se prefăcu a nu acorda atenţie

întrebării.

— Cred că poartă numele de „despachetare".

El ridică ochii spre tavan.

— Oare eu am omis chestia asta? mormăi el, privind către peretele de rigips slab luminat.

Jaine îi aruncă cîteva ocheade, în timp ce scotea două pahare din dulap şi le umplea cu gheaţă. Sîngele îi fierbea în vine, aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd îl avea pe el prin preajmă, fie că era

vorba de furie, veselie sau voluptate, ori de toate trei la un loc. Aflat acum în bucătăria ei primitoare, părea cu mult mai masiv. Umerii lui acopereau aproape în întregime cadrul

uşii, micşorînd parcă şi mai mult măsuţa ei pentru patru persoane, cu blat de ceramică.

— Pentru ce fel de slujbă a fost interviul?

— Poliţia guvernamentală, Departamentul

detectivi.

Jaine luă din frigider cana cu ceai şi umplu pînă la refuz cele două pahare.

— Lămîie?

— Nu, simplu.

Cînd Sam luă paharul din mîna ei, îi atinse uşor

degetele. Gestul fu suficient pentru ca sfîrcurile ei să ia poziţia de drepţi, ieşind în evidenţă. El îşi concentra toată atenţia asupra buzelor ei.

— Felicitări, spuse el.

Ea clipi

nedumerită.

— Pentru ce?

Spera că nu se referă la publicitatea stîrnită în jurul acelei liste – oh, Dumnezeule, lista. Uitase cu desăvîrşire. Oare el reuşise să o citească în întregime?

Bineînțeles că da.

— Nu ai proferat nici o injurie, cu toate că sîntem împreună de o jumătate de oră. N-ai rostit o vorbă urîtă nici măcar atunci cînd te-am scos cu forța din acel supermarket.

— Într-adevăr?

Zîmbi, mulţumită de sine. Poate că penalităţile plătite acţionaseră eficient asupra subconştientului ei. *În mintea ei* se găseau încă multe asemenea vorbe, dar chiar dacă nu

reuşise să le elimine, cel puţin nu le mai rostea cu voce tare. Ăsta era un pas înainte.

Sam dădu peste cap paharul cu ceai. Ea îl privi, de-a dreptul vrăjită, luptîndu-se cu apriga dorinţă de a-i

sfîşia hainele. Ce se petrecea cu ea? Văzuse atîţia bărbaţi care beau, dar niciodată nu o impresionase acest gest, nici măcar în cazul foştilor ei logodnici.

— Mai vrei? întrebă ea după ce el

goli paharul şi-l puse deoparte.

— Nu, mulţumesc.

Privirea lui fierbinte şi întunecată zăbovi o clipă asupra ei, şi se fixă în zona sînilor.

— Eşti tare înţepată astăzi. Se petrece ceva

deosebit? Nu avea de gînd să evite subiectul, oricît de sensibil ar fi fost.

— Am acordat un interviu pentru *Good Morning America*, chiar în dimineaţa asta – la ora patru, dacă îţi vine să crezi aşa

ceva! Am fost obligată să mă trezesc la ora două, şi din cauza asta toată ziua m-am simţit de parcă aş fi fost în comă.

— Lista a căpătat o asemenea publicitate? întrebă el, surprins.

— Mă tem că da, spuse ea bosumflată, aşezîndu-se la masă.

Sam nu se aşează pe locul de vizavi, ci îşi trase un scaun alături de ea.

— Am copiat-o şi eu de pe web. Interesante

chestii...

Domnişoară C.

Ea tăcu ochii mari.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Ca şi cum n-aş recunoaşte gura aia mare şi afurisită pe care o ai, chiar dacă e vorba de un

articol. „Tot ce depăşeşte opt centimetri e bun de pus în vitrină", cită el.

— Trebuia să-mi închipui că tu poţi reţine doar chestiile de ordin sexual.

— Zilelea astea, mintea mi-a stat

mai mult la sex. Şi, doar cu caracter informativ, te anunţ că eu n-am absolut nimic de expus în vitrină.

N-aş zice că îi lipseşte ceva, se gîndi Jaine, amintindu-şi în cele mai mici amănunte

imaginea lui din profil. El continuă:

— Sînt fericit că nu fac parte din categoria celor care sînt arătaţi cu degetul.

Jaine izbucni într-un rîs zgomotos şi se lăsa pe spătarul scaunului.

Mişcarea fu atît de puternică încît se prăbuşi pe podea. Rămase acolo, ţinîndu-se cu mîna de coaste – care nu-i mai provocau o durere atît de mare, cu toate că nu se arătau mulţumite de un asemenea

tratament -, fără să se poată opri din rîs. BooBoo se apropie precaut, dar apoi se hotărî să păstreze o distanţă convenabilă şi se strecură sub scaunul lui Sam.

Sam se aplecă, îl ridică şi-i aşeză în poală, masîndu-i

trupul lung şi musculos. BooBoo închise pleoapele şi începu să toarcă în vreme ce Sam se uita la Jaine, aşteptînd ca hohotele să se transforme în chicoteli.

Ea rămase pe

podea, ţinîndu-se cu mîinile de coaste, şi cu ochii umezi de atîta rîs. Dacă rămăsese ceva din machiajul ei, cu siguranţă că acum se întinsese pe obraji, îşi zise ea.

— Vrei să te ajut să te ridici? întrebă

Sam. Ar trebui să te previn că, atingîndu-te, nu garantez că apoi am să-mi pot ţine mîinile acasă.

— Mă descurc singură, mulţumesc.

Cu grijă şi cu oarecare dificultate, din pricina fustei lungi, se ridică, şi

îşi şterse apoi ochii umezi cu un prosop.

— Bravo. N-aş dori să-l deranjez pe... cum îl cheamă? BooBoo? Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Nu da vina pe mine; învinovăţeşte-o pe mama.

— O pisică are

nevoie de un nume acceptabil.
Spunîndu-i „BooBoo", e ca şi cum i-ai da fiului tău numele „Alice". BooBoo ar fi trebuit să poarte numele „Tiger", ori „Romeo"...
Jaine scutură din

cap.

— *„Romeo "?*

Exclus.

— Vrei să spui că este...

Ea aprobă.

— În acest caz, bănuiesc că numele BooBoo e tocmai bun, deşi „BooHoo" i s-ar potrivi şi mai

bine.

Jaine făcu eforturi disperate pentru a nu izbucni din nou în rîs.

— Ce mai *tip* eşti şi tu.

— Ce naiba ai fi vrut să fiu, o balerină?

Nu, ea nu voia să

fie altceva decît era. Nimeni nu-i provocase asemenea efervescenţă prin vene, una asemătoare bulelor de şampanie. Era o schimbare majoră, dacă ţinea cont de faptul că doar cu o săptămînă în urmă

îşi adresau numai injurii. Trecuseră doar două zile de la primul lor sărut, două zile care i se păruseră o eternitate. Nu mai avuseseră ocazia să se sărute pînă în clipa aceea, la supermarket, cînd

ea îl apucase de urechi şi îl trăsese mai aproape.

— Ce-ţi mai face ovarul? întrebă el, fixînd-o cu privirea i ceea misterioasă şi profundă, care îi spunea că se gîndeau amîndoi la acelaşi lucru.

— E de domeniul trecutului, replică ea.

— Atunci hai să mergem în pat.

— Crezi că voi cădea pe spate imediat ce vei rosti „Hai să mergem în pat"? întrebă ea indignată.

— Nu, am speranța că vom avea timp și de alte chestii înainte ca tu să cazi pe spate.

— N-am de gînd să cad nicăieri.

— De ce?

— Pentru că sînt la ciclu.

Ciudat, nu-și

amintea să mai fi spus aşa ceva unui bărbat, să o afirme fără cea mai mică jenă. Sprîncenele lui se arcuiră.

— Eşti *la ce* anume? întrebă el, furios.

— Sînt în timpul perioadei. Poate că

ai auzit vorbindu-se despre asta. E atunci cînd...

— Am două surori; cred că ştiu cîteva ceva despre aceste perioade. Şi mai ştiu un lucru, că ovarul se află în perioada fertilă la mijlocul ciclului

menstrual, nu la sfîrşitul acestuia!

O prinsese. **Jaine îşi muşcă buzele.**

— Bine, deci am minţit. Poţi oricînd să te înşeli în privinţa perioadei respective, aşa că n-am vrut să risc, înţelegi?

Era evident că nu.

— M-ai făcut să mă opresc, mormăi el strîngînd pleoapele, ca şi cum ar fi fost pradă unei dureri acute. Eu eram gata să-mi dau sufletul, iar tu *m-ai oprit.*

— Vorbeşti ca şi

cum ar fi ceva la fel de grav ca trădarea.

— Şi dacă am face-o acum?

Era la fel de romantic precum o stîncă, reflectă ea.

— Tu îţi imaginezi că joaca asta se rezumă la întrebarea „Te-ai

trezit?", mormăi ea.

El făcu un gest de nerăbdare.

— *Ce-ai zice s-o facem acum?*

— Nu.

— Dumnezeule! Se lăsă în scaun, şi închise din nou ochii. Ce se petrece cu tine?

— Ți-am spus că sînt la ciclu.

— Deci?

— Deci... nu.

— De ce?

— Pentru că nu vreau! țipă ea. Dă-mi pace!

El oftă.

— Am înțeles, sindromul

premenstrual.

— SPM-ul are loc *înainte*, tîmpitule.

— Aşa crezi tu. Dacă o să întrebi un bărbat, o să-ţi spună cu totul altceva.

— De parcă aţi fi specialişti, spuse ea pe un ton batjocoritor.

— Draga mea, bărbaţii sînt singurii experţi în problema sindromului premenstrual. De aceea se dovedesc bărbaţii atît de abili în războaie; învaţă în propria lor casă cum vine treaba cu Fuga şi cu Evadarea.

Jaine îşi zise că ar trebui să arunce în el cu o tigaie, dar BooBoo se afla în raza ei de acţiune şi, oricum, ar fi fost nevoie să găsească mai întîi tigaia.

Sam rînji satisfăcut la vederea expresiei de pe

chipul ei.

— Ştii de ce i se spune SPM-ului „SPM"?

— Să nu îndrăzneşti, îl ameninţă ea. Doar femeile au dreptul să facă glume pe seama lui.

— Pentru că nu i-

au mai putut numi SVN, sindromul vacii nebune.

Varianta cu tigaia căzu. Avea nevoie de un cuțit.

— Ieşi afară din casa mea.

Sam îl lăsă pe BooBoo jos, după care se ridică în

picioare, pregătindu-se mai mult ca sigur pentru varianta Fugă-Evadare.

— Stai jos, spuse el, aşezînd scaunul între ei.

— Stau jos pe dracu'!

„La naiba, unde o

fi cuţitul meu pentru tranşat carnea?" Se uită frustrată în jur. Dacă s-ar fi mutat aici mai demult, acum ar fi ştiut unde sînt aşezate lucrurile.

Sam ocoli scaunul şi o apucă zdravăn

de încheieturile mîinilor, înainte ca ea să-şi aducă aminte în ce sertar avea instrumentele de tăiat.

— Îmi datorezi cincizeci de cenţi, spuse el rînjind, în timp ce o trăgea mai aproape.

— Nici să nu te gîndeştii Ţi-am spus că nu te plătesc în cazul în care eşti vinovat.

Îşi îndepărtă pumnii din dreptul feţei pentru a-l privi mai bine.

Sam o sărută.

Timpul se opri

iarăşi în loc. Mai mult ca sigur îi eliberase mîinile, deoarece ea îşi încolăcise deja braţele în jurul gîtului lui. Gura lui fierbinte şi nesăţioasă o săruta aşa cum nici un bărbat de pe lumea

asta n-ar trebui să sărute şi apoi să umble în libertate. El o ridică pe vîrfuri, încercînd astfel să aducă cele două trupuri într-o postură cît mai avantajoasă.

Fusta ei lungă acţiona precum un

ham, împiedicînd-o să-şi arcuiască picioarele în jurul lui. Jaine turbă din pricina frustrării, gata să izbucnească în lacrimi.

— E imposibil, şopti ea în secunda în care el îi eliberă buzele,

îndepărtîndu-se puţin.

— Putem face o mulţime de chestii, murmură el, aşezîndu-se şi luînd-o în poală. Apoi îşi strecură cu îndemînare mîna în decolteul puloverului ei.

Jaine închise ochii, înnebunită de plăcere, în timp ce palma lui aspră îi mîngîia uşor sfîrcurile. Sam scoase un sunet prelung, asemănător unui oftat; apoi totul se petrecu ca şi cum palma însăşi

îşi croia drum pe deasupra sînilor ei, descoperindu-le forma, delicateţea şi elasticitatea pielii.

Fără o vorbă, îi trase puloverul peste cap, îi desfăcu cu pricepere sutienul, şi-l aruncă peste umărul ei, pe

podea.

Pe jumătate goală, respirînd din ce în ce mai sacadat, îl urmări cum o studiază. Îşi cunoştea bine sînii, dar se întreba cum îi vedea un bărbat. Nu erau mari, dar erau fermi şi ridicaţi.

Sfîrcurile aveau o nuanţă roz-maronie, o piele catifelată şi delicată, în comparaţie cu asprimea degetelor lui care îi mîngîiaseră provocator.

Se simţi invadată de valul plăcerii, în

timp ce-l încercui cu picioarele.

El o împinse uşor ca sa-şi poată lipi capul de sînii ei. Era blînd şi răbdător. Jaine era uimită de grija cu care se purta, în ciuda sărutărilor lui agresive. Sam îi

sărută sînii pînă cînd sfîrcurile acestora se întăriră. Cînd el începu să le sugă, exercitînd o presiune fermă, dar domoală, ea era deja pregătită, şi se unduia sălbatic în braţele lui; inima îi bătea nebuneşte,

pulsul i-o luase razna şi era pur şi simplu ameţită.

Jaine se abandonase total; ar fi fost în stare să facă orice i-ar fi cerut. Cînd Sam se opri, ea era total subjugată de voinţa lui. Îi simţea trupul

greu şi puternic tremurînd deasupra ei. Sam o ridică, sprijinindu-şi fruntea de a ei, căutînd în jur cu privirea în timp ce mîinile lui aspre o apucară strîns de şolduri.

— Dacă te voi

avea vreodată, nu va dura mai mult de două secunde. Cu aproximaţie.

Era nebună. Trebuia să se întîmple, deoarece acele două secunde însemnau mai mult decît îşi putea ea imagina. Îl privi

arzînd de dorinţă, cu buzele întredeschise. Voia cu orice preţ acele două secunde. Le dorea cu disperare.

El îşi cobori privirea spre sînii ei, scoţînd un sunet pe jumătate scîncet, pe jumătate mîrîit.

Apoi înjură printre dinţi, se aplecă, ridică puloverul ei de pe podea şi i-l aşează peste piept.

— Cred că ar fi mai bine să-l îmbraci.

— Poate că da, spuse ea, cu o voce

care pînă şi ei i se păru falsă.

Braţele păreau să nu o asculte, căci rămăseseră împreunate în jurul gîtului lui Sam.

— Ori îţi pui puloverul, ori mergem în dormitor.

Asta nu era ceva acceptabil. Fiecare celulă a trupului ei striga „Da!, Da!, Da!" Dacă reuşea să-şi ţină gura închisă, putea să se stăpînească, însă avea îndoieli din ce în ce mai mari că va reuşi să-l ţină

departe de ea cîteva zile, şi cu atît mai puţin cîteva săptămîni, aşa cum avusese de gînd.

Ideea de a-l chinui nu i se mai părea atractivă, acum cînd înţelesese că urma să se chinuie pe ea însăşi.

El îi vîrî braţele în mînecile puloverului, trăgîndu-i-l apoi pe cap. Dar cui îi păsa de chestia asta? Ei nu.

— Tu chiar vrei să mă omori, o acuză el. Ai să mi-o plăteşti, să ştii.

— Cum? întrebă ea, aplecîndu-se deasupra lui.

Avea probleme cu braţele, dar şi cu spatele; nu putea să mai stea dreaptă.

— În locul acelor treizeci de minute de abandon total pe care le-ai solicitat,

eu îţi pot oferi doar douăzeci şi nouă.

Ea îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Parcă spuneai ceva despre maximum două secunde.

— Asta pentru prima rundă. A doua va fi una de-a

dreptul incendiară.

Era un avertisment, pentru a coborî din poala lui. Erecţia lui o împungea în şold, iar discuţia despre sex nu o ajuta. Dacă voia într-adevăr să nu ajungă în pat, alături de el, chiar

în clipa aceea, trebuia să coboare. Dar în clipa aceea *chiar* voia să ajungă împreună în pat, deşi o parte a creierului ei îşi păstra luciditatea.

Jaine îi dădu ascultare. Învăţase deja, într-o manieră

lipsită de menajamente, că asemenea poveşti nu au un final fericit. Faptul că se simţeau atraşi unul de altul nu însemna că relaţia lor implica ceva mai mult decît sex.

Jaine îşi drese

vocea.

— Ar trebui să mă ridic, nu-i aşa?

— Dacă ai de gînd să te mişti, atunci fă-o cu încetinitorul.

— Eşti pe aproape, nu?

— Poţi să consideri că sînt vulcanul Etna.

— Şi cine e Etna?

Jaine reuşi să rîdă, dar rîsul ei suna ciudat. Chicotind, se ridica uşor din poala lui. El îi făcu cu ochiul, şi sări în picioare.

— Vorbeşte-mi despre familia ta, spuse Jaine pe

neaşteptate.

— Ce? întrebă el ca şi cum i-ar fi fost greu să se adapteze schimbării de subiect.

— Familia ta. Vorbeşte-mi despre ea.

— De ce?

— Ca să-ţi poţi

muta mintea de la... ştii tu. Spuneai că ai două surori.

— Şi patru fraţi. Ea clipi.

— Şapte. Uauuu.

— Mda. Din păcate, sora mea, Dorothy, a fost al treilea copil. Ai mei au tot încercat să

mai aibă încă o fată, aşa că au mai făcut încă trei băieţi, în încercarea de a-i oferi lui Doro o soră.

— Şi tu, al cîtelea eşti?

— Al doilea.

— Sînteţi o familie unită?

— Destul de

unită. Locuim cu toţi în acest stat, în afară de cea mai mică, Angie, care este la un colegiu din Chicago.

Diversiunea dăduse rezultate. Sam părea ceva mai relaxat deşi, din cînd în cînd, îi mai

aluneca privirea spre sînii ei. Ca să-i ocupe timpul cu ceva, Jaine îi mai turnă un pahar cu ceai şi i-l întinse.

— Ai fost căsătorit?

— Doar o dată, acum zece ani.

— Şi ce s-a

întîmplat?

— Eşti curioasă, nu? Nu i-a plăcut să fie soţie de poliţist; iar mie nu mi-a plăcut să fiu soţul unei scorpii. Şi cu asta, basta. A plecat pe Coasta de Vest imediat după semnarea actelor.

Dar tu?

— Eşti curios, nu? i-o întoarse ea. Ezită puţin şi continuă: Tu crezi despre mine că sînt o scorpie?

Dumnezeu era martor că nu se purtase întotdeauna frumos cu el. Dacă

se gîndea mai bine, *niciodată* nu se purtase frumos.

— Nuuu. Eşti afurisită, dar nu scorpie.

— Oh, mulţam, bombăni ea. Nu, nu am fost căsătorită, ci doar logodită... de trei ori.

El o privi surprins.

— De *trei* ori?

— Da. Bănuiesc că nu sînt prea abilă cînd vine vorba de relaţia bărbat-femeie.

Privirea lui se concentra din nou asupra sînilor ei.

— Oh, nu ştiu ce să spun. În ce mă priveşte, ai ştiut al naibii de bine să-mi stîrneşti interesul.

Ridică neajutorată din umeri.

— Cel de-al doilea logodnic a decis că o mai iubeşte pe fosta

sa logodnică, despre care înclin să cred că n-a fost niciodată o „ex", însă cu ceilalţi doi nu ştiu, pînă la urmă, care a fost problema.

— Probabil că s-au speriat.

Dintr-un motiv sau altul, observaţia

o duru. Simţi cum buza de jos începe să îi tremure.

— Nu sînt chiar atît de rea, nu?

— Cea mai rea, spuse el vesel. Eşti un adevărat drăcuşor. Ai noroc că-mi plac drăcuşorii. Iar

acum, dacă te duci să te aranjezi cum se cuvine, am să te scot în oraş, să cinăm. Ce-ai zice de un burger?

— Aş prefera mîncarea chinezească, spuse ea, pornind-o pe coridor, spre

dormitorul ei.

— Mi-am închipuit.

Replica lui fu mai mult o bombăneală, dar ea o auzi şi zîmbi cînd închise uşa în urma ei. Dacă tot îi plăceau drăcuşorii, era cazul să-i demonstreze ce

poate.

CAPITOLUL 16

Corin nu putea dormi. Se dădu jos din pat, aprinzînd lumina din dormitor, şi se privi în oglindă. Faţa aceea ce se holba la el era a unui străin, însă privirea i se

părea cunoscută. Ochii aceia îl urmăriseră o viaţă întreagă, dar uneori el dispărea, iar ei nu-l mai vedeau.

Sticluţe galbene conţinînd medicamente erau aliniate după înălţime, pentru a le

vedea atunci cînd se trezeşte şi a nu uita să-şi ia pilulele. Trecuseră deja cîteva zile – nu-şi mai aducea aminte cîte anume – de cînd îşi luase pastilele. Acum se putea vedea pe sine, însă atunci cînd lua

medicamentele, totul devenea înceţoşat, iar el cădea pradă acelei lumi tulburi. Era mult mai bine, spuneau ei, să rămînă în ceaţă, ascuns în spatele acesteia.

Uneori pilulele se

dovedeau atît de eficiente, încît îl făceau să uite pînă şi de prezenţa lui acolo.

Şi, totuşi, simţea că ceva nu merge cum trebuie, ca şi cum universul ar fi avut ceva de ascuns. Abia acum îşi dădu

seama despre ce anume era vorba. Pilulele acelea îl ascundeau, dar nu-l puteau ajuta să dispară.

Din clipa în care renunţase la pastile, nu mai reuşise să doarmă. Oh, da, moţăia, însă somnul

nu se lipea de el. Uneori se simţea cuprins de un tremur interior, deşi atunci cînd întindea mîinile, acestea nu-i tremurau.

Conţineau oare acele pilule o substanţă care crea dependenţă? Oare îl

minţiseră? Nu voia să devină dependent de droguri; dependenţa era un semn de slăbiciune, aşa îi spusese tot timpul mama lui. Nu putea să fie un drogat, pentru că el nu era o persoană lipsită de voinţă.

Trebuia să fie puternic, trebuia să fie perfect.

În mintea lui auzi, precum un ecou, glasul mamei sale: „Băieţelul meu cel perfect". Aşa îl numea ea, ciupindu-l de amîndoi obrajii.

Ori de cîte ori o

dezamăgise, ori de cîte ori nu se dovedise a fi perfect, ea devenea atît de mînioasă, încît universul lui amenința să se transforme în fărîme. Ar fi făcut tot posibilul pentru a nu o dezamăgi, dar

cu toate astea păstrase un secret îngrozitor: uneori greşea intenţionat pentru plăcerea de a fi pedepsit. Ar fi fost îngrozitor de dezamăgită dacă ar fi descoperit cîtă plăcere îi provoca acel secret, aşa că se

străduise din răsputeri să păstreze plăcerea aceea doar pentru sine.

Uneori simţea acut lipsa ei. Ea ştiuse întotdeauna cum să acţioneze.

De exemplu, ar fi ştiut cum trebuie să

se poarte cu acele patru cățele care îşi bătuseră joc de el, prin intermediul acelei liste, pentru că era perfect. De parcă ele ştiau cum era să fi perfect! El ştia. Mama lui ştiuse. Încercase întotdeauna să fie

băieţelul ei perfect, fiul ei perfect, dar eşua, chiar şi atunci cînd comitea doar mici greşeli intenţionate. Ştiuse mereu că avea în interiorul său o anume imperfecţiune, pe care n-ar fi fost în

stare niciodată s-o corecteze, şi că ar fi dezamăgit-o pe mama lui prin simplul fapt că aceasta exista.

Se credeau tare deştepte, cele patru cățele – îi plăcea cum sună, cele Patru Cățele,

precum acele perverse zeităţi romane. Furiile, Graţiile, Căţelele. Au vrut să facă pe şmecherele, ascunzîndu-şi identitatea în spatele literelor A, B, C şi D. Faţă de una dintre ele

simţea o ură cu totul aparte, pentru că rostise următoarea replică: „Dacă un bărbat nu e perfect, atunci trebuie să se străduiască ceva mai mult". Ce ştiau ele? Oare încercaseră ele

înşile să atingă un standard atît de ridicat, perfecţiunea? *O făcuseră?*

Îşi dădeau oare seama ce însemnase pentru el să încerce iar şi iar, cu toate că în sinea lui era conştient că nu va

reuşi, astfel încît ajunsese în cele din urmă să savureze pedeapsa primită, aceasta fiind singura cale de a putea c o n t i n u a ? *Îşi dădeau seama?*

Căţelele de felul lor nu meritau să trăiască!

Simți din nou acel tremur interior, şi încercă din răsputeri să se stăpînească. Numai ele erau de vină pentru că el nu putea dormi.

Nu se putea opri să nu se gîndească la ele, la vorbele lor.

Care dintre ele era? Poate că blonda aceea platinată, Marci Dean, cea care îşi fîţîie dosul în faţa tuturor bărbaţilor, ca şi cum ea ar fi un fel de zeitate în timp ce ei sînt nişte bieţi căţeluşi obligaţi să o

urmeze? Auzise că era receptivă la orice avans, dar că, în majoritatea cazurilor, respingea bărbaţii luîndu-i la bătaie. Mama lui ar fi de-a dreptul şocată de un comportament atît de mizerabil.

„Unii oameni nu merită să trăiască." **Putea să audă vocea ei şoptită răsunîndu-i în minte, aşa cum i se întîmpla uneori atunci cînd nu îşi lua pilulele. Nu era singura care dispărea atunci cînd**

înghiţea medicamentele, aşa cum îl sfâtuiseră. Poate că vor reuşi să plece împreună. Nu ştia sigur, dar spera. Poate că îl pedepsea pentru că îşi luase pastilele, făcînd-o să dispară. Poate că din cauza asta lua

pastilele, pentru ca mama lui să dispară şi... Nu, nu era corect. Cînd îşi lua pastilele, se simţea ca şi cum n-ar mai fi existat.

Simţi cum gîndul acela îşi ia zborul. Tot ce ştia era că el nu dorea să-şi

administreze pastilele. Tot ce îşi dorea era să le identifice pe căţele. Chestia asta părea destul de amuzantă, astfel că o repetă de mai multe ori, rîzînd încetişor. Cine era fiecare căţea în parte.

Ştia unde locuiesc. Le aflase adresele cercetînd dosarele de la serviciu.

Fusese o treabă tare uşoară, mai ales pentru cineva care ştia cum să procedeze, şi bineînţeles că nu-l

luase nimeni la întrebări.

Se va duce la Marci acasă şi va descoperi dacă ea fusese cea care spusese acel lucru îngrozitor şi stupid. Era mai mult ca sigur că aşa stăteau lucrurile. Îi va da o

lecţie acelei cățele proaste. Mama lui va fi foarte mulţumită.

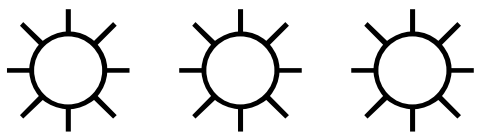

Marci era ca o pasăre de noapte. Nu avea nevoie de prea multe ore de somn, cu toate că nu-şi mai petrecea

timpul după pofta inimii, aşa cum o făcea – să spunem, pe la treizeci de ani – cînd se culca înainte de ora unu. Obişnuia să urmărească la televizor filme vechi, să citească sau să se ocupe de

cusut. Rîdea în sinea ei în clipa cînd lua în mînă goblenul cu pricina, acesta fiind dovada că petrecerile acelea între prietene rămăseseră undeva în urmă. În timp ce broda, putea să-şi golească mintea de

gînduri. Cine mai avea nevoie să mediteze în căutarea calmului interior, cînd putea obţine exact acelaşi efect completînd prin acele X-uri mici şi colorate spaţiile libere ce formau un model? Cel puţin

atunci cînd reuşea să termine un model, avea ceva cu care se putea mîndri.

De-a lungul timpului, încercase diverse metode pe care ceilalţi nu s-ar fi aşteptat ca ea să le aplice. Meditaţie.

Yoga. Autohipnotism. În final, ajunsese la concluzia că o bere avea asupra ei acelaşi efect obţinut prin aplicarea respectivelor metode. Asta era ea. Dacă cineva n-o plăcea, putea să se

ducă la dracu'.

De obicei, vineri noaptea, ea şi Brick colindau prin baruri, dansînd şi bînd cîteva beri. Brick se dovedise un bun dansator, lucru surprinzător, avînd în vedere înfăţişarea lui, un amestec

între un biciclist şi un camionagiu care n-ar catadicsi să se urce pe un ring de dans. Nu era cine ştie ce vorbăreţ, dar de mişcat se mişca destul de bine.

O clipă, Marci se gîndi să iasă în oraş fără el, dar ideea nu

o încîntă. Toată agitaţia stîrnită în jurul listei o obosise, în cele din urmă hotărî să rămînă acasă şi să citească o carte. Cine ştie, poate că va ieşi mîine în oraş.

Îi era dor de

Brick. De fapt, simţea lipsa prezenţei lui fizice şi nu a lui, ca persoană. Cînd nu făceau sex sau nu dansau, era destul de plictisitor. Dormea, bea bere, se uita la televizor. Asta era tot. Nu era

un iubit nemaipomenit, dar cel puţin se aprindea repede. Nu se arăta niciodată obosit, şi încerca să-i satisfacă orice capriciu.

Dincolo de asta, Brick reprezenta cea mai palpabilă

dovadă că nu avea talent în alegerea bărbaţilor. Bine măcar că se deşteptase şi nu se mai grăbea să se căsătorească. Trei încercări fuseseră de-ajuns. Jaine era necăjită din pricina celor trei logodne,

dar cel puţin nu avea la activ trei *mariaje*. Pe de altă parte, Jaine nu avusese deocamdată şansa de a întîlni pe cineva capabil să ţină pasul cu ea. Poate că poliţistul acela...

Pe naiba, probabil

că nu. Viaţa o învăţase pe Marci că lucrurile nu ieşeau întotdeauna aşa cum le doreai. De obicei intervenea ceva, ceva care dădea peste cap programul softului.

Soneria se auzi imediat după miezul

nopţii. Aşează mai întîi un semn de carte între pagini, şi apoi se dădu jos de pe canapea. Cine să fie? Nu putea fi vorba de Brick care hotărîse să se întoarcă deoarece el avea cheie. Asta îi reaminti că trebuia

să schimbe yala. Nu era suficient să-şi recupereze pur şi simplu cheia, deoarece Brick şi-ar fi putut face o dublură. Pînă acum nu se dovedise a fi un hoţ, însă niciodată nu puteai şti de ce e în stare

un bărbat cînd îl umileşte o femeie.

Din precauţie aruncă mai întîi o privire pe vizor. Se încruntă, făcu un pas în spate, scoase lanţul şi o descuie.

— Bună, rosti ea, deschizînd uşa. S-a întîmplat ceva?

— Nu, spuse Corin, lovind-o în cap cu ciocanul.

CAPITOLUL 17

În lunea care urmă, pe afişul de deasupra liftului se putea citi:

APARATUL XEROX ÎMPREUNĂ CU SCANERUL AU ANUNŢAT CĂ VOR FUZIONA PE PIAŢA

ORGANELOR REPRODUCTIVE.

Cînd uşa liftului se deschise brusc, Jaine chicotea încă. Se simţea cuprinsă de un tremur interior, şi asta numai datorită acelui weekend petrecut alături de

Sam, deşi abia în dimineaţa aceea începuse să ia pilulele anticoncepţionale. Bineînţeles că nu-i povestise şi lui despre lucrul acesta. Frustrarea o adusese în pragul nebuniei, însă starea

de anticipaţie o făcea să vadă totul într-o altă lumină. Nu-şi aducea aminte să se fi simţit vreodată atît de plină de viaţă, de parcă fiecare celulă a trupului său s-ar fi deşteptat brusc, şi ar fi început să

freamăte.

Derek Kellman făcu un pas mai în față, pregătindu-se să iasă din ascensor în timp ce ea păşea înăuntru.

— Salutare, Kellman, spuse ea veselă. Cum îți mai merge?

El se înroşi puternic, şi mărul lui Adam i se săltă violent în gîtlej.

— Uh, foarte bine, mormăi el plecîndu-şi capul şi ieşind glonţ din lift.

Jaine zîmbi, şi apăsă apoi pe butonul

corespunzător celui de-al treilea etaj. Nu şi-l putea închipui pe Kellman ciupind-o pe Marci de fund; atît ea, cît şi alte persoane din clădirea asta ar fi plătit bani grei pentru a putea fi martorii unei

asemenea scene.

Ca de obicei, ajunsese prima la birou. I-ar fi făcut plăcere să sară peste dimineaţa zilei de luni, ţinînd cont de toate plăţile de care era obligată să se ocupe. Dacă va reuşi să se concentreze

asupra a ceea ce avea de făcut, va avea parte de un start satisfăcător.

Probabil că lista o pornise deja pe un curs descendent. Cei care le solicitaseră un interviu îl şi obţinuseră, cu excepţia celor de la

revista *People*. Cum nu urmărise programul de ştiri al dimineţii, habar nu avea ce impresie făcuse interviul pe care îl acordaseră vinerea trecută. Oricum, cineva va face comentarii, iar dacă va avea chef să-

l urmărească, ceea ce era puțin probabil, măcar una dintre cele trei prietene îl va fi înregistrat.

Era ciudat cît de puțin îi păsa. Cum putea să se gîndească la lista aceea, acum cînd

Sam îi captase toată atenţia? Făcea el pe nebunul, însă era un tip haios şi sexy, iar ea îl dorea.

După ce vineri seara o invitase să cineze în oraş, sîmbătă dimineaţa o trezise la ora şase şi jumătate,

împroşcîndu-i fereastra de la dormitor cu furtunul de apă, ca apoi să o invite afară, pentru a-l ajuta să spele camioneta. Zicîndu-şi că îi era într-un fel datoare, deoarece şi el îi spălase

Viperul, se îmbrăcă la repezeală, pregăti cafeaua, şi ieşi afară. Sam nu voia doar să spele camioneta; ci s-o lustruiasca, să-i verifice frînele, şi să curețe cu aspiratorul interiorul. După

două ore de muncă susţinută, camioneta strălucea. După ce o parcase în garaj, o întrebase dacă avea de gînd să-i pregătească micul dejun.

Îşi petrecuseră ziua împreună,

certîndu-se şi amuzîndu-se, urmărind la televizor un meci de baseball. Apoi se pregătiseră să iasă în oraş pentru a cina, moment în care Sam primise un apel. Se folosise de telefonul ei pentru a

suna, şi, înainte ca ea să priceapă ce se petrece, ieşise glonţ pe uşă, nu înainte de a-i da o sărutare.

— N-am idee cînd mă întorc, spusese Sam.

Era poliţist. Atîta vreme cît dorea să rămînă în poliţie – şi

se părea că vrea să-şi contruiască o carieră solidă în meserie, din moment ce dăduse acel interviu -, viaţa lui avea să fie un şir întreg de misiuni urgente. Întîlnirile amînate pe altă dată vor intra desigur la

pachet. Reflectase asupra situaţiei, şi ajunsese pînă la urmă la concluzia că, la naiba, va putea să se adapteze. Totuşi, dacă el s-ar afla în pericol... nu mai era atît de sigură că ar reuşi să se adapteze.

Mai lucra oare în unitatea aceea de intervenţie? Asta era îndatorirea lui permanentă sau fusese doar o chestie temporară? Ştia destul de puţine în privinţa celor care serveau legea, însă avea de

gînd să se informeze asupra acestui subiect.

Sam se întorsese abia sîmbătă după-amiază, obosit, pus pe ceartă, refuzînd să discute despre ceea ce făcuse. În loc să-l bombardeze cu tot soiul de

întrebări, îl lăsase să tragă un pui de somn, în timp ce ea se apucase să citească, făcută ghem pe canapea, între cele două perniţe rămase intacte.

Faptul că îl ştia acolo îi creea o

senzaţie de... bine. Putea să-l privească cum doarme, să se bucure de sunetul respiraţiei lui, fără însă a îndrăzni, cel puţin deocamdată, să dea un nume, unul care debuta cu litera „I", sentimentelor de

care era cuprinsă. Era mult prea devreme, iar ea era prudentă din cauza celor trei relaţii cu final nefericit. Nu putea fi sigură că atracţia dintre ei va rămîne mereu aceeaşi. Acesta fusese de fapt

adevăratul motiv pentru care ezitase să se culce cu el. Mdaaa, era destul de distractiv să-i provoace o stare de frustrare şi să descopere în ochii lui pasiunea, însă în adîncul fiinţei ei încă se temea să-i

permită o apropiere mai mare.

Poate în săptămîna următoare.

-Bună, Jaine!

Ridică privirea şi o zări pe Dominica Flores care-şi băgase capul pe uşă, cu sprîncenele ridicate

a mirare.

— Am văzut o parte din emisiunea care s-a difuzat dimineaţă la TV. Am plecat înainte să se termine, dar am pus o casetă pentru înregistrare. A fost nemaipomenit! Iar tu arătai trăsnet, cu

adevărat trăsnet. Toate arătaţi bine, înţelegi tu, dar tu arătai cel mai bine.

— Nu m-am uitat, spuse Jaine.

— Zău? Dacă aş fi fost eu cea care apărea pe un post naţional de televiziune, aş fi

lipsit de la serviciu ca să mă văd pe micul ecran.

Nu şi dacă te-ai fi săturat deja de toată povestea asta, îşi spuse Jaine, dar cu toate astea reuşi să zîmbească. La ora opt şi treizeci de minute, sună Luna.

— Ştii ceva despre Marci? întrebă ea. Nu a ajuns încă la serviciu, iar acasă la ea nu mi-a răspuns nimeni.

— Nu, de vineri nu am mai vorbit cu ea.

— Nu-i stă în

obicei să lipsească de la lucru.

Vocea Lunei trăda îngrijorare. Ea şi Marci fuseseră întotdeauna foarte apropiate, lucru surprinzător, avînd în vedere diferenţa de vîrstă dintre ele.

— Şi nici măcar n-

a dat un telefon să anunţe că e în întîrziere, că e bolnavă sau mai ştiu eu ce.

Era adevărat că Marci n-ar fi neglijat una ca asta. N-ar fi cîştigat poziţia de contabil-şef pe care o deţinea dacă nu ar

fi fost într-adevăr o persoană de încredere. Jaine începu să se neliniştească.

— Ai încercat să o suni şi pe telefonul mobil?

— E închis.

Gîndul lui Jaine fugi prima dată la

un posibil accident rutier. Traficul din Detroit era un adevărat coşmar la orele de vîrf.

— Am să dau şi eu nişte telefoane, să văd dacă o găsesc, îşi controla vocea astfel încît Luna să nu sesizeze

îngrijorarea care o cuprinsese.

— În regulă. Să mă anunţi şi pe mine.

După ce puse receptorul în furcă, Jaine se gîndi unde ar trebui să sune pentru a afla dacă avusese cumva loc

un accident rutier pe autostradă, pe porţiunea cuprinsă între Sterling Heights şi compania Hammerstead. Oare Marci o pornise pe Van Dyke, pentru a ajunge în final pe autostrada I-696 sau preferase să o ia pe

una din rutele principale, ca să ajungă în Final pe autostrada I-75?

Sam ştia cu siguranţă unde anume să se intereseze.

Căută grăbită numărul Departamentului de

Poliţie din Warren, îl formă şi-l ceru la telefon pe detectivul Donovan. Aşteptă cu mare nerăbdare, ciocănind cîteva minute bune cu un pix în lemnul propriului birou. Într-un tîrziu, aceeaşi voce care-i

răspunsese îi comunică faptul că detectivul Donovan era ocupat, şi o întrebă dacă avea de transmis un mesaj.

Jaine ezită. Ura să-l deranjeze pentru o chestiune care se putea dovedi un fleac, dar nu

credea că altcineva în acel departament i-ar lua îngrijorarea în serios. La urma urmei, o prietenă întîrziase o jumătate de oră de la serviciu; ăsta nu era un motiv de a apela la echipele de intervenţie. Poate

că nici Sam nu va lua în serios lucrurile, dar cel puțin ar putea încerca să afle cîte ceva.

— Ştiţi cumva numărul său de pager? E o chestiune importantă.

Era importantă pentru ea, dar nu şi pentru ei.

— Despre ce anume e vorba?

Brusc iritată, se întrebă dacă femeile obişnuiau să-l apeleze pe Sam la serviciu.

— Sînt unul din

informatorii săi, spuse ea, sperînd ca minciuna să prindă.

— În cazul acesta ar trebui să-i cunoaşteţi numărul de pager.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ar putea fi un caz de viaţă şi

de moarte... Ei bine, cred că sînt însărcinată. M-am gîndit că el ar vrea să afle chestia asta.

Vocea de la capătul firului deveni amuzată.

— Sînteţi cumva Jaine?

Oh, Doamne,

vorbise despre ea! Jaine roşi brusc.

— Hmmm, da, murmură ea. Scuze.

— Nu face nimic. Ne-a comunicat că, dacă vei suna, să te punem imediat în legătură cu el.

Mda, oare cum o descrisese? Nu

îndrăzni să întrebe, grăbindu-se să noteze pe ceva numărul lui de pager.

— Mulţam, spuse ea.

— Cu plăcere. Hmmm, în legătură cu sarcina aceea...

— Am minţit,

declară ea, încercînd să strecoare o notă de regret în vocea ei, însă constată că nu avea succes, deoarece femeia de la telefon rîdea.

— Dă-i bătaie, fetiţo, spuse femeia, şi închise lăsînd-o pe Jaine să se

întrebe la ce anume se referise.

Jaine formă numărul lui Sam la aparatul telefonic aflat pe biroul său. Cum nu era unul dintre acele pagere numerice, fu nevoită să-şi înregistreze numărul de telefon.

Nefiind unul cunoscut lui Sam, se întrebă cît timp îi va lua ca să îi returneze apelul. În aşteptare sună la departamentul de contabilitate.

— A sosit Marci?

— Nu. Nu avem nici o veste de la ea.

— Sînt Jaine, de la interiorul 3-6-2-1. Dacă apare, spuneți-i să ia urgent legătura cu mine.

— Aşa vom face.

La nouă şi treizeci de minute, telefonul sună din nou şi ea se repezi să răspundă sperînd

că era Marci.

— Jaine Bright.

— Am auzit că vom deveni părinţi, se auzi la capătul firului vocea profundă a lui Sam.

Să o ia naiba de gură slobodă! îşi zise ea.

— A trebuit să

găsesc ceva, pentru că nu m-a crezut cînd i-am spus că sînt un informator de-al tău.

— Am mare noroc că i-am prevenit deja în privinţa ta, spuse el, ca apoi să întrebe: Care e problema?

— Nici una, sper. Prietena mea Marci...

— Marci Dean, una din faimoasele doamne din listă? Trebuia să-şi închipuie că el deţinea toate detaliile referitoare la ele.

— Nu a ajuns la serviciu, nu a sunat, nu răspunde nici la telefonul de acasă, şi nici la telefonul mobil. Mă tem să nu fi fost implicată într-un accident în drum spre serviciu, dar nu ştiu cu cine aş putea lua legătura

ca să cer informaţii. M-ai putea îndruma?

— Nu-ţi face griji. Voi lua legătura cu poliţiştii de la departamentul rutier, şi-i voi ruga să cerceteze rapoartele. Să vedem, locuieşte pe

strada Sterling Heights, nu-i aşa?

— Da.

Jaine îi comunică rapid adresa, apoi făcu o pauză, pentru că în minte îi apăru un gînd cumplit.

— Sam... iubitul ei era foarte supărat din pricina listei. A

plecat joi seara, dar e posibil să se fi întors.

Urmă o pauză scurtă, şi apoi tonul lui căpătă brusc un accent tăios, profesional.

— Voi lua legătura cu biroul şerifului, dar şi cu cei care au

în sarcină strada Sterling Heights; îi voi ruga să facă o verificare la ea acasă. S-ar putea să fie vorba de o alarmă falsă, însă merită să facem o verificare.

— Mulțam, șopti Jaine.

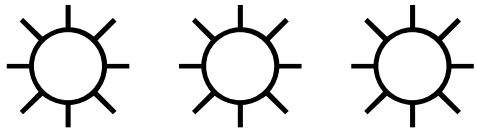

Lui Sam nu-i plăcu ideea lansată de Jaine, însă, polițist fiind, nu-şi putea permite să considere reacţia ei ca una exagerată. Un iubit nervos, unul cu orgoliul rănit, la asta adăugîndu-se şi

lista aceea blestemată; dacă se lua în considerare şi dispariţia femeii, se obţineau ingredientele care te duceau cu gîndul la violenţă. Era posibil ca automobilul domnişoarei Dean să fi fost jefuit, dar la

fel de bine putea fi vorba de altceva. Jaine nu era genul de om care să-şi facă griji din nimic, iar acum părea de-a dreptul speriată.

Poate că şi în cazul ei funcţionase acea intuiţie feminină pe care n-

avea dreptul să o ignore. La naiba, mama lui avusese întotdeauna un ochi în ceafă, astfel că îi surprindea pe el şi pe fraţii lui ori de cîte ori erau puşi pe rele. Nici pînă în ziua de astăzi nu reuşise să afle

metoda pe care o folosea.

Dădu două telefoane, unul la secţia de poliţie din Sterling Heights şi al doilea unui amic de la poliţia rutieră care putea verifica eventualele accidente produse

în dimineaţa respectivă.
Sergentul de la secţia din Sterling Heights îi promise că va trimite de urgenţă o maşină pentru a efectua un control la locuinţa domnişoarei Dean, astfel că renunţă să

sune la biroul şerifului. În ambele cazuri, îşi lăsă şi numărul de mobil.

Primul care îl contactă fu amicul lui de la poliţia rutieră.

— În dimineaţa asta nu s-a produs nici un accident

grav, spuse el. Cîteva ciocniri uşoare, şi un tip care s-a răsturnat cu motoreta pe Gratiot Avenue, nimic mai mult.

— Mulţumesc pentru amabilitate, spuse Sam.

— Oricînd.

La zece şi zece minute telefonul său mobil sună din nou. La aparat era un sergent de la secţia de poliţie din cartierul Sterling Heights.

— În legătură cu apelul dumneavoastră,

spuse el, din vocea sa răzbătînd îngrijorarea.

— E moartă?

— Mda. O moarte violentă. Ai cumva numele acelui iubit? Nici unul dintre vecini nu era acasă, ca să ne putem interesa, însă va

trebui să stăm neapărat de vorbă cu el.

— Pot să-l aflu. Prietena mea este – a fost – cea mai bună prietenă a domnişoarei Dean.

— Mulţumiri pentru ajutor.

Sam era conştient

că va încălca teritoriul alcuiva însă, pentru că el îi trimisese la locul incidentului, spera ca sergentul să-i dea cîteva indicii.

— Ai putea să-mi dai cîteva detalii?

Sergentul făcu o pauză.

— Ce fel de mobil utilizezi?

— Unul digital.

— Unul sigur?

— Asta pînă cînd hackerii vor reuşi să-i intercepteze semnalul.

— Bine. A lovit-o cu un ciocan, pe care l-a lăsat la locul

crimei. Poate reuşim să descoperim ceva amprente.

Sam tresări. Un ciocan provoca răni îngrozitoare.

— N-a mai rămas aproape nimic din trăsăturile feţei şi, în plus, a fost

înjunghiată de mai multe ori. Pe deasupra, a fost agresată sexual.

Dacă iubitul lăsase acolo urme, era ca şi prins.

— S-au găsit urme?

— Deocamdată nu ştiu. Cei de la M.E.

vor trebui să efectueze anumite teste. El – ah – i-a făcut tot felul de chestii folosindu-se de ciocan.

Iisuse! Sam trase adînc aer în piept.

— În regulă. Mulţumesc.

— Mulţumiri

pentru sprijin. Prietena ta... este persoana de la care vei încerca să afli numele iubitului?

— Exact. M-a sunat deoarece începuse să se îngrijoreze văzînd că domnişoara Dean nu apăruse la serviciu

în dimineaţa asta.

— Ai putea să o întrebi doar despre numele acelui iubit, fără să îi povesteşti şi restul?

Sam fomăi.

— Cred că mai repede aş reuşi să cobor soarele de pe boltă.

— E una dintre acelea, eh? Poate să-şi ţină măcar gura? Noi sîntem mai mult ca siguri că e vorba de domnişoara Dean, dar pînă acum nu avem o certificare de sută la sută a identităţii şi nici nu am luat

legătura cu familia ei.

— Mă voi întîlni cu ea după orele de program. Va fi cu siguranță nespus de necăjită.

Oricum, avea de gînd să-i fie alături în momentul cînd va afla vestea.

— În regulă, detective, iar în cazul că nu vom reuşi să găsim o rudă care să locuiască în zonă, s-ar putea să avem nevoie de amica ta pentru identificarea cadavrului.

— Ai numărul

meu, spuse Sam pe un ton scăzut. După ce închise telefonul, rămase nemişcat cîteva clipe.

Nu trebuia să apeleze la imaginaţie pentru detaliile acelei scene sîngeroase. Avusese parte de o mulţime

de asemenea privelişti. Ştia foarte bine ce consecinţe poate avea asupra capului o lovitură aplicată cu ajutorul unui ciocan sau al unei bîte de baseball. Ştia cum arată rănile produse de

loviturile acelea repetate. Şi, la fel ca şi sergentul, era convins că actul criminal fusese comis de cineva care cunoştea victima, deoarece atacul părea să aibă motivaţii personale; fusese unul frontal,

în zona feței. Repetarea loviturilor demonstra că fusese vorba de mînie. Cum majoritatea victimelor de sex feminin fuseseră ucise de către cineva din anturajul lor, de obicei de soț,

de iubit, ori de un „ex" – indiferent de categorie – toate dovezile duceau către o singură concluzie, şi anume că iubitul domnişoarei Dean era ucigaşul.

Trăgînd adînc aer în piept, formă încă

o dată numărul de telefon al lui Jaine. Cînd aceasta răspunse, el o întrebă:

— Ştii care e numele iubitului lui Marci?

O auzi cum inspiră profund, după care îl întrebă:

— Ea e bine?

— Nu am aflat nimic, deocamdată, minți el. Iubitul ei...

— Oh. Se numeşte Brick Geurin. Ultima parte a numelui o dictă pe litere.

— „Brick" e prenumele lui sau e o poreclă?

— Habar n-am. Ea îl numea întotdeauna „Brick".

— În regulă, e suficient. Te sun imediat ce aflu ceva. Oh – n-ai vrea să ne întîlnim la dejun?

— Bineînțeles. Unde?

Părea încă

speriată dar, din cîte o cunoştea el, se străduia din răsputeri să-şi revină.

— Dacă mă aştepţi la poartă, vin să te iau de acolo.

— E în regulă. La douăsprezece?

El aruncă o privire spre ceas. Zece şi treizeci şi cinci.

— Poţi s-ajungi mai devreme, să spunem la unsprezece şi jumătate? Avea timp să ajungă la Hammerstead, poate

că pînă atunci ea va afla.

Cînd paznicul îi deschise poarta, permiţîndu-i să treacă, o văzu aşteptîndu-l în faţa clădirii. Purta din nou una din acele fuste lungi care o făceau să arate

trăsnet, şi te făceau să înţelegi că i-ar fi imposibil să se urce în camionetă fără să primească o mînă de ajutor. Sam coborî din maşină şi se duse să-i deschidă portiera. Ştia că mimica lui era aceea a unui poliţist, şi

anume acea mască imună la orice tip de emoţie. Jaine se albi brusc la faţă.

Încojurîndu-i talia subţire cu braţele, o ridică în camioneta, şi reveni la volan.

O lacrimă aluneca uşor-uşor pe obrazul lui Jaine.

— Spune-mi, spuse ea, înecîndu-se.

Oftînd, el se apropie şi o cuprinse apoi în braţe.

— Îmi pare rău, spuse el cu gura afundată în părul ei. Ea îşi strînse fusta

pe lîngă trup. Simţind-o că tremură,

Sam o îmbrăţişa cu mai multă putere.

— E moartă, spuse Jaine într-o şoaptă tremurată. Nu fusese o întrebare, ci o

afirmație.

CAPITOLUL 18

Jaine plînse atît de mult, încît i se înroşiră ochii. Sam o strînse în braţe, aşteptînd să treacă prima furtună a lacrimilor. Maşina era parcată pe trotuarul din faţa

companiei Hammerstead. După ce ea îşi mai reveni cît de cît, el o întrebă:

— Ai să poţi mînca?

Ea scutură din cap.

-Nu. Trebuie să le anunţ pe Luna ... şi

pe T.J...

— Nu încă, scumpo. Imediat ce ele vor afla, vestea va face înconjurul clădirii; apoi se va găsi cineva care să anunțe presa, vreun post de radio sau TV. Familia ei n-a fost încă anunțată,

şi nu cred că ar trebui să afle ce s-a întîmplat într-un asemenea mod.

— Nu avea o familie numeroasă.

Jaine scoase o batistă din poşetă, îşi şterse ochii şi, după ce-şi suflă nasul, continuă:

— Are o soră în Sagmaw şi, dacă mi-aduc bine aminte, o mătuşă şi un unchi în etate, în Florida. Doar despre ei am auzit-o pomenind.

— Cunoşti numele surorii ei?

— Cheryl. Numele de familie nu îl ştiu.

— Sigur îl are notat acasă, într-o agendă. Am să le spun să caute o anume Cheryl care locuieşte în Saginaw.

Formă un număr pe telefonul lui mobil, şi vorbi în şoaptă cu persoana

cealaltă, oferindu-i informaţia referitoare la sora lui Marci.

— Simt nevoia să mă duc acasă, spuse Jaine, privind fix pe geam.

Întinse mîna după minerul uşii, însă Sam o opri,

strîngînd-o ferm de braţ şi trăgînd-o la locul ei.

— În clipa asta nu eşti în stare să conduci. Dacă vrei să mergi acasă, te duc eu.

— Dar maşina mea...

— Nu va pleca

nicăieri. E la loc sigur. Dacă vei avea nevoie să mergi undeva, te voi duce eu.

— Dar poate va fi nevoie ca tu să pleci.

— Mă descurc eu. Tu nu vei conduce.

Dacă nu s-ar fi

simţit atît de dărîmată, sigur s-ar fi certat cu el, însă lacrimile îşi făcură din nou apariţia. Oricum, nu s-ar mai fi putut întoarce în clădire, deoarece n-ar fi suportat să dea ochii cu cineva, şi să răspundă la acele

întrebări inevitabile şi dureroase.

— Trebuie să-i anunţ pe cei de la birou că plec acasă.

— Te descurci, sau vrei să o fac eu?

— Mă descurc, răspunse ea cu o voce tremurătoare. Dar... nu în clipa

asta.

— Bine. Aranjează-ţi centura.

Ascultătoare, îşi fixă centura şi rămase nemişcată, aşteptînd ca Sam să pună camioneta în mişcare. Sam conduse în tăcere,

încercînd să n-o tulbure pînă cînd ea nu va accepta că Marci murise.

— Tu crezi că Brick e făptaşul, nu-i aşa?

— Va fi interogat, spuse Sam pe un ton neutru. Deocamdată Brick

va fi considerat suspectul principal, dar lucrul acesta va trebui susţinut şi de probele existente. La un moment dat poţi crede că eşti în avantaj, însă adevărul îţi poate juca o festă. Cine ştie? S-ar putea ca

ei să descopere că domnişoara Dean mai avea şi o altă relaţie.

Jaine izbucni din nou în plîns. Punîndu-şi palmele la ochi, se aplecă în faţă; umerii i se zguduiau.

— Nu pot să cred

că e adevărat, reuşi ea să rostească.

— Ştiu, dulceaţă.

Chiar ştia, se gîndi ea. în meseria lui văzuse probabil multe evenimente de genul acesta.

— C-cuum a reuşit...? Adică, cum s-a petrecut

totul?

Sam ezită, nedorind să-i mărturisească faptul că Marci fusese brutalizată şi înjunghiată. Cum nu ştia cu exactitate care fusese cauza morţii, nu putea afirma că moartea

victimei se datorase loviturii primite la cap sau faptului că fusese înjunghiată.

— Nu cunosc toate detaliile, spuse el în cele din urmă. Ştiu doar că a fost înjunghiată. Nu cunosc nici ora la care a murit, şi nici

alte lucruri de genul ăsta.

Sam spunea adevărul, dar nu pe de-a-ntregul.

— Înjunghiată, repetă Jaine, închizînd ochii, ca şi cum ar fi încercat să vizualizeze momentul crimei.

— Nu e nevoie, spuse el.

Ea deschise pleoapele, privindu-l întrebătoare.

— Tocmai încercai să-ți imaginezi cum s-a petrecut totul, cum arăta ea, dacă a suferit, spuse el pe

un ton mult mai aspru decît şi-ar fi dorit. N-o face.

Ea inspiră adînc, iar Sam îşi imaginã cum în clipa următoare se va repezi la el, transferînd toată durerea şi mînia pe care le resimţea

asupra lui, dar în locul acestei reacţii Jaine clătină aprobator din cap zicîndu-şi că el avea dreptate.

— Voi încerca, dar... cum să nu mă mai gîndesc la asta?

— Încercînd să-ţi îndrepţi gîndurile

către ea, spuse el, ştiind că Jaine ar fi făcut oricum lucrul acesta. Asta făcea parte din procesul suferinţei.

Ea vru să răspundă, însă lacrimile o podidiră din nou şi nu reuşi decît să dea uşor din

cap. Tot drumul pînă la Warren, nu mai rosti nici un cuvînt.

Păşind pe aleea care ducea spre casă, Jaine se simţea brusc îmbătrînită. Sam o susţinea cu braţul, şi ea îi era profund

recunoscătoare, deoarece abia reuşi să urce treptele care duceau spre intrarea bucătăriei. BooBoo se apropie mieunînd şi răsucindu-şi coada, ca şi cum s-ar fi mirat că sosise atît de devreme. Ea se aplecă pentru a-l

scărpina după urechi, şi se simţi reconfortată de căldura trupului şi moliciunea blăniţei.

Aşezîndu-şi poşeta pe masă, Jaine se prăbuşi pe unul din scaune şi-l strînse la piept pe BooBoo, în timp ce

Sam îi telefona sergentului, cu care vorbi în şoaptă. Pentru moment, încercă să nu se gîndească la Marci. Se gîndi însă la Luna şi la T.J., la neliniştea pe care o trăiau neavînd nici o veste despre Marci.

Spera ca sora lui Marci să fie contactată cît mai curînd posibil, deoarece, dacă ea nu le va căuta pînă la sfirşitul zilei, prietenele ei îşi vor da seama că se petrecuse un lucru îngrozitor. Dacă ele

vor suna, pentru a afla ce face, habar nu avea ce urma să le spună sau dacă va reuşi să stea de vorbă cu ele.

Sam aşează un pahar cu ceai în faţa ei.

— Bea-l, spuse el. După cîtă apă a

curs, trebuie să fii deshidratată.

Părea imposibil, însă pe chipul ei apăru un zîmbet timid. O sărută pe creştet şi se aşează apoi alături de ea.

Ea îl puse jos pe BooBoo, ca să-şi poată sufla nasul şi

să se şteargă la ochi.

— Ce le-ai spus celor de la secţie despre mine? întrebă ea, încercînd să găsească un subiect de conversaţie.

Sam se străduí să adopte o expresie inocentă.

— Nu prea multe. Le-am spus doar cum poți lua legătura cu mine, în cazul în care ai fi avut de gînd să mă suni. Oricum, ar fi trebuit să-ți las numărul meu de pager.

— Frumoasă

încercare, comentă ea.

— A avut efect?

— Nu prea.

— În regulă. Le-am spus că înjuri la fel ca un marinar...

— Nu-i adevărat!

— ... că deţii cel mai apetisant dos din toată regiunea

Munţilor Stîncoşi, şi, dacă vei suna cumva, să te pună urgent-urgent în legătură cu mine, deoarece am tot încercat să te bag între aşternuturi, şi s-ar putea să mă suni ca să-mi dai un răspuns afirmativ.

Nu voia decît să-i ridice moralul, se gîndi ea, simţind cum îi tremură bărbia.

— Ce drăguţ, reuşi ea să spună, şi izbucni din nou în lacrimi.

Îşi încrucişă mîinile la piept şi

începu să se legene înainte şi înapoi. Izbucnirea fu una mult mai puternică, dar destul de scurtă, ca şi cum mintea ei nu era capabilă să facă faţă prea mult timp unei asemenea dureri. Sam o aşează pe genunchi şi îi

sprijini capul de umărul lui.

— Le-am spus că eşti o fiinţă specială, murmură el, iar dacă vei suna, voi dori să vorbesc cu tine, indiferent de locul în care m-aş afla.

Şi asta era o

minciună, se gîndi ea, dar una la fel de drăguță ca și prima.

Înghiți și reuși să rostească:

— Chiar dacă ai fi implicat într-o misiune specială?

El făcu o pauză.

— În cazul ăsta, poate că nu.

O durea capul de atîta plîns, şi simţea că faţa îi ia foc. În clipa aceea ar fi vrut să-l roage să facă dragoste cu ea, însă preferă să tacă. Oricît de tare avea nevoie de acea senzaţie de confort şi apropiere, ca o

confirmare a faptului că erau vii, tot nu s-ar fi simțit în largul ei, date fiind circumstanțele, în loc de asta, își lipi fața de gîtul lui, inspirînd aroma masculină, încercînd să se

bucure de acea apropiere.

— Care e, mai exact, îndatorirea unei unităţi de intervenţie?

— Depinde. Aceste unităţi sînt alcătuite în scopuri diverse.

— Ce anume face

unitatea *ta?*

— Este un departament mulți disciplinar care se ocupă de crimele comise cu violență. Noi îi prindem pe criminalii cei mai periculoşi.

Lui Jaine nu-i plăcu deloc ceea ce

auzi. S-ar fi simţit cu mult mai liniştită gîndindu-se la el ca la cineva care pune întrebări şi le notează într-un carneţel; pe scurt, muncă de investigaţie. A prinde criminali periculoşi suna ca şi

cînd ar fi fost nevoit să dărîme uşi, şi alte chestii de felul acesta, să înfrunte tot soiul de oameni răi care puteau să-l împuşte.

— Aş dori să-ţi pun cîteva întrebări în legătură cu activitatea asta,

spuse ea, ridieîndu-şi capul ca să-l poată privi în faţă. Însă nu acum. Mai tîrziu.

Sam oftă uşurat, şi continuă să o ţină în braţe o bună bucată de vreme. O ţinu aproape de el în timp ce ea telefona

la birou, anunţîndu-i că în ziua aceea nu va reveni la serviciu. Reuşi să vorbească pe un ton neutru, cu toate că, în lipsa domnului deWynter, fu obligată să discute cu Gina, care se dovedi extrem de curioasă

şi îi spuse că primise mai multe apeluri din partea Lunei şi a lui T.J.

— Am să le caut eu, spuse Jaine, şi închise.

Nefericită, îşi îngropa iar faţa în umărul lui Sam.

— Cît timp va

trebui să le evit?

— Pînă vor pleca de la serviciu, cel puțin. Voi încerca să iau legătura cu sergentul de la secția din Sterling Heights pentru a verifica dacă au contactat-o pe sora ei. Nu e nevoie să

răspunzi la telefon; cine mă caută poate să o facă prin pager sau la telefonul mobil.

În cele din urmă, Jaine se ridică şi porni către baie pentru a-şi răcori faţa cu apă rece. Apoi se privi lung în

oglindă. Ochii îi erau roşii şi chipul umflat din pricina plînsului; arăta îngrozitor, însă nu îi păsa. Îmbrăcă o pereche de jeans şi un tricou, după care înghiţi două aspirine, tocmai bune pentru capul

care stătea să-i explodeze.

Cînd Sam intră, vrînd să vadă cum se simte, o găsi aşezată pe marginea patului.

Cînd apăru în uşă, în ciuda masivităţii, lui Jaine i se păru că nu face notă

discordantă cu decorul atît de feminin al dormitorului ei.

— Pari obosită. De ce nu dormi puţin? o întrebă Sam, aşezîndu-se lîngă ea.

Chiar *era* obosită, nespus de obosită, dar în acelaşi timp

incapabilă să doarmă.

— Măcar întinde-te, spuse el, sesizînd nehotărîrea din privirea ei. Şi nu-ţi face griji; dacă am să aflu ceva în timp ce dormi, am să te trezesc imediat.

— Pe cuvînt de

cercetaş?

— Pe cuvînt de cercetaş.

— Ai fost cercetaş?

— La naiba, nu. Am avut grijă să întru într-o mulţime de încurcături.

Era atît de drăguţ, încît îi venea să-l

strîngă în braţe, pînă s-ar fi făcut fărîme. În loc de asta, îl sărută spunînd:

— Mulţumesc, Sam. Nici nu ştiu ce m-aş fi făcut astăzi fără tine.

— Te-ai fi descurcat, spuse el,

întorcîndu-i sărutul, dar retrăgîndu-se înainte ca acesta să se transforme în ceva mult mai serios. Încearcă să dormi, spuse el, după care părăsi în linişte încăperea şi închise uşa în urma sa.

Jaine se întinse pe pat şi închise ochii care-i ardeau. Pînă la urmă, aspirinele îi alinaseră durerea de cap, astfel că atunci cînd deschise din nou pleoapele, constată că era deja tîrziu. Se uită spre

ceas, nedumerită; şi văzu că trecuseră trei ore. Asta însemna că reuşise să doarmă.

Cum avea nişte perniţe speciale pentru pleoape obosite şi ochi înroşiţi, şi le aplică şi rămase întinsă

încercînd să adune puţină energie pentru zilele deloc plăcute care aveau să urmeze. Cînd se ridică, observă că edemele erau mai puţin vizibile.

Jaine fu uimită să-l găsească pe Sam în faţa

televizorului, cu BooBoo dormind în poala lui.

— Vreo veste?

Sam deținea detalii suplimentare, dar nu voia să vorbească despre ele.

— Sora ei a fost

anunțată, iar presa a aflat că e vorba de Marci. Vestea va apărea probabil în ediția de seară a știrilor,

Jaine se întrista.

— Luna? T.J.? îl întrebă ea.

— Ți-am închis telefonul imediat ce

ai adormit. Cred că ţi-au lăsat cîteva mesaje pe robot.

Jaine se uită la ceas.

— E ora la care pleacă de la serviciu. Am să le telefonez peste cîteva minute. Nu vreau să afle totul

de la televizor.

Abia termină de rostit ultimele cuvinte, că pe alee apărură două automobile: Camaroul Lunei şi Buickul lui T.J. Jaine închise ochii, încercînd să-şi găsească echilibrul

pentru minutele ce aveau să urmeze, şi apoi ieşi desculţă pe verandă, pentru a-şi întîmpina amicele. Sam o urmă.

— Ce se întîmplă? întrebă TJ, aproape ţîpînd, în timp ce chipul său frumos părea contorsionat

de atîta încordare. N-am dat de Marci, tu ai plecat de la serviciu, nu răspunzi la telefon – fir-ar să fie, Jaine...

Jaine îşi duse palma la buze, încercînd să-şi înăbuşe oftatul.

Luna se opri şi

ochii i se umplură de lacrimi.

— Jaine? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Ce se petrece?

Jaine înspiră adînc de mai multe ori, încercînd să se stăpînească.

— E... e vorba

despre Marci, reuşi ea să articuleze.

T. J. se opri, cu piciorul de prima treaptă. Îngrozită, reuşi totuşi să rostească:

— Ce s-a întîmplat? A fost agresată?

Jaine clătină din

cap.

-Nu. A... murit. A fost omorîtă.

Luna şi T.J. se repeziră spre ea. Îmbrăţişîndu-se strîns, cele trei prietene îşi plînseră împreună prietena pe care o iubiseră şi pe care o pierduseră

pentru totdeauna.

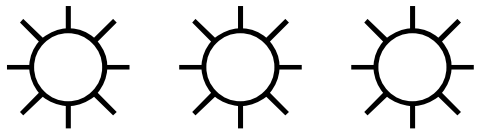

Corin şedea în faţa televizorului, bălăbănindu-şi corpul cînd înainte, cînd înapoi, în aşteptare. De trei zile urmărea cu atenţie fiecare emisiune de ştiri,

dar se părea că nimeni nu aflase de fapta lui, iar gîndul ăsta îl ţinea ca pe jar. Îşi dorea ca lumea să afle că prima dintre căţele era deja moartă.

Se întreba însă dacă ea fusese alegerea corectă. Nu

ştia dacă ea era A, B, C, sau D. Spera ca ea să fi fost C. C fusese cea care rostise acel lucru îngrozitor, şi anume că trebuie să te străduieşti şi mai mult pentru a fi perfect. C era cea care merita cu

adevărat, dar chiar cu adevărat, să moară.

Dar cum putea fi sigur? El le telefonase, însă una dintre ele nu răspunsese la telefon, iar celelalte trei nu au vrut să-i spună nimic.

Totuşi, scăpase deja de una din ele. Una mai puţin, iar celelalte aveau să o urmeze.

În sfîrşit!

Crainica, abordînd o expresie gravă, rosti:

„O crimă îngrozitoare

petrecută în Sterling Heights a pus capăt vieţii uneia dintre cele mai noi celebrităţi a regiunii Detroit. Detalii după pauză."

În sfirşit. Se simţi cuprins de uşurare. Acum va afla toată lumea că nimeni nu

are voie să rostească asemenea vorbe la adresa băieţaşului perfect al Mamei.

— Una mai puţin, iar celelalte trei o vor urma, şopti el.

CAPITOLUL 19

Găsirea lui Meldon Geurin, poreclit „Brick", nu dură prea mult. Cîteva întrebări le conduseră paşii spre barul lui favorit, care la rîndul lui îi ajută să descopere

numele cîtorva dintre prietenii acestuia. Unul dintre ei declarase:

— Mda, Brick, uh, el şi coniţa lui, s-au luat la bătaie sau cam aşa ceva, iar acum am auzit că ar fi aterizat la Victor.

— Şi care e

numele de familie al acestui Victor? întrebă dectectivul Roger Bernsen pe un ton deosebit de amabil, cu toate că, oricît de amabil ar fi rostit întrebarea, aceasta suna mai mult a amenințare, deoarece detectivul

Bernsen avea vreo două sute de kilograme, un grumaz de taur şi o voce care semăna cu un orăcăit; expresia întipărită pe chipul lui lăsa impresia că mai avea puţin şi se înfuria. Cu vocea nu era nimic de făcut,

despre greutate nici că îi păsa, iar în privinţa expresiei, aceasta era îndelung exersată. Per total, înfăţişarea lui te întimida.

— Uh – Ables. Victor Ables.

— Ai cumva idee unde locuieşte

Victor?

— În oraş, omule.

Detectivul secţiei din Sterling Heights luă legătura cu Departamentul de Poliţie din Detroit, iar Meldon „Brick" Geurin fu pe dată ridicat şi adus la secţie pentru

interogatoriu.

Domnul Geurin era extrem de nervos în clipa în care detectivul Bernsen luă loc în fața lui pentru a sta de vorbă. Duhnea a băutură consumată cu o zi înainte, astfel că supărarea

lui se putea datora şi efervescenţei licorii de struguri.

— Domnule Geurin, rosti detectivul pe un ton politicos, ton care nu produse nici un efect asupra lui Geurin, cînd ai văzut-o ultima dată

pe domnişoara Dean?

Capul domnului Geurin se mişcă violent, gest pe care păru că îl regretă. Cînd reuşi să vorbească, rosti pe un ton ursuz:

— Joi seara.

— Joi? Sînteţi

sigur?

— Mda. De ce? V-a spus că i-am furat ceva? Era acolo cînd am plecat, şi dacă a declarat că aş fi furat ceva, atunci minte.

Detectivul Bernsen nu-i răspunse. în schimb,

îl întrebă:

— Unde ai stat începînd de joi seara?

— În puşcărie, spuse domnul Geurin şi mai posac.

Detectivul se lăsă puţin pe spate, dar nu-şi trăda uimirea.

— Unde anume la

închisoare?

— La Detroit.

— Cînd te-au ridicat?

— Joi noapte, nu ştiu exact ora.

— Şi cînd te-au eliberat?

— Ieri după-amiază.

— Deci, timp de

trei zile ai fost oaspetele oraşului Detroit?

Domnul Geurin rînji răutăcios.

— Oaspete. Mda.

— Care au fost acuzaţiile?

— Conducere în stare de ebrietate; au spus şi că am

opus rezistenţă.

Toate datele puteau fi uşor verificate.

Detectivul Bernen îi oferi domnului Geurin o ceaşcă cu cafea, dar nu fu surprins cînd acesta îl refuză. Lăsîndu-l singur, detectivul

părăsi încăperea, pentru a telefona la poliţia din Detroit.

Lucrurile se petrecuseră exact aşa cum declarase domnul Geurin. Începînd cu ora unsprezece şi jumătate a nopţii de joi, pînă la ora trei

şi patruzeci a după-amiezii de duminică, Geurin fusese în închisoare.

Ca alibi, era unul incontestabil.

Domnişoara Dean fusese văzută ultima oară în viaţă în momentul în care ea şi cele trei prietene

plecaseră de la Ernie's, vineri seara. Potrivit stării cadavrului, date fiind condiţiile de temperatură existente în locuinţa respectivă, reieşea că domnişoara Dean fusese ucisă în

intervalul de timp cuprins între seara de vineri şi dimineaţa zilei de sîmbătă. Deci, nu domnul Geurin era ucigaşul.

Această dovadă îl făcu pe detectiv să-şi dea seama că puzzle-ul era mult

mai complicat decît îşi închipuise el. Dacă nu o făcuse Geurin, atunci cine? Pînă în clipa aceea, nu descoperiseră existenţa altei relaţii amoroase; nu exista nici un iubit furios pentru că ea ar fi refuzat să-l

părăsească pe domnul Geurin. Şi cum ea şi Geurin puseseră capăt, în fapt, relaţiei lor joi seara, teoria unei crime pasionale nu ducea nicăieri.

Şi, totuşi, atacul se dovedise a avea o motivaţie de ordin

personal, prin continuarea lui şi după deces, ca şi prin încercarea de a face imposibilă identificarea victimei. Rănile prin înjughiere fuseseră produse post-mortem, loviturile de ciocan fiind

acelea care-i provocaseră moartea. Ucigaşul, cuprins de furie, folosise abia la urmă cuţitul. Rănile sîngeraseră extrem de puţin, ceea ce indica faptul că inima ei nu mai bătea în clipa în

care îi fuseseră aplicate loviturile. Agresiunea sexuală avusese loc tot după deces.

Probabil că Marci Dean îl cunoştea pe ucigaş, şi îl invitase în casă, deoarece nu existau indicii ale unei pătrunderi prin

efracţie.

Cum domnul Geurin ieşise din peisaj, detectivul trebuia să pornească imediat în căutarea altui suspect. Era necesar să-şi concentreze atenţia asupra celor petrecute vineri

noaptea.

Începînd cu Ernie's. Oare unde fusese ea după aceea? Să fi colindat prin baruri şi să fi agăţat un tip pe care să-l fi dus acasă?

Gînditor, detectivul se întoarse la domnul

Geurin. Acesta şedea pe scaun, cu ochii închişi. Cînd detectivul Bernsen intră, Geurin sări în picioare.

— Vă mulţumesc pentru cooperare, spuse detectivul Bernsen pe un ton politicos. Dacă e

nevoie, vă pot pune la dispoziţie o maşină ca să vă ducă acasă.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce doriţi să mă întrebaţi? Ce înseamnă asta?

Detectivul Bernsen avu o ezitare. Dacă ura cu

adevărat ceva, atunci acel ceva era comunicarea decesului cuiva. Îşi aminti de un preot militar care, în 1968, venise la ei acasă pentru a-i anunţa că tatăl lui nu se va întoarce viu din Vietnam.

Momentul dureros era încă viu în memoria sa.

Totuşi, Geurin avusese oarece neplăceri nejustificate şi merita o explicaţie.

— Domnişoara Dean a fost atacată în propria sa

locuinţă...

— Marci? Geurin sări în picioare, cuprins brusc de nelinişte. E rănită? E în regulă?

Detectivul Bernsen ezită o clipă, cuprins de acea stare interioară dezagreabilă care

avea legătură cu emoţia fiinţei umane.

— Îmi pare rău, rosti el cît mai blînd posibil, dîndu-şi seama că vestea îl va supăra mai mult decît prevăzuse el, domnişoara Dean n-a supravieţuit

atacului.

-N-a supravieţuit? Adică vreţi să spuneţi că... a murit?

— Îmi pare rău, spuse detectivul.

Brick Geurin rămase o clipă nemişcat apoi, acoperindu-şi obrajii

nebărbieriți cu palmele, începu să plîngă.

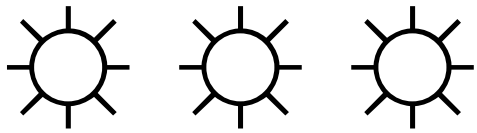

Sora ei, Shelley, își făcu apariția la ușa casei lui Jaine a doua zi de dimineață, puțin înainte de ora șapte.

— Am vrut să te

prind înainte să pleci la lucru, spuse ea pe nerăsuflate, cînd Jaine deschise uşa bucătăriei.

— Astăzi nu merg la serviciu.

Jaine luă în mod automat o altă ceaşcă din dulap, o umplu cu cafea, şi i-

o dădu lui Shelley.

— Acum ce mai e? întrebă ea.

Nu se simţea în stare să facă faţă mîniei surorii sale. Punînd ceaşca de cafea pe masă, Shelley o cuprinse pe Jaine cu braţele, strîngînd-o la piept.

— Am aflat despre Marci la ştirile dimineţii, şi am venit direct aici. Eşti în regulă?

Jaine îşi simţi din nou ochii umezi, deşi crezuse că nu mai poate vărsa o lacrimă.

— Sînt în regulă,

spuse ea.

Nu mîncase aproape deloc, dormise puțin, iar de simțit, se simțea ca şi cum ar fi funcţionat doar la jumătate din capacitatea sa cilindrică. Oricît ar fi durut-o în clipa

aceea moartea lui Marci, era conştientă că va trece şi peste asta. Chestia cu timpul care le vindecă pe toate era o zicală mereu valabilă tocmai pentru că exprima un mare adevăr.

Shelley îi privi cu atenţie chipul palid şi ochii roşii de plîns.

— Am cumpărat un castravete, spuse ea. Aşază-te.

— Un castravete? De ce? Ce vrei să faci cu el?

— Să-ţi pun cîteva

bucăți pe pleoape, prostuțo. Asta le va ajuta să se dezumfle.

— Am nişte perniţe care folosesc exact la asta.

— Castravetele e mult mai eficient. Stai jos.

Jaine se aşează şi

o urmări pe Shelley cum scoate un castravete enorm din rucsacul ei. După ce îl spală, aceasta privi înjur.

— Unde ţii cuţitele?

— Nu ştiu. În unul dintre sertare.

— Nu ştii unde

păstrezi cuțitele?

— Te rog. N-am împlinit o lună de cînd locuiesc aici. Cît timp ți-a luat să despachetezi după ce tu şi Al v-ați mutat?

— Ei bine, să vedem, ne-am mutat acum opt ani, deci...

opt ani.

Veselia apăru brusc în ochii lui Shelley, în timp ce deschidea şi închidea metodic fiecare sertar al dulapului.

Se auzi o bătaie puternică în uşa bucătăriei. Uşa se

deschise înainte ca Jaine să ajungă în dreptul ei şi Sam intră în bucătărie.

— Am văzut o maşină necunoscută şi am venit să mă asigur că nu te sîcîie nici un reporter, i se adresă el lui Jaine.

Cu o seară

înainte, sunaseră o mulțime de reporteri, inclusiv reprezentați ai patru posturi naționale de televiziune. Shelley se răsuci, ținînd în mînă castravetele uriaș.

— Cine ești tu? întrebă ea

nepoliticos.

— Vecinul ei, poliţaiul, spuse Sam, uitîndu-se la castravete. V-am întrerupt cumva?

Jaine ar fi vrut să-l pocnească, dar nu dispunea de energia necesară. Cu toate acestea, simţi

cum o cuprinde un val de căldură la vederea lui.

— O să mi-l pună pe pleoape.

Sam îi aruncă o privire piezişă, ceva de genul „cred că glumeşti" şi zise:

— O să alunece.

Jaine decise că

oricum avea să-i tragă una. Mai tîrziu.

— *Bucăţile* de castravete, preciza ea.

Expresia lui se schimbă, devenind una sceptică, adică „vreau să văd şi eu una ca asta". Se

duse apoi la dulap, luă o ceaşcă şi îşi turnă cafea.

Sprijinindu-se cu spatele de dulap, îşi încrucişa picioarele lungi şi rămase în aşteptare.

Shelley se întoarse spre Jaine, mai mult decît

confuză.

— Cine e omul acesta? se interesă ea.

— Vecinul meu, spuse Jaine. Shelley, el e Sam Donovan. Sam, sora mea, Shelley.

Sam întinse mîna.

— Încîntat de

cunoştinţă.

Shelley îi scutură mîna, dar după expresia feţei părea că o face contra voinţei ei. Apoi reîncepu să caute un cuţit şi i se adresă lui Jaine:

— Locuieşti aici abia de trei

săptămîni, şi ai deja un vecin care dă buzna înăuntru, şi ştie unde anume sînt aşezate ceştile pentru cafea?

— Sînt detectiv, îi răspunse Sam, rînjind. Asta e meseria mea, să descoper tot felul de

chestii.

Shelley aruncă spre el o privire potrivit căreia răspunsul lui nu o amuza.

Jaine ar fi vrut să se ridice şi să-l îmbrăţişeze, pentru simplul motiv că o făcuse să se simtă

ceva mai bine. Habar n-avea ce-ar fi făcut cu o zi înainte dacă n-ar fi fost el. O protejase de toate acele apeluri telefonice deranjante şi cînd Sam îi cerea cuiva să nu mai telefoneze, o făcea

pe un ton care-l determina pe cel care suna să-i dea ascultare.

Astăzi, însă, nu-i va fi alături. Era îmbrăcat cu hainele de serviciu, o pereche de pantaloni galben-deschis şi o cămaşă

scrobită de culoare albă. Pagerul îi era agăţat la centură, iar pistolul îi atîrna pe şoldul drept. Shelley îl privea ca pe o creatură exotică, în timp ce continua să caute un cuţit.

Pînă la urmă

nimeri sertarul potrivit şi scoase un cuţit bine ascuţit.

— Oh, spuse Jaine, acolo erau?

Shelley se întoarse către Sam, ţinînd într-o mînă cuţitul, iar în cealaltă castravetele.

— Voi doi vă culcaţi unul cu celălalt? întrebă ea pe un ton ostil

— Shelley! spuse Jaine aspru.

— Nu încă, răspunse Sam cu îndrăzneală.

În bucătărie se aşternu liniştea.

Shelley se apucă să taie castravetele.

— Nu s-ar zice că sînteţi surori, observă Sam, ca şi cum conversaţia nu s-ar fi curmat brusc.

Cele două surori mai avuseseră parte de comentariul acesta, sau cel puţin

de o versiune a lui.

— Shelley seamănă cu tata, dar are ochii mamei, iar eu semăn cu mama, dar am ochii tatei, spuse Jaine grăbită.

Shelley era înaltă, aproape cu doisprezece centimetri mai

înaltă decît Jaine, deşirată şi blondă. Nuanţa de blond nu era una naturală, dar se potrivea de minune cu ochii ei căprui.

— Îi vei ţine companie astăzi? o întrebă Sam pe Shelley.

— Nu e nevoie să-mi ţină nimeni companie, zise Jaine.

— Da, îi răspunse Shelley.

— Alungă-i pe băgăcioşi, şi ţine-i pe reporteri cît mai departe de ea, ne-am înţeles?

— Nu e nevoie să rămînă cineva cu mine, repetă Jaine.

— Ne-am înțeles, îi spuse Shelley lui Sam.

— Foarte bine, zise Jaine. Asta e casa mea. Nimeni nu e atent la ce spun.

Shelley luă două

bucăţi de castravete.

— Lasă-ţi capul pe spate şi închide ochii.

Jaine se execută.

— Credeam că va fi nevoie să mă întind.

— Prea tîrziu, zise Shelley şi aşează cele

două bucăţi de castravete peste pleoapele lui Jaine.

Oh, era minunat, atît de rece, răcoritor şi calmant. Probabil că va avea nevoie de kilograme de castraveţi pînă se va încheia serviciul funerar al lui Marci,

se gîndi Jaine, cuprinsă de tristeţe. Sam şi Shelley reuşiseră să i-o scoată din minte pentru cîteva clipe, iar ea le era recunoscătoare pentru asta.

— Am primit un telefon din partea

detectivului care se ocupă cu investigarea cazuhii, zise Sam. Iubitul lui Marci, Brick, a fost la închisoarea din Detroit, începînd de joi noaptea şi pînă sîmbătă după-amiază. E curat.

— Un străin a dat

buzna înăuntru şi a ucis-o? se miră Jaine, ridicîndu-şi cele două bucăţi de castravete de pe pleoape, ca să-l poată privi.

— Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar n-a intrat prin efracţie. Asta citise şi ea în

ediția de dimineață a ziarului.

— Tu știi mai multe decît spui, nu-i așa?

Sam dădu din umeri.

— Polițiștii știu întotdeauna mai mult decît mărturisesc.

Sam nu intenţiona să-i dea detalii; ea îşi dădu seama de asta deoarece el adoptase masca poliţistului. De altfel, ea nu voia să-şi imagineze despre ce fel de detalii era vorba.

Sam sorbi ultima

picătură de cafea, spălă ceaşca, o aşează cu faţa în jos în suportul pentru vase, apoi se aplecă spre Jaine şi o sărută scurt, dar drăgăstos.

— Ai ambele numere, şi al pagerului, şi al

mobilului. Dacă vei avea nevoie de mine, sună-mă.

— Sînt în regulă, îl asigură ea. Oh... ştii cumva dacă sora lui Marci a venit?

El clătină din cap.

— S-a întors în Saginaw. Nu mai avea nimic de făcut

aici, cel puțin deocamdată.
Accesul în casă e încă interzis, iar în cazurile de omor este necesară autopsia. Durata va depinde de testele celor de la M.E. înmormîntarea s-ar putea să nu aibă loc

decît în weekend.

Ăsta era un alt amănunt la care nu dorea să se gîndească, la trupul lui Marci zăcînd într-un dispozitiv de refrigerare.

— În cazul ăsta, mîine mă voi duce la serviciu. Aş vrea

s-o ajut pe sora ei la pregătirile pentru înmormîntare, dacă e de acord, dar nu cred că se poate face mare lucru pentru moment.

— Pentru moment, nu.

Sam o sărută din nou, îi ridică mîinile

cu care ţinea feliile de castravete şi i le reaşează din nou peste pleoape.

— Ţine-le acolo. Arăţi ca naiba.

— Daaa, mersi, spuse ea strîmbîndu-se căci îl auzi chicotind.

După plecarea lui

Sam, Shelley declară:

— E deosebit.

Deosebit față de cei trei foşti logodnici, la asta se referea.

— Mda, aprobă Jaine.

— Pare o chestie destul de serioasă.

Nu-l cunoşti de prea multă vreme, nu?

Dacă ar şti Shelley! Probabil că ea lua în considerare cele trei săptămîni de cînd Jaine locuia aici. Oare ce-ar fi spus dacă ar fi ştiut că în primele două ea îl considerase pe

Sam un beţiv ori un dealer de droguri.

— Habar n-am cît e de serioasă, zise Jaine, conştientă că mințea. Nu mă grăbesc.

În ce-o privea, mai serios de atît nu putea fi. Era îndrăgostită de

marele nemernic. Ceea ce simţea el sau cît simţea, asta rămînea încă de discutat.

— Asta-i bine. Ultimul lucru pe care ţi l-ai dori ar fi o nouă relaţie care să sfîrşească prost.

Ar fi putut să nu

menţioneze nefericitul ei record, dar Shelley nu fusese niciodată o persoană plină de tact. Pe de altă parte, era convinsă că sora ei o iubea, aşa că îi scuză lipsa tactului.

Se auzi soneria

telefonului. Jaine dădu la o parte feliile de castravete şi se îndreptă spre aparat în acelaşi timp cu Shelley.

— Sam mi-a spus să răspund eu la telefon. Shelley şuieră, ca şi cum persoana de la

telefon ar fi putut s-o audă.

Ţîrrr.

— De cînd primeşti tu ordine din partea cuiva pe care nu-l cunoşti? întrebă Jaine pe un ton sec.

Tîrrr.

— Eu nu ţi-am...

Ţîrrr.

Ştiind că minidisputa lor ar putea dura chiar şi o jumătate de oră, Jaine apăsă pe butonul „talk" înainte ca apelul să fie preluat de robotul telefonic.

— Alo?

— *Care dintre ele eşti tu?*

— Ce? întrebă ea uimită.

— *Care dintre ele eşti tu?*

Jaine întrerupse apelul şi puse receptorul la locul lui, speriată.

— Cine era?

întrebă Shelley.

— Un maniac. Marci, T.J. şi Luna au primit şi ele asemenea apeluri după lansarea listei ăleia. E vorba de acelaşi tip. Spune mereu acelaşi lucru.

— Ai comunicat celor de la compania

de telefonie că primeşti apeluri obscene?

— Nu sînt apeluri obscene. El spune mereu: „Care dintre ele eşti tu?", cu glas straniu. Bănuiesc că e vorba de un bărbat; e destul de greu să-ţi dai seama,

deoarece vorbeşte şoptit.

Shelley îşi dădu ochii peste cap.

— Un maniac care se referă la lista? Poţi paria că e un tip. Al spune că la el la serviciu pe mulţi colegi i-a deranjat lista voastră.

— Numai acele fragmente care aveau legătură cu părţile lor?

— Bărbaţii sînt creaturi previzibile, nu-i aşa? Shelley se învîrtea prin bucătărie, deschizînd pe rînd sertarele şi uşile.

— Ce faci?

— Descopăr locul fiecărui lucru în parte ca să nu fiu nevoită să-l caut atunci cînd mă voi apuca să gătesc.

— Te apuci de gătit? Ce anume?

Jaine se întrebă dacă Shelley

adusese cu ea şi ingredientele cu care dorea să gătească cina familiei sale, în acea seară. La urma urmei, scosese din propria-i geantă un ditamai castravetele; doar Dumnezeu ştia ce

mai avea ea acolo. Poate o friptură?

— Micul dejun, spuse Shelley. Pentru noi. Vei mînca şi tu.

Lui Jaine chiar îi era foame, deoarece sărise peste cina din seara precedentă.

— Mă voi strădui,

spuse ea cuminte, aşezînd la loc cele două felii de castravete, în timp ce sora ei se agita de colo-colo, prin bucătărie.

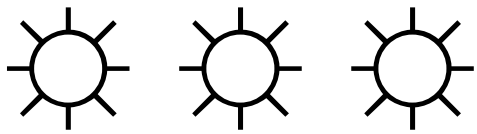

Corin rămase buimac în faţa telefonului, simţind

cum dezamăgirea i se prelinge uşor prin vene. Nici ea nu-i spusese, dar cel puţin nu-l repezise, cum procedaseră celelalte. Gîndindu-se că o va face, se pregătise pentru orice i-ar fi spus. Ea era o gură spartă,

cum s-ar fi exprimat mama lui. Deseori îl deranjase felul ei de a vorbi la serviciu, căci folosea tot soiul de injurii. Mamei lui i-ar fi displăcut cu siguranţă.

Nu mai ştia cum să procedeze.

Uciderea primei cățele fusese ceva .... nemaipomenit. Nu se aşteptase la senzaţia aceea sălbatică, intensă de bucurie, care-l adusese în pragul extazului. A gustat mat întîi satisfacţia momentului, dar

apoi a fost cuprins de teamă. Ce ar fi făcut oare mama lui dacă ar fi aflat că i-a plăcut? Întotdeauna îi fusese teamă că ea avea să descopere plăcerea secretă pe care o resimțea atunci cînd îl pedepsea.

Dar crima ... oh, crima. Închise ochii, legănîndu-se cînd înainte, cînd înapoi, de parcă ar fi încercat să elibereze din mintea sa fiecare moment în parte. Şocul din privirea căţelei înainte ca ciocanul

să o lovească, sunetul acela înfundat al loviturii, bucuria care-l invadase, sentimentul că el era cel mai puternic, şi că ea nu era în stare să îl oprească, din moment ce el era atît de

puternic... Lacrimile îi împaienjeniră privirea. Se bucurase atît de mult, iar acum totul se terminase.

Nu se mai bucurase atît de mult din ziua în care îşi ucisese mama.

Nu – nu te gîndi la asta. Ei au spus că nu trebuie să te gîndeţti la asta. Ţi-au zis că trebuie să-ţi iei pilulele, însă au greţit, nu-i aţa? Pilulele îl făceau să dispară. Poate că *ar t r e b u i* să se gîndească la mama.

Se duse în dormitor şi se verifică în oglindă. Da, el era încă acolo.

Avea un tub de ruj pe care îl luase din casa cățelei. Habar nu avea de ce.

După ce ea murise, el se plimbase peste tot,

iar cînd ajunsese în dormitor, cu intenţia de a se verifica în oglindă, dăduse cu ochii de o mulţime de produse de machiaj, răspîndite peste tot. Căţeaua credea că poate deveni mai frumoasă, nu-i aşa?

Ei bine, nu mai avea nevoie de toate astea, îşi zise el. Din noaptea aceea, rujul rămăsese în poţeta din dormitorul lui.

Corin scoase capacul tubului. Bastonaşul obscen şi stacojiu îşi făcu apariţia, precum

penisul unui cîine. Ştia cum arăta penisul unui cîine pentru că el a – nu, nu te mai gîndi la asta.

Aplecîndu-se ceva mai în faţă, îşi contură cu grijă buzele în nuanţa aceea de roşu-

stacojiu. Ţuguindu-le, se holba atent la imaginea sa din oglindă. Zîmbi, îşi întinse buzele roşii peste dinţi, şi spuse:

— Bună, mamă.

CAPITOLUL 20

E r a uimitor, se gîndi Jaine a doua zi de dimineaţă cînd păşi în ascensorul de la serviciu, cît de mult se schimbase lumea ei interioară, în timp ce majoritatea

angajaţilor de la Hammerstead nu părea afectată de moartea lui Marci. Bineînţeles că Luna şi TJ. erau şi ele îndurerate. Colegii din departamentul lui Marci erau şi ei trişti şi şocaţi, însă ceilalţi pe care îi

întîlni în drumul ei nici măcar nu menţionară evenimentul şi nici nu spuseră ceva de genul: „Mda, am auzit ce s-a întîmplat. îngrozitor, nu?"

Ochelariştii lumii computerelor nu

erau niciodată afectaţi de ceva care nu avea legătură directă cu noţiunea de „gigabiţi". Afişul din ziua aceea avea următorul conţinut:

NOUL COMUNICAT DE PRESĂ AL FDA: CARNEA ROŞIE E

TOCMAI BUNĂ PENTRU TINE. REZULTATUL TESTELOR ARATĂ CĂ DĂUNĂTOARE ESTE CARNEA PROASPĂTĂ ŞI FIBROASĂ.

Din moment ce carnea proaspătă şi fibroasă umplea de

obicei conținutul frigiderelor acestor genii ale computerului, atunci mai mult ca sigur că afișul respectiv avea o adresabilitate directă pentru fiecare dintre ei. în orice altă zi, ar fi

pufnit în rîs. Astăzi însă nu schiță nici măcar un zîmbet.

Luna și T.J. nu se duseseră nici ele la serviciu, ci veniseră direct la ea.

Shelley se apucase să facă alte clătite, lucru care le reconforta pe

prietenele sale la fel cum o reconfortase şi pe Jaine.

Shelley nu o cunoscuse pe Marci, însă se arătase dispusă să le asculte vorbind despre ea. Plînseseră puţin şi-şi petrecuseră mare parte din timp

lansînd tot soiul de teorii referitoare la cele întîmplate, din moment ce Brick fusese absolvit de orice fel de vină. Erau conştiente că nu vor descoperi adevărul, dar discuţiile le făceau bine. Moartea lui

Marci li se părea incredibilă, şi doar acele discuţii interminabile le puteau ajuta să se împace cu dispariţia ei.

Jaine ştia că întîrziase. Domnul deWynter era deja acolo, şi o invită de

urgenţă în biroul lui.

Jaine oftă. Cu toate că era contabil-şef, nu făcea parte din conducere. Cum luni plecase mult mai devreme, iar marţi lipsise de la serviciu, îi lăsase cu

siguranţă în încurcătură. DeWynter nădușise probabil, întrebîndu-se dacă vor reuşi să termine totul la timp; oamenii deveneau întotdeauna iraţionali în momentul în care

cecurile nu erau încasate conform graficului.

Pregătită să accepte orice fel de critică din partea lui, Jaine rămase înmărmurită cînd îl auzi spunînd:

— Vreau să ştii cît de mult regret

ceea ce i s-a întîmplat prietenei tale. E de-a dreptul îngrozitor.

Îşi jurase că nu va plînge la serviciu, însă reacţia neaşteptată de simpatie venită din partea lui deWynter aproape că o făcu să

lăcrimeze.

— Vă mulţumesc. *E s t e* cu adevărat îngrozitor. Aş vrea să-mi cer scuze pentru plecarea mea de luni, după pauza de prînz...

El clătină din cap.

— Înţeleg. Îţi vom programa cîteva ore

suplimentare, dar nimeni nu îţi face reproşuri. Cînd a fost stabilit serviciul funerar?

— Pentru moment nu s-a stabilit nimic. Autopsia...

— Desigur, desigur. Te rog să mă anunţi cînd va

avea loc înmormîntarea; mulţi dintre angajaţii firmei Hammerstead vor dori să asiste.

Jaine dădu din cap şi porni grăbită spre biroul ei, pentru a se apuca de treabă.

Gina şi ceilalţi colegi din departament veniră să-şi prezinte condoleanţele, moment în care fu din nou pe punctul de a plînge. Pentru că nu avea castravete la îndemînă, fu nevoită

să ţină piept lacrimilor pe tot parcursul zilei.

T.J şi Luna îşi făcură apariţia la ora dejunului.

— Railroad Pizza, propuse T.J., şi plecară toate trei cu maşina acesteia.

În clipa în care

sosi comanda – pizza vegetariană -, Jaine îşi aminti că nu le pomenise nimic despre apelul telefonic primit cu o zi înainte.

— Am primit şi eu, în sfîrşit, unul din apelurile acelea, gen „Care dintre ele

eşti tu?", spuse ea.

— Nu-i aşa că sînt înfiorătoare?

Luna muşcă fără chef din pizza. Chipul ei frumos părea îmbătrînit cu cel puţin zece ani.

— Noi am primit cel puţin două asemenea apeluri,

mă mir cum de te-a contactat atît de tîrziu.

— Ei bine, am avut o mulţime de convorbiri întrerupte înregistrate de robot, dar am presupus că aparţineau unor

reporteri.

— Probabil. Dumnezeu ştie cîte asemenea apeluri am primit şi eu. T.J. îşi plecă fruntea. Simt că-mi plesneşte capul. Cred că durerea m-a pocnit cu adevărat aseară cînd am

ajuns acasă şi am plîns pînă n-am mai putut. Galan...

Jaine ridică privirea.

— Cum mai stau lucrurile cu Galan? Tot la motel îşi face veacul?

— Nu. Luni, cînd am primit vestea, el

era la lucru, dar mi-a lăsat mai multe mesaje, iar seara a venit acasă. Bănuiesc că situaţia e la fel de incertă. Cît despre Marci... nu m-am simţit în stare să discut cu el despre asta. A fost foarte tăcut, dar...

respectuos. Poate că aşteaptă să-l iert.

— Presupun ca şansele sînt mici, spuse Jaine, făcînd-o pe Luna să zîrnbească.

— În timpul acestei vieţi, în nici un caz, zise T.J. Hai să vorbim despre un

subiect interesant, cum ar fi Sam, de exemplu. Nu-mi vine să cred că ţi-ai imaginat că acest bărbat zdravăn şi sexy ar putea fi un dealer de droguri sau un beţivan.

Jaine descoperi că era capabilă să

zîrnbească.

— Ce să vă spun? Arată bine cînd e pus la punct, dar ar trebui să-l vedeţi atunci cînd poartă nişte haine vechi, ponosite, cînd umblă nebărbierit sau cînd e într-o dispoziţie cu

adevărat proastă.

— Ochii aceia negri şi misterioşi...Uuauuu, exclamă Luna. În plus, are nişte umeri remarcabili, asta dacă nu i-ai remarcat deja.

Jaine se abţinu să mărturisească faptul

că în ce-l privea pe Sam remarcase absolut totul.

Ele nu trebuiau să afle despre acel episod care se petrecuse prin intermediul ferestrei de la bucătărie. Ce ciudat, reflectă ea, le relata

aproape zilnic disputele aprinse dintre ei pe vremea cînd îl credea un nemernic de beţivan, dar cînd relaţiile lor deveniseră mai apropiate, încetase să vorbească despre el.

— Te-a băgat în priză, adăugă T J. Bărbatul ăsta are de gînd să te facă fărîme. Crede-mă pe cuvînt.

— Poate, spuse Jaine într-o doară.

Nu voia să le spună cît de nerăbdătoare era ca

el să o facă fărîme, şi nici că fuseseră gata să facă dragoste.

-Nu e necesar să fii psiholog ca să-ţi dai seama, spuse Luna privind semnificativ spre T.J. O să vină el să ţi-o spună direct în

faţă.

T.J. rîse.

— Aşa o să facă. Nu e deloc timid, nu-i aşa?

Nu, Sam Donovan putea fi caracterizat în multe feluri, dar nu timid. Nesăbuit, încrezut, arogant, deştept, sexy, dulce

– erau cuvintele care îl descriau în cele mai mici detalii.

Mobilul lui T.J. sună.

— Trebuie să fie Galan, spuse ea oftînd, în timp ce scotea aparatul din poşetă.

Îl deschise şi

apăsă pe butonul de recepţie.

— Alo?

Jaine observă cum T.J. roşeşte.

— Cum ai făcut rost de numărul acesta? îl repezi ea pe cel care sunase şi apăsă pe butonul de închidere.

Nenorocitule, murmură ea, băgînd telefonul la loc în poşetă.

— Pariez că nu era Galan, spuse Jaine.

— Era maniacul ăla, spuse T.J. furioasă. Mi-ar plăcea să ştiu cum a

aflat numărul meu de mobil, pentru că eu l-am dat doar la cîteva persoane.

— Poate că există un serviciu de informaţii şi pentru numerele telefoanelor mobile, spuse Luna.

— Factura e pe

numele lui Galan, nu pe al meu, aşa că n-avea de unde să ştie la care dintre noi este telefonul.

— Ce a spus?

— Aceeaşi porcărie ca întotdeauna: „Care dintre ele eşti?". Apoi a adăugat:

„Marci". Doar numele ei. Naiba să-l ia, aşa ceva nu face decît un dement.

Jaine puse jos bucata de pizza. Fiori reci îi trecură prin tot trupul. Dacă telefoanele aveau legătură cu uciderea lui Marci? Poate că

era o prostie sau poate că nu. Poate că era vorba de un ciudat care le ura cu adevărat din pricina acelei liste, iar acum le urmărea.

T.J. şi Luna se holbau la ea.

— Ce s-a întîmplat? întrebă

Luna alarmată.

— Tocmai mi-a trecut prin minte o idee oribilă, şopti Jaine. Dacă el a ucis-o pe Marci? Dacă ne va urmări pe fiecare în parte?

— Nu se poate, şopti Luna, şocată.

— De ce nu?

— De-aia! E o tîmpenie. Lucrurile astea nu se pot întîmpla. Ei bine, da, în cazul unei celebrităţi, dar nu şi în cazul oamenilor obişnuiţi.

— Marci a fost asasinată, spuse Jaine, cu voce joasă.

Ce e normal în chestia asta? Amînteşte-ţi de telefoanele primite. Nu le-am luat în serios, dar cred că T.J. are dreptate. De unde a făcut rost şi de numărul mobilului ei? Cred că există totuşi o

modalitate, dar majoritatea oamenilor nu o cunosc. Ai fost urmărită?

— *A c u m* chiar sînt speriată, spuse Luna după o scurtă pauză. Tu locuieşti singură, eu locuiesc singură, Galan se

întoarce acasă aproape de miezul nopţii, iar Marci era tot singură.

— Dar de unde a aflat el chestia asta? Brick a locuit cu ea pînă în ziua dinaintea evenimentului, protestă T.J.

Jaine simţi că i se face rău.

— În ziar era menţionat că „nu a fost vorba de intrare prin efracţie". L-am auzit şi pe Sam vorbind la telefon despre asta. L-au suspectat pe Brick pentru că el avea

cheie. Apoi s-au gîndit că ar putea fi vorba de o altă cunoştinţă a lui Marci. Ea l-a lăsat să intre, iar el a ucis-o. E vorba de cineva pe care îl cunoaştem cu *toatele*.

— Oh, Dumnezeule!

Luna îşi puse palmele la gură; privirea ei exprima groază.

T.J. scăpă din mînă bucata de pizza. Părea cuprinsă de o teamă subită. Încercă totuşi să rîdă.

— Ne speriem

singure, la fel ca nişte copilaşi care deapănă poveşti cu fantome stînd în jurul focului de tabără.

— Doamne! Dacă ne-am speriat, atunci ar trebui să fim mai atente. Îl voi suna pe Sam

imediat ce mă voi întoarce la birou...

T.J. scoase mobilul din poşetă.

— Poftim, spuse ea, întinzîndu-i-l lui Jaine pe deasupra mesei. Sună-l chiar acum.

Jaine căută în poşetă bucăţica de

hîrtie pe care notase cele două numere de telefon ale lui Sam. Mîinile îi tremurau în timp ce încercă numărul de mobil. Conexiunea se produse şi ea auzi soneria telefonului. De două ori. De trei ori...

— Donovan.

— Sînt Jaine. Sam... ne-am speriat. Toate am primit apeluri telefonice din partea unui maniac din momentul în care a apărut lista, dar nu le-am dat importanţă pentru

că nu ni s-au părut telefoane de amenințare. Ne întreabă pur și simplu care dintre ele sîntem – știi tu, A, B, C sau D. Acum însă a sunat-o pe T.J. pe mobil, și a pomenit numele lui Marci. Cum a făcut

el rost de numărul lui T. J.? Telefonul e pe numele soţului ei, deci n-avea de unde să ştie că telefonul e folosit de ea şi nu de Galan. Te-am auzit spunînd că era posibil ca Marci să-l fi cunoscut pe

criminal, şi de aceea l-a lăsat să intre în casă. Oricine ar fi apelat-o pe T.J., înseamnă că o cunoaşte, că altfel nu ar fi ştiut numărul de telefon. Ştiu că poate fi doar o impresie, însă sînt speriată, şi aş vrea

să-mi spui că imaginaţia mea a luat-o razna...

— Unde te afli? întrebă el calm.

— La Railroad Pizza. Te rog, spune-mi că imaginaţia mea a luat-o razna.

— Cred că trebuie să-ţi cumperi un

dispozitiv de identificare a apelantului, spuse el, pe acelaşi ton neutru. Dacă T.J. şi Luna nu au aşa ceva, spune-le să-şi cumpere. Astăzi. Ia legătura cu compania de telefoane, ca să se

apuce de treabă, şi opriţi-vă în drum spre casă să cumpăraţi dispozitivele.

Jaine trase adînc aer în piept.

— În regulă. Dispozitive de identificare a apelantului.

— Tu ai telefon mobil? Dar Luna?

— Nu, doar T.J.

— Amîndouă trebuie să vă luaţi cîte unul, pentru cazul în care veţi avea nevoie de ajutor, dar nu puteţi ajunge la o linie telefonică fixă. E

important să-l aveți la îndemînă, adică în buzunar, nu în poşetă sau în maşină.

— Telefoane mobile. *Bifat.*

— Aţi remarcat ceva familiar în vocea respectivă?

— Nu, vorbeşte în

şoaptă, dar sună destul de ciudat.

— Ai reuşit să identifici vreun zgomot de fond?

Ea repetă întrebarea pentru T.J. şi Luna. Cele două clătinară din cap.

— Nu, nici unul.

— În regulă. Unde anume locuiesc Luna şi T.J.?

Ea îi comunică adresele. T.J. locuia în Mount Clemens, iar Luna în Royal Oak, două orăşele la nord de Detroit. Sam pufni.

— Royal Oak e

situat în districtul Oakland. Asta înseamnă că patru departamente diferite din două districte trebuie să colaboreze pentru a da de cap acestei chestii.

— Parcă urma să-mi spui că am

înnebunit, zise ea cu o voce tremurătoare.

— Marci e moartă, îi aminti fără menajamente. Toate patru aţi primit apeluri din partea aceluiaşi maniac. Vrei să-ţi laşi viaţa la voia întîmplării?

Dacă el privea lucrurile astfel, însemna că ea nu era deloc nebună. Inspiră adînc.

— Ce ar trebui să facem?

— Să le comunici Lunei şi lui T.J. că, pînă nu vom reuşi să-l identificăm pe

individ, nu trebuie să permită nimănui accesul în locuinţă, cu excepţia membrilor familiei. De asemenea, să nu se urce în maşina cuiva care nu face parte din familie, chiar dacă rămîn în pană şi cineva se

oferă să le conducă. Să-şi încuie uşile şi ferestrele, iar dacă una dintre ele deţine un garaj cu deschidere automată, să se asigure că nu pătrunde nimeni înăuntru în momentul ridicării

uşii respective.

— Cît va dura pînă va fi descoperit acest individ ciudat?

— Depinde. Dacă e vorba doar de un cretin căruia îi place să dea telefoane, atunci dispozitivul de intentificare s-ar

putea să-l demaşte, şi să aflăm numărul de telefon de la care s-a făcut apelul. Dacă nu, vom monta un dispozitiv de ascultare a liniilor voastre.

— Dar dacă el este un cretin atunci cum de a făcut rost

de numărul de mobil al lui TJ.?

— Exact aşa cum ai spus tu. O cunoaşte.

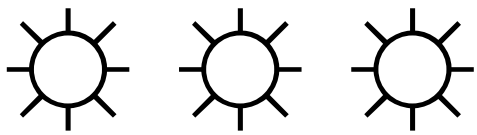

După ce T.J. parcă în faţa firmei Hammerstead, toate trei rămaseră cu ochii aţintiţi asupra

construcţiei din cărămidă.

— Probabil că e vorba de o persoană care lucrează chiar aici, spuse Jaine.

— Cam aşa ar trebui să fie, declară Luna. Vreun nemernic căruia îi face plăcere să ne

sperie.

— Sam spune că nu ar trebui să ne lăsăm viaţa la voia întîmplării. Pînă la proba contrarie sîntem obligate să presupunem că individul cu telefoanele este cel care a ucis-o pe

Marci.

— Nu pot crede că sîntem colege cu un criminal, spuse T.J. înspăimîntată. Pur şi simplu nu pot. E de-a dreptul incredibil.

Nemernici, da. Gîndiţi-vă la Bennett Trotter.

Marci îl ura de moarte.

— Toate îl urîm.

Bennett Trotter? Un gînd o făcu pe Jaine să înţepenească.

— În seara cînd am alcătuit lista, Marci ne povestea cum Kellman a

apucat-o de fund. Nu Bennett a făcut un comentariu referitor la chestia asta?

— Cred că da, spuse T.J., nesigură. Nu-mi amintesc exact.

— Eu, da, spuse Luna. Bennett spunea că i-ar lua

locul lui Kellman dacă Marci ar fi atît de dornică.

— E el un ahtiat după femei, dar eu nu-l văd în stare să ucidă pe cineva, spuse T.J., clătinînd din cap.

— Da, dar nu putem fi *sigure*,

deci trebuie să presupunem că oricine poate fi vinovat. Cînd Sam va reuşi să descopere cine e autorul acelor apeluri, dacă individul acela, indiferent cine e, va avea un alibi, atunci

vom putea sta liniştite.

Deocamdată, trebuie să fim cît se poate de precaute.

Jaine dorea să o trezească la realitate pe T.J.; după toate aparenţele, aceasta nu voia să priceapă

că şi ele puteau fi în pericol. Sau cel puţin spera. Apelul de astăzi însă pusese telefoanele acelui maniac într-o altă lumină şi ea era nespus de tulburată. Ar fi vrut să-i dea dreptate lui T.J.; supoziţia aceea

părea mult prea fantezistă. Îşi lăsase imaginaţia să zboare. În acelaşi timp o voce interioară îi şoptea că Marci era moartă, că fusese asasinată, iar criminalul, oricine ar fi fost acesta, se afla pe

undeva pe acolo.

Încercă o nouă tactică:

— Dacă Sam consideră că trebuie să fim foarte atente, pentru mine e suficient. EI se pricepe la lucrurile astea mult mai bine decît noi.

— Ai dreptate, spuse T.J. Dacă el e îngrijorat, înseamnă că trebuie să facem exact cum ne-a spus.

Jaine se simți frustrată. După ce Sam le fusese prezentat, T.J., Luna şi, în cele din

urmă, Shelley începuseră să se poarte ca şi cum el ar fi fost şeful. Ceea ce conta pînă la urmă era faptul că ele se dovedeau precaute.

Intrară împreună în clădire, şi apoi fiecare o porni spre

departamentul ei. Respectînd instrucţiunile lui Sam, ea apelă imediat compania de telefonie, pentru a solicita acel dispozitiv de identificare a apelantului, împreună cu

celelalte accesorii, printre care şi un dispozitiv de redirecţionare a apelurilor. Îi trecuse prin minte că ar fi bine ca apelurile pe care le va primi să fie redirecţionate, să spunem, acasă la Sam.

☼ ☼ ☼

Sam îi telefona detectivului Bernsen.

— Roger, instinctul îmi spune că problema e mult mai gravă decît ne-am închipuit.

— Adică?

— Ştii că

domnişoara Dean era una dintre „domniţele" cu lista, nu-i aşa?

— Mda, şi ce-i cu asta, în afară de faptul că le-au dat reporterilor apă la moară?

— Toate patru au primit telefoane

ciudate din partea aceluiaşi individ, care le-a cerut să se identifice. Ai citit lista?

— N-am avut plăcerea. Soţia mea mi-a citat părţi ale acesteia, din nefericire.

— Cele patru

femei au fost identificate ca fiind A, B,C şi D. Individul doreşte să ştie cărei litere îi corespunde fiecare, ca şi cum asta ar fi un lucru important pentru el. Astăzi, în timp ce luau împreună dejunul, a

sunat pe numărul de mobil al lui T.J. După ce a pus obişnuita întrebare, a pomenit numele domnişoarei Dean. Nici un fel de ameninţare, ori altceva de genul ăsta, ci doar numele ei.

Roger îşi drese glasul.

— Telefonul mobil al lui T.J. este pe numele soţului, deci majoritatea oamenilor şi-ar imagina că el îl foloseşte. Tipul ăsta nu numai că ştie numărul, dar mai

ştie şi că T.J. este cea care deţine telefonul.

— În concluzie, ori e un apropiat al doamnelor, ori îl cunoaşte pe soţ.

— Şi de ce ar da soţul numărul de telefon al soţiei altui bărbat?

— Bine gîndit. Ai dreptate. Cel care sună le cunoaşte.

— Ciudat e că Marci Dean îl cunoştea pe asasin. I-a deschis uşa şi l-a poftit înăuntru, nu?

— Exact. Avea vizor. Putea să vadă cine anume era.

— Maniacul cu telefoanele îşi modifică timbrul vocii şi vorbeşte doar în şoaptă.

— Se teme că ele ar putea să-i recunoască vocea în cazul că ar vorbi pe un ton normal. Tu crezi că ucigaşul şi

maniacul cu telefoanele sînt una şi aceeaşi persoană?

— Ori este aşa, ori este vorba de o teribilă coincidenţă.

— Fiu de căţea.

Ca majoritatea poliţiştilor, Roger nu credea în coincidenţe.

— De unde le cunoaşte individul ăsta pe toate? Ele lucrează în acelaşi loc?

— Mda. La Hammerstead Technology, cum ieşi de pe autostrada I-696, şi o iei spre

Southfield. Probabil că şi el lucrează tot acolo.

— E vorba de cineva care are acces la dosarele lor de personal. Asta ar trebui să-l demaşte.

— Hammerstead e o companie specializată în

tehnologia computerelor. Mulţi ştiu cum să acceseze dosarele cu caracter personal.

— Ar fi floare la ureche, nu-i aşa? întrebă Roger îngrijorat.

— Flerul îmi spune că ceva

anume, din lista cu pricina, l-a scos din sărite şi l-a făcut să le ia urma.

— Iisuse! S-ar putea să ai dreptate. Ai numele şi adresele lor?

— T.J. Yother, Mount Clemens, iar soţul se numeşte

Galan. Luna Scissum, Royal Oak, necăsătorită, locuieşte singură. Jaine Bright, cea de a treia, e vecina mea. Şi ea e nemăritată.

— Huh. E iubita ta?

— Mda.

— Deci îi faci curte uneia dintre „domnițele" cu lista? Băiete, asta înseamnă că ai cu ce.

Roger rîse de propria-i glumă.

— N-ai nici cea mai vagă idee.

Sam rînji,

gîndindu-se la Jaine, la bărbia aceea încăpăţînată, cu gropiţa abia vizibilă, şi la ochii ei albaştri, strălucitori. Ea lua viaţa în piept, fără să se lase la voia întîmplării. Nu mai întîlnise niciodată o

persoană atît de supărătoare, de amuzantă şi de isteaţă. Avea planuri mari în ce-o privea, imediat ce va reuşi să o supună. Nu va permite cu nici un chip să i se întîmple ceva, chiar dacă pentru asta ar fi

obligat să renunţe la slujbă, şi să devină body-guardul ei, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Bine, dacă ce spui tu e corect, avem un punct de pornire, zise Roger, revenind brusc la

subiect.

Hammerstead Technology. O să încerc să văd ce iese din chestia asta cu accesarea dosarelor personale, şi ce se poate afla în legătură cu cele trei. Dacă teoria ta referitoare la aceste

genii ale computerelor se adevereşte, atunci chestia asta o să ne ia ceva timp. Oficial vorbind, nu ştiu cum am putea proceda pentru a le şti pe doamne în siguranţă. E vorba de mai multe

oraşe...

— Şi de două districte. Ştiu.

Ar fi fost un hăţiş birocratic de nedescris. Pe Sam îl apuca durerea de cap numai gîndindu-se la asta.

— Pînă la urmă, vom găsi noi o

soluţie. Vom cere sprijin, şi poate cîţiva băieţi care să se ocupe de supraveghere. Doamnele ştiu că trebuie să dea dovadă de prudenţă, nu-i aşa?

— Se presupune că toate îşi vor

cumpăra cîte un dispozitiv de identificare a apelantului şi cîte un telefon mobil. O să ne considerăm norocoşi dacă o va apela din nou pe vreuna dintre ele. Le-am mai cerut să nu permită nimănui

accesul în casă, şi să nu accepte să fie conduse cu maşina altcuiva. Nu vreau ca acest fiu de cățea să se apropie de ele.

CAPITOLUL 21

Jaine se surprinse studiind fiecare bărbat întîlnit la serviciu în ziua aceea. Nu-i venea să creadă că unul dintre ei era un asasin. Păreau cu toţii atît de normali,

sau cel puţin la fel de normali ca oricare alt bărbat care lucra în industria computerelor. Pe unii îi cunoştea şi îi simpatiza, pe alţii îi cunoştea, dar nu îi simpatiza, însă nu-i putea considera

criminali. Pe mulţi, mai ales pe cei de la primele două etaje, îi ştia din vedere, dar nu şi după nume. Oare Marci îl cunoscuse suficient de bine pe unul dintre ei, încît a-l lase să intre în casă?

Jaine se întrebă cum ar fi procedat ea dacă cineva moscut ar fi bătut noaptea la uşa ei, plîngîndu-se, de exemplu, că are probleme cu maşina. Pînă astăzi, i-ar fi deschis uşa fără nici o ezitare, dispusă

să-i dea o mînă de ajutor. Ucigaşul, chiar dacă era vorba de un necunoscut, îi distrusese pentru totdeauna încrederea. Îi plăcea să se considere o persoană deşteaptă, care nu se lasă uşor păcălită, dar de cîte

ori nu deschisese uşa, auzind bătăi, fără a mai întreba cine anume se afla dincolo de ea? O trecură fiorii doar gîndindu-se la lucrul acesta.

Uşa ei de la intrare nici măcar nu era prevăzută cu

vizor. Putea observa cine era în spatele uşii doar dacă se cocoţa pe canapea, trăgea perdelele şi se apleca ceva mai mult spre dreapta. În plus, partea superioară a uşii de la bucătărie era confecţionată din

nouă bucăţi de sticlă, care se puteau sparge cu foarte mare uşurinţă; apoi, orice intrus nu avea altceva de făcut decît să-şi strecoare mîna înăuntru şi să o descuie. Nu dispunea de un

sistem de alarmă sau de alt mijloc care s-o protejeze. Singurul lucru în care îşi punea speranţele, dacă cineva ar fi pătruns în locuinţa ei în timp ce ea se afla acolo, era săritul pe fereastră, în cazul în

care ar reuşi să o deschidă.

Avea multe lucruri de rezolvat, înainte de a se simți din nou în siguranță în propria ei casă.

Lucră cu o jumătate de oră mai mult decît de obicei, încercînd să rezolve

hîrtiile care se acumulaseră în absenţa ei.

În timp ce se îndrepta spre parcare, observă că mai rămăseseră doar cinci maşini şi, pentru prima oară, îşi dădu seama cît era de lipsită de

protecţie cînd pleca de la serviciu atît de tîrziu. Toate trei, ea, Luna şi T.J. vor trebui să-şi sincronizeze plecările şi sosirile cu ale celorlalţi angajaţi, pentru a se proteja. Nici măcar nu le anunţase că

avea de gînd să lucreze pînă tîrziu.

Existau o mulțime de lucruri la care era obligată să se gîndească, multe dintre ele neluate în considerare pînă în momentul de față.

— Jaine!

Trezită din gîndurile ei, Jaine conştientiza faptul că cineva o strigase de cel puţin două ori. Privi înapoi şi rămase surprinsă văzînd-o pe Leah Street care se apropia în fugă.

— Îmi pare rău, se

scuză ea, întrebîndu-se în acelaşi timp ce anume dorea Leah. Eram îngîndurată şi nu te-am auzit de prima dată.

Leah se opri. Mîinile ei frumoase tremurau, iar pe chip i se citea

stînjeneala.

— Eu doar... voiam să-ţi spun cît de mult regret ce i s-a întîmplat lui Marci. Cînd va avea loc înmormîntarea?

— Deocamdată nu ştiu. Sora lui Marci este cea care se ocupă de toate

pregătirile.

Leah dădu din cap compătimitor.

— Da, desigur. Să mă anunţi şi pe mine, te rog, aş vrea să particip.

Părea că Leah dorea să mai spună ceva sau poate că nu ştia ce anume ar

putea să adauge. În cele din urmă, lăsă capul în jos, se întoarse şi porni repede spre maşina ei. Fusta lungă îi flutura în jurul gleznelor.

Imprimeul în nuanţe de levănţică şi gulerul de dantelă n-

o avantajau. Arăta ca o paiaţă, deşi dispunea de un salariu foarte bun – Jaine ştia exact cuantumul acestuia. Probabil că îşi făcea cumpărăturile de la un magazin cu reputaţie, dar pur şi simplu era lipsită de

gust.

Pe de altă parte, murmură Jaine pentru sine în timp ce descuia Viperul, eu nu mă pricep la oameni. Cele două persoane la care nu se aştepta să găsească compasiune şi

sensibilitate – deWynter şi Leah Street – îi ieşiseră în întîmpinare pentru a-i mărturisi că regretă moartea lui Marci.

Urmînd instrucţiunile lui Sam, se opri la un depozit de produse

electronice, cumpără dispozitivul pentru identificarea apelantului, încheie un contract de telefonie mobilă, completă toate actele necesare. Alegerea telefonului o puse în

încurcătură: să ia unul la care se puteau bloca tastele, sau unul care nu dispunea de această funcţie? Se decise pentru unul care nu se putea bloca. În cazul în care ar fi fost nevoită să se apere de un criminal

nebun, i-ar fi fost mai greu să deblocheze tastele şi abia apoi să formeze numărul.

Nu se putea hotărî nici în privinţa culorii. Unul negru era prea banal. Galben-aprins? Era uşor de

localizat. Culoarea albastră era exclusă. Pînă la urmă, se hotărî pentru culoarea roşie. Odată alegerea făcută, fu nevoită să aştepte pînă îi instalară programul. Cînd părăsi depozitul, soarele se

afla la apus, norii se îngrămădeau pe cer venind dinspre sud-vest, iar ea era moartă de foame.

Cum mai avea cîteva opriri în drum spre casă, se hotărî să-şi ia un burger de la un fast-food, şi o băutură

răcoritoare, pe care le înghiți în timp ce conducea.

Hamburgerul nu se dovedi prea gustos, dar îi potoli senzația acută de foame.

Următoarea oprire fu la o companie care se ocupa cu

instalarea sistemelor de securitate. Răspunse la mai multe întrebări, alese sistemele de securitate pe care le dorea, şi completă un cec pentru o sumă frumuşică. Sistemul urma să fie

instalat de sîmbătă într-o săptămînă.

— Dar asta înseamnă zece zile, spuse Jaine surprinsă. Omul aruncă o privire peste un carnet cu comenzi.

— Scuze, dar comanda nu poate fi

onorată mai devreme.

Furioasă, ea se aplecă peste birou şi luă cecul.

— Am să dau cîteva telefoane, să văd eu dacă găsesc pe cineva care să-mi onoreze comanda mai devreme. Îmi

cer scuze că v-am irosit timpul.

— Stați așa, stați așa, spuse el grăbit. E cumva vreo urgență? Dacă cineva are probleme, îl trecem în fruntea listei. Trebuia să spuneți.

— E vorba de o

urgenţă.

— Bine, lăsaţi-mă să văd ce pot face.

Bărbatul examina comenzile, şterse una din fruntea listei, bătu cu pixul deasupra carnetului, şi declară:

— Vă putem rezolva problema

chiar în sîmbăta asta, din moment ce e vorba de o urgenţă.

Avînd grijă să nu-şi trădeze satisfacţia, Jaine îi returnă cecul.

— Vă mulţumesc, spuse ea, şi nu mintea.

Următoare oprire fu la un depozit cu materiale de construcţii dotat cu tot ce era necesar pentru construirea unei case. Jaine cumpără un vizor pentru uşa principală şi o uşă nouă pentru

bucătărie, fără geam. După ce făcu aranjamentele necesare astfel ca uşa să-i fie livrată sîmbătă, respiră uşurată şi o porni spre casă.

Cînd intră pe strada pe care locuia începu să plouă,

întunericul se lăsase deja. Spre vest apăru pe neaşteptate o străfulgerare şi în clipa următoare se auzi bubuitul unui tunet.

Casa ei era scăldată în întuneric. Obişnuia

să vină acasă înainte de căderea serii, şi nu lăsase nici o lumină aprinsă, în mod obişnuit nu-i era frică să intre într-o casă neluminată, dar în seara aceea simţi un fior straniu coborindu-i pe

spinare. Era la capătul puterilor, mai vulnerabilă ca niciodată.

Rămase un moment în maşină, nehotărîtă. Nu ştia dacă să coboare sau nu. Pe aleea de parcare a lui Sam nu se afla nici o

maşină, dar zări o lumină aprinsă în bucătărie; poate că era acasă. I-ar fi plăcut ca el să-şi parcheze camioneta în stradă şi nu în garaj, astfel încît ea să-şi poată da seama cînd era sau cînd nu era acasă.

Imediat ce stinse farurile, observă ceva ce se mişca în partea stîngă. În primul moment se sperie, dar apoi realiză că era Sam, care cobora treptele de la intrare.

— Pe unde naiba ai umblat? strigă

Sam în timp ce ea îşi încuia maşina.

Speriată de vocea lui, Jaine scăpă din mînă una dintre sacoşe.

— La dracu', rosti ea în timp ce se apleca să o ridice. Ţi-ai propus să-ţi faci un obicei din a

mă speria?

— E necesar să te sperie cineva. O apucă de braţ şi o obligă să se întoarcă cu faţa la el. E ora opt, puteai să ai un criminal pe urmele tale, iar tu nu te deranjezi să dai măcar un telefon şi

să anunți unde te afli? Meriți ceva mai mult decît o sperietură.

Era obosită, nervoasă, ploaia se înteța și nu avea chef să țipe cineva la ea.

— *T u* mi-ai spus că am nevoie de un

dispozitiv pentru identificarea apelantului şi de un telefon mobil, aşa că, dacă am întîrziat, a fost din vina ta.

— Ţi-au trebuit trei ore afurisite ca să faci un lucru pe care alţii îl rezolvă

într-o jumătate de oră?

Furioasă, ea îşi sprijini ambele mîini pe pieptul lui gol şi îl zgîrie.

— De cînd am încetat să te mai înjur?

— Cam de-o săptămînă, spuse el

mînios, şi o sărută.

Aşa cum se întîmpla de fiecare dată, timpul păru că se opreşte în loc. Aroma lui o îmbată; pielea lui era fierbinte la atingere, în ciuda ploii care îi uda. O lipi de el, strîngînd-o în braţe

atît de tare încît abia mai reuşea să respire.

Emoţia lui Sam o făcu să-şi dea seama cît de disperat fusese din cauza întîrzierii ei. Bărbatul acela aspru şi puternic, care văzuse atîtea în

meseria lui, se speriase din pricina ei.

Simţi un junghi neaşteptat în piept, ca şi cum inima i-ar fi cedat brusc. Genunchii i se înmuiară şi se agăţă de gîtul lui pentru ca sărutarea ei să fie

la fel de puternică. Furia cedă, lăsînd locul unei dorințe nestăpînite. Gura lui îi devora buzele şi Jaine se abandonă pasiunii lui covîrşitoare

După tot acel torent emoțional de care avusese parte

în ultimele trei zile, Jaine simţea nevoia acelui abandon fizic, pentru a-şi alunga teama şi furia şi a conştientiza doar prezenţa lui. Sam o luă pe sus şi porni spre casă, iar ea se ghemui în braţele lui.

— La naiba, n-ai vrea să nu te mai legeni în halul ăsta? mîrîi el pe un ton ciudat, în timp ce urca treptele din faţă ale casei.

— De ce? întrebă Jaine, pe un ton gutural, senzual. Habar n-avea că

gîtlejul îi era capabil să emită un astfel de sunet.

— Pentru că nu mai rezist dacă nu te astîmperi.

Singura modalitate de a nu-l excita peste măsură era aceea de a se elibera din

strînsoare, dar asta ar fi însemnat să se nedreptăţească pe sine.

— Suferă, îi spuse ea.

— *Să sufăr?*

Sam reuşi să deschidă uşa. Livingul era luminat doar de lampa din

bucătărie. Jaine încercă să-i cuprindă umerii cu braţele, dar nu reuşi din pricina poşetei şi a sacoşelor cu cumpărături. Le trînti nerăbdătoare pe podea şi se lipi de el plină de dorinţă.

Înjurînd printre dinţi, el făcu cîţiva paşi şi o lipi de perete. Îi scoase pantalonii cu mişcări bruşte, şi aceştia îi alunecară pînă la glezne. Jaine îşi zvîrli cît colo pantofii şi îi încolăci mijlocul cu

picioarele încercînd nerăbdătoare să se apropie şi mai mult, să devină una cu el, pentru a potoli acel foc sălbatic ce o mistuia pe dinăuntru.

— Nu încă!

Gîfîind, se lăsă cu toată greutatea

deasupra ei pentru a o forța să rămînă locului, lipită de perete. Jaine suspină în semn de protest înainte ca el să apuce marginea chiloților ei şi să îi tragă în jos printr-o singură smucitură.

Jaine căută un

motiv pentru a-l amîna încă două săptămîni, pînă după următorul ciclu. Nu-i veni în minte nici o motivaţie plauzibilă, acum cînd aşteptarea lui era şi a ei. În momentul acela îi era tare

teamă ca nu cumva persoana aceea care o asasinase pe Marci să le urmărească şi pe ele trei. Nu voia să moară fără să afle cum era să facă dragoste cu Sam. Chiar aici, în secunda asta, nu exista nimic mai

important decît plăcerea de a face sex cu el.

Jaine îşi dădu jos chiloţii, Sam o ridică şi ea îi încolăci mijlocul cu picioarele.

Sam îşi strecură mîna printre picioarele ei, îşi

descheie jeanşii şi îi lăsă să cadă. Ea îşi opri respiraţia constatînd că ultima barieră dintre ei căzuse şi bărbăţia lui o asalta plină de dorinţă. Un val de plăcere o străbătu şi dorinţa deveni mai intensă.

El scrîşni din dinţi şi o ridică puţin mai sus. Ea simţi penisul lui cercetînd-o, neted, tare şi fierbinte. Apoi presiunea crescu. Trupul ei se împotrivi o secundă, ca apoi să se relaxeze, admiţîndu-

l înăuntrul său, centimetru cu centimetru. Simți cum toată ființa ei se încordează, în timp ce valuri de senzații îi străbăteau trupul.

Sam se opri, respirînd din greu, sprijinindu-şi

obrazul dogoritor de gîtul ei şi o întrebă, cu o voce guturală:

— Ţi-ai luat pilulele?

Jaine îşi afundă unghiile în umerii lui, aproape plîngînd de dorinţă. De ce se oprea tocmai *acum?* O pătrunsese doar

un pic şi asta nu era de-ajuns, nu era deloc de-ajuns. Îl trase spre ea încercînd să-l determine să continue.

— La dracu', Jaine, ţi-ai luat pilulele? spuse el printre dinţi.

— Da, reuşi ea să rostească.

El o lipi de perete, împingîndu-se înăuntru în întregime printr-o mişcare brutală.

Jaine se auzi strigînd, dar sunetul era unul îndepărtat. Fiecare celulă era

concentrată asupra zbaterii dinlăuntrul ei, cînd înainte, cînd înapoi, într-un ritm tot mai rapid. Senzaţiile explodară în adîncul fiinţei ei şi ea ţipă, cutremurîndu-se.

Sam reveni, pătrunzînd-o şi mai

adînc, cu violenţă. Ea se izbea de perete pe măsură ce el i se încredinţa din ce în ce mai mult, şi începu să se mişte convulsiv, atingînd pentru a doua oară punctul culminant.

Apoi, el se lăsă greoi deasupra ei.

Gîfîia, încercînd să respire. Era întuneric şi zgomotul ploii ce cădea pe acoperiş acompania şuierul prelung al plămînilor lor avizi de aer.

Jaine încercă să spună ceva

inteligent, însă mintea ei refuza să coopereze.

Era o treabă mult prea serioasă, mult prea importantă ca să mai aibă timp şi de sarcasme, aşa că închise ochii, rezemîndu-şi obrazul de umărul

lui în timp ce galopul inimii ei se calmă încet-încet.

Sam murmură ceva de neînțeles. Cu un braț îi sprijini spatele, iar cu celălalt şezutul în timp ce-şi scotea picioarele din jeans. Apoi porni cu

mişcări nesigure către dormitor. Era încă înăuntrul ei, trupul ei era ancorat de al lui, în clipa în care o lăsă uşor pe pat.

Camera era întunecoasă şi rece. El îi scoase cămaşa de mătase şi

sutienul, şi le aruncă pe podea. Acum erau amîndoi goi-goluţi. Pieptul lui îi atingea sfîrcurile cînd începu din nou balansul. Ritmul era de data aceasta cu mult mai lent, însă la fel de puternic.

Jaine se simţi iar cuprinsă de dorinţă. Crezuse că era mult prea obosită pentru a se excita iarăşi, dar descoperi contrariul, îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, coborîndu-şi pelvisul astfel încît

să se poată sincroniza cu fiecare din mişcările lui, iar în secunda următoare atinse o intensitate a plăcerii care o covîrşi. El scoase un sunet gutural, atingînd punctul culminant în timp

ce ea se cutremura sub el.

Apoi, cînd pulsurile li se calmară şi muşchii se mai relaxară, el se eliberă. Răsucindu-se, Sam se întinse pe spate şi rosti încetişor:

— Rahat!

Cum în încăpere era linişte, Jaine îl auzi. O furie abia perceptibilă îi întunecă privirea. Se simţea neputincioasă, precum un tăiţel fiert, şi jignită.

— Măi, cît romantism! spuse

ea pe un ton sarcastic.

Nu fusese în stare să-şi ţină mîinile departe de ea timp de-o săptămînă, iar acum, cînd în sfîrşit făcuseră dragoste, „rahat" se dovedise unicul comentariu de care era capabil,

ca şi cum totul fusese doar o greşeală? Sam întoarse capul şi o privi.

— Ştiam că vei fi o mare belea din clipa în care am dat ochii cu tine.

— Cum adică, belea? Jaine se

ridică şi-l privi cu atenţie. Nu sînt o belea! Sînt o persoană extrem de amabilă, cu excepţia cazului cînd am de-a face cu un nemernic!

— Eşti cea mai afurisită belea posibilă, o repezi el.

Eşti o belea *bună de dus la altar*.

Cum existaseră deja trei bărbaţi care avuseseră lucruri mult mai bune de făcut decît să o ducă la altar, remarca lui se dovedi total lipsită de tact. Afirmaţia o duru

pentru că venea din partea unui bărbat care-i dăruise trei orgasme de-a dreptul explozive. Ea apucă perna, i-o trînti în cap şi sări jos din pat.

— O să rezolv beleaua pe care o ai, spuse ea, pufnind în

timp ce-şi căuta în camera învăluită în întuneric sutienul şi cămaşa. La naiba, unde e întrerupătorul ăla de lumină? Din moment ce sînt aşa *o belea*, îmi voi vedea de drumul meu, iar tu îţi vei

vedea draculuí de al tău!

Ultima parte a frazei fu de fapt un ţipăt. Acolo – pata aceea putea fi sutienul ei. Se aplecă să-l ridice, dar era o şosetă. O şosetă urît mirositoare. Ea o

aruncă în direcţia lui. El se feri, iar apoi se întinse peste marginea patului, încercînd s-o prindă.

— Ce ai făcut cu hainele mele? strigă ea, încercînd să evite mîna lui întinsă. Şi unde naiba e

întrerupătorul acela nenorocit?

— Nu vrei să te liniştesti? spuse el, pe un ton tare ciudat, ca şi cum şi-ar fi stăpînit rîsul.

***Rîdea* de ea. Lacrimile îi împăienjeniră ochii.**

— La naiba, n-am

să mă liniştesc! ţipă ea, şi o porni spre uşă. N-ai decît să păstrezi hainele, eu voi pleca acasă *în pielea goală*, fără să mai zăbovesc în locul ăsta nici măcar un minut, nemernic nesimţit...

Un braţ puternic o

prinse de talie, ridicînd-o în aer. Ea ţipă, şi ateriza pe pat, expirînd forţat aerul rămas în plămîni. Nu mai avu timp să-şi tragă sufletul că Sam se şi afla deasupra ei, strivind-o sub greutatea lui şi

forţînd-o să execute o nouă expiraţie.

Spre mirarea şi furia ei, descoperi că el avea parte de o nouă erecţie; una ce tot dădea tîrcoale cochiliei ei. Dacă el îşi imagina că ea are să-şi depărteze iarăşi picioarele de

dragul lui după ce...

Sam schimbă tactica, depărtîndu-i picioarele cu genunchiul. O nouă mişcare, şi el pătrunse abil înăuntrul ei. Ea ar fi vrut să strige pentru că el o făcea să se simtă atît de bine,

pentru că îl iubea, iar el era un *nemernic*. Ghinionul ei în legătură cu bărbaţii n-o părăsise.

Izbucni în lacrimi.

— Ah, iubito, nu plînge! spuse el pe un ton blînd, mişcîndu-se încet

înăuntrul ei.

— Ba plîng dacă vreau, zise ea pe acelaşi ton, cuprinzîndu-l cu braţele.

— Te iubesc, Jaine Bright, Vrei să te măriţi cu mine?

— Nici gînd!

— Eşti obligată.

Pentru înjurăturile din seara asta, îmi datorezi salariul tău pe luna următoare. Dacă te măriți cu mine, scapi de datorie.

— Nu există o asemenea regulă.

— Am născocit-o eu în clipa asta.

Îi luă capul între palmele lui mari, şi îşi trecu degetele peste obrajii ei ştergîndu-i lacrimile.

— Tu ai pronunţat „rahat".

— Şi ce altceva poate pronunţa un bărbat care e la un

pas de a-şi pierde definitiv şi irevocabil gloriosul său statut de burlac?

— Ai mai fost căsătorit.

— Mda, dar nu se pune la socoteală. Eram prea tînăr ca să-mi dau seama ce

fac. Credeam că a ţi-o trage e acelaşi lucru cu a iubi.

Jaine îşi dorea ca el să stea locului. Cum putea să facă conversaţie şi în acelaşi timp să facă ceea ce îi făcea în acele clipe? Nu – ea îşi dorea de fapt să

tacă şi să facă ce făcea, dar într-un ritm ceva mai susţinut. Şi cu ceva mai multă forţă.

El îi sărută tîmpla, obrazul şi gropiţa abia vizibilă din bărbie.

— Întotdeauna am auzit spunîndu-se că

actul sexual are o conotaţie aparte atunci cînd o faci cu femeia pe care o iubeşti, dar n-am crezut că e aşa. Sexul era doar sex. Apoi am nimerit înăuntrul tău, şi a fost ca şi cum mi-aş fi vîrît cocoşelul

într-un transformator de înaltă tensiune.

— Oh. Deci aşa se explică toate ţipetele şi tremurâturile alea?

— Şmechero. Mda, aşa se explică, că doar nu sînt eu primul bărbat de pe

lumea asta care ţipă şi se cutremură. A fost ceva *deosebit*. Pasional. Puternic. Iar cînd s-a terminat, mi-am dorit să o fac din nou.

— Ai făcut-o din nou.

— Atunci, iată

dovada. Pentru numele lui Dumnezeu, o fac pentru a treia oară. Ori e un miracol în materie de sex, ori e vorba de dragoste.

O sărută pe gură, încet şi profund, folosindu-şi limba.

— Întotdeauna

cînd te privesc făcînd scandal, mă excit.

— Eu nu fac scandal. De ce cînd bărbatul se enervează, se consideră *supărat*, iar cînd se enervează femeia, aceasta face

scandal? Se opri, reamintindu-şi vorbele lui. Întotdeauna?

— Întotdeauna. Aşa cum s-a întîmplat atunci cînd ai dat peste pubela mea de gunoi şi ai început să ţipi la mine.

— Adică era tare?

— Ca o piatră. Deci, răspunde-mi la întrebare, zise el.

Jaine deschise gura, pregătindu-se să spună „da", însă precauţia o făcu să-i reamintească:

— Nu prea mă descurc la capitolul

„logodne". Asta le dă prea mult de gîndire bărbaţilor.

— Eu voi sări peste partea cu logodna. Noi nu ne mai logodim, trecem direct la căsătorie.

— În acest caz, da, mă căsătoresc cu tine.

Jaine îşi frecă faţă de gîtul lui, inhalîndu-i aroma trupului, şi-şi zise că, dacă vreodată creatorii de parfumuri din întreaga lume ar îmbutelia parfumul indescriptibil al lui Sam, populaţia

feminină a globului ar fi stare de excitaţie permanentă.

— Pentru că mă iubeşti? punctă el.

Ea zîmbi, plimbîndu-şi buzele pe pielea lui.

— Sînt foarte sălbatic, absolut,

nebuneşte îndrăgostită de tine.

— Ne căsătorim săptămîna viitoare.

— Nu pot face asta! exclamă ea îngrozită, trăgîndu-se înapoi ca să-l vadă în timp ce el stătea amenințător deasupra ei,

mişcîndu-se înainte şi înapoi, precum marea aflată între flux şi reflux.

— De ce naiba nu poţi?

— Pentru că părinţii mei se întorc din vacanţă peste... Nu mai ştiu exact cîte zile. Peste

trei săptămîni, cred.

-Nu se pot întoarce mai devreme? Dar, chiar aşa, unde sînt?

— Fac turul Europei. Iar asta e vacanţa de vis a mamei, deoarece tata suferă de Parkinson şi

situaţia lui s-a înrăutăţit în ultima vreme, iar ei i-a fost teamă că nu vor mai avea o altă ocazie. Înainte de pensionare, a fost mult prea ocupat pentru a face o astfel de călătorie, aşa că e vorba de o

ocazie specială pentru ei, înțelegi?

— Bine, bine. O vom face a doua zi după sosirea lor.

— Mama nu va avea timp nici măcar să desfacă bagajele.

— Cred. Dar pentru că nu ne

logodim, nu vom face nici ceremonia aceea cu mare tam-tam de la biserică...

— Slavă Cerului, spuse ea emoționată.

Trecuse deja prin experiența asta cu cel de-al doilea, un nenorocit, cu toată

cheltuiala, planificarea şi deranjul de rigoare, doar pentru a-l vedea cum dă înapoi în ultimul moment.

Sam oftă uşurat, deoarece îi fusese teamă că ea va dori o nuntă cu mare tam-tam.

— O să fie totul pregătit. Părinţii tăi nu vor trebui decît să fie prezenţi.

Jaine făcuse o treabă foarte bună concentrîndu-se asupra conversaţiei în timp ce el făcea mai departe ce avea de făcut, însă trupul

ei atinse pe neaşteptate senzaţia aceea intensă. Oftă, mişcîndu-şi convulsiv şoldurile.

— Vorbim mai tîrziu! spuse ea pe un ton răguşit, apucîndu-l de fund, ca să-l împingă şi mai adînc înăuntrul

ei.

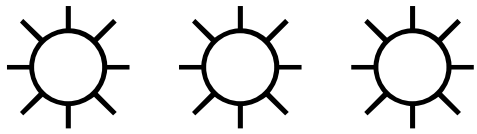

Jaine făcu ochii mari şi scoase un ţipăt. Ar fi lenevit cu plăcere în braţele lui întreaga noapte, însă un gînd neaşteptat o făcu să se ridice brusc.

-BooBoo!

Sam mormăi ceva de genul: „Ce s-a întîmplat?"

— BooBoo. O fi murit de foame! Nu-mi vine să cred că am uitat de el, zise Jaine sărind din pat. Unde se află întrerupătorul? Şi de ce nu ai o

veioză?

— Lîngă uşă, în partea dreaptă. Şi de ce aş avea nevoie de o veioză?

— Pentru citit. Găsi întrerupătorul şi îl răsuci.

Camera fu inundată de o lumină puternică.

Sam îşi puse mîna pavăză la ochi, şi apoi se întoarse pe burtă.

— Eu citesc în living, spuse el.

Cînd ochii i se adaptară la lumină, constată harababura din pat.

— Dumnezeule,

spuse ea uimită de-a binelea, după care începu să-şi caute hainele.

Sam deschise ochii şi ridică o sprînceană, în timp ce o urmărea cum căuta prin încăpere. Jaine îşi descoperi cămaşa printre

cuverturi. Se lăsă în genunchi pentru a arunca o privire sub pat în căutarea sutienului; el se trase mai aproape pentru a privi mai bine posteriorul ei ridicat.

— Cum naiba a ajuns sub pat? se

enervă ea scoţînd sutienul.

— Prin tîrîre, îi sugeră el.

Ea îi aruncă un zîmbet şi îşi roti privirea în jur.

— Iar pantalonii mei sînt...

— În living.

Jaine se duse în

living şi aprinse una dintre veioze. Era pe punctul de a-şi îmbrăca pantalonii cînd Sam dădu buzna înăuntru, gol-goluţ, ţinînd în mînă o pereche de espadrile. Lui Jaine nu-i mai păsa de sutien, ci îşi puse în

grabă cămaşa şi pantalonii. Sam sări şi el repede în jeans, şi se aşează să-şi încalţe espadrilele.

— Tu unde pleci?

— Te conduc pînă la uşa casei tale.

Ea deschise gura pentru a spune că nu era nevoie, dar

îşi aminti că *era*, cel puţin în acel moment. Îşi încălţă pantofii, îşi înghesui sutienul în poşetă şi îşi luă sacoşele cu cumpărături. Sam îşi scoase revolverul din teacă.

— Dă-mi cheia şi rămîi în spatele

meu, spuse el.

Ea îşi scoase cheile din poşetă, alese una şi i-o întinse.

Ploaia se oprise. Noaptea era caldă şi umedă. Greierii cîntau, iar la capătul luminat al străzii se formase un halou de

ceaţă.

Traversară cele două alei şi o porniră spre treptele care duceau spre uşa bucătăriei. Sam băgă revolverul la centură pînă ce reuşi să descuie uşa. După ce îi returnă cheia, scoase din

nou revolverul, deschise uşa, păşi înăuntru şi aprinse lumina.

În clipa următoare trase o înjurătură. Jaine observă stricăciunile pe care le dădea la iveală lumina ce cădea din

tavan, şi strigă „BooBoo!" încercînd să o ia înaintea lui Sam. El o opri, blocîndu-i intrarea cu trupul lui masiv.

— Du-te la mine acasă şi telefonează la 911. Acum!

— Dar Boo...

— Du-te! ţipă el,

dîndu-i un brînci care o făcu aproape să zboare peste pragul uşii, şi apoi intră în casă.

Era poliţist; trebuia să aibă încredere în el. Speriată, fugi spre casa lui, intră în bucătărie, luă

receptorul şi formă 911.

— De unde sunaţi?

Vocea era una impersonală şi aproape nepăsătoare.

— Uh, de alături. Adică, sun de la vecinul meu de

alături. Casa mea a fost vandalizată.

După ce îşi spuse adresa, adăugă:

— Vecinul meu e poliţist, iar acum face un tur al casei. Ieşi pe verandă, cu receptorul în mînă, uitîndu-se în căsuţa ei care avea acum

două ferestre luminate. În timp ce privea, se aprinse şi lumina de la dormitorul ei. E înarmat...

— Cine anume? Dispecera păru brusc alarmată.

— Vecinul meu! Spuneţi-le

polițiștilor că dacă vor vedea un bărbat cu bustul gol și înarmat, să nu tragă, pentru că e vorba de unul de-al lor! Trase adînc aer în piept. Mă voi duce acolo.

— Nu! Nu vă duceți acolo,

doamnă. Dacă vecinul dumneavoastră e polițist, nu-l încurcați. Mă auziți, doamnă?

— Sînt aici.

Nu spuse că o aude. Mîna îi tremura, iar receptorul i se lovea

de dinți, clănțănind.

— Rămîneți la telefon, doamnă, ca să-i pot ține la curent pe polițiștii din echipa de intervenție cu ceea ce se petrece. Au plecat deja spre dumneavoastră. Vor sosi în cîteva

minute. Aveți puțină răbdare, vă rog.

Nu putea fi răbdătoare, dar putea fi sensibilă. Rămase pe verandă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, în timp ce se uita fără să clipească în

direcţia casei, unde Sam executa o verificare metodică, punîndu-şi viaţa în pericol ori de cîte ori păşea într-o nouă încăpere. Nu îndrăzni să se gîndească la BooBoo. Dispecera tocmai spunea ceva,

dar ea nu o mai ascultă. Auzi în depărtare sunetul sirenelor.

Sam îşi făcu apariţia în uşa bucătăriei, cu BooBoo în braţe.

— BooBoo!

Jaine dădu drumul receptorului

şi alergă spre ei. Sam îi dădu pisoiul şi îşi vîrî revolverul sub centură.

— Oricine ar fi fost, nu mai e prin preajmă, spuse el, înconjurîndu-i mijlocul cu braţul.

Cu BooBoo, nevătămat, fără să

miaune măcar, ea se înalţă pe vîrfuri.

— Vreau să văd...

— Nu încă. Deocamdată, lasă-i pe cei din echipă să-şi facă treaba, poate vor găsi ceva care ne va servi drept indiciu pentru a-l descoperi pe

nemernicul ăsta.

— *Tu* ai intrat...

— Şi am avut grijă să nu deranjez nimic, spuse el, exasperat. Vino, hai să ne aşezăm. Băieţii vor fi aici într-o clipă.

Ea îşi aminti că aruncase telefonul.

Îl ridică şi i-l întinse.

— Cea de la 911 este încă pe recepţie.

Sam o urmări atent în timp ce dădea un raport succint asupra situaţiei, precizînd că în casă nu se afla

nimeni. Apoi o cuprinse cu braţele pe Jaine, cu BooBoo cu tot, şi o strînse la piept.

— Unde l-ai găsit pe BooBoo?

— Stătea ascuns în spatele raftului din hol.

Ea mîngîie capul

pisoiului. Mama ei n-ar fi iertat-o în veci dacă BooBoo ar fi pățit ceva.

— Crezi că a fost el? întrebă ea, cu o voce stinsă.

Sam nu răspunse imediat. Sirenele se auzeau tot mai tare. Două mașini de

poliție apărură de după colțul străzii. Sam spuse:

— Nu-mi pot permite să ignor posibilitatea asta.

CAPITOLUL 22

Luminile se aprindeau şi la uşi apăreau vecinii curioşi, în timp ce Sam şi Jaine se îndreptau spre echipajele poliţiei.

— Detectiv Donovan, spuse

zîmbind un polițist. Deci tu erai bărbatul acela pe jumătate gol în care ni s-a comunicat să nu tragem.

Sam o privi încruntat pe Jaine, care-l strînse mai tare pe BooBoo la piept.

— Erai înarmat, se justifică ea. Nu voiam să fii împuşcat din greşeală.

Sadie şi George Kulavich se aflau pe trotuar şi se holbau la luminile intermitente. Peste pijamale purtau

nişte halate lungi; domnul Kulavich era în papuci de casă, iar doamna Kulavich încălţase cizmele de ploaie.

Aceasta veni mai aproape. Pe partea cealaltă a străzii, doamna Holland tocmai ieşea pe uşă.

Sam oftă.

— Am verificat casa, îi spuse el polițistului. A fost vandalizată, dar înăuntru nu se află nimeni. Ocupați-vă voi de asta, pînă îmi pun o cămaşă pe mine.

Doamna Kulavich,

care era destul de aproape, îl auzi.

— Pentru mine nu e nevoie să te deranjezi, spuse ea.

— Sadie! exclamă domnul Kulavich pe un ton mustrător.

— Oh, la naiba, George! Sînt bătrînă, nu moartă!

— O să-ţi reamintesc asta data viitoare cînd voi vrea să mă uit la Playboy Channel, mormăi el.

Sam se strecură în casă, ţinîndu-şi revolverul lîngă picior astfel încît ochii ageri ai

vecinilor să nu-l poată repera.

Jaine deveni subiect de speculaţii pentru vecinii săi. Îşi aminti că nu avea sutien, iar bluza de mătase lăsa să se vadă lucrul acesta. Nu coborî privirea să verifice,

dar îl strînse pe BooBoo şi mai tare la piept. Nu se deranja să verifice nici cum îi stătea părul, convinsă fiind că acesta era în totală dezordine. Ploaia îl udase, iar ea şi Sam se hîrjoniseră în pat

timp de cîteva ceasuri.

Îi era mai uşor să se gîndească la vecini decît la propria ei casă. După ceea ce văzuse în bucătărie, nu era sigură că dorea să ştie ce era în restul casei. Cele petrecute

şi trauma suferită din cauza morţii lui Marci erau mai mult decît putea suporta, aşa că preferă să se concentreze asupra altor lucruri, de exemplu asupra faptului că doamna Kulavich îi făcu cu ochiul atunci cînd

Sam ieşi din casă îmbrăcat într-o cămaşă curată şi cu insigna prinsă la centură.

— Eşti în misiune? întrebă ea, dînd cu ochii de insignă.

— S-ar putea să fiu. Sînt implicat, şi

oricum, după ora unsprezece, intru de serviciu.

Ea îl privi mirată.

— După ora uns... dar cît e ceasul acum?

— E aproape miezul nopţii.

— Bietul BooBoo. Poţi să-mi aduci din

casă o conservă, ca să-l hrănesc?

Sam o privi, dîndu-i de înţeles că era conştient de faptul că ea încerca să evite realitatea faptelor petrecute în casă.

— Bine, o să caut ceva pentru el. Apoi

i se adresă doamnei Kulavich:

— Sadie, ce-ar fi ca tu şi Eleanor s-o duceţi pe Jaine la mine acasă şi să pregătiţi un ibric cu cafea?

— Bineînţeles, scumpule.

Flancată de

doamna Kulavich şi de doamna Holland. Jaine intră în bucătăria lui Sam, îl lăsă jos pe BooBoo, şi privi în jurul său; pentru prima oară vedea ceva mai mult din casa respectivă. Înainte, nu se sinchisiseră să

aprindă lumina, aşa că reuşise să vadă doar dormitorul şi sufrageria, ambele mobilate sumar. Bucătăria, la fel ca şi a ei, era dotată cu o masă cu patru scaune şi o maşina de gătit destul de veche. În schimb,

frigiderul părea nou-nouţ, la fel ca şi cafetiera. Sam avea prioritățile lui.

Doamna Kulavich prepară repede cafeaua. Jaine deveni conştientă de o nevoie urgentă.

— Ştiţi cumva unde e sala de baie?

întrebă ea.

— Sigur, dragă, spuse doamna Holland. Baia cea mare e a două uşă pe stînga, pe coridor, dar mai există încă una lîngă dormitorul lui Sam.

Ce ciudat! Ele cunoşteau casa.

Oricum, i-ar fi fost greu să descopere prea multe stînd întinsă pe spate şi avînd peste ea un bărbat care cîntărea o sută de kilograme.

Alese baia mare, care era mai aproape. Îşi scoase repede hainele, se

spălă şi îndepărtă urmele lăsate de cele patru ore de sex. Folosi propriul deodorant, îşi aranja părul răvăşit, îşi puse sutienul şi se îmbrăcă.

Simţindu-se mai stăpînă pe sine, se întoarse la bucătărie

dornică să bea o cană de cafea.

— E teribil ce s-a întîmplat în casa ta, spuse doamna Holland, dar mi se pare minunat ceea ce se petrece cu Sam. Ar trebui să vă felicit?

— Eleanor, o

admonesta doamna Kulavich. Acum sînt alte vremuri. Tineri nu se mai căsătoresc numai pentru că li s-au aprins călcîiele.

— Asta nu înseamnă că n-ar trebui s-o facă, spuse doamna

Holland cu severitate.

Jaine îşi drese glasul. Se întîmplaseră atît de multe lucruri pe care nu le pricepea, însă orele petrecute în pat alături de Sam erau vii în mintea ei.

— Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, iar eu am acceptat. Nu folosise cuvîntul acela blestemat, „logodnă".

— Oh, măiculiţă! zîmbi doamna Kulavich. E minunat! Cînd va avea loc nunta?

— Cam peste trei săptămîni, atunci cînd se vor întoarce părinţii mei din vacanţă. Şi sînt invitaţi toţi cei care locuiesc pe această stradă.

Ceremonia nu va mai fi restrînsă. Şi ce dacă?

— Vei avea nevoie de un plan de nuntă, spuse doamna Holland. Unde găsim un creion şi nişte hîrtie? Trebuie să alcătuim un plan.

— Dar eu n-am nevoie de..., începu Jaine, dar văzînd expresia de pe

chipul lor se opri la mijlocul frazei. De altfel, avea nevoie de un plan de nuntă, pentru că lucrurile distruse trebuia să fie înlocuite.

În clipa următoare un poliţist de la patrulă păşi în bucătărie,

aducînd cu el două conserve cu hrană pentru pisici.

— Detectivul Donovan vă trimite astea, spuse el.

Bucuroasă că putea schimba subiectul, Jaine privi în jur în căutarea lui BooBoo

care dispăruse. Supărat că fusese lăsat jos într-un loc care nu-i era familiar, mai mult ca sigur că se ascunsese. Acasă la ea ştia toate locurile unde îi plăcea să se ascundă, dar nu şi aici.

Ca să-l ademenească, deschise una din conserve şi o porni încet prin casă strigîndu-l. În cele din urmă, îl găsi în spatele canapelei, dar avu nevoie de ceva timp ca să-l determine să iasă

din ascunzătoare. BooBoo începu să mănînce, timp în care Jaine îl mîngîia, regăsindu-şi liniştea prin atingerea trupului călduţ şi moale.

Va trebui să-l ducă la Shelley. Nu mai putea risca să-l

păstreze în preajma ei. Ochii i se umplură de lacrimi. În lipsa ei, maniacul îşi vărsase furia asupra lucrurilor din casă. Bine că fusese în patul lui Sam şi nu în al ei. Nu putea să-l pună pentru a doua oară în pericol

pe BooBoo şi nici maşina tatălui ei...

Maşina. Of, Doamne, maşina.

Sări în picioare, speriindu-l pe BooBoo care se ascunse iar în spatele canapelei.

— Mă întorc imediat, le spuse

doamnelor Kulavich şi Holland, şi se repezi afară. Sam! strigă ea. Maşina! Ai verificat maşina?

Curtea ei şi curtea lui Sam erau înţesate de oameni. Cum Viperul se afla acolo, pe locul de parcare, cîteva

capete se întoarseră spre ea. Nu se duse să verifice Viperul, deşi ţinea mult la el. Automobilul tatălui ei era de cel puţin cinci ori mai scump, şi în acelaşi timp de neînlocuit.

Sam îşi făcu apariţia în uşa de la

bucătărie şi o luară împreună la fugă în direcţia garajului. Uşa era încuiată.

— Nu avea cum să pătrundă înăuntru, nu-i aşa? şopti Jaine sfîrşită.

— Poate că nici n-a încercat. Văzîndu-ţi maşina pe locul ei

de parcare, a crezut că garajul e gol. Se poate intra şi prin altă parte?

— Nu, numai dacă faci o gaură în perete.

— Atunci maşina e în siguranţă. Sam o luă de mijloc şi o conduse spre casă.

— Nu vrei să deschizi garajul cu toţi oamenii aceştia prin preajmă, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Va trebui să mut maşina, spuse ea. O s-o ia David. Iar Shelley îl va lua pe BooBoo. Mama şi

tata vor înțelege, date fiind cele petrecute.

— Putem muta mașina la mine în garaj, dacă vrei.

Ea reflectă asupra propunerii și o acceptă; mașina va fi aproape de ea, iar individul, neștiind

de existența ei, n-o va căuta.

— Bine. O mutăm acolo după ce pleacă toată lumea. Nu se uită la Viper cînd trecură pe lîngă el, dar se opri locului. Privind intens la luminile albastre ale mașinilor poliției, îl

întrebă pe Sam:

— Maşina mea e în regulă?

Eu nu pot să mă uit.

— Pare a fi în regulă. Nu văd să aibă zgîrieturi sau vreun geam spart.

Jaine oftă uşurată şi se strînse mai

aproape de el. El o îmbrăţişa şi apoi o trimise înapoi, în bucătăria lui, lîngă Sadie şi Eleanor.

Cînd îi dădură voie să intre în propria ei locuinţă, începuse să se lumineze de ziuă. Atenţia pe care

poliţia o acordase acelui act de vandalism o impresiona, deşi era conştientă că totul i se datora lui Sam, care nu considera cele petrecute simple acte de vandalism.

Ea era de aceeaşi

părere.

Privind dezastrul, sesiză imediat caracterul *personal* al acestuia. Televizorul nu fusese atins – un lucru ciudat, ţinînd cont de faptul că era o marcă scumpă -, însă toate rochiile ei

şi lenjeria intimă fuseseră distruse. Mai puţin jeanşii şi chiloţii.

În dormitor, cearşafurile, pernele şi cuverturile fuseseră sfîşiate în bucăţi, iar sticluţele cu parfum zăceau sparte pe jos. În

bucătărie, fuseseră făcute ţăndări, toate farfuriile şi castroanele, paharele, ceştile, inclusiv serviciul din cristal pe care nu îl folosise niciodată. În sala de baie fuseseră distruse toate

accesoriile pentru machiaj. Tuburile erau turtite, pudra risipită, iar cutiuţele cu machiaj pentru cearcăne şi rujurile arătau ca şi cum ar fi fost strivite.

— A distrus tot ce a considerat a fi

feminin, şopti ea, uitîndu-se în jur. Pînă şi aşternuturile în culori pastelate, brodate cu dantelă.

— Urăşte femeile, conchise Sam.

Jaine oftă lung, extenuată de nesomn şi deprimată de munca

ce o aştepta. Ea îl privi cu atenţie pe Sam. Nici el nu dormise mai mult de două ore.

— Astăzi te duci la serviciu?

El o privi uimit.

— Desigur. Trebuie să mă întîlnesc cu

detectivul care se ocupă de asasinarea lui Marci şi să-l informez despre tot ce s-a întîmplat.

— Eu n-am să mă duc. Îmi va lua o săptămînă să curăţ toată mizeria asta.

— Nu, nu-ţi va lua. Vei chema o

firmă specializată, îi puse un deget pe bărbie, întorcîndu-i faţa, pentru a putea privi urmele lăsate de oboseală.

— Apoi te vei duce să te culci în p a t u l *m e u* . De curăţenie se va ocupa doamna

Kulavich. Va fi mai mult decît încîntată.

— Dacă va fi, înseamnă că-i lipseşte o doagă. Va trebui să merg şi la cumpărături, să-mi reînnoiesc garderoba şi trusa de machiaj.

— Vesela pentru

bucătărie poate să aştepte.

— Hei, eu ştiu ce e important.

Se lipi de el înconjurîndu-i mijlocul cu braţele, convinsă fiind că şi el o va îmbrăţişa.

Brusc îşi dădu seama că nu se

gîndise o clipă în noaptea aceea la Luna şi la T.J. Creierul ei o luase razna, asta era singura explicaţie.

— Am uitat de Luna şi de T.J.! Doamne, ar fi trebuit să le sun imediat, să le

avertizez....

— Am făcut-o eu, spuse Sam, strîngînd-o în braţe. Le-am sunat aseară. Sînt bine, dar îşi fac griji pentru tine.

Jaine se relaxa, cuibărindu-şi capul la pieptul lui. Era extenuată, dar nu

putea să nu se gîndească la cele petrecute şi se îndoia că va reuşi să adoarmă.

— Ce părere ai despre actul sexual privit ca medicament?

Interesul străluci brusc în ochii lui

negri.

— Asta ar însemna că trebuie să-l şi înghiţi?

Jaine chicoti.

— Nu acum. Poate diseară. Acum trebuie să mă relaxez pentru a putea dormi. Te interesează?

Drept răspuns, el îi luă mîna şi i-o aşează peste fermoarul pantalonilor lui. Ea se înfioră de plăcere în timp ce-şi trecu degetele în sus şi în jos, peste sexul lui tare. Simţind mişcările scurte şi

spasmodice ale trupului lui şopti:

— Doamne, ce rapid eşti.

Mînă în mînă, o porniră către casa lui.

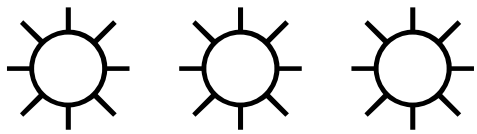

— Cei de la echipa de amprentare n-au găsit nimic, îi

comunică Sam lui Roger Bernsen cîteva ore mai tîrziu. În schimb, au descoperit o amprentă parţială a unui pantof. Pare să fie unul sport; încerc să descoper marca acestuia ghidîndu-mă după

urma lăsată.

Detectivul Bernsen spuse ceea ce Sam deja ştia:

— A dat spargerea cu scopul de a o ucide, şi a distrus totul văzînd că ea nu era acolo. Ai stabilit ora?

— Între opt seara

şi miezul nopţii, cu aproximaţie.

Doamna Holland care era mereu atentă la ceea ce se petrece pe stradă nu observase nici o maşină străină sau pe cineva necunoscut înainte ca Sam să sosească

acasă. După lăsarea întunericului, toți vecinii intraseră în casă.

— A avut noroc că nu a fost acasă.

— Mda.

Sam nu voia nici măcar să se gîndească ce s-ar fi putut întîmpla.

— Trebuie să mergem pe pista dosarelor cu caracter personal de la Hammerstead.

— O să iau legătura cu CEO. Nu vreau să afle nimeni altcineva că noi facem verificarea dosarelor. Poate că

el le-a sustras fără să fie observat. Poate că vor reuşi să ni le trimită în computerele noastre fără să ne mai asumăm riscuri, deplasîndu-ne la faţa locului.

Roger mormăi.

— Apropo, cei de

la laboratorul de medicină legală au spus că nu mai au nevoie de cadavrul domnişoarei Dean. Am luat deja legătura cu sora ei.

— Mulţumesc. Vom avea nevoie de cineva care să înregistreze

înmormîntarea.

— Crezi că va fi şi el acolo?

— Pun rămăşag că da, spuse Sam.

CAPITOLUL 23

Corin nu reuşise să doarmă, însă nu se simţea obosit. Frustrarea îl rodea pe dinăuntru. *Unde o fi fost ea?*

În general, nu o simpatiza, dar cîteodată se arăta

amabilă. Dacă ar fi fost amabilă, i-ar fi spus.

Nu ştia ce să creadă despre ea. Nu se îmbrăca precum o tîrfă, aşa cum obişnuia Marci Dean, dar bărbaţii întorceau capul după ea chiar şi

atunci cînd purta pantaloni. Cînd se purta amabil, el o plăcea, însă cînd îi făcea praf pe oameni cu limba aia a ei ascuţită, îi venea să o lovească, şi să o tot lovească, săi facă terci capul ca să nu mai poată

vorbi. Oare era ea, sau era mama? Rămase nemişcat, străduindu-se să-şi dea seama. Uneori lucrurile deveneau confuze. Probabil că pilulele alea îşi mai făceau încă efectul.

Bărbaţii întorceau capul şi după Luna.

Ea era drăguță cu el, însă se machia prea strident şi mama considera că purta fuste mult prea scurte.

Fustele scurte le provoacă bărbaților tot soiul de gînduri urîte, spunea mama. O femeie cumsecade

nu trebuie să poarte niciodată fuste scurte.

Poate Luna doar mima amabilitatea şi de fapt era o fiinţă cu adevărat rea. Poate că ea spusese acele lucruri, bătîndu-şi joc de el, făcînd-o pe

mama să-l rănească.

Corin închise ochii şi se gîndi la felul cum îl rănea mama; un fior de plăcere îi străbătu întregul corp. Îşi puse mîna pe frunte, aşa cum n-ar fi trebui s-o facă, dar senzaţia era atît de

plăcută, încît uneori nu se putea abţine.

Nu. Asta era ceva rău. Şi cînd Mama îl rănea, îi arăta cît de rău era lucrul acesta. Nu ar fi trebuit să îi placă.

Noaptea nu fusese total irosită. Avea un ruj nou. Corin îi

scoase capacul, îl răsuci şi chestia aceea vulgară ţîşni afară. Nu era un roşu-aprins ca al lui Marci, ci mai degrabă roz, iar lui nu îi plăcea la fel de mult.

Îşi pictă buzele, încruntîndu-se la

imaginea lui reflectată în oglindă, după care le şterse dezgustat.

Poate că una dintre cele rămase va avea un ruj care să-l prindă mult mai bine.

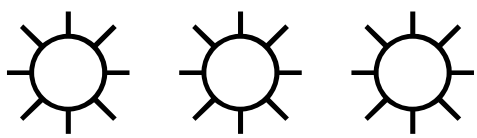

Laurence Strawn,

unul dintre directorii de la Hammerstead Technology, nu se pricepea la detalii dar, la urma urmei, nici nu avea nevoie.

În dimineaţa aceea primise un apel telefonic din partea unui detectiv

din Warren, pe nume Donovan. Detectivul Donovan fusese extrem de convingător. Nu, nu aveau mandat pentru a cerceta dosarele personale ale angajaților de la Hammerstead, și doreau ca totul să se

petreacă cît mai discret cu putinţă. Îi cerea de fapt cooperarea pentru prinderea unui criminal înainte ca acesta să ucidă din nou. Ei bănuiau că acesta lucrează la Hammerstead.

Cum vine asta?

întrebase domnul Strawn. I se relatase despre apelul telefonic către mobilului lui T.J. Yother. Nu şi-ar fi putut da seama că era al ei dacă n-ar fi avut acces la un anumit gen de informaţii în ce o

privea. Din moment ce erau convinşi că Marci Dean îl cunoştea pe cel care o asasinase, şi acelaşi bărbat o sunase pe T.J. pe telefonul mobil, rezulta că *amîndouă* îl cunoşteau şi că, în realitate, toate cele

patru prietene ar fi trebuit să-l ştie: Asta însemna că lucra împreună cu ele la Hammerstead.

Reacţia imediată a domnului Strawn fusese aceea că nu-şi dorea ca lucrurile să ajungă la urechea presei. Era, la urma

urmei, director executiv. Cea de a doua, o reacţie ceva mai nesăbuită, era dorinţa de a-l împiedica pe maniacul ăla să-i mai ucidă angajaţii.

— Ce anume doriţi să fac? întrebă el.

— Dacă va fi nevoie, vom veni la sediul Hammerstead pentru a cerceta dosarele respective, dar am prefera să nu alertăm pe nimeni în privința informațiilor pe care le căutăm. Puteți accesa dosarele

respective ca apoi să mi le expediaţi prin intermediul poştei electronice?

— Dosarele sînt cuprinse într-un sistem separat, care nu poate fi accesat on-line. Va trebui să le copiez pe un CD din baza mea de

date, şi abia apoi să vi le transmit. Care e adresa dumneavoastră de e-mail?

La fel ca şi ceilalţi directori ai corporaţiei, Laurence Strawn stăpînea destul de bine domeniul

computerelor.

— T.J. Yother lucrează la departamentul de resurse umane, adăugă el în timp ce nota adresa de e-mail a detectivului Donovan. Am s-o rog chiar pe ea să se ocupe. Aşa vom fi

siguri că nu va exista nici o „scurgere".

— Bună idee, spuse Sam.

După ce obţin colaborarea domnului Strawn, îşi concentră atenţia asupra amprentei de pantof pe care

echipa tehnică o recoltase de pe podeaua dormitorului lui Jaine, unde nemernicul călcase în picioare toată trusa ei de machiaj, lăsînd o urmă îndeajuns de edificatoare. Spera

să fie una suficient de bună pentru a-i putea identifica stilul. Cînd îl vor prinde pe individul ăsta, ar fi bine să poată dovedi că poartă exact acel tip de pantof ca acela care lăsase amprenta. Ar fi şi

mai bine dacă ar rămîne urme de make-up între striaţiile de pe talpa pantofului.

Îşi petrecu aproape toată dimineaţa la telefon. Cine spunea că munca unui detectiv nu poate fi

periculoasă şi excitantă?

Noaptea trecută fusese chiar mai periculoasă şi excitantă decît şi-ar fi dorit, se gîndi el nemulţumit. Nu-i plăcea deloc să se joace cu „dacă", dar în cazul acesta era

inevitabil. Dacă l-ar fi chemat undeva? Dacă Jaine n-ar fi întîrziat, el n-ar fi fost îngrijorat, iar ei doi nu s-ar fi certat? Ar fi putut să se despartă cu un sărut de noapte bună, şi Jaine să fi plecat acasă singură. După

ce văzuse dezastrul din casa ei, tremura gîndindu-se la ce s-ar fi putut întîmpla dacă ea ar fi fost acolo. Marci Dean fusese o persoană mai înaltă şi mai solidă decît Jaine, însă nu reuşise să se lupte cu atacatorul.

Şansele ca Jaine să fi reuşit acest lucru erau practic nule.

Se rezemă cu spatele de scaun, îşi duse palmele la ceafă, şi privi tavanul în timp ce se gîndea. Avea o idee, dar nu putea pune punctul pe „i".

Cel puţin pentru moment; mai devreme sau mai tîrziu, va reuşi s-o facă, altfel nu-şi va găsi liniştea. Sora lui, Doro, spunea despre el că ar fi o combinaţie între o broască ţestoasă şi o cîrtiţă: dacă găsea

ceva, nu mai lăsa să-i scape. Bineînțeles, Doro nu o spusese ca pe un compliment.

Gîndindu-se la Doro, își aduse aminte de restul familiei și de noutățile pe care avea să le transmită.

Îşi notă în agendă: *Să-i vorbesc mamei despre Jaine*. Asta va fi o mare surpriză pentru ei, deoarece ştiau că el nu avea o legătură stabilă. Rînji; la naiba, nici acum nu avea. Sărise pur şi simplu peste partea asta,

aşa cum sărise şi peste faza cu logodna, şi ajunsese direct la căsătorie, ceea ce fusese probabil cea mai bună alegere pentru a o avea pe Jaine.

Deocamdată, problemele de familie mai trebuiau

să aştepte. În momentul ăsta avea în faţa lui două priorităţi: să prindă un asasin şi s-o protejeze pe Jaine. Aceste două îndatoriri nu mai lăsau loc pentru altceva.

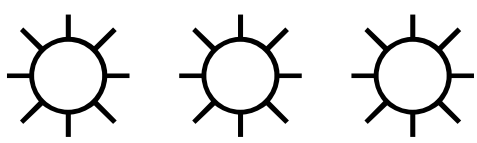

Jaine se trezi în patul lui Sam puțin după ora unu după-amiază, nu neapărat odihnită, însă cu bateriile îndeajuns de încărcate pentru a putea înfrunta ceea ce urma. După ce se îmbrăcă cu o pereche de jeans şi o

cămaşă cu mîneci scurte, se duse să vadă cum se desfăşoară operaţiunile de curăţare. Doamna Kulavich se plimba dintr-o camera în alta, pentru a se asigura că nimic nu se făcea de

mîntuială. Cele două femei care fuseseră angajate pentru curăţenie păreau să nu ia în seamă faptul că sînt supravegheate.

Erau eficiente, îşi zise Jaine. Dormitorul şi baia fuseseră deja

curăţate; cuverturile sfîşiate şi cosmeticele sparte dispăruseră, bucăţile de îmbrăcăminte fuseseră adunate şi puse în saci.

Înainte de a merge la culcare, Jaine îi telefonase

agentului ei de asigurări, şi aflase că asigurarea pentru locuinţă, care fusese pînă de curînd o asigurare tip chirie, acoperea o parte din cheltuielile aferente înlocuirii bunurilor casnice distruse. Fără a lua în calcul

şi garderoba personală.

— Agentul tău de asigurări a trecut pe aici în urmă cu o oră, spuse doamna Kulavich. S-a uitat pe aici, a făcut fotografii şi a plecat la secţia de poliţie pentru a lua de

acolo o copie a procesului-verbal. A spus că nu crede că vor exista dificultăţi.

Slavă Cerului! Cheltuise cam mult în ultima perioadă, iar contul din bancă scăzuse simţitor.

Sună telefonul şi

Jaine ridică receptorul. Nu fusese acasă pentru a i se putea monta dispozitivul de identificare a apelantului, îşi aminti ea, şi simţi un gol în stomac la gîndul că răspunsese fără a şti cine o

căuta.

Putea fi Sam, îşi zise ea apăsînd pe butonul de recepţie şi ducînd aparatul la ureche.

— Alo?

— Sînteţi Jaine? Jaine Bright?

Era o voce de femeie pe care o

recunoştea vag. Brusc uşurată, răspunse:

— Da, eu sînt.

— La telefon e Cheryl... Cheryl Lobello, sora lui Marci.

O străbătu un fior. De aceea i se păruse vocea

familiară; semăna cu vocea lui Marci. Jaine strînse mai tare receptorul.

— Marci vorbea mereu despre tine, spuse ea, încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

— Asta mă pregăteam să spun

şi eu în ce te priveşte, îmi dădea mereu telefon pentru a-mi comunica o remarcă de a ta care o făcuse praf. La fel de mult vorbea şi despre Luna. Doamne, nu-mi vine să cred. E îngrozitor, nu-i aşa?

— Da, şopti Jaine.

După o clipă de tăcere stînjenitoare, Cheryl reuşi să-şi recapete stăpînirea de sine.

— Medicul legist mi-a permis să iau cadavrul. M-am ocupat de toate aranjamentele de

înmormîntare. Părinţii noştri au fost înmormîntaţi în Taylor. Cred că ea şi-ar fi dorit să fie alături de ei, nu?

— Da, bineînţeles.

— Am stabilit ca înhumarea să aibă loc sîmbătă, la ora unsprezece.

Cheryl îi comunică numele capelei şi traseul pe care îl avea de urmat pentru a ajunge la cimitir. Taylor se afla în partea de sud a Detroitului, în zona de est a staţiei de metrou a

aeroportului din Detroit. Jaine nu era familiarizată cu zona respectivă, dar ştia să se orienteze.

Încercă să se gîndească la ceva care i-ar fi putut alina suferinţa lui Cheryl, dar cum să reuşească una ca

asta cînd nu putea să-şi domolească propria durere?

Apoi îi veni brusc o ideea, care lui Marci i-ar fi plăcut.

— Noi o să organizăm un priveghi în memoria ei, spuse ea repede. Ai vrea să participi?

— Un priveghi?

Cheryl părea de-a dreptul surprinsă.

— Ceva asemănător cu obiceiul irlandezilor?

— Cam aşa ceva, cu toate că nu sîntem irlandezi. O să ne adunăm în

jurul mesei şi o să închinăm o bere, două în memoria ei, povestind tot felul de lucruri despre ea.

Cheryl rîse.

— Asta ar fi făcut-o praf. Mi-ar plăcea să particip. Cînd va avea loc?

Cum nu discutase

despre asta cu Luna şi T.J., nu ştia cînd anume, dar presupunea că vor opta pentru vineri noaptea.

— Mîine-noapte, spuse ea. O să-ţi comunic locul şi ora. Crezi că cei de la capelă ne vor

permite să rămînem alături de ea şi să organizăm priveghiul acolo?

— Înclin să cred că nu, spuse Cheryl.

Vocea ei semăna atît de bine cu a lui Marci, încît Jaine simţi un nod în gît.

După ce notă

numărul lui Cheryl, Jaine se duse acasă la Sam şi luă sacoşa care conţinea dispozitivul de identificare a apelantului şi noul telefon mobil.

După ce citi cu atenţie instrucţiunile, le

făcu ghemotoc şi le aruncă în coşul de gunoi.

— Nu poate fi atît de complicat, mormăi ea. Trebuie doar să conectezi chestia asta la linia telefonică şi apoi la aparat. Altfel cum ar putea funcţiona?

Judecind logic, părea să fie destul de simplu. Luă receptorul din suportul său aflat în perete. Firul noului dispozitiv îl legă la suportul prins pe perete şi conecta receptorul. O soluţie rapidă. Apoi se duse

acasă la Sam şi formă propriul ei număr de telefon pentru a vedea dacă funcţionează.

Funcţiona. Cînd apăsă pe butonul „display", numele lui Sam apăru imediat afişat pe ecranul mic al

dispozitivului, avînd notat dedesubt şi numărul de telefon al acestuia.

Avea o listă întreagă de telefoane pe care trebuia să le dea; primul dintre ele era acasă la Shelley.

— Trebuie să-l iei

tu pe BooBoo pentru restul de vacanță pe care-l mai au mama și tata, spuse ea.

— De ce? întrebă Shelley, evident jignită.

— Casa mea a fost vandalizată azi-noapte, și mă tem

că BooBoo ar putea fi agresat.

— Cum? țipă Shelley. Cineva ți-a spart casa? Tu unde erai? Cum s-a întîmplat?

— Eram cu Sam, spuse Jaine, fără alte amănunte. Casa a fost în mare parte

făcută vraişte.

— Slavă Domnului că nu erai acasă!

Shelley se opri şi Jaine avu impresia că aude cum gîndurile surorii ei se băteau cap în cap. Shelley nu era deloc fraieră.

— Stai puţin.

Casa a fost deja vandalizată, iar BooBoo *n u* a pățit nimic, nu-i aşa?

— Da, dar mi-e teamă că va păți.

— Te aştepți ca ei să se întoarcă? E vorba de listă, nu? Ai o bandă de nebuni pe urmele

tale!

— Doar unul, cel puțin așa cred, spuse Jaine.

— Oh, Dumnezeule! Tu crezi că bărbatul care a asasinat-o pe Marci e același cu cel care ți-a spart casa? Asta crezi, nu-

i aşa? Jaine, pentru Dumnezeu, ce ai de gînd să faci? Trebuie să pleci de acolo. Vino să stai cu mine. Stai la un hotel. Fă ceva!

— Mulţumesc pentru ofertă, însă Sam ţi-a luat-o înainte, şi alături de

el mă simt în siguranţă. Are pistol. Unul mare.

— Ştiu, l-am văzut. Shelley făcu o pauză. Sînt speriată.

— Şi eu, admise Jaine. Sam lucrează la caz şi are vreo două indicii. Oh, apropo, ne vom

căsători.

Shelley începu iarăşi să ţipe. Jaine depărta telefonul de ureche. Cînd se făcu din nou linişte, spuse:

— Data planificată este a doua zi după sosirea mamei şi a tatei.

— Dar nu sînt decît trei săptămîni! Nu vom avea nimic pregătit! Şi cum rămîne cu biserica? Cum rămîne cu r e c e p ţ i a ? *Cum rămîne cu rochia ta?*

— Nici biserică, nici recepţie, spuse

Jaine hotărîtă. Voi găsi eu o rochie. Nu e neapărat nevoie să fie făcută de comandă; una luată de pe umeraş se va potrivi perfect. Oricum, voi fi nevoită să merg la cumpărături, pentru că maniacul ăla mi-a

distrus aproape toate hainele. Alte ţipete. Aşteptă ca disperarea lui Shelley să mai scadă puţin în intensitate şi continuă: Dă-mi voie să-ţi comunic numărul noului meu telefon mobil. Eşti prima.

— Sînt? Şi Sam?

— Nici măcar el nu-l ştie.

— Uauuu, sînt onorată. Ai uitat să i-l dai, nu-i aşa?

— Mda.

— Bine, stai să iau un pix.

— În regulă, dă-i drumul.

— Ai găsit pixul?

— Nu. Dar am găsit un Cheez-Whizzed, şi voi nota cu ajutorul lui numărul pe blat, iar apoi am să-l copiez.

Jaine îi dictă numărul, ascultînd zgomotul pe care îl făcea Cheez-

Whizzed-ul lui Shelley pe suprafaţa blatului.

— Eşti acasă sau la serviciu?

— Acasă.

— Voi veni chiar acum să-l iau pe BooBoo.

— Mulţam, spuse Jaine, bucuroasă că

va scăpa de grijă.

Apoi le telefonă Lunei şi lui T.J., la serviciu, apelînd toate trei interioarele simultan. După ce le puse la curent, îşi dădu seama după vocile stinse că erau conştiente de ceea

ce li s-ar putea întîmpla. Aşa cum se aşteptase Jaine, se arătară încîntate de ideea organizării unui priveghi pentru Marci. Luna îşi oferi imediat apartamentul, şi stabiliră ora potrivită. Apoi, le

comunică şi lor numărul telefonului ei mobil.

— Vreau să vă mărturisesesc ceva, amîndurora, spuse T.J., în şoaptă. Dar nu aici.

— Treci pe la mine cînd ieşi de la serviciu, spuse

Jaine. Luna, crezi că vei putea veni?

— Sigur. Shamal m-a căutat din nou, însă n-am nici un chef să mă întîlnesc cu el, nu acum cînd Marci...

Se opri şi suspină.

— Nici nu trebuie să te întîlneşti cu el,

spuse Jaine. Ţineţi minte ce a spus Sam: nimeni în afara familiei. Adică fără întîlniri romantice.

— Dar Shamal nu este... E groaznic, nu pot fi sigură, nu-i aşa? Nu pot risca.

— Nu, nu poţi. Nici una dintre noi

n-o poate face.

La puţin timp după ce termină conversaţia cu amicele sale, telefonul sună din nou. Numele şi numărul fură afişate în aceeaşi clipă. Ea ridică receptorul şi spuse:

— Salutare, Shelley.

— Ţi-ai luat pînă la urmă dispozitivul de identificare. Ascultă-mă, cred că ar trebui să le spunem mamei şi tatei,

— Dacă ai de gînd să le spui că mă

căsătoresc, n-ai decît, deşi aş dori să o fac eu. Dar nu cumva *să-ţi treacă* prin minte să le ceri să vină acasă din cauza nebunului ăluia.

-Nebunul ăla e un ucigaş şi e pe urmele tale! Nu

crezi că ei şi-ar dori să fie aici?

— Ce-ar putea face ei? De altfel, n-am de gînd să-l las să pună mîna pe mine. Mi-am instalat un sistem de alarmă şi am să locuiesc cu Sam. Mama şi tata se vor

speria, iar tu ştii cît de mult au aşteptat această vacanţă.

— Ar trebui să fie prezenţi, insistă Shelley.

— Nu, n-ar trebui să fie. Lasă-i să se bucure de vacanţă. Crezi că îi voi permite unui individ

nebun să stea în calea nunţii mele? Evenimentul ăsta va avea loc chiar dacă va trebui să-l fac bucăţi şi să-l tîrăsc după mine la altar. Sau unde-o fi, adăugă ea, amintindu-şi că nu va fi vorba de o

ceremonie religioasă.

— Încerci să-mi distragi atenţia, dar ştii foarte bine că nu ţine. Am de gînd să-i sun.

— Eu n-o voi face, şi cum despre mine e vorba, se va proceda aşa cum

spun eu.

— Am să-i spun lui David.

— Lui David poţi să-i spui, dar nimeni, absolut nimeni, n-o să le povestească mamei şi tatei. Promite-mi, Shel. Nimeni din familia ta, ori din

familia lui David, nici măcar vreun prieten nu le va spune despre asta, nu le va scrie şi nu va folosi nici un alt tip de comunicare, incluzînd aici şi notarea mesajului pe bolta cerească. Am acoperit toate

modalităţile?

— Mă tem că da, spuse Shelley.

— Perfect. Lasă-i să se bucure de vacanţă şi promit să fiu atentă.

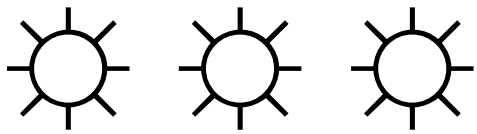

Sam primi un telefon din partea lui Laurence Strawn

în cursul după-amiezii.

— Risc să fiu dat în judecată pentru încălcarea dreptului la confidenţialitate, însă un ordin judecătoresc cere timp, şi ar fi posibil să-l pună în gardă pe individ. Dacă

chestia asta te va ajuta să o scoţi la capăt, atunci valorează mai mult decît o sută de ordine judecătoreşti.

Verifică-ţi adresa de mail, continuă Strawn. E vorba de un mesaj al naibii de

consistent, o să-ţi ia o bună bucată de vreme să-l copiezi.

— Asta e o procedură rapidă.

— Domnişoara Yother va primi o primă, spuse Strawn, şi închise.

Sam reveni la propriul său

computer şi iniţie operaţiunea de copiere a e-mailului primit. Cînd văzu care era dimensiunea, făcu o grimasă.

— Sper să am suficientă memorie disponibilă, murmură el.

Trecuse o jumătate de oră şi procesul de copiere continua. Sam bău o cafea, rezolvă cîteva hîrtii şi îl sună pe Bernsen, pentru a-i spune că era în posesia dosarelor personale. Bernsen era deja pe drum, ca

să ia o copie a documentului, iar Sam spera că va termina copierea pînă la sosirea lui.

În cele din urmă, ecranul computerului se limpezi. Puse tăviţa pentru coli dedesubtul

imprimantei, şi le fixă înăuntru printerului. Cînd tăviţa se goli, o umplu din nou. La dracu', analiza unui număr atît de mare de dosare va dura o veşnicie, chiar dacă el şi Bernsen s-ar concentra în

exclusivitate asupra lor. Probabil că vor fi necesare multe nopți pentru a le citi.

Printerul rămase fără toner. Înjurînd, Sam întrerupse operațiunea, caută un alt cartuş şi se chinui să-l fixeze,

noment în care unuia dintre funcţionari i se făcu milă şi îl ajută. Printerul începu să funcţioneze din nou şi imprimă restul paginilor.

Bernsen, care sosise între timp, rămase cu privirea

fixată asupra imprimantei.

— Simt cum mă cuprinde oboseala doar privindu-le, spuse el uitîndu-se la teancul enorm de hîrtii.

— Tu iei o jumătate, iar eu o iau pe cealaltă. O să

fim atenți la nume, să vedem ce selecție a făcut computerul.

— Slavă Domnului că vom căuta doar dosarele bărbaților.

— Mda, însă industria computerelor are o componentă preponderent

masculină. Nu e vorba de o selecție în procente egale.

Bernsen oftă.

— Vreau să urmăresc meciul de diseară. Făcu o pauză. Am primit raportul celor de la medicină legală. Nu sînt urme de

spermă.

Sam nu se arătă prea surprins. în multe cazuri de abuz sexual nu se descoperiseră urme de spermă, fie pentru că criminalul folosise un prezarvativ, fie din lipsa ejeculării. Ar fi

fost bine să poată face un test ADN pentru confirmarea identităţii, în cazul în care ar fi avut nevoie de aşa ceva.

— S-a găsit un fir de păr, care nu aparţinea victimei. Mă mir că l-au descoperit, deoarece

domnişoara Dean avea părul blond, la fel ca şi individul ăla.

Pe chipul lui Sam apăru brusc un zîmbet ştrengăresc. Un fir de păr. Acel fir de păr avea să le ofere proba ADN care le era necesară.

Cazul se rezolva pas cu pas. O urmă de pantof şi un fir de păr nu erau cine ştie ce, dar făceau progrese.

CAPITOLUL 24

Cînd Sam sosi acasă, T.J. şi Luna tocmai intrau, ceea ce însemna că Jaine se afla la el. Îi plăcu chestia asta. Spera că ea se instalase deja, pentru că nu avea de gînd s-o lase

să doarmă în propria ei casă pînă cînd ucigaşul lui Marci nu va fi prins. Şi, poate, nici atunci. Se simţea prea bine lîngă ea ca să renunţe, fie şi temporar.

Ziua era una incredibil de caldă,

şi simţi transpiraţia alunecîndu-i pe piept în timp ce păşea înăuntru. Puse teancul imens de hîrtii, reprezentînd jumătate din dosarele printate ale angajaţilor de la Hammerstead, pe

măsuța pentru cafea, apoi rămase o clipă locului, inhalînd aerul răcoros, după care își scoase repede jacheta și porni spre bucătărie de unde răsunau vocile celor trei femei.

Jaine tocmai

termina de turnat ceaiul cu gheaţă în cele patru pahare, ceea ce însemna că-l observase parcînd pe alee.

— Ai picat la ţanc, spuse ea.

Sam scoase rezolverul şi insigna şi le aşează pe bufet.

— Pentru ce?

Luă unul dintre paharele cu ceai şi îl dădu cît ai clipi pe gît.

— Organizăm un priveghi în memoria lui Marci. Sora ei, Cheryl, va participa şi ea.

— Unde şi cînd?

întrebă el scurt.

— Mîine-noapte, în apartamentul meu, spuse Luna.

— În regulă, pot să vin.

Privindu-l uimită, Jaine spuse:

— Dar vom fi toate acolo! Crezi că există vreun

pericol?

— Nu-i exclus. Îi poți da o șansă nesperată de a vă prinde pe toate o dată. N-am să deranjez, dar am să fiu prezent.

Jaine strîmbă din nas. Indiferent unde s-ar afla, Sam

deranja. Era unul dintre acei oameni pe care nu puteai să-i ignori.

T.J. aruncă o privire jalnică în direcția lui,

— Înainte să începem, am noutăți.

— Eu am noutăți,

spuse Jaine.

— Şi eu am, zise Sam.

Urmă o pauză. În cele din urmă, Luna luă iniţiativa:

— Din moment ce eu sînt singura care *nu are* noutăţi, am să conduc lucrările. Arătă spre T.J.

Spune tu prima. Mi-ai stîrnit curiozitatea încă de cînd am stat de vorba la telefon.

T.J. ridică din umeri uitîndu-se la Sam, de parcă ar fi vrut să-l întrebe dacă era corect să le povestească şi

celorlalte despre ceea ce făcuse. Deoarece ştia că oricum le-ar fi povestit chiar dacă el n-ar fi fost acolo, Sam îi spuse:

— Dă-i drumul.

— Am copiat toate dosarele conţinînd informaţii

cu caracter personal pentru domnul Strawn, zise T.J. Acesta mi-a spus că un anume detectiv a cerut să le vadă, şi că el a fost de acord.

Trei perechi de ochi se întoarseră în direcţia lui Sam.

— Am luat acasă o

mulțime de hîrțoage pe care trebuie să le cercetez. Căutăm absolut toate numele care ar fi putut suferi o condamnare sau care au probleme nerezolvate încă.

— Cît timp va dura totul? întrebă

Jaine.

— Dacă computerul nu ne va semnala nimic care să ne conducă în direcția corectă, vom fi obligați să cercetăm toate dosarele, ca să vedem dacă dăm peste ceva sau dacă

trebuie să facem investigaţii mai aprofundate.

— O zi? Două zile?

— Eşti o mică optimistă căreia îi place să înjure, nu-i aşa?

Sam luă o înghiţitură zdravănă

de ceai rece. Luna făcu un „T" în aer cu mîinile, semn că timpul alocat expirase, apoi i se adresă lui Sam:

— Acum e rîndul tău.

— Asupra lui Marci s-a găsit un fir de păr blond, care

nu provine de la ea.

Sam le privi pe cele trei prietene şi îşi dădu seama că încercau să-şi amintească de toţi bărbaţii cu părul blond care lucrau la Hammerstead.

— Vă gîndiţi la cineva anume?

întrebă el.

— Nu chiar, spuse Jaine. Ceea ce numeşti tu blond poate fi şaten.

Ea se uită spre celelalte două, iar acestea ridicară din umeri.

— La firmă lucrează mulţi

asemenea indivizi.

— Să nu vă lăsaţi păcălite, le avertiză el. Poate că firul acela de păr provine din cu totul altă parte. Dacă e vorba de un indiciu, atunci cînd îl vom prinde, şi testul ADN va dovedi că-i

aparţine, înseamnă că vom avea o dovadă incontestabilă. Fiţi foarte atente arunci cînd vă veţi afla în preajma unor indivizi cu părul blond.

— Asta chiar e o idee plină de haz,

spuse Luna posacă. Cred că sînt singura brunetă de la departamentul de vînzări.

— Am să analizez dosarele pe departamente, începînd cu contabilitatea, din moment ce Marci a

fost prima dintre ţinte. Apropo, spuse el uitîndu-se spre T.J., îţi mulţumesc că le-ai selectat separat, pe departamente.

— Aş face orice ca să fiu de folos.

Luna schimbă din nou cursul discuţiei,

făcînd semn spre Jaine:

— A venit rîndul tău.

Jaine trase adînc aer în piept. După trei relaţii eşuate, trebuia să-şi facă singură curaj pentru a le anunţa că intenţiona din nou...

să se căsătorească. Se uită pe furiş la Sam, iar el îi făcu cu ochiul.

— Eu şi Sam ne vom căsători, spuse ea, pronunţînd cuvintele repede ca şi cum aşa ar fi atras mai puţin atenţia.

Sam îşi duse palmele la urechi pentru a le feri de zgomotul care erupse în secunda următoare. T.J. o îmbrăţişa pe Jaine. Luna îl îmbrăţişa pe Sam. Pînă la urmă se îmbrăţişară cu toţii. Cercul era mai

mic în lipsa lui Marci, se gîndi Jaine, dar nu vru ca lacrimile să-i distrugă această mică sărbătoare. Viaţa îşi urma cursul. Era mult mai tristă fără Marci, mult mai goală, dar continua.

— Cum? Adică, cînd anume? întrebă T.J.

— Peste trei săptămîni, cînd se întorc ai ei acasă, răspunse Sam. M-am gîndit la o sală de tribunal, dar acolo n-ar avea loc toți membrii familiei

mele, şi ştiu că vor dori să fie prezenţi cu toţii.

— Poate într-un parc, spuse Jaine.

— De ce într-un parc? Vom găsi noi o casă destul de încăpătoare. Ai mei au o casă suficient de mare. Am fost

şapte fraţi.

— Ei bine, e vorba de familia ta, familia mea, de T.J. şi de Luna şi de amici tăi poliţişti; eu am... hm... i-am invitat şi pe toţi vecinii de pe stradă.

— Ei, mda, George şi Sadie vor trebui

să asiste, şi Eleanor, şi... şi, la naiba, nunta noastră cea restrînsă are deja o sută de invitaţi, nu-i aşa?

— Mă tem că da, zise Jaine.

— Asta înseamnă mîncare, şi chestii de genul ăsta.

— Te-ai prins.

— Cine naiba se va ocupa de toate astea?

Expresia de pe chipul lui lăsa să se înțeleagă că nu *el* va fi acela.

— Shelley. Ea adoră aceste chestii. Nu va fi nimic

pretenţios, cred. Eu am un buget de austeritate, dacă ţin cont de rata pentru casă, sistemul de alarmă şi telefonul mobil. În plus, voi fi obligată să-mi cumpăr haine noi, o saltea nouă şi alte arcuri...

— Nu ai nevoie de saltea şi de arcuri, preciza el, iar T.J. şi Luna izbucniră în rîs.

— Ţi-am spus eu, croncăni Luna. Jaine le privi acuzator.

— Aţi pariat pe viaţa mea amoroasă,

nu?

— Da, şi dă-mi voie să-ţi spun că m-ai dezamăgit, zise T.J., încercînd să adopte un ton sever. Încă mai rîdea, aşa că încercarea ei eşuă. Credeam că o să-l ţii departe de tine încă vreo două

săptămîni.

— N-a putut să-mi reziste, spuse Sam cu aroganţă, turnîndu-şi încă un pahar cu ceai.

— Mi-a fost milă de el, îl corectă Jaine. Numai gemete şi implorări. Era de-a dreptul

jalnic.

Rînjetul lui promitea o răsplată. Şi Jaine simţi un fior anticipativ. Poate că va trebui să facă dragoste cu el de trei sau patru ori la rînd pentru a-i vindeca orgoliul rănit. Ce mai

sacrificiu!

Îi plăcea că el se acomodase atît de bine cu prezenţa prietenelor ei.

Sam se aşează la masă şi le ajută să facă planuri în privinţa priveghiului, deşi contribuţia lui s-a

rezumat la; „Bere şi floricele de porumb. Ce altceva vă mai trebuie la un priveghi?" Asta demonstra că nu se pricepea la femei şi la capitolul mîncare.

După plecarea Lunei şi a lui T.J., se duseră să mute

automobilul tatălui ei în garajul lui. După ce o ajută să strîngă prelata, el o întrebă:

— Ai cheile la tine?

Jaine le scoase din buzunar şi le zăngăni în faţa lui.

— Vrei să

conduci?

— Vrei să mă linguşeşti, să te revanşezi pentru chestia aia cu gemete şi implorări?

— Nu, pentru asta mă voi revanşa mai tîrziu.

El zîmbi

satisfăcut şi luă cheile din mîna ei.

— Oh, măiculiţă, oftă Sam în timp ce se strecură înăuntru şi se aşeză pe locul şoferului. Îşi plimbă palmele pe volan. Cum spuneai că a dobîndit-o tatăl tău?

— A cumpărat-o, în 1964. Îți dai seama: asamblată de cei de la Shelby, avînd un motor Ford. Tata a făcut parte din echipa care a conceput motorul. S-a îndrăgostit de maşină. Mama s-a

supărat pe el din pricină că a cheltuit atîţia bani pe o maşină tocmai cînd se născuse Shelley şi aveau nevoie de o casă mai spaţioasă. S-au asamblat doar o sută de exemplare. O sută unsprezece, mai exact. Acum

tata deține o Cobra originală care valorează cu mult peste prețul pe care l-au plătit pentru casă.

El privi peste umăr la Viperul parcat pe alee.

— Nu numai tatăl tău a cheltuit o

avere pentru achiziţionarea unui automobil.

— Aşchia nu sare departe de trunchi. În plus, eu am luat Viperul la mîna a două, aşa că n-am fost obligată să plătesc şaizeci şi nouă de mii pentru

el. M-am hrănit trei ani de zile cu produse de la Hamburger Helper şi cu conserve de ton ca să reuşesc să-l achit.

— Dar l-ai plătit, nu?

— L-am achitat integral. Nu mi-aş fi

putut permite să cumpăr o casă dacă mai aveam de plătit rate la maşină. Oricum, e vina tatei că am cumpărat-o.

— Cum aşa?

Ea făcu un semn din cap spre Cobra.

— Pe ce crezi tu că m-a învăţat să

conduc?

Sam păru înspăimîntat.

— A lăsat maşina asta pe mîna unui *începător?*

— Asta a fost maniera lui de a ne învăţa să conducem. Spunea că dacă sîntem în stare să

conducem o Cobra, atunci vom putea conduce orice altceva. Shelley şi David nu s-au arătat încîntaţi, şi au preferat Lincolnul mamei. Unii preferă confortul în locul vitezei.

— Iisuse!

Sam se albi la faţă la gîndul că trei adolescenţi nesupravegheaţi fuseseră la volanul unei asemenea maşini.

— Tata urăşte Viperul meu, mărturisi ea, zîmbind. În primul

rînd, pentru că nu e un Ford, dar mai ales pentru că Viperul a depăşit-o pe a lui la capitolul viteză. Cobra are un demaraj mai bun, dar eu îl pot prinde din urmă.

— Adică aţi organizat o cursă?

— N-a fost o cursă pe şosea, ci pe un poligon de testare.

El închise ochii.

— Tu şi tatăl tău semănaţi mult, aşa-i? Tonul lui exprima groază, deoarece tocmai descoperise că cei doi erau nişte

împătimiți ai vitezei.

— Mda, o să-ți placă tata.

— De-abia aştept să-l cunosc.

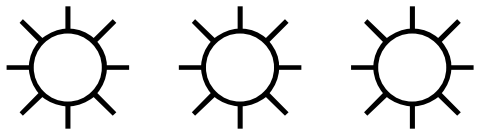

Cînd ajunse acasă, Luna constată surprinsă că Shamal King o aştepta

aşezat lîngă uşă. El sări în picioare imediat cînd o văzu. Luna se opri, cuprinsă de o frică iraţională. Shamal era înalt şi musculos. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că el... dar nu, nu se putea.

Ucigaşul era un individ blond, de rasă albă. Înghiţi în sec, simţindu-se dezorientată din pricina panicii şi a sentimentului de uşurare.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, reacţionînd fără

menajamente.

Shamal părea surprins de primirea ei indiferentă.

— Nu te-am văzut în ultima vreme, spuse el pe un ton care le făcea pe femei să-i cadă la picioare, fără a mai ţine cont şi de

milioanele obținute de pe urma fotbalului. Avea întotdeauna un anturaj de linguşitori care se ţinea scai de el.

— Ultimele două săptămîni au fost o adevărată nebunie, spuse ea. Mai întîi

lista, şi apoi Marci...

Se opri. Nu putea crede că Marci nu mai trăia. Pur şi simplu nu putea accepta asta.

— Mda. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întîmplat. Eraţi foarte apropiate, nu?

Era adevărat, Shamal nu ştia prea multe despre ea.

— A fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o, spuse ea, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Uite ce e, Shamal, nu am dispoziţia necesară pentru...

— Hei, nu de asta mă aflu aici, spuse el, îmbăţoşîndu-se. Dacă aş fi vrut doar o partidă de sex, aş fi putut s-o fac cu... Se opri, dîndu-şi seama că nu fusese replica cea mai înţeleaptă. Mi-a fost d o r *de tine,*

continuă el neajutorat şi neliniştit.

Nu era un lucru pe care Shamal King îl mărturisea femeilor.

-Nu zău, spuse ea pe un ton sarcastic.

Luna trecu pe lîngă el şi descuie

uşa.

Ce ciudat! De un an, din momentul în care îl cunoscuse pe Shamal, visase la clipa cînd el îi va da de înţeles că, într-un anume fel, ţinea la ea. Acum că o spusese, n-o mai impresiona.

Shamal se muta de pe un picior pe celălalt. Fusese întotdeauna mult prea chipeş, mult prea talentat, iar acum era mult prea bogat; fetişcanele alergaseră întotdeauna după el, îl alintaseră încă de

pe vremea cînd era elev de liceu, moment în care îşi dovedise deja talentul la capitolul întîlniri. Teritoriul ăsta era unul nou pentru Shamal King.

— Vrei să intri? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Mda, bineînţeles.

Shamal îşi roti privirea prin micul ei apartament, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Apoi se apropie de taftul cu cărţi pentru a examina volumele pe care ea

le aşezase acolo, alături de fotografiile de familie.

— Tatăl tău? întrebă el, luînd fotografia care înfăţişa figura severă şi chipeşă a unui maior de marină.

— Da, înainte de a trece în rezervă.

— Deci eşti fiică de militar?

— Fiica cuiva care a activat în *marină*, îl corectă ea.

— Nu prea mă pricep la militărie. Eu am jucat întotdeauna fotbal.

Cred că ai călătorit în întreaga lume.

— Aproape.

— Pot să spun că eşti o fire sofisticată. Aşează fotografia exact în poziţia în care se aflase. Te pricepi la vinuri, şi la alte chestii de genul

acesta.

Luna era surprinsă. Părea oarecum nesigur, cuprins de o emoție de care nu l-ar fi crezut capabil. Fusese mereu un încrezut şi un nesăbuit, şi considerase că

atenţia exagerată de care avea parte era un drept înnăscut. Locuia la un hotel particular, şi totuşi se arăta intimidat de faptul că ea călătorise şi participase la cîteva dineuri oficiale.

— Vrei ceva de

băut? Nu am decît bere, suc de fructe şi lapte.

— O bere, spuse el uşurat.

Luna luă două sticle din frigider, le deschise şi îi întinse una. El o urmări, de-a dreptul fascinat, cum dă pe gît o

înghiţitură zdravănă.

— Nu te-am văzut niciodată bînd bere.

Ea dădu din umeri.

— În bazele militare este o adevărată molimă. Îmi place.

Shamal se aşează

şi începu să învîrtă între palme sticla brumată. Apoi, adunîndu-şi curajul spuse:

— Luna... motivul pentru care mă aflu aici....

Se opri, răsucind în continuare sticla.

Ea se aşează în faţa

lui, încrucişîndu-şi picioarele lungi. El privi pielea fină a gambelor ei, îşi drese glasul şi continuă:

— Cînd ai încetat să mai fii alături de mine, eu.... ei bine, am rămas într-un fel surprins. Am crezut

că noi... că e...

— Că făceam sex, spuse ea blînd, încercînd să-l ajute să continue.

— Se pare că doar asta îți ofeream, asta era tot ceea ce mi se părea că-ți dorești. Eu aș fi vrut ceva mai mult, dar

bănuiesc că tu obţineai acel ceva din partea prietenelor tale. În ce mă priveşte, n-a fost vorba doar de sex.

— Hmmm. De-aia ai tu mai mult de trei iubite pentru fiecare zi a

săptămînii, şi de asta organizezi cîte un party în fiecare oraş în care poposeşti. Shamal, eu nu sînt o idioată. Mi-am dorit să fiu ceva special pentru tine, dar nu sînt.

— Ba da, eşti, insistă el,

îmbujorîndu-se brusc. Mai specială decît ţi-ai putea imagina. Nu vreau să te pierd. Cum trebuie să procedez?

— Renunţînd la toate celelalte, spuse ea prompt. Dacă nu poţi fi loial, nu mă interesează.

— Mda, ştiu. Zîmbi cu jumătate de gură. Am citit lista. Parţial i-aş putea face faţă.

Ea zîmbi.

— Parţial a fost o glumă. Excepţie fac primele cinci puncte.

— Deci dacă eu...

aş renunţa la celelalte iubite, te-ai întoarce la mine?

Luna reflectă atît de mult înainte de a-i răspunde încît el începu să transpire. În mintea ei, îl ştersese definitiv de pe listă, deşi inima nu se lăsase

convinsă. Să revii la ceea ce a fost presupune ceva efort.

— Am să fac o încercare, spuse ea în cele din urmă, iar el se trînti pe canapea, scoţînd un „uaaaash" de uşurare.

Ea ridică o mînă în semn de avertisment.

— *Însă* – dacă ai să mă înşeli, adică dacă ai să te apropii măcar de o tipă la vreo petrecere, aşa cum ţi-e obiceiul, atunci va fi mai bine să mă uiţi. Nu va

mai exista o nouă şansă, pentru că deja ţi le-am acordat pe toate.

— Jur, spuse el, ridicînd mîna dreaptă. De-acum încolo s-a terminat cu regulatul.

— Cu înşurubatul, spuse ea.

— Ce?

— Cu înşurubatul.

— Asta spuneam. Exact acelaşi lucru.

— Nu, limbajul tău ar putea fi ceva mai îngrijit. Asta voiam să spun.

— Iubito, sînt fotbalist. Noi avem un limbaj colorat.

— Foarte bine, atunci cînd eşti pe teren, însă nu şi acum.

— Măi să fie, se plînse el. Deja încerci să mă schimbi.

Ea dădu din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „Dacă

nu vrei, la revedere".

— Cînd tatăl meu înjură, ţi se face pielea de găină, însă, atunci cînd e mama de faţă, îşi controlează limbajul pentru că ei îi displac chestiile astea. Nici eu nu mă dau în vînt după ele.

Prietena mea Jaine s-a străduit să nu mai înjure şi a făcut o treabă destul de bună. Dacă ea a reuşit, atunci oricine o poate face.

— Bine, bine. Mă voi strădui. Chestia asta seamănă a familie, nu-i aşa? A

domesticire. Tu mă îmblînzeşti, iar eu îţi promit că mă voi strădui. Ca într-un cuplu.

Luna pufni în rîs şi se aruncă în braţele lui.

— Da, spuse ea. Exact ca într-un cuplu.

CAPITOLUL 25

Cu ochii împăienjeniți de somn, Sam gemu și se ridică de pe canapeaua Lunei. Pe la miezul nopții, femeile hotărîseră că el putea supraveghea

apartamentul şi dinăuntru, astfel că insistaseră să intre. Fiind obosit, acceptase propunerea. Nu prea reuşise să doarmă în ultimele două zile şi nopţi. De fapt, ar fi avut parte de mai mult somn dacă n-ar

fi avut sub el o isteaţă care îi ceruse să-i legene poponeaţa drăgălaşă. După o zi întreagă de căutat indicii, nu găsise nici măcar o pistă pentru noul caz scotocind în dosarele de la

Hammerstead. Computerul nu dăduse la iveală nimic important în privinţa numelor pe care le analizase, cu excepţia unor amenzi neplătite sau a unor scandaluri domestice.

Pe la miezul nopţii, sătule de bere şi ciocolată, femeile încă mai rezistau.

Cheryl se dovedi a fi cu o tonalitate mai jos, asemenea lui Marci, ca înfăţişare şi ca voce. Avea şi acelaşi simţ

exacerbat al umorului. Au vorbit pînă la epuizare, au rîs şi au plîns, au băut bere şi au mîncat tot ce le-a căzut în mînă. Pînă la urmă, îşi mutară priveghiul la bucătărie, iar el se ghemui pe canapea.

Adormi cu urechea ciulită la zgomotul ce răzbătea de la bucătărie. Nu se petrecu nimic îngrijorător, cu excepţia descoperirii sale referitoare la faptul că Jaine cînta cît o ţineau puterile, dacă

lua ceva la bord.

Cînd se trezi, sesiză că zgomotul scăzuse în intensitate. De fapt, era linişte. Deschise uşor uşa bucătăriei şi băgă capul înăuntru. Toate patru dormeau, respirînd greu, şi

duhneau a alcool. T.J, sforăia încetişor, scoţînd un sunet delicat care nu putea fi numit un sforăit în toată regula.

Jaine era sub masă. La propriu. Se făcuse covrig, cu mîinile pe post de

pernă. Ce mai figură era fata asta! Practicase probabil dormitul pe sub masă încă de pe vremea cînd era copilă.

Luna îşi aşezase capul pe braţele încrucişate, precum o elevă de la şcoala

elementară. Era o copilă drăgălaşă, se gîndi el, dar trebuia să se înăspreasscă puţin ca să poată ţine pasul cu celelalte. Cheryl dormea şi ea cu capul pe masă, însă îşi aşezase pe post de pernă un suport

pentru oale.

După ce ai băgat în tine atîta bere, multe lucruri care nu păreau a avea sens încep să capete unul.

Sam căută cafeaua şi puse ibricul pe foc, fără a se strădui în vreun

fel să păstreze liniştea. Cînd cafeaua fu gata preparată, căută prin dulapuri ceştile şi puse pe masă cinci. Pe patru dintre ele le umplu doar pe jumătate, gîndindu-se că mîinile ar putea

începe să tremure, apoi spuse:

— În regulă, doamnelor, e timpul să vă treziți.

Era ca şi cum ar fi vorbit la pereți.

— Doamnelor! strigă el, mai tare.

Nimic.

— Jaine! Luna!

T.J.! Cheryl!

Luna ridică puţin capul şi îl privi ca prin ceaţă, apoi îl lăsă să cadă înapoi pe braţe. Celelalte trei nu se clintiră.

Sam zîmbi. Ar fi putut să le zgîlţîie ca să le trezească, dar n-ar fi avut nici

un haz. Luă un vas şi o lingură din metal şi începu să zdrăngăne lovindu-le. Cele patru femei săriră în sus, cu ochii cît cepele. Jaine se izbi cu capul de masă şi urlă:

— Fiu de căţea!

Misiunea fiind îndeplinită, Sam împărţi ceştile cu cafea, aplecîndu-se ca să i-o poată oferi şi lui Jaine care stătea sub masă, frecîndu-şi capul. Dumnezeule, o iubea pe femeia asta.

— Băgaţi viteză,

le spuse el. Înmormîntarea are loc peste aproximativ cinci ore.

— Cinci ore? mîrîi Luna. Eşti sigur?

— Sînt sigur. Asta înseamnă că va trebui să fiţi la

capelă peste patru ore.

— Nici o şansă, spuse T.J., reuşind să soarbă o gură de cafea.

— Trebuie să vă treziţi din mahmureală....

— Nu ne-am îmbătat, se auzi de

sub masă.

-... mîncaţi ceva, dacă puteţi, faceţi un duş, spălaţi-vă pe cap, faceţi orice credeţi voi că e necesar. Nu e timp de stat şi de mormăit sub masă.

— Eu nu mormăi.

Nu, fusese mai

degrabă un mîrîit. Poate că o repriză de sex terapeutic ar mai îmblînzi-o puţin. în clipa aceea, ştia cum anume se simţea masculul din el atunci cînd se apropia de domnişoara

Carapace. Partida ar fi una extraordinară, însă capul lui ar avea de suferit. Mă rog. Există şi lucruri pentru care merită să-ţi pierzi capul.

Cheryl se ridică în picioare. Pe obraz avea imprimată urma suportului

pentru oale. Bău puţină cafea, îşi drese glasul, şi spuse:

— Sam are dreptate. Trebuie să ne mişcăm repede, altfel vom întîrzia.

De sub masă îşi făcu apariţia o mînă care ţinea o ceaşcă

goală. Sam luă carafa şi umplu din nou ceaşca.

Cu ajutorul Celui de Sus, spera să petreacă următorii patruzeci şi patru de ani alături de ea. Era înspăimîntător. Dar şi mai înspăimîntător era

că lui îi plăcea ideea.

T.J. termină de băut cafeaua şi se ridică să-şi mai toarne una, semn că funcţiona:

— E-n regulă, mă descurc. Lăsa-mă doar să fac un pipi şi să mă spăl pe

faţă; apoi o să fiu în stare s-o pornesc spre casă.

Acestea fiind spuse, plecă, împleticindu-se, de-a lungul micului coridor, bombănind:

— *Dumnezeule,* nu-mi vine să cred că i-am putut spune

lui Sam că mă duc să urinez!

Peste un sfert de oră, toate patru erau aliniate în faţa lui şi-l priveau duşmănoase.

— Nu pot să cred că ne obligi să facem una ca asta, îl repezi Jaine, suflînd

ascultătoare în aparatul de măsurare a alcoolemiei.

— Sînt polițist. Nu vă pot lăsa să vă urcați la volan pînă nu mă asigur că e totul în ordine.

Se uită la afişaj şi rînji, clătinînd din

cap.

— E foarte bine că mă aflu aici, iubito, pentru că n-ai să conduci. Ai depăşit puţin limita.

— Ba nu!

— Ba ai depăşit-o. Mai bea nişte cafea şi stai cuminte pînă le verific şi pe

celelalte.

Cheryl era în regulă, T.J. de asemenea, iar Luna aproape.

— Ai trişat! îl acuză Jaine, privindu-l furioasă.

— Cum naiba să trişez? Tu eşti cea care a suflat!

— Atunci e o greşeală! E defect. Toate am băut aceeaşi cantitate, deci cum se face că eu am depăşit limita, iar ele nu?

— Luna a trecut puţin peste, dar se află la limita legală. Tu însă nu. Am să te

conduc acasă.

— Şi ce maşină ai de gînd să laşi aici, pe a ta sau pe a mea?

— Pe a ta. Ca să lăsăm impresia că Luna are companie dacă cineva o să verifice locul de parcare.

Argumentul funcţiona.

— În regulă, spuse Jaine după o scurtă ezitare.

Cu puţin efort, Sam reuşi să o urce în camionetă, unde ea adormi imediat.

Jaine se trezi doar atît cît să intre

în casă pe propriile picioare, dar se holbă la el, urmărindu-l cum pune în funcţiune duşul. Sam o dezbracă, şi se dezbrăcă şi el.

— Ai de gînd să te speli pe cap? o întrebă el.

— Da.

— Perfect. Atunci n-ai să te superi pe mine pentru asta.

O luă pe sus şi o vîrî direct sub jetul de apă. Ea bolborosi şi tuşi, dar nu opuse rezistenţă. În schimb, oftă adînc, ca şi cum apa ar fi

făcut-o să se relaxeze.

După ce părul îi fu şamponat şi clătit, Jaine spuse:

— Nu sînt în formă.

— Am observat.

— Întotdeauna sînt morăcănoasă atunci cînd nu dorm

suficient.

— Oh, asta e problema?

— În cea mai mare parte. De obicei, după cîteva beri sînt foarte fericită.

— Aseară erai fericită. Dimineaţă a fost cu totul altfel.

— Crezi că sînt mahmură. Nu sînt. Mă rog, am o mică durere de cap, dar nu cine ştie ce. Asta o să-ţi servească drept avertisment dacă vei avea de gînd să mă ţii trează şi la noapte.

— Eu te-am ţinut

trează? *Eu* nu te-am lăsat *pe tine* să dormi? *Eşti* tot tu femeia care m-a trezit din somn la ora două noaptea?

— Nu te-am zgîlţîit. Am cam sărit pe tine, însă nu te-am zgîlţîit.

— Zgîlţîit, repetă

el.

— Aveai o erecţie. Nu puteam s-o las să se irosească, nu?

— Ai fi putut să mă trezeşti *înainte* de a hotărî că nu era cazul să se irosească.

— Uite ce e, spuse ea exasperată, dacă

nu ai chef s-o pui la treabă, atunci nu mai sta pe spate, cu ea ridicată.

— Eu dormeam. Ea era de capul ei.

Şi în clipa aia era de capul ei. Jaine zîmbi, apoi îi întoarse spatele şi îl ignoră pînă cînd

termină de făcut duş.

— Hei, spuse el, încercînd să-i capteze atenţia. Doar n-ai de gînd s-o laşi să se irosească, nu-i aşa?

☼ ☼ ☼

Sam şi Jaine ajunseră la timp la

capelă, însă aceasta era închisă. El o condusese la apartamentul Lunei, pentru a-şi lua maşina. Dacă ucigaşul avea să participe la înmormîntare, nu trebuia s-o vadă coborînd din

camioneta lui Sam, ca să nu-şi dea seama unde anume locuia. Cum Cobra se afla în garajul lui, Sam parca fie pe alee, fie în garajul lui Jaine, ceea ce era o adevărată belea, deoarece ea nu dispunea de o

uşă de garaj cu deschidere automată.

Sam era relaxat, iar Jaine se simţea şi ea mult mai bine. Sexul terapeutic se dovedise o chestie excelentă. Reuşise să-i opună rezistenţă aproape

cinci minute, dar exact în secunda cînd el începuse să o lase mai moale, ea îl strînse în braţe, şoptind:

— Mă simt cam încordată. Cred că am nevoie de relaxare.

Arată grozav, îşi

spuse el, urmărind-o cu privirea din celălalt colţ al încăperii.

Purta un costum în nuanţe de albastru, şi nişte pantofi fără toc extrem de sexy. Îi dăduse voie s-o privească în timp

ce-şi aplica ceea ce ea numea „faţa de înmormîntare". În mod sigur femeile aveau o strategie a machiajului pentru fiecare ocazie în parte. Conturul pentru ochi şi mascara erau din cele rezistente la

apă, ca să facă faţă cu bine smiorcăielii. Jaine folosise doar pudră, pentru că urma să sărute şi alte persoane, şi nu voia să le lase urme pe haine. Rujul fusese aplicat „într-o manieră discretă", cel puţin aşa

susţinea ea.

Femeile erau o specie aparte. Extraterestră. Asta era unica explicaţie posibilă.

Cheryl, îmbrăcată în negru, avea o înfăţişare foarte demnă. O însoţea soţul ei, care o ţinea

de mînă. T.J. purta un costum verde-închis. Soţul ei era un tip spilcuit, un american tipic; avea părul castaniu şi trăsături regulate. O ţinea pe T.J. de mînă. Sam observă că T.J. nu se uita prea des în direcţia

lui. Au necazuri, îşi spuse el în gînd.

Luna îmbrăcase o rochie dreaptă, mulată, de culoare roşie, lungă pînă la glezne.

Era, pur şi simplu, minunată. Ea se îndreptă către Jaine, şi Sam se

apropie, pentru a asculta ceea ce-şi spuneau.

— Marci adora culoarea roşie, spuse Jaine, zîmbindu-i Lunei şi prinzînd-o de mînă. Trebuia să mă fi gîndit la asta.

Buzele Lunei

începură să tremure.

— Am vrut să-i copiez stilul. Nu e o chestie deplasată, nu-i aşa?

— Glumeşti? Eşti minunată. Toţi cei care au cunoscut-o pe Marci vor înţelege, iar celor

care nu au cunoscut-o nici nu le va păsa.

Roger Bernsen era şi el prezent. Nu avea prea mult succes, dar se străduia să intre în vorbă cu ceilalţi. La urma urmei, nu venise pentru asta.

Se învîrtea de colo-colo, studiind mulţimea, ascultînd conversaţiile.

Printre cei prezenţi existau cîţiva tipi blonzi. Sam îi studie cu atenţie şi constată că nici unul dintre ei nu acorda o

atenţie deosebită lui Jaine sau celorlalte. Unii erau însoţiţi de consoartele lor. Ucigaşul putea fi şi el căsătorit. Sam văzuse cazuri în care un bărbat ducea o viaţă normală în aparenţă, dar în acelaşi timp era un

criminal în serie cu sînge rece care omora doar pentru plăcerea de a omorî.

Sam nu credea că aveau de-a face cu un asemenea ucigaş; atacurile avuseseră un caracter mult prea personal şi o implicare

emoţională evidentă, ceea ce îl făcea să creadă că era opera cuiva care-şi pierduse definitiv controlul.

Sam continuă supravegherea şi în timpul înhumării, care se desfăşură rapid. Căldura era

deja înăbuşitoare, deşi Cheryl programase înmormîntarea cît mai devreme posibil.

Sam surprinse privirea lui Bernsen, iar acesta dădu încet din cap. Nu descoperise încă

nimic. Totul era înregistrat. Aveau să urmărească mai tîrziu caseta, pentru a vedea dacă omiseseră vreun amănunt. Sam nu credea că vor găsi ceva. La naiba, fusese sigur că ucigaşul va fi

prezent.

Cheryl plînse puțin, dar reuşi să se stăpînească destul de bine. Sam observă cum Jaine îşi şterge ochii înlăcrimaţi cu colţul unei batiste împăturite: încă o strategie feminină

pentru conservarea machiajului. Bănuia că surorile lui habar n-aveau de trucul acesta.

O tînără drăguță, îmbrăcată într-o rochie neagră, se apropie de Cheryl pentru a-şi prezenta condoleanțele, dar

se prăbuşi în braţele acesteia, smiorcăindu-se:

— Nu-mi vine să cred, zise ea plîngînd. Biroul nu mai e acelaşi în absenţa ei.

T.J. şi Luna se apropiară de Jaine. Amîndouă o priveau

pe femeie întrebîndu-se ce se petrece. Sam veni şi el mai aproape. Oamenii se adunau în grupuri, ignorînd politicos acea izbucnire emoţională, astfel că mişcarea lui nu avea cum să trezească

suspiciuni.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că Leah va reacționa astfel, murmură T.J. dezgustatată. E regina dramelor, adăugă ea, făcîndu-i un serviciu lui Sam. Lucrează în departamentul meu

şi are cu regularitate asemenea manifestări. Dacă îi dai un cît de mic motiv de supărare, transformă totul într-o tragedie.

Jaine, care privea surprinsă scena, înclină capul şi

spuse:

— Morişca se învîrte în continuare, dar hamsterul a murit de mult.

T.J. pufni în rîs, şi încercă să lase impresia că tuşeşte, Lunei începu să-i tremure buza de jos,

dar pe neaşteptate se porni să chicotească. Sam îşi acoperi gura cu palma, dar umerii începură să-i tresalte. Poate că ceilalţi o să-şi închipuie că plîngea.

☼ ☼ ☼

O rochie roşie!

Cățeaua purta o rochie roşie. Corin nu-şi putea crede ochilor. Era ceva atît de ruşinos, atît de degradant. N-ar fi crezut-o în stare. Era atît de şocat, încît abia putea să se stăpînească. Mama ar fi fost pur

şi simplu oripilată, îşi zise el.

Femeile de felul ăsta nu meritau să trăiască. Nici una dintre ele nu merita. Erau nişte mizerabile, nişte tîrfe împuţite, iar el va face un serviciu omenirii scăpînd-o

de ele.

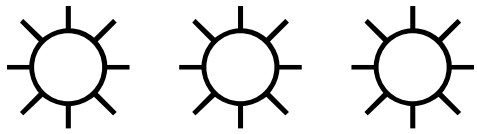

Luna oftă uşurată în clipa cînd puse în sfîrşit piciorul în apartamentul ei şi reuşi să-şi scoată pantofii cu toc înalt. Picioarele o dureau îngrozitor, dar dorise să arate bine

în memoria lui Marci.

Acum că înmormîntarea trecuse, se simţi copleşită, extenuată. Priveghiul acela fusese de un real folos; faptul că vorbiseră despre

Marci, că rîseseră, că plînseseră, fusese ca un adevărat balsam care o ajutase să treacă cu bine peste ziua asta. Înhumarea în sine, ritualul, fuseseră şi ele un soi de alinare. Tatăl ei îi mărturisise că acele

funeralii militare, cu pompa şi protocolul aferente, cu toate acele mişcări orchestrate cu o mare precizie, reprezentau o alinare pentru familiile în cauză. Ritualurile mărturiseau:

Persona aceasta a fost importantă; persoana aceasta a fost respectată. Serviciul funerar aducea un omagiu celui dispărut, oferindu-le celor rămaşi un nou punct de pornire pentru cît le mai

rămăsese de trăit.

Era ciudat cît de apropiate se simțiseră față de Cheryl. Avuseseră impresia că Marci era cu ele, deşi Cheryl poseda o personalitate bine definită. Ar fi fost plăcut să păstreze

legătura cu ea.

Luna se pregătea să-şi desfacă fermoarul rochiei, cînd auzi soneria de la uşă.

Frica paralizantă îi îngheţă sîngele în vene. Oh, Doamne! *El* era acolo, afară, o ştia. O urmărise

pînă acasă. Ştia că este singură.

Întinse cu prudenţă mîna spre telefon, ca şi cum el ar fi putut-o vedea de dincolo de uşă. Oare o s-o dărîme? Pătrunsese în casa lui Jaine spărgînd un geam. Oare este

destul de puternic ca să poată dărîma o uşă?

— Luna? Vocea era una descompusă, joasă. Sînt Leah. Leah Street. Te simţi bine?

— Leah? spuse ea uşurată. Trase adînc

aer în piept străduindu-se să-şi controleze tremurul.

— Am încercat să te prind, dar tu erai mult prea grăbită, strigă Leah.

Da, aşa fusese. Dorise cu disperare să ajungă acasă şi să scape de pantofii

ăia.

— Aşteaptă o clipă, tocmai mă schimbam. Ce Dumnezeu căuta Leah aici? se întrebă ea. Se duse la uşă şi desfăcu lanţul. Înainte să o descuie, se uită prin vizor pentru a se asigura

că era într-adevăr vorba de Leah.

Leah avea o înfăţişare tristă şi obosită. Luna se simţi vinovată pentru felul în care rîseseră de ea la înmormîntare. Se întreba de ce voia Leah să stea de

vorbă cu ea. Pe parcursul timpului nu schimbaseră mai mult decît cîteva vorbe, şi acelea în trecere. Descuie uşa.

— Intră, o invită ea. A fost îngrozitor de cald în timpul înmormîntării, nu-i

aşa? Vrei să bei ceva rece?

— Da, te rog.

Leah avea o geantă încăpătoare pe umăr. Ea îşi mută povara de pe umăr, şi o strînse în braţe ca pe un bebeluş.

În clipa în care

Luna se întoarse cu spatele pentru a porni spre bucătărie, observă părul blond al lui Leah strălucind în bătaia luminii şi vru să se întoarcă. Din păcate, era prea tîrziu.

CAPITOLUL 26

Jaine se trezi la ora zece şi jumătate şi asta pentru că suna telefonul. Vru să ia receptorul, dar îşi aminti că se afla în casa lui Sam şi se cuibări înapoi pe pernă. Ce dacă

acesta se afla pe partea ei de pat? Telefonul lui, responsabilitatea lui.

Sam se agită lîngă ea.

— Răspunde, vrei?

— E pentru tine, mormăi ea.

— De unde ştii?

— E telefonul tău.

Mormăind ceva de neînţeles, Sam fu obligat să se ridice într-un cot şi să se aplece peste ea pentru a ajunge la telefon.

— Mda, spuse el. Donovan. Da, e aici.

Aruncă receptorul pe pernă, lîngă Jaine, şi mîrîi: E Shelley.

Ei îi veniră în minte cîteva vorbe de duh, dar nu le rosti. Sam nu îi ceruse încă banii pentru acel „fiu de cățea" pe care îl

rostise cît putuse de tare atunci cînd nimerise cu capul de tăblia mesei, şi nu avea nici un chef să-i aducă aminte. Duse receptorul la ureche, şi spuse „Alo", în timp ce Sam se culca lîngă ea.

— Noapte lungă? întrebă Shelley ironică.

— În jur de douăsprezece, treisprezece ore, aşa cum e normal în perioada aceasta a anului.

Un trup cald se lipi de spinarea ei, şi

o mînă fierbinte îi atinse pîntecul, urcînd încet către sîni. Altceva, care era tot fierbinte şi tare, se sprijinea de rundul ei.

— Ha, ha, spuse Shelley. Trebuie să vii să iei pisoiul ăsta.

După voce, nu părea dornică să negocieze.

— Pe BooBoo? De ce?

Sam îi mîngîia sfîrcurile. Jaine puse mîna deasupra pentru ca degetele lui să se potolească. Avea nevoie de

concentrare, în caz contrar risca să se trezească cu BooBoo pe capul ei.

— Îmi distruge mobilierul! Părea un pisoi atît de dulce, dar în realitate e un demon care distruge totul.

— Pur şi simplu e

supărat pentru că se află într-un spaţiu necunoscut.

Nemaiavînd acces la sfîrcurile ei, Sam îşi coborî palma spre un spaţiu la fel de interesant.

Ea îşi lipi picioarele unul de altul, încercînd să

împiedice alunecarea degetelor lui.

— Nu e nici pe departe atît de supărat cum sînt eu!

Shelley părea de-a dreptul îngrozită.

— Uite ce e, nu voi putea să mă ocup de nunta ta

dacă voi fi nevoită să stau cu ochii pe drăcuşorul ăsta de pisoi în fiecare secundă.

— Vrei să-ţi asumi riscul ca el să fie ucis? Vrei să-i spui mamei că ai preferat să laşi un criminal psihopat

să-i mutileze pisoiul pentru că ţie îţi pasă mai mult de mobilierul tău decît de sentimentele ei?

Măi să fie, era magistrală.

— Joci murdar, se plînse Shelley.

Sam îşi smuci braţul şi alese un alt

unghi de atac. Mîna lui periculoasă alunecă de colo-colo, descoperind în sfîrşit locul pe care îl căuta. Jaine gîfii, gata să scape receptorul.

Shelley schimbă şi ea unghiul de atac.

— Nici măcar nu locuieşti la tine acasă, locuieşti la Sam. BooBoo va fi în siguranţă acolo.

Oh, nu. Nu se putea concentra. Degetele lui o scoteau din minţi. Aşa se răzbuna el pentru faptul că-l

obligase să răspundă la telefon. Dacă nu avea de gînd să se oprească, se va pomeni pe cap cu un pisoi furios care-i va face praf casa.

— Trebuie doar să-l răsfeţi mult, reuşi ea să şoptească. Se va

potoli imediat. Mda, peste cîteva săptămîni. Îi place să-l scarpini după urechi.

— Vino să-l iei.

— Shel, nu pot aduce pisoiul în casa altcuiva!

— Sigur că poți. Sam ar accepta o

hoardă de pisoi nebuni numai să aibă acces dincolo de chiloţeii tăi. Foloseşte-ţi influenţa acum, cît o poţi face! Peste cîteva luni nu se va mai deranja nici măcar să se bărbierească înainte

de a se băga în pat, lîngă tine.

Minunat. Shelley încerca să transforme totul în problema dominaţiei dintre mascul şi femelă. Reuşi să spună: „Nu pot", deşi nu era sigură cui anume i-o

spunea, lui Sam sau lui Shelley. „Ba poţi", îi şopti Sam, iar Shelley zbieră în urechea ei:

— Oh, Doamne, voi o faceţi chiar în secunda asta, nu-i aşa? L-am auzit! Tu vorbeşti cu mine la telefon în timp ce

Sam ţi-o trage!

— Nu, nu, bolborosi Jaine, iar Sam o transformă într-o clipă într-o mincinoasă, asaltînd-o cu o ditamai erecţie matinală. Ea îşi muşcă buzele, însă geamătul înăbuşit îi

scăpă involuntar.

— Văd că-mi pierd vremea vorbind cu tine în momentul ăsta, spuse Shelley. Am să sun din nou atunci cînd nu veţi mai fi *ocupaţi*. Cît durează de obicei? Cinci minute? Zece?

Acum mai voia şi

programare. Cum muşcatul buzelor nu avusese nici un efect, Jaine încercă să muşte din pernă. Căutînd cu disperare o secundă în care să se poată controla, reuşi să rostească:

— Două ore.

— *Doua ore!* Shelley făcu o pauză. Mai are fraţi?

— P-patru.

— Măiculiţă!

Urmă o pauză, în care Shelley încerca cu siguranţă să pună în balanţă avantajele şi dezavantajele variantei în care l-ar

fi părăsit pe Al în favoarea unui Donovan. În final, oftă.

— Va trebui să găsesc o altă strategie. Probabil că ai fi capabilă să-l laşi pe BooBoo să-mi distrugă casa definitiv, cărămidă

cu cărămidă, înainte de a face ceva care să-l necăjească pe omul tău supradotat, nu-i aşa?

— Te-ai prins, aprobă Jaine, închizînd ochii.

Sam îşi schimbă poziţia, aşezîndu-se

în genunchi. Încalecă piciorul ei drept, în timp ce stîngul atîrna peste braţul lui. Răstignind-o în felul acesta, reuşi să o penetreze mult mai adînc, coapsa lui stîngă presînd chiar în locul unde era

nevoie. Ea fu nevoită să muşte iarăşi perna.

— Bine, te las.

Shelley se dădu bătută.

— Am făcut o încercare.

— Pa, spuse Jaine abia auzit.

Încercă pe dibuite

să aşeze telefonul la locul lui, dar nu reuşi.

Sam se aplecă mult în faţă pentru a o ajuta, iar mişcarea asta îl împinse atît de adînc înăuntrul ei, încît ea ţipă, atingînd punctul

culminant.

În clipa cînd fu în stare să vorbească ea îi spuse:

— Eşti o răutate.

Jaine gîfîia şi se simţea sfîrşită.

— Nu, iubito, sînt bun, o contrazise el, şi i-o dovedi. Cînd se întinse alături de

ea, asudat şi vlăguit, spuse cu o voce somnoroasă:

— Am înţeles că sîntem pe cale să-l luăm pe BooBoo înapoi.

— Mda, iar tu nu mă ajuţi deloc, protestă ea. Şi-a dat seama cu ce te

ocupai. N-o s-o mai potolesc niciodată.

Telefonul sună din nou.

— Dacă e Shelley, eu nu sînt aici.

— Ca şi cum ar crede aşa ceva, spuse el şi se întinse după receptor.

— Nu mă interesează ce anume crede, atîta timp cît nu sînt obligată să discut cu ea chiar în clipa asta.

— Alo, rosti el. Mda, e aici.

Sam îi întinse telefonul, iar ea îl

privi întrebător. El mormăi „Cheryl", şi Jaine oftă a uşurare.

— Bună, Cheryl.

— Bună. Auzi, am încercat să o sun pe Luna. Am nişte poze de ale lui Marci după care voia să facă nişte copii. Ai adresa ca să i le

trimit prin poştă? Am fost acolo ieri, dar cine a mai dat atenţie la străzi sau la numere? Oricum, nu răspunde la telefon.

Jaine se ridică în capul oaselor, străbătută de un fior de teamă.

— Nu răspunde? Cam pe la ce oră ai sunat-o?

— În jur de ora opt, cred. Acum trei ore. Oh, Dumnezeule!

Sam coborîse din pat, şi îşi îmbrăca chiloţii.

— Cine? întrebă

el luîndu-şi telefonul mobil.

— Luna, rosti Jaine, simţind că se sufocă. Ascultă, Cheryl, poate că nu s-a întîmplat nimic. Poate că e plecată la biserică sau ia micul dejun cu Shamal. Poate că e cu el. Am

să verific şi am s-o rog să te sune după ce voi reuşi să dau de ea. Bine?

Sam începu să formeze tot felul de numere de la telefonul lui mobil în timp ce scotea o cămaşă curată din dulap şi se chinuia

să o îmbrace. Luîndu-şi cu el şosetele şi pantofii, ieşi din dormitor, vorbind atît de încet la telefonul acela minuscul, încît ea nu reuşi să înţeleagă ce spune.

— Sam a dat deja cîteva telefoane. O

s-o găsească, închise fără să-şi ia la revedere, apoi sări jos din pat şi îşi caută hainele. Tremura toată. Acum cîteva momente era atît de fericită, în clipa următoare groaza o paralizase.

Se duse împleticindu-se în living, trăgîndu-şi repede pe ea jeanşii. Sam se pregătea să iasă pe uşă.

— Aşteaptă! strigă ea, panicată.

— Nu. Se opri, cu mîna sprijinită de minerul uşii. Nu

poţi veni.

Pantofii erau în dormitor, fir-ar să fie.

— Aşteaptă-mă!

— Jaine! Dacă într-adevăr s-a întîmplat ceva, tu o să ne încurci. Nu o să-ţi dea voie să pătrunzi înăuntru,

iar afară e mult prea cald, ca să rămîi în camionetă. Du-te la T.J. şi aşteaptă-mă acolo. Am să te sun imediat ce aflu ceva.

Pe Jaine o podidi plînsul. Nu era de mirare că nu o voia în preajma lui. îşi trecu palma peste

faţă.

— P-promiţi?

— Promit. Să fii atentă în drum spre T.J. Şi, iubito, să nu laşi pe nimeni să intre, bine?

— Bine, aprobă ea, simţindu-se mai mult decît neajutorată.

— O să te sun, spuse el din nou, şi plecă.

Jaine se trînti pe sofa şi începu să plîngă cu sughiţuri. Nu era în stare să treacă din nou prin aşa ceva; pur şi simplu nu mai putea. Nu Luna. Era

atît de tînără şi de frumoasă, iar nemernicul ăla nu avea de ce să-i facă rău. Probabil că Luna era în clipa aceea cu Shamal; îşi petreceau fiecare clipă liberă împreună. Sam o va găsi. Numărul lui

Shamal nu era trecut în cartea de telefoane, dar polițiștii îl vor găsi. Luna o să fie alături de Shamal, iar ea se va simți ca o fraieră pentru că se panicase în halul ăsta.

Se opri în cele din

urmă din plîns şi îşi şterse faţa. Trebuia să ajungă acasă la T.J., şi să aştepte acolo apelul lui Sam.

Peste douăzeci de minute se afla în faţa uşii lui T.J. întinse mîna şi sună.

— T.J., sînt Jaine!

Grăbeşte-te!

Auzi paşi, şi lătratul cockerului. Apoi uşa de la intrare se întredeschise, dînd la iveală chipul îngrijorat al lui T.J.

— Ce s-a întîmplat? întrebă aceasta, trăgînd-o

înăuntru. Jaine fu incapabilă să-i spună. Lătrînd isteric, cockerul se învîrtea în jurul lor.

— Trilby, potoleşte-te! spuse T.J. Bărbia începu să-i tremure, şi înghiţi cu dificultate. Luna?

întrebă de ea.

Jaine dădu din cap. T.J. îşi puse palma peste gură. Hohotele de plîns răzbăteau încet la suprafaţă, iar ea aluneca pe lîngă perete.

— Nu, nu! reuşi Jaine să rostească,

îmbrăţişînd-o pe T.J. Îmi pare rău, îmi pare rău, n-am vrut să... Trase adînc aer în piept. Nu ştim încă nimic. Sam s-a dus acolo şi va suna imediat ce află...

— Ce se petrece? întrebă Galan

alarmat, intrînd în hol, cu o ediţie a ziarului de duminică în mînă.

Tremurul ăla blestemat se declanşa din nou. Jaine încercă să se stăpînească.

— Luna a dispărut. Cheryl n-a

reuşit să dea de ea la telefon.

— S-o fi dus să-şi cumpere de mîncare, spuse Galan, ridicînd din umeri.

T.J. aruncă spre el o privire atît de furioasă de parcă ar fi vrut să-l jupoaie

de viu.

— El e de părere că Marci a fost omorîtă de un drogat.

— Are mai mult sens decît bănuiala aceea a voastră că sînteţi urmărite de un maniac, i-o întoarse el. Nu mai

dramatizaţi atît.

— Dacă noi dramatizăm, spuse Jaine, înseamnă că poliţia face exact acelaşi lucru.

Îşi muşcă buza. Nu intenţiona să provoace o dispută. T.J. şi Galan aveau şi aşa destule

probleme. Galan ridica iarăşi din umeri.

— T.J. spunea că eşti pe cale să te măriţi cu un poliţist; probabil că vrea să se amuze pe seama ta. Vino, puiule.

Le întoarse

spatele şi ieşi din hol însoţit de Trilby.

— Iartă-l, spuse T.J. Povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

Jaine îi relată convorbirea cu Cheryl şi preciză ora la care se petrecuse. T.J. aruncă o privire spre ceas; mai era

puțin pînă la amiază.

— Patru ore, cel puțin. Nu e la cumpărături. Pe Shamal l-a căutat careva?

— Numărul lui nu e înregistrat, dar Sam o să se ocupe de treaba asta.

Merseră la bucătărie şi T.J. pregăti un ibric de cafea. Erau la a doua ceaşcă cînd telefonul sună. T.J. îl ridică repede.

— Sam?

Urmărindu-i expresia în timp ce asculta, Jaine simţi

cum o părăseşte şi ultima rază de speranţă. T.J. se albise la faţă.

Jaine îi smulse telefonul din mînă.

— Sam? Spune-mi.

— Iubito, îmi pare rău. Cred că s-a întîmplat aseară,

probabil că imediat după ce s-a întors de la înmormîntare.

T.J. plîngea cu capul pe masă. Jaine întinse mîna spre umărul ei, pentru a o alina, deşi simţea că e gata să se prăbuşească.

— Rămîi acolo,

spuse Sam. Să nu pleci nicăieri. Am să vin cînd îmi termin treaba. Nu e jurisdicţia mea, dar încercăm să ne ajutăm unii pe alţii. S-ar putea să mai dureze cîteva ceasuri. Să nu pleci nicăieri.

— Bine, şopti Jaine, şi închise.

Galan apăru în uşă şi o privi descumpănit pe T.J., sperînd că ea exagera şi de data asta.

— Cine era?

— Sam, spuse Jaine. Luna e

moartă.

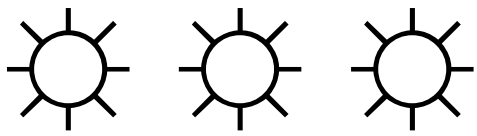

Soarele apusese cînd Sam îşi făcu apariţia. Părea obosit şi nervos. Îi întinse mîna lui Galan şi îşi spuse numele.

— Ai fost prezent şi la înmormîntare,

spuse Galan brusc, aruncîndu-i o privire pătrunzătoare.

Sam aprobă cu o mişcare a capului.

— A fost prezent şi un detectiv al secţiei dm Sterling Heights. Am crezut că-l vom demasca, însă ori a fost prea

abil, ori n-a venit.

Galan se uită pe furiş la soţia sa. T.J strîngea absentă în braţe cockerul. Poate că ieri privirea lui Galan ar fi fost una nepăsătoare, dar nu şi astăzi.

— Într-adevăr, le

vînează cineva. Nu-mi vine să cred.

— Trebuie să crezi, spuse Sam, cuprins de furie gîndindu-se la ce pățise Luna. Avusese parte de un atac la fel de brutal. Fața îi fusese pur și simplu zdrobită.

Avea multiple plăgi prin înjunghiere, şi fusese abuzată sexual. Spre deosebire de Marci, nu era moartă în momentul în care criminalul o înjunghiase; podeaua apartamentului era

toată stropită de sînge. Hainele fuseseră de asemenea făcute bucăţi, la fel ca şi ale lui Jaine. Cînd îşi aduse aminte ce ar fi păţit Jaine dacă ar fi fost acasă miercuri noaptea, abia cu greu reuşi

să-şi stăpînească furia.

— Ai luat legătura cu părinţii ei? întrebă ea. Locuiesc în Toledo, deci nu e prea departe.

— Da, sînt deja aici.

Sam o îmbrăţişa, sprijinindu-i capul

de umărul lui. Pagerul lui începu să dea bipuri. Îl scoase de la centură, se uită la numărul afişat şi trase o înjurătură.

— Trebuie să plec.

— Jaine poate rămîne aici, spuse T.J, luîndu-i-o

înainte.

— Nu am nimic de îmbrăcat, spuse Jaine, dar nu sub formă de protest, ci ca o constatare.

— Te duc eu pînă acasă, spuse Galan. Merge şi T J. Poţi să stai la noi cît vrei.

Sam dădu din cap

aprobator.

— Am să sun, spuse el şi părăsi grăbit încăperea.

☼ ☼ ☼

Corin se legăna înainte şi înapoi. Nu putea dormi, nu putea dormi, nu putea dormi. Începu să fredoneze, ca

atunci cînd era mic, însă cîntecul acela magic nu funcţiona. Se întrebă cînd oare începuse să nu mai funcţioneze. Nu-şi mai amintea.

Căţeaua îmbrăcată în roşu era moartă. Mama era atît de fericită.

Două doborîte, celelalte vor urma.

Se simţea bine. Pentru prima oară în viaţă era mulţumit. Nimic din tot ce făcuse pînă acum nu fusese destul de bun pentru ea. El se dovedise

întotdeauna slab, oricît de mult se străduise ea să-l transforme într-un bărbat perfect. Chestia asta îi ieşise bine, însă; ea fusese foarte încîntată. Băiatul ei scăpase planeta de acele tîrfe ordinare. Una

cîte una. Nu. Prea mulţi de „unu". Nu ajunsese încă la numărul trei. Încercase, dar ea nu fusese acasă.

Corin îşi aminti că o văzuse la înmormîntare. Rîdea. Sau fusese cealaltă? Era

confuz, deoarece chipurile lor se amestecau în mintea lui.

Care dintre ele rîsese? De ce nu putea să-şi amintească?

Nu mai contează, îşi spuse el, şi imediat se simţi

mult mai bine. Amîndouă trebuiau să moară, deci nu va mai avea nici o importanţă care anume rîsese sau care dintre ele era „Domnişoara C". Nu mai conta, pentru că în sfîrşit Mama va fi fericită şi nu îl va

mai răni niciodată, niciodată.

CAPITOLUL 27

În dimineaţa zilei de luni, Sam se afla la Departamentul de Poliţie din Warren, cercetînd iar şi iar dosarele firmei Hammerstead. Computerele de la departamentul NCIC

nu le indicaseră nici un nume, astfel că el şi Bernsen fuseseră pur şi simplu obligaţi să le citească şi să le răsciteasscă, căutînd indiciul de care aveau nevoie.

Era acolo, Sam ştia asta, însă nu

dăduseră încă peste el. Din cauza aceasta avea sentimentul că ceva îi scăpase.

Nu putea pune punctul pe „i", dar acel ceva se afla chiar acolo şi, mai devreme sau mai tîrziu, clopoţelul

avea să sune. Spera să se întîmple cît mai repede, adică în secunda următoare.

Tipul ăsta ura femeile. Nu putea să se înţeleagă cu ele, nu reuşea să comunice cu ele. Trebuia să existe în dosarul lui o notă

referitoare la vreo plîngere depusă de cineva, poate chiar o acuzaţie de hărţuire. O chestie ca asta i-ar fi sărit în ochi de la prima lectură. Exista însă posibilitatea ca plîngerea să fi fost formulată de o

asemenea manieră, încît acuzaţia nu a mai fost necesară.

Nici Jaine şi nici T.J. nu se duseseră la serviciu. Erau tot împreună, dar se mutaseră de la T.J. acasă la Shelley, împreună cu acel gălăgios cocker care

dădea alarma la cea mai mică mişcare, fie că era vorba de o pasăre din curte sau de cineva care intra pe alee. El se temuse că Jaine va dori să-şi petreacă ziua acasă, deoarece sistemul de alarmă fusese instalat, sub

supravegherea doamnei Kulavich, care lua foarte în serios îndatoririle sale de supraveghetor. Sistemul de alarmă era perfect, dar nu putea opri un criminal înverşunat.

Bine că Jaine nu

voia să fie singură. Ea şi T.J. rămăseseră împreună, şocate de ceea ce se întîmplase cu micul lor cerc de prietene. Acum nu se mai îndoia absolut nimeni că lista aceea atrăsese după

sine valul de violenţă. În consecinţă, departamentul de poliţie din zonă pusese la lucru o unitate de intervenţie.

Organizaţia naţională a canalelor de ştiri se aruncase

imediat asupra poveştii,

„Cine le ucide pe autoarele listei?" se întrebase una dintre crainice. „Locuitorii din regiunea Detroit au fost şocaţi din pricina celor două crime oribile cărora le-au căzut victime

autoarele amuzantei şi controversatei liste, cea care a bulversat naţiunea cu numai două săptămîni în urmă."

Reporterii se adunaseră din nou în faţa clădirii Hammerstead, aşteptînd să

intervieveze pe cineva care le cunoştea pe cele două victime. Echipa de intervenţie făcuse o înţelegere pentru a primi o copie a fiecărui interviu pe care reporterii reuşeau să-l obţină,

în caz că „băiatul" lor ar fi dorit să se vadă la unul dintre posturile naţionale de televiziune plîngîndu-şi „prietenele".

Reporterii fuseseră şi acasă la Jaine, dar plecaseră imediat ce

descoperiseră că acolo nu se afla nimeni. Sam era convins că vor trece şi pe la T.J., şi de aceea îi telefonase lui Shelley cerîndu-i să le roage pe Jaine şi pe T.J, să rămînă cîteva zile la ea.

Shelley se arătase

mai mult decît încîntată să-i îndeplinească cererea. Sam ştia că pînă la urmă reporterii vor da de urma lor, dar cel puţin astăzi pe Jaine şi T.J. nu le va deranja nimeni.

Sam se frecă la

ochi. Dormise doar două ore, căci fusese chemat la locul altei crime, a cărei victimă era un adolescent. Totul se terminase cît se poate de repede cu arestarea fostului logodnic al iubitei puştiului.

Sam îşi aminti raportul referitor la urma de pantof ce fusese descoperită acasă la Jaine. De obicei, găsirea unui răspuns nu le lua atîta timp. Căută la el pe birou, însă nimeni nu-l lăsase acolo în absenţa sa.

Poate că ajunsese la Bernsen, deoarece ei îşi transferaseră unul altuia tot felul de hîrtii. Înainte de moartea Lunei, nu toţi erau convinşi că spargerea de la locuinţa lui Jaine avea legătură cu uciderea lui Mărci,

însă el şi Bernsen fuseseră siguri de lucrul acesta. Acum, bineînţeles, nu mai avea nimeni nici o îndoială.

Îl sună pe Roger.

— Raportul privind urma aceea de pantof a ajuns la tine?

— Nu l-am văzut pînă acum. Vrei să spui că nu l-ai primit?

— Nu încă. Trebuie că l-au rătăcit cei de la laborator. Am să-i contactez imediat.

La naiba, rosti el în gînd, şi închise.

Ultimul lucru de care aveau acum nevoie era o întîrziere. Poate că urma aceea provenea de la o perechea de pantofi neobişnuită şi cineva de la Hammerstead avea să rostească: „Oh,

mda, unul aşa şi aşa are o pereche ca asta. A plătit o avere pentru ea".

Reveni la dosare, simţindu-se atît de frustrat, încît fu pe punctul de a sparge ceva. Se afla aici, chiar sub nasul lui, o ştia. Tot ce avea

de făcut era să-şi dea seama.

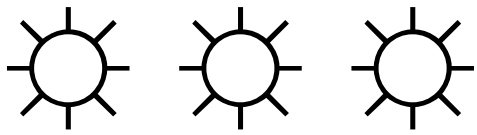

Galan plecă devreme de la serviciu.

Evenimentele de ieri îl tulburaseră atît de mult, încît nu era în stare să se concentreze. Îşi

dorea s-o ia pe T.J. de la sora lui Jaine şi s-o ducă acasă, unde *e l* putea avea grijă de ea.

Nu ştia cum de intervenise răceala între ei. Bine, ştia. Poate că flirtul de la serviciu cu Xandrea Conaway nu fusese,

în realitate, o chestie chiar nevinovată. Oare cînd anume începuse să o compare pe T.J. cu Xandrea, cea care era întotdeauna pusă la patru ace şi nu-l cicălea niciodată?

Bineînţeles că T.J. nu se îmbrăca elegant cînd era acasă, îşi zise el.

Nici el n-o făcea. Ăsta era rostul casei, să te relaxeze şi să te facă să te simţi confortabil. Şi ce dacă era nemulţumită atunci

cînd el uita să ducă gunoiul? Şi el se arăta nemulţumit cînd ea îşi lăsa cutiuţele cu farduri răspîndite pe etajeră. Oamenii care locuiesc împreună se enervează unii pe alţii în mod

inevitabil. Asta face parte din mariaj.

O iubea pe T.J. de cînd avea paisprezece ani. Cum de uitase amănuntul asta, şi tot ceea ce trăiseră împreună? Cum de a fost nevoie să apară maniacul care se

afla pe urmele lui T.J. şi ale prietenelor ei, ca el să poată realiza că pierderea ei l-ar ucide?

Nu ştia cum să procedeze pentru a se împăca cu ea. Se întreba dacă ea i-ar permite să facă

pasul acesta. De aproape o săptămînă, din momentul în care ea ghicise că el era interesat de Xandrea, se îndepărtase de el. Poate că-şi imagina că o înşală, cu toate că ţinuse sub

control relaţia dintre el şi Xandrea. Se sărutaseră, da, dar nimic mai mult.

Încercă să-şi închipuie ce anume ar simţi el dacă un alt bărbat ar sărut-o pe T.J., şi simţi că îl cuprinde furia. Poate că sărutările

nu puteau fi iertate atît de uşor. Ar fi vrut ca T.J. să-i zîmbească, demonstrîndu-i astfel că încă mai conta pentru ea.

Sora lui Jaine locuia în cartierul St. Clair Shores, într-o casă mare, cu

două etaje, construită în stil colonial. Uşile garajului cu trei locuri de parcare erau coborite, iar camioneta roşie şi masivă al lui Sam se afla pe alee. Galan parcă în spatele ei, şi o luă pe cărarea

sinuoasă care ducea la uşile duble de la intrare. Apăsă pe sonerie şi aşteptă.

Îi deschise Donovan. Galan remarcă faptul că Sam era înarmat. Dacă ar fi avut un revolver, l-ar fi purtat şi el, fie că

era legal, fie că nu.

— Cum se simt? întrebă Galan, păşind înăuntru.

— Obosite. Încă în stare de şoc. Shelley spune că au dormit aproape toată ziua, ceea ce mă face să cred că au avut o noapte albă.

— Au fost treze aproape toată noaptea. Ciudat, n-au discutat prea mult despre criminal, sau despre cît de aproape de moarte a fost Jaine acum două nopți, cînd individul i-a spart casa. Au vorbit

numai despre Luna şi despre Marci.

— E ca şi cum au pierdut doi membri de familie de care erau ataşate. Le va trebui ceva vreme pentru a-şi reveni.

Sam avusese mereu de-a face cu durerea şi era

convins că Jaine *îşi va reveni*, că nu se va da bătută. Va dura însă cîteva săptămîni, poate chiar luni, pînă cînd privirea ei nu va mai fi umbrită de durere.

Soţul lui Shelley, Al, se uita la televizor. Fiica lor,

aflată la vîrsta adolescenţei, Stefanie, se afla la etaj şi vorbea la telefon, în timp ce fiul lor în vîrstă de unsprezece ani, Nicholas, se juca pe computer.

Ravagiile suferinţei erau

evidente, Jaine şi T.J. îşi pierduseră culoarea din obraji, însă de plîns, nu mai plîngeau.

T.J. făcu ochii mari văzîndu-l pe soţul ei.

— Ce cauţi aici?

Nu părea prea încîntată de

prezența lui.

— Voiam să-ți fiu alături. Știu că ești obosită, așa că n-am vrut să aștepți pînă la miezul nopții ca să te întorci acasă. Ca să nu mai spun că Shelley și familia vor dori să meargă la culcare mai

înainte.

Shelley clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. De obicei ne culcăm tîrziu.

— Cum rămîne cu reporterii? întrebă T.J. Nu vom avea

liniște atît timp cît vor da tîrcoale pe acasă.

— Mă îndoiesc că îşi vor face veacul acolo, spuse Sam. Ei vor să obţină nişte interviuri, însă pot face rost de declaraţii şi de la alte persoane. Cum

astăzi nu ai fost acasă, au preferat să dea telefoane în loc să stea să aştepte în faţa curţii tale.

— În cazul acesta, aş prefera să mă întorc acasă, spuse T.J., ridicîndu-se şi îmbrăţişînd-o pe Shelley. Mii de

mulţumiri. Astăzi ai fost un adevărat salvamar.

Shelley îi întoarse îmbrăţişarea.

— Oricînd. Vino şi mîine, dacă nu mergi la serviciu. În orice caz, să nu rămîi singură acasă!

— Mulţumesc,

însă... cred că mîine mă voi întoarce la lucru. Întoarcerea la rutină mă va ajuta să trec mai uşor peste toate astea.

— Cred că Sam şi cu mine ne vom duce acasă. Şi el pare la fel de obosit.

— Mîine vii la

serviciu? o întrebă T.J.

— Nu ştiu. Poate. Am să-ţi dau telefon să te anunţ.

— Trilby, strigă T.J., şi căţeluşa se ridică imediat. Hai, fetiţo, să mergem acasă.

Trilby lătră şi se

agită în jurul picioarelor lui T.J., Galan se aplecă s-o mîngîie.

— Unde ţi-e lesa? o întrebă el, şi ea plecă în fugă să o caute.

De regulă, giumbuşlucurile căţeluşei o făceau pe

T.J. să rîdă, dar în seara asta nu reuşi să schiţeze nici măcar un zîmbet.

Pe drum, T.J. rămase o vreme privind pe geam.

— Nu era nevoie să pleci mai devreme de la serviciu, spuse ea

apoi. Mă simt bine.

— Voiam să-ţi fiu alături, repetă el, trăgînd adînc aer în piept.

Ar fi preferat să discute despre asta acasă, unde ar fi putut s-o strîngă în braţe, dar poate că acesta era

momentul cel mai potrivit. Măcar ea nu avea cum să plece.

— Îmi pare rău, spuse el cu blîndeţe.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am purtat ca un măgar. Te iubesc mai mult decît orice

altceva de pe lumea asta şi nu pot suporta gîndul că aş putea să te pierd.

— Şi cu iubita ta cum rămîne?

— Ştiu că nu mă crezi, dar îţi jur că n-am fost chiar *atît* de idiot.

— Şi cam cît de

idiot ai fost?

Niciodată nu lăsase să-i scape ceva legat de persoana lui. Chiar şi pe vremea liceului, T.J. îl făcea una cu peretele dacă încerca să nu-i spună ceea ce voia ea să afle.

— Un flirt prostesc, sărutări prosteşti. Dar nimic mai mult, zise el fără s-o privească.

— Nici măcar pipăieli?

Tonul vocii ei demonstra că nu-l crede.

— Nici măcar,

repetă el cu fermitate. Eu... La naiba, T.J., nu e corect, eu nu mă refeream la ceva fizic. Nu ştiu, poate că am lăsat ca orgoliul masculului să-mi răpească tot ce aveam mai bun. Mi-a plăcut emoţia

pe care o trăiam, dar nu era bine, iar eu ştiam asta.

— Cine este „ea", mai exact? întrebă T.J.

Avea nevoie de tot curajul, fiindcă, rostindu-i numele, îi dădea femeii o personalitate, o

transforma în ceva real.

— Xandrea Conaway.

— O cunosc?

Galan clătină din cap.

— Nu, nu cred.

— Xandrea, repetă ea. Are sonorităţi de cocktail.

El ştia că nu trebuia să rostească nici o vorbă bună despre Xandrea aşa că spuse:

— Te iubesc cu adevărat. Ieri, cînd ai aflat ce i s-a întîmplat Lunei, iar eu mi-am dat seama... Vocea i se

frînse brusc. Cînd mi-am dat seama că eşti în pericol, m-am trezit la realitate.

— Cînd eşti urmărită de un ucigaş psihopat, stîrneşti atenţia, spuse ea pe un ton rece.

El se decise să meargă direct la ţintă:

— Ai să-mi mai dai o şansă?

— Nu ştiu, spuse ea, şi inima i se frînse. Ţi-am spus deja că n-am de gînd să mă pripesc sau să iau o hotărîre

drastică, şi nu o voi face. Atenţia mea e oarecum disipată în momentul ăsta, aşa că sînt de părere să amînăm pentru o vreme discuţia asta.

Bine, se gîndi el, suna într-un fel a ratare, dar deocamdată nu era

decis să renunțe.

— Pot să mă culc cu tine?

— Adică să facem sex?

— Nu, adică să dorm cu tine. În patul nostru. Mi-ar plăcea să facem dragoste, dar dacă tu nu vrei lasă-mă

cel puțin să dorm alături de tine.

Ea se gîndi atît de mult încît el începu să creadă că ratase din nou o bilă. În final, T.J. spuse:

— Bine.

Galan oftă uşurat. T.J. nu se arătase plină de entuziasm,

însă nici nu-l trimisese la plimbare. Mai exista o şansă. Aveau mulţi ani de convieţuire, iar asta îi unea în momentele cînd alte cupluri poate că s-ar fi despărţit. De altfel, nu se aştepta

să poată şterge într-o singură noapte toate greşelile acumulate în ultimii doi ani.

T.J. se afla încă alături şi el n-avea de gînd să renunţe tocmai acum, indiferent cît de supărată era ea sau

cît timp i-ar fi fost necesar lui pentru a o convinge că o iubea sincer. Important era să o țină în viață, chiar dacă avea să-l părăsească în cele din urmă. Nu știa dacă va putea suporta gîndul de a

o pierde, dar era convins că ar suferi cumplit.

☼ ☼ ☼

— Mă simt atît de obosită, spuse Jaine. Cred că şi tu eşti extenuat.

— Am băut cafea toată ziua. Zbenguiala iese din

discuție, bănuiesc. Ai de gînd să te culci devreme?

Jaine căscă.

— Nu cred că am de ales. Mă îndoiesc că aş fi în stare să stau trează. Îşi masă fruntea. Am avut toată ziua o durere cumplită de cap, şi

nimic din ce am luat n-a reuşit s-o calmeze.

— La naiba, spuse el. Nici nu am apucat să ne căsătorim şi te-au şi apucat migrenele. Shelley a tăiat şi astăzi un castravete?

Jaine zîmbi.

— Mda. Ori de cîte ori închideam pleoapele, punea deasupra lor cîte o bucată de castravete. Nu ştiu dacă şi-au făcut efectul, dar ne făceau să ne simţim mult mai bine. Se

opri brusc, apoi îl întrebă: Astăzi aţi făcut progrese?

— Computerul nu ne-a semnalat nimic, aşa că eu şi Bernsen am fost obligaţi să ne uităm iar peste dosare pentru a vedea dacă ne-a scăpat ceva. Îţi

amintești despre niște plîngeri de hărțuire sau orice altă problemă apărută între doi angajați?

— Mi-aduc aminte de momentul cînd Sada Whited l-a surprins pe soțul ei hîrjonindu-se cu

Emily Hearst. Au avut o dispută chiar în parcare, dar mă îndoiesc că ăsta e amănuntul pe care-l cauți. Plîngeri de hărțuire, zici? Nu-mi aduc aminte de nici una. Bennett Trotter ar merita să aibă parte de o

mulţime de plîngeri pentru hărţuire sexuală, dar nu cred că a recurs nimeni la aşa ceva. Iar el este brunet.

— Noi nu i-am exclus pe bruneţi. Nu am exclus pe nimeni. Marci putea să ia firul acela de

păr blond de la cineva de care s-a atins la magazinul alimentar. Mai spune-mi ceva despre Bennett Trotter.

— E un nesimțit. Mereu face comentarii pe care le consideră sexy,

dar e singurul care o crede. Cunoşti genul.

Îl cunoştea. Se întrebă dacă Bennett Trotter putea să dovedească pe unde l-au purtat paşii în ultimele două zile.

— Sînt cîţiva pe

care nu-i simpatizează nimeni, continuă Jaine. Şeful meu, Ashford deWynter, e unul dintre ei. Era foarte pornit contra listei, pînă cînd compania a decis să profite de pe urma publicităţii gratuite.

Sam îl adăugă pe Ashford deWynter pe lista lui mentală.

— Altcineva?

— Nu-i cunosc pe toți. Să vedem. Nimeni n-o place pe Leah Street, dar cred că ea nu contează.

Numele suna

familiar. Îi trebuiră doar două secunde ca să o dibuiască.

— Ea e regina dramelor.

— Şi o mare belea. Mă bucur că nu face parte din departamentul meu. T.J. trebuie să-i facă faţă zi de zi.

— Altcineva în afară de Trotter şi deWynter?

— Nu-mi vine nimeni în minte. Mi-aduc aminte de un tip pe care îl cheamă Cary sau ceva de genul ăsta, unul care s-a enervat rău de tot

atunci cînd s-a aflat despre listă, pentru că o parte dintre femei îl luaseră peste picior apropo de asta, dar nu s-a dovedit violent, ci doar țîfnos.

— Poți să afli care e de fapt numele lui?

— Sigur. Dominica Flores a fost una dintre femeile care îl tachinau. Am s-o sun mîine-dimineaţă.

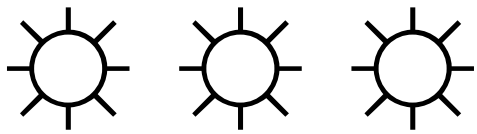

Ciudat cum toate fuseseră date peste cap, se gîndi T.J. a

doua zi dimineaţa în timp ce păşea în clădirea firmei Hammerstead.

Marci şi Luna nu erau aici. Nu aveau să mai fie niciodată aici. Dacă dispariţia lui Marci fusese greu de acceptat, moartea Lunei părea

ceva imposibil. Luna fusese o fiinţă atît de deşteaptă şi de dulce. Cum putuse cineva să o ucidă din pricina unei liste stupide?

„Ucigaşul este în clădirea asta", îşi zise ea. Poate că va trece pe coridor

chiar pe lîngă el. Poate că venirea la serviciu nu fusese cea mai înţeleaptă idee, dar, într-un fel straniu, ea trebuia să fie aici *pentru că* el era prezent. Poate că el va spune ceva care să-l trădeze, poate că va reuşi să

surprindă ceva pe chipul lui – ceva, orice, ceva care să-i ajute să-şi dea seama despre cine e vorba. Nu era ea Sherlock Holmes, dar nici proastă nu era.

Jaine fusese întotdeauna cea mai

întreprinzătoare din grupul lor, dar T.J. îşi zise că şi ea putea fi îndrăzneaţă. A veni astăzi la lucru părea o îndrăzneală; Jaine nu venise; migrena de ieri nu-i trecuse, aşa că îşi petrecea încă o zi alături de

Shelley, lăsîndu-se răsfăţată.

T.J. fu nevoită să admită că şi ei îi plăcuse faptul că Galan îşi făcuse griji pentru ea.

Fusese o adevărată prostie, poate chiar o stupizenie, să se

prezinte la serviciu cînd ştia foarte bine că pe el îl alarma chestia asta; dar el o ignorase atît de mult timp încît grija lui de acum era ca un adevărat balsam pentru rănile ei sufleteşti. Noaptea trecută o

surprinsese cu vorbele lui.

Poate că *vor* reuşi să se împace. Nu trebuia să se grăbească acceptîndu-i scuzele, aşa cum nici nu trebuia să se gîndească la divorţ doar pentru că

mariajul lor alunecase pentru prima dată pe o pantă descendentă. Ea îl iubea şi, acum, după o bună bucată de timp, îşi zise că şi el o iubea.

Luna şi Shamal reuşiseră să-şi rezolve

neînțelegerile, chiar înainte ca ea să fie ucisă. Avusese parte de două zile de fericire alături de el. Două zile, cînd ar fi trebuit să aibă parte de asta o viață întreagă.

Pe T.J. o străbătu brusc un fior. Oare

ea şi Galan vor avea parte tot de două zile, pentru a încerca să-şi pună la punct fragilul lor armistiţiu?

Nu. Ucigaşul nu va reuşi să o doboare. Nu-şi putea imagina cum de Luna îl lăsase să

intre în apartamentul ei aşa cum susţinea poliţia. Poate că el se afla deja înăuntru, şi o aşteptase. Sam spusese că nu fusese vorba de o intrare prin efracţie, dar poate că el

descuiase cumva uşa. Poate că reuşise să pună mîna pe o cheie.

Dacă Galan nu va fi acasă atunci cînd ea se va întoarce de la serviciu, nu va intra de una singură în casă. Va ruga un vecin să o

însoţească. Mai era şi Trilby; căţeluşei nu-i scăpa absolut nimic. Lătratul ei o enerva de obicei, dar acum era bucuroasa că avea căţeluşa.

Leah Street o privi surprinsă văzînd-o intrînd.

— Nu mă

aşteptam să vii astăzi, spuse ea.

T.J. îşi ascunse propria mirare. Hainele lui Leah nu fuseseră niciodată elegante, dar cel puţin erau curate. Astăzi însă arăta de parcă le luase de la gunoi. Purta o fustă

şi o bluză, însă fusta îi atîrna într-o parte, dîndu-i la iveală marginea slipului. T.J. nu-şi imagina cum putea purta cineva slip atunci cînd nu era obligată s-o facă. Bluza lui Leah era şifonată, şi pătată

pe piept. Chiar şi părul ei, de obicei ordonat, arăta ca şi cum nu s-ar fi pieptănat înainte de a veni la lucru.

Dîndu-şi seama că Leah se uita la ea cu o privire întrebătoare, T.J. se întoarse imediat cu

gîndul la ceea ce avea de spus.

— Am considerat că munca îmi va fi de ajutor. Ştii tu, rutina.

— Rutina.

Leah dădu din cap, ca şi cum cuvîntul ar fi avut un sens profund.

Ciudat. Dar la urma urmei, Leah fusese întotdeauna cam săritură de pe fix. Nimic grav, doar puţin... săritură.

Din cîte îşi dădea seama T.J., Leah era astăzi aeriană. Ea fredona o melodie, îşi pili unghiile, şi

răspunse la cîteva apeluri telefonice.

P ă r e a **rațională, chiar dacă nu era eficientă. „Nu sînt sigură, am să te sun eu", părea să fie răspunsul la ordinea zilei.**

Puțin după ora nouă, Leah se făcu

nevăzută şi reapăru peste zece minute, cu bluza mai pătată decît înainte. Apropiindu-se de T.J., se aplecă şi îi şopti:

— Nu reuşesc să găsesc nişte dosare. Mă ajuţi să mut cîteva cutii?

Care cutii? Care dosare? Aproape toate dosarele lor se aflau stocate în computer. T.J. se pregăti s-o întrebe despre ce dosare vorbea, dar Leah aruncă o privire fugară şi ruşinată prin birou, ca şi

cum ar fi avut o problemă care nu avea legătură cu dosarele, însă nu voia ca ceilalţi să afle.

De ce eu? se gîndi T.J., însă oftă şi spuse:

— Desigur.

În drum spre lift o

întrebă:

— Unde anume se află aceste dosare?

— La parter. În depozit.

— Eu nu ştiu să se afle ceva stocat în „Depozit", glumi T.J., dar se părea că Leah n-a priceput poanta.

— Bineînțeles că sînt acolo, spuse ea, părînd tulburată. Ascensorul era gol, iar pe holul de la etajul unu nu întîlniră pe nimeni, lucru deloc surprinzător, ținînd cont de ora matinală. Toți se

aflau în birourile lor, iar geniile computerelor erau probabil antrenaţi într-o partidă de scuipat la distanţă.

Merseră pe holul îngust, zugrăvit în verde. Leah deschise uşa pe care stătea scris „Depozit",

păşind înaintea lui T.J. pentru a intra prima înăuntru. T.J. strîmbă imediat din nas din pricina mirosului umed şi înţepător. Nimeni nu părea să fi trecut pe acolo de multă vreme. Pe deasupra, era şi întuneric.

— Unde e întrerupătorul? întrebă ea.

Ceva greu o izbi în spinare, împingînd-o în camera aceea întunecată şi urît mirositoare. T.J. căzu pe podeaua goală şi aspră,

julindu-şi mîinile şi genunchii. În mintea ei explodă brusc adevărul oribil. Ea reuşi să se ferească şi să se ridice din nou în picioare exact în clipa în care o ţeava de metal şuieră izbind podeaua.

T.J. ţipă, sau cel puţin aşa crezu. Nu era prea sigură, pentru că în urechi bubuia precum un tunet sunetul propriei sale inimi. Încercă să apuce ţeava, şi o vreme se luptă să intre în posesia ei, însă Leah

era puternică, foarte puternică, şi o lovi pe T.J. cu toată forţa peste picioare.

T.J. sesiză din nou şuierul acela, apoi luminile explodară în capul ei şi nu mai auzi nimic.

CAPITOLUL 28

Pe hol se auzi o uşă deschizîndu-se. Corin îngheţă, ascultînd atent paşii aceia grei care străbăteau coridorul; apoi se auzi din nou o uşă deschizîndu-se şi

închizîndu-se în aceeaşi clipă. E cineva din personalul de întreţinere, îşi zise el. Dacă omul s-ar fi uitat în direcţia unde se afla el şi ar fi observat că depozitul avea uşa deschisă, ar fi venit

cu siguranţă să facă cercetări.

Corin se sperie. Cum de nu se gîndise la posibilitatea ca cineva din personalul de întreţinere să se afle prin preajmă? Ar fi trebuit s-o facă; nu

fusese destul de precaut, iar Mama va fi furioasă.

Se uită la femeia care zăcea întinsă pe podeaua jegoasă, abia vizibilă în lumina slabă care răzbătea prin uşa deschisă a depozitului. Oare

mai respira? Nu era sigur, dar se temea să facă chiar şi cel mai mic zgomot.

Nu procedase ca la carte. Nu plănuise totul foarte bine, iar chestia asta îl băgă în sperieţi, deoarece atunci cînd nu executa totul la

perfecţie, Mama era furioasă. Trebuia să o mulţumească, să se gîndească la ceva anume, la o modalitate de a-şi îndrepta greşelile.

Cealaltă. Cea cu gura mare. Făcuse o greşeală şi în privinţa ei, dar nu

fusese de vină pentru că ea lipsea de acasă, nu? Oare Mama va înţelege?

Nu. Mama nu admitea niciodată scuze.

El trebuia să se întoarcă şi *să facă treaba aşa cum se cuvine.*

Dar ce era de făcut dacă ea nu va fi acasă nici de data asta? Ea nu era la serviciu. Verificase lucrul acesta. Atunci, unde putea fi?

O va găsi. Ştia cine îi sînt părinţii şi unde anume

locuiau, ştia numele fratelui şi al surorii ei şi adresele acestora. Ştia o mulţime de lucruri despre ea. Cunoştea o mulţime de chestii despre fiecare persoană care lucra aici, pentru că îi făcea plăcere să-şi

bage nasul prin dosarele oamenilor. Ar fi fost în stare să pună pe hîrtie numerele aferente asigurării lor sociale şi data de naştere a fiecăruia ca apoi să afle tot felul de lucruri despre ei folosindu-se de

computerul lui de acasă.

Ea era ultima. El nu putea să mai aştepte. Trebuia să dea de ea imediat, trebuia să ducă la bun sfîrşit misiunea pe care i-o încredinţase Mama.

Corin aşează încet

ţeava de metal lîngă trupul ţeapăn al femeii, întredeschise uşa depozitului, se furişă afară, o închise fără să facă zgomot şi se îndepărtă păşind pe vîrfuri.

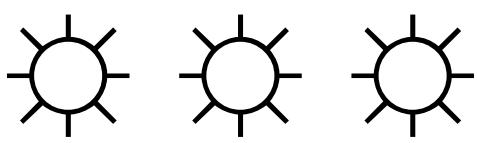

Detectivul Wayne Satran veni lîngă biroul lui Sam cu o foaie de fax în mînă.

— Iată raportul referitor la amprenta de pantof pe care-l aşteptai.

Lăsă hîrtia deasupra altui teanc de rapoarte şi o

porni spre biroul lui.

Sam luă raportul şi citi primul rînd: „Amprenta nu se potriveşte...".

Cum naiba? Toate laboratoare criminalistice deţin registre sau baze de date cu privire la amprentele de

pantofi ale hoţilor, iar datele sînt actualizate cu regularitate. Uneori se întîmplă ca un producător să nu trimită aceste informaţii la timp şi actualizate, cînd se produce o schimbare de stil

sau refuză să facă acest lucru dintr-un motiv de ordin personal. Cînd se întîmpla aşa ceva, laboratorul cumpăra de obicei o pereche de pantofi din modelul respectiv, pentru a-i monitoriza

amprenta.

Poate că pantofii fuseseră cumpărați dintr-o altă țară. Poate că erau o marcă ce se demodase deja sau individul fusese destul de isteț încît să se folosească de un cuțit pentru a

schimba modelul amprentei. Lui Sam nu-i venea să creadă. Nu era un ucigaş organizat; tipul acţiona sub impulsul emoţiei şi al oportunităţii.

Privi din nou raportul, dar îşi dădu seama că

aceasta conţinea destule cuvinte în afara acelei părţi care spunea: „nu se potriveşte". Nu îşi putea permite să rateze vreun amănunt, aşa că începu din nou lectura. „Amprenta nu se potriveşte cu

nici unul dintre pantofii pentru alergare destinaţi bărbaţilor, ci cu un model destinat exclusiv persoanelor de sex feminin. Secţiunea pe care am avut-o la dispoziţie nu ne-a permis însă să

determinăm cu exactitate măsura, dar pare a fi vorba de o dimensiune cuprinsă între opt şi zece."

Un pantof pentru femei? Tipul purta încălţăminte pentru femei?

Sau... tipul era

femeie.

— Fiu de *căţea!* spuse Sam printre dinţi, întinzîndu-se după telefon şi tastînd numărul lui Bernsen. Cînd Roger răspunse, el zise agitat: Am primit raportul referitor la amprenta de pantof.

E un pantof pentru femei.

Pentru o clipă se aşternu o linişte mormîntală; apoi Roger spuse:

— M-ai făcut praf.

Părea la fel de bulversat ca şi Sam.

— Noi am exclus femeile din

cercetările efectuate de cei de la NCIC. Ne-am făcut singuri de rahat. Trebuie să analizăm şi dosarele acelea.

— Tu vrei să-mi spui că e vorba de *o femeie*...

Roger tăcu.

Sam ştia că

acesta se gîndea la modul în care fuseseră măcelărite trupurile lui Marci şi al Lunei.

— Iisuse!

— Acum ştiu de ce Luna a deschis uşa. Gestul ei părea de neînţeles, însă ea fusese pusă în gardă

în privința unui bărbat, nu a unei femei.

Sentimentul că ceva le scăpase printre degete devenea din ce în ce mai puternic.

O femeie. Gîndeşte-te la o femeie cu părul

blond. Se duse imediat cu gîndul la momentul înhumării lui Marci, şi la femeia aceea înaltă şi blondă care se prăbuşise plîngînd în braţele lui Cheryl. O regină a dramelor, spusese T.J., dar Jaine

fusese de altă părere: ***Morişca se învîrte mai departe, dar hamsterul e deja mort.*** **Ea credea că femeii îi lipsea o doagă, că la mijloc era ceva putred. La dracu'! Ea chiar o pomenise cînd el o întrebase despre**

angajaţii care au dificultăţi în privinţa acomodării cu colegii.

T.J. pomenise despre cu totul altceva, ceva la care el nu fusese atent în momentul respectiv: femeia lucra în departamentul ei, la

resurse umane. Femeia avea acces la absolut orice, la toate acele informaţii stocate, inclusiv la numerele de telefon private şi la adresele rudelor care trebuia contactate în caz de urgenţă.

Asta era. Acesta era amănuntul care nu-i dăduse pace. Laurence Strawn îi specificase în mod expres că dosarele conţinînd informaţii de ordin personal nu se aflau în baza de date a computerelor ce dispuneau de o

conexiune de tip internet pentru a nu fi la dispoziția vreunui hacker. Persoana care apelase numărul de mobil al lui T.J. îl obținuse probabil din dosarul ei personal, dar dosarul în cauză,

fără a necesita o autorizaţie specială, putea fi accesibil doar celor care lucrau la departamentul de resurse umane.

Cum o chema? *Cum dracu' se numea?*

Sam întinse mîna

după telefon pentru a o suna pe Jaine, dar numele îi veni în minte înainte de a forma în întregime numărul lui Shelley: Street. Leah Street.

Formă imediat numărul lui Bernsen.

— Leah Street,

zise el dintr-o suflare cînd Roger răspunse la telefon. Cea care vărsa lacrimi de crocodil pe umărul surorii lui Marci, la înmormîntare.

— Blonda! spuse Roger. La dracu'! Se potriveşte şi ca

profil.

O potrivire perfectă, se gîndi Sam. Nervozitate, emoţie în exces, imposibilitatea de a sta deoparte.

— Am chiar aici dosarul, spuse Roger. Au fost formulate cîteva

plîngeri vizavi de comportamentul ei. Nu se înțelege cu semenii. Doamne, asta e o poveste clasică. O s-o interogăm, să vedem ce putem scoate de la ea dacă o scuturăm puțin.

— Trebuie să fie

la serviciu. Sam se alarmă brusc. T.J. s-a dus astăzi la serviciu. Lucrează în cadrul aceluiaşi departament. Resurse umane.

— Sun-o pe T.J. Eu plec chiar acum într-acolo.

Sam caută repede

numărul de telefon al companiei Hammerstead. După primul apel, convorbirea fu preluată de un robot automat. Strîngînd din dinţi, ascultă înregistrarea pînă ce i se făcu legătura cu departamentul de

resurse umane. Pierduse un timp preţios. La dracu'! Oare de ce companiile nu angajează oameni în carne şi oase care să preia apelurile? Mesajele înregistrate costau mult mai puţin, dar

în cazuri de urgenţă o astfel de întîrziere putea crea probleme grave.

În sfîrşit, serviciul de mesagerie îi comunică interiorul dorit. După al patrulea apel îi răspunse o voce

grăbită.

-Resurse umane, sînt Fallon.

— Cu T.J. Yother, vă rog.

— Îmi pare rău, doamna Yother nu se află în birou.

— De cînd timp a plecat de la birou? întrebă Sam pe un

ton aspru.

Fallon nu era însă o persoană care să-şi depăşească atribuţiile.

— Cine sînteţi? întrebă ea la fel de aspru.

— Detectivul Donovan. Trebuie să o găsesc neapărat.

Ascultaţi-mă: Leah Street e cumva acolo?

— Nu.

Tonul lui Fallon se schimbă. Femeia deveni mult mai cooperantă.

— Ea şi T.J. au plecat împreună acum o jumătate de

oră. Telefonul a sunat în draci şi, cum ele sînt plecate, de-abia am putut face faţă. Ele...

Sam o întrerupse:

— Dacă T.J. se întoarce, spuneţi-i să-l sune imediat pe detectivul Sam Donovan.

Îi dictă numărul. O clipă se gîndi să o avertizeze pe această Fallon în privința situației, dar se decise pe loc să n-o facă. Nu voia să o alarmeze pe Leah.

— Îmi puteți face legătura cu biroul

domnului Strawn? Doar Laurence Strawn dispunea de auroritatea necesară pentru a acţiona aşa cum dorea el.

— Da, sigur. Bineînţeles. Vreţi să v-o fac eu?

Sam închise pleoapele şi expedie

o înjurătură pe cinste.

— Da, vă rog.

— În regulă. Aşteptaţi.

După o serie de tonuri electronice, auzi vocea plată a secretarei directorului Strawn. Sam îi tăie frazele

introductive
îndelung exersate.

— La telefon detectivul Donovan. Aş putea vorbi cu domnul Strawn? E o chestiune urgentă.

Cele două cuvinte – „detectiv" şi „urgentă" – avură efect şi fu pus

imediat în legătură cu Strawn. Sam îi explică rapid situaţia.

— Anunţaţi paznicii şi nu permiteţi nimănui să iasă, şi căutaţi-o imediat pe T.J. Verificaţi fiecare dulap pentru mături

sau cabină de duş. Nu e nevoie să-i cereţi socoteală domnişoarei Street, însă nu-i daţi voie să plece. Detectivul Bernsen a pornit deja spre dumneavoastră.

— Rămîneţi pe fir, spuse Strawn. Am să

anunţ paznicii chiar în clipa asta.

Reveni pe fir peste treizeci de secunde.

— Domnişoara Street a părăsit incinta în urmă cu aproximativ douăzeci de minute.

— Era şi T.J. cu

ea?

— Nu. Paznicul spune că era singură.

— Atunci, căutaţi-o pe T.J., zise Sam repede, în timp ce scria un bileţel şi i-l arăta lui Wayne Satran. Wayne luă bileţelul, îl citi şi o

porni în grabă la acţiune.

— Ea se află pe undeva prin clădire. E posibil să fie încă în viaţă.

Marci murise după prima lovitură de ciocan. Luna nu decedase imediat, dar primise o

lovitură atît de puternică la nivelul craniului, încît îşi dăduse sfîrşitul înainte ca rănile prin înjunghiere să-i provoace o hemoragie masivă. Cel de la M.E. estimase, bazîndu-se exclusiv pe

propria sa experienţă, că aceasta mai trăise, cu aproximaţie, cîteva minute după atacul iniţial.

— Trebuie să fiu discret? întrebă Strawn.

— În acest moment, găsirea ei

e lucrul cel mai important. Leah Street ne-a scăpat deja. Alertaţi pe toţi cei prezenţi în clădire pentru a participa la acţiunea de căutare. Cînd o găsiţi, dacă mai trăieşte, faceţi tot ce este posibil

pentru a o ajuta. Dacă e moartă, încercaţi să conservaţi locul faptei. Cei de la urgenţe sînt deja pe drum.

Wayne puse tot angrenajul în mişcare. Trupe de ofiţeri făcînd parte

din jurisdicţii diferite se îndreptau spre Hammerstead, ca şi echipele de medici şi tehnicienii care se ocupau cu prelevarea probelor.

— O vom găsi, spuse Laurence Strawn în şoaptă. Instinctul îi dicta

lui Sam să fie prezent la locul faptei,

Însă el rămase pe loc, conştient că putea fi mai util acolo unde se găsea.

Dosarul lui Leah Street se afla pe biroul lui Roger. Sam telefona la

secţia de poliţie din Sterling Heights şi îl rugă pe detectivul care prelua apelul să caute în dosar şi să-i comunice adresa de acasă, numărul de telefon şi numărul asigurării ei sociale.

După numai un minut, detectivul

ridică receptorul şi spuse;

— Nu am găsit pe nimeni cu numele de Leah Street. Aici apare un „Corin Lee Street", dar nici o Leah.

— Corin Lee?

Iisuse! Sam îşi frecă fruntea,

încercînd să-şi dea seama ce naiba se petrecea. Leah era bărbat sau femeie? Numele semănau prea mult ca să fie vorba de o coincidenţă.

— Corin Street e femeie sau bărbat?

— Un moment.

Urmă o pauză. Am găsit. Femeie.

Posibil, se gîndi Sam şi adăugă:

— Bine, mulţam. Asta e tot ce voiam să ştiu.

Sam copie informaţiile primite de la departamentul pentru autovehicule

şi obţinu numărul plăcuţei de înmatriculare şi descrierea maşinii lui Leah.

El transmise apoi un avertisment pentru cei care urmăreau maşina. Nu ştia dacă suspecta era

înarmată; nu folosise o armă de foc, dar asta nu însemna că nu deţinea una, aşa cum putea foarte bine să aibă asupra ei un cuţit. Era o persoană a dracului de instabilă, la fel ca nitroglicerina, şi

trebuia să te apropii de ea cu precauţie.

Oare unde se dusese? Acasă? Doar un nebun ar fi făcut aşa ceva – însă Leah Street era nebună de legat. El trimisese deja cîţiva ofiţeri spre casa acesteia.

Cît timp pusese totul în mişcare, încercase să nu se gîndească la T.J. Acum se întreba dacă o găsiseră în viaţă sau ajunseseră prea tîrziu.

Oare cît timp trecuse? Îşi verifică ceasul; zece minute

de cînd vorbise cu Strawn, asta însemna treizeci de minute de cînd Leah Street părăsise sediul Hammerstead.

Putea să fi ajuns deja la graniţa dintre două state şi într-o jumătate de

oră în oricare zonă a regiunii Detroit. Exista şi posibilitatea de a fi trecut în Canada. Erau implicate deja patru sau cinci jurisdicţii, atunci de ce nu ar implica şi altă naţiune?

Intenţionase să-i

telefoneze lui Jaine, dar se hotărî să mai aştepte. Nu avea nici o informaţie exactă despre T.J., şi nu putea să o supună la chinul aşteptării unei veşti.

Slavă Cerului că Jaine se afla acasă la

Shelley, în siguranţă. Leah nu ştia cine era Shelley şi nici unde locuia... Asta dacă nu cumva Jaine o menţionase la rubrica „persoană de contactat în caz de urgenţă".

Cum împărţiseră dosarele în ordine

alfabetică, Sam preluase prima jumătate a documentelor prelucrate de printer, iar Roger pe cea de a doua. În consecință, Roger deținea dosarul lui Leah Street, iar el pe cel al lui Jaine.

Existau mai multe dosare listate la litera B decît la celelalte litere ale alfabetului şi el începu să caute repede prin teanc. Cînd dădu peste cel al lui Jaine, extrase paginile respective din teanc şi le scana

rapid. Shelley figura pe listă.

Simţi un gol în stomac. Nu mai apelă la o linie fixă de telefonie, ci formă numărul lui Shelley de pe mobil în timp ce ieşea în fugă pe uşă.

☼ ☼ ☼

Reporterii reuşiseră să afle adresa lui Shelley. Sunetul neîntrerupt al telefonului îi scosese pur şi simplu din minţi. Shelley deconectase linia telefonică, şi apoi ieşiseră în curte lîngă piscină.

Sam insistase atît de mult să nu se despartă de mobil, încît Jaine îl luase cu ea.

O umbrelă largă, postată deasupra capului, împiedica razele soarelui să pătrundă. Jaine moţăia în timp ce

Shelley citea. Casa era cufundată într-o liniște binefăcătoare; știind că nervii lui Jaine erau încordați la maximum, Shelley îl trimisese pe Nicholas acasă la un prieten pentru a se juca împreună;

Stefanie era plecată la mall împreună cu pritenele sale.

Jaine simţi cum migrena începe să scadă în intensitate, ca un val ce bătea în retragere. Nu mai era capabilă să se gîndească la Marci şi la Luna, nu în

această clipă.

În starea ei de amorţeală, gîndul îi fugi la Sam. Cît de puternic putea fi! Oare de ce cu numai trei săptămîni în urmă îşi închipuise ca era spaima cartierului? Se întîmplaseră atîtea

între ei încît pierduse noţiunea timpului; i se părea că îl ştia de luni de zile.

Legătura lor dura de o lună, şi peste cîteva săptămîni aveau să se căsătorească. Nu-i venea să creadă că

face o mişcare atît de pripită, dar avea un sentiment plăcut. S *a m* părea omul potrivit. Nu se arătase pripită în cazul celor trei logodne anterioare şi toate trei se sfîrşiseră prost. La naiba cu precauţia;

se va mărita cu Sam Donovan.

Erau atîtea de făcut, atîtea detalii de rezolvat. Slavă Domnului că exista Shelley. Ea era aceea care se ocupa de tot, de locaţie, meniu, muzică, flori, invitaţii,

construirea unui cort special. Shelley discutase deja cu mama lui Sam şi cu sora cea mare a acestuia, Doro, implicîndu-le şi pe ele în desfăşurarea pregătirilor. Jaine îşi zise cu tristeţe că nu reuşise să

cunoască nici măcar un membru al familiei lui Sam. Moartea lui Marci şi înmormîntarea acesteia, şi apoi decesul Lunei nu-i dăduseră ocazia s-o facă. Era fericită ştiind că Sam le vorbise părinţilor

despre eveniment înainte de telefonul lui Shelley, altfel şocul ar fi fost poate şi mai mare.

Soneria o trezi din reverie. Oftă şi se uită la Shelley, care nu schiţa nici o mişcare.

— Nu te duci să

vezi cine sună la uşă?

— Nici gînd. Probabil e vreun reporter.

— Poate că a venit Sam,

— Sam ar fi dat telefon... Oh, am deconectat aparatele. La naiba,

mormăi Shelley, aşezînd cartea cu faţa în jos pe măsuţa aflată între cele două scaune. Am ajuns la o parte foarte interesantă. Mi-ar plăcea să pot citi măcar o dată o carte fără să fiu deranjată. Dacă n-o

fac copiii, atunci o face telefonul. Dacă nu-i telefonul, atunci e soneria. Stai să vină şi clipa cînd tu şi Sam veţi avea copii, o avertiză ea, în timp ce se îndrepta spre uşă.

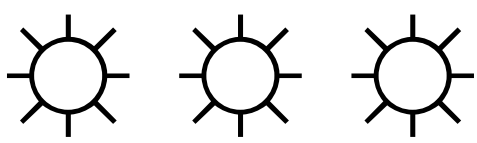

Sam oscila între înjurături şi rugăciuni, în timp ce făcea slalom printre maşini, cu luminile de averizare clipind neîncetat. Acasă la Shelley nu răspundea nimeni. Îi lăsase un mesaj pe

robot, dar se întreba unde ar putea fi. Jaine n-ar fi plecat nicăieri fără să-l anunțe, nu în circumstanțele actuale. În viața lui nu fusese mai speriat. Trimisese deja mașinile de patrulare spre casa

lui Shelley, şi spera să nu fie mult prea tîrziu.

Îşi aminti numărul de mobil al lui Jaine. Manevrînd volanul cu o singură mînă, cu pedala de accelerație presată pînă la podea, apăsă pe tasta de formare

rapidă a numărului lui Jaine. Aşteptînd să se producă legătura se ruga în gînd.

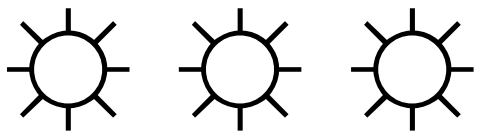

Poarta din bare de fier zăngăni. Gardul care împrejmuia piscina avea o înălţime de opt

picioare şi era construit din lemn. Speriată, Jaine sări în picioare şi privi nelinişţtită în jur.

— Jaine!

Nu-i venea să creadă. Leah Street zgîlţîia înnebunită poarta.

— Leah! Ce s-a

întîmplat? E vorba de T.J.?

Jaine sări de pe scaun şi o porni în fugă spre poartă. Inima stătea să-i sară din piept, atît de mare era panica ce o cuprinsese.

Leah clipi, ca şi cum ar fi fost

surprinsă de întrebarea lui Jaine. Privirea ei stranie şi intensă se concentra asupra lui Jaine.

— Da, despre T.J. e vorba, spuse ea, zgîlţîind încă o dată poarta. Deschide!

— Ce se petrece? E teafără?

Jaine se opri brusc în faţa porţii, dîndu-şi seama că nu avea cheia.

— Deschide poarta, repetă Leah.

— Nu pot, nu am cheia! Am s-o chem pe Shelley... în clipa în care se întoarse cu spatele, Leah o

apucă de braţ printre barele de fier.

— Hei!

Trezită din starea de panică, Jaine se eliberă şi se răsuci spre Leah.

— Ce dracu'...

Cuvintele i se opriră în gît. Mîna

pe care Leah o strecurase spre ea era pătată de sînge, ca şi fusta. Femeia se lipi şi mai mult de poartă.

Instinctul o determină pe Jaine să facă un pas înapoi.

— *Deschide*

poarta asta blestemată! **şuieră Leah, zgîlţîind-o cu ajutorul mîinii stîngi precum un cimpanzeu furios închis într-o cuşcă. Părul răvăşit şi blond îi flutura în jurul obrajilor.**

Privirea lui Jaine

se muta de la petele de sînge la părul acela blond. Remarcînd strălucirea stranie din ochii lui Leah şi chipul schimonosit, simţi că înţepeneşte.

— Căţea ucigaşă! şuieră ea aproape în

şoaptă.

Leah se mişcă rapid precum un şarpe. Îşi ridică braţul drept şi, strecurîndu-l printre barele porţii, aruncă ceva în direcţia capului lui Jaine. Jaine se dădu înapoi, pierzîndu-şi

brusc echilibrul, şi făcu cîţiva paşi împleticiţi înainte de a cădea. Răsucindu-se pe o parte în momentul căderii, aterizã pe şold. Mînată de adrenalinã, sari imediat în picioare fără a se lăsa pradă

durerii pe care i-o provocase căderea.

Leah încercă s-o lovească din nou cu un levier. Jaine se îndepărtă şi mai mult de poartă şi strigă:

— Shelley! Cheamă poliţia! Repede!

Telefonul mobil aflat pe scaun începu să sune. Ea se uită involuntar în direcţia lui, iar Leah, într-un acces de nebunie, începu să lovească poarta cu levierul. Metalul se îndoi sub forţa loviturilor şi lacătul

cedă.

Leah deschise poarta. Chipul îi era desfigurat de ură.

— Eşti o tîrfă, şuieră ea, ridicînd levierul. Eşti o tîrfă desfrînată şi vulgară care nu merită să trăiască.

Neîndrăznind să-

şi ia ochii de la Leah, Jaine se mişcă într-o parte, încercînd să interpună unul din scaunele din lemn între ea şi Leah. Petele de sînge de pe mîna şi de pe hainele lui Leah îi spuneau că T.J.

murise.

Jaine ajunsese la un pas de marginea piscinei. Îşi modifică rapid poziţia.

Shelley ieşi afară din casă, palidă la faţă, ţinînd în mînă una din bîtele de baseball ale lui

Nicholas.

— Am anunţat poliţia, spuse ea, cu vocea tremurătoare, privind-o fix pe Leah, precum o mangustă ce se holbează la o cobră. Şi precum o cobră, Leah îşi mută atenţia la Shelley.

Nu, se gîndi Jaine, cuvîntul apărînd în mintea ei precum o şoaptă sfîşietoare. Nu şi Shelley.

— Nu!

Strigătul explodă din gîtlejul ei în timp ce îşi simţi trupul străbătut de

un fior fierbinte de furie căruia pielea nu-i mai putea face față. În fața ochilor ei se formă un cerc de culoare roşie, în centrul căruia se afla Leah. Jaine nu putea înainta, dar o determină pe Leah să-şi concentreze

atenţia asupra ei, ţinînd levierul ridicat.

Shelley aruncă bîta de baseball, încercînd să creeze o diversiune. Bîta din lemn o lovi pe Leah în umăr. Aceasta scoase un strigăt plin de

mînie, însă nu scăpă levierul, ci aruncă, lovind-o pe Shelley peste stern. Shelley urlă de durere şi căzu pe burtă. Leah ridică bara grea de metal, pregătindu-se să o izbească în cap, moment în care Jaine se năpusti

asupra ei cu o forţă dublată de furia pe care o resimţea.

Leah era mai înaltă şi mai corpolentă. Ea reuşi să evite atacul lui Jaine şi o lovi peste spate cu levierul. Cum Jaine se afla mult prea aproape

de ea, lovitura nu avu efectul dorit. Leah se cabra, recuperîndu-şi echilibrul, şi o împinse pe Jaine cît-colo. Apoi făcu doi paşi rapizi spre ea. Shelley îşi adună forţele şi se repezi şi ea înainte.

Piciorul lui Jaine alunecă brusc peste marginea piscinei şi, asemenea unor piese de domino, toate trei se prăbuşiră în apă.

Agăţîndu-se unele de altele, luptîndu-se, ieşiră la suprafaţă. Leah

ţinea încă levierul în mînă, dar apa o împiedica să-l manevreze. În plus, era în inferioritate numerică. Se smuci sălbatic, încercînd să se elibereze.

Jaine nu avusese timp să inspire înainte de a se

scufunda. Plămînii o ardeau, în timp ce încerca să nu înghită apă. Reuşind să se desprindă, ţîşni la suprafaţă, pentru a inspira. Cînd privi în jur, nu le văzu nici pe Shelley, nici pe Leah. Jaine trase

adînc aer în piept şi se scufundă din nou. Lupta le purtase în partea mai adîncă a piscinei. Ea văzu bulele de aer, formele lor contorsionate şi fusta lui Leah care plutea în jurul lor. Cu o mişcare

energică a picioarelor, ţîşni în direcţia celor două femei.

Leah o strîngea de gît pe Shelley cu un braţ. Furioasă, Jaine îşi înfipse mîna în părul lui Leah şi o trase în spate cu toată forţa de care

era capabilă, obligînd-o să-i dea drumul lui Shelly.

Leah se răsuci şi îşi înfipse o mînă în gîtul lui Jaine, strîngînd cu toată forţa.

Presiunea incredibilă o făcu pe Jaine să icnească, şi

apa îi năvăli în gură. Ea îşi ridică ambele picioare şi o izbi pe Leah în stomac, împingînd-o. Unghiile acesteia îi brăzdară gîtul, dar reuşi să scape din strînsoare.

Shelley reveni şi o împinse pe Leah

spre fundul piscinei. Jaine se apropie prin apă pentru a adăuga forţa ei la cea exercitată de Shelley, împingînd şi luptîndu-se, neîndrăznind să se îndepărteze, deşi simţea nevoia de aer. Mîinile lui Leah

se agăţară de bluza ei, însă zbaterile lui Leah deveniră din ce în ce mai slabe. Ochii ieşiţi din orbite se holbau la ele prin apa limpede pînă deveniră lipsiţi de expresie.

Stropii de apă explodară deasupra

lor. Epuizată, Jaine întoarse capul şi dădu cu ochii de o umbră neagră, apoi de alta, care se apropiau grăbite printr-o ploaie de bule. Două mîini puternice o smulseră din strinsoarea lui Leah,

în timp ce alte două o trăgeau la suprafaţă, Jaine observă cum picioarele goale ale surorii sale loveau apa, şi încercă să o urmeze, însă fusese prea multă vreme privată de aer şi nu mai avu puterea s-o

facă. Simți cum alunecă spre fundul piscinei, însă unul dintre polițiști o apucă zdravăn, îndreptîndu-se cu mișcări rapide spre suprafață, spre aerul dătător de viață.

Era pe jumătate afară din piscină.

Icni, tuşind convulsiv şi încovoindu-se pentru a permite aerului să treacă prin gîtlejul ei umflat. Auzi horcăielile lui Shelley şi pe poliţişti vorbind simultan, dar

cuvintele se amestecau ilogic în mintea ei. Oamenii se învîrteau de colo-colo. Cineva sări în apă. Picăturile săltară în lumina orbitoare a soarelui, stropindu-i fața.

Apoi apăru Sam, cu un chip incredibil

de alb, şi o aşează pe marginea bazinului, strîngînd-o cu putere în braţe.

— Nu intra în panică, spuse el pe un ton liniştitor. Vocea îi era sigură, însă braţele îi tremurau. Poţi să respiri. Nu te agita.

Respiră lent. Uşor, iubito. Aşa. Respiră normal şi uşor.

Jaine îi urmă sfaturile. Încetul cu încetul se relaxa şi începu să respire normal. Slăbită, îşi sprijini capul pe pieptul lui şi îi atinse braţul, pentru

a-l asigura că e conştientă.

— N-am reuşit să ajung la timp, spuse el necăjit. Doamne, n-am fost în stare să ajung la timp. Am încercat să te sun, dar nu mi-ai răspuns. ***De ce n-ai ridicat afurisitul***

ăla de telefon?

— Reporterii sunau întruna, oftă Shelley. Eu am deconectat telefoanele.

O sută de sirene păreau că străpung aerul, sunetul lor reverberînd în urechile lui Jaine.

Apoi se auzi un şuierat prelung şi, un minut mai tîrziu, medicii îmbrăcaţi în halate albe se adunară în jurul ei şi al lui Shelley, smulgînd-o din braţele ocrotitoare ale lui Sam.

— Nu, aşteptaţi!

Strigătul lui Jaine sună stins.

Sam le făcu semn medicilor să se oprească şi o strînse iarăşi în braţe.

— T.J.? reuşi ea să întrebe, în timp ce lacrimile îi inundau faţa.

— Trăieşte, spuse

Sam, cu o voce sufocată de emoţie. M-au anunţat în timp ce veneam încoace. Au găsit-o la serviciu, într-un depozit.

Ochii lui Jaine puseră întrebarea care trebuia pusă. Sam ezită.

— E rănită, iubito. Nu ştiu cît de grav, dar important e că trăieşte.

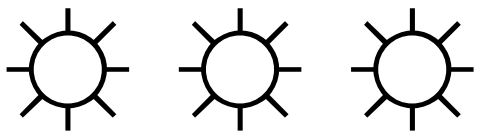

Sam nu aşteptă să vadă cum corpul lui Leah – Corin Lee – era scos din piscină. Ofiţerii aflaţi acolo

se puteau ocupa de tot, mai ales că nu era jurisdicţia sa. El avea lucruri mult mai importante de făcut, cum ar fi, de exemplu, să stea alături de Jaine. Cînd ea şi Shelley au fost duse la spitalul din localitate, el le-a

urmat în camioneta sa.

După ce se asigură că spitalul îl va anunța pe Al, Sam se rezemă cu spatele de un perete. Ca polițist, jurase că va lupta împotriva infractorilor, dar nu

fusese capabil s-o protejeze pe femeia pe care o iubea mai mult decît orice pe lumea asta. Ştia că nu va uita niciodată acel sentiment de groază neputincioasă de care se simţise cuprins în timp ce

gonea pe străzi, conştient că ar putea fi prea tîrziu, că nu va ajunge la timp ca s-o salveze pe Jaine.

Reuşise să pună piesele acelui puzzle cap la cap, dar asta se întîmplase mult prea tîrziu pentru a

le mai scuti de suferinţă pe ea şi pe T.J.

Starea lui T.J era critică. După cum declarase Bernsen, singurul lucru care contribuise la salvarea ei fusese faptul că, în cădere, se răsucise astfel

încît capul îi fusese protejat parţial de un scaun de birou. Ceva anume trebuie că o speriase pe Leah înainte de a-şi duce treaba la bun sfîrşit, şi plecase în căutarea lui Jaine.

Sam tocmai se prăbuşea într-un

scaun inconfortabil din plastic aflat în sala de aşteptare, cînd Bernsen îşi făcu apariţia.

— Iisuse, ce coşmar! spuse Roger, lăsîndu-se să cadă pe scaunul de lîngă Sam. Am înţeles că au suferit

răni minore. De ce durează atît de mult?

— Bănuiesc că nimeni nu se grăbeşte. Lui Shelley – sora lui Jaine – i s-a făcut o radiografie toracică. Acum examinează gîtul lui Jaine. Asta-i tot ce

ştiu. Am fost cît pe-aci s-o dau în bară, Roger. N-am reuşit să fac legătura înainte de a fi prea tîrziu şi n-am putut să ajung la Jaine în timp util.

— Hei, ai priceput cum stau lucrurile, şi ai trimis acolo pe

alţii. T.J. e în viaţă, ceea ce nu ar fi fost posibil dacă n-ar fi găsit-o în timp util. Băieţii în uniformă au reuşit să le scoată pe femei din piscină cînd mai aveau puţin şi se înecau. Dacă nu i-ai fi alertat tu, dacă nu

i-ai fi trimis acolo... Roger făcu o pauză şi apoi continuă: După opinia mea, ai făcut o treabă al naibii de bună.

Medicul de la Urgenţe ieşi în sfirşit din sala unde se afla Jaine.

— O vom interna

pentru a o ține sub observație în cursul nopții, spuse el. Gîtul ei e vînăt și umflat, dar laringele nu a fost afectat, iar clavicula este intactă. În aceste condiții, recuperarea va fi una totală. O

internăm doar ca o măsură de precauţie.

— O pot vedea? întrebă Sam.

— Desigur. Oh... sora ei are două coaste rupte, dar şi ea este în regulă. Se pare că a fost vorba de o luptă pe cinste.

— A fost, spuse Sam şi intră în sala de tratamente.

Jaine era întinsă pe o masă de consultaţie acoperită cu vinilin. Ochii îi străluciră în clipa cînd îl văzu, şi cu toate astea nu rosti nici un cuvînt,

expresia de pe chipul ei vorbea de la sine. Ea întinse mîna şi Sam i-o strînse uşor.

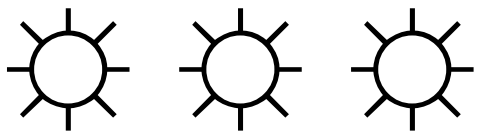

Douăzeci de ore mai tîrziu, T.J. reuşi să întredeschidă un ochi umflat şi să-şi mişte degetele doar

atît cît să îl strîngă pe Galan de mînă.

CAPITOLUL 29

— Nu-mi vine să cred că nu i-ai anunţat pe părinţii tăi, spuse T.J. Vocea îi era încă slabă şi uşor tremurată, dar vorbea destul de clar. Să *zicem* că *tu* nu le-ai spus, dar

nu-mi vine să cred că n-au facut-o nici Shelley şi nici David. Cum să nu le povesteşti părinţilor că cineva a încercat să vă ucidă şi pe tine şi pe Shelley, şi că aproape a reuşit?

Jaine îşi frecă nasul.

— Îți amintești că atunci cînd erai copil făceai tot posibilul ca părinții tăi să nu afle că ai dat de necazuri? A fost ceva de felul ăsta. Acum s-a terminat. Tu ești vie, iar eu și Shelley sîntem în regulă, și

nu mai vreau să vorbesc despre asta. Toată această mediatizare m-a scos din minți. Apoi a fost înmormîntarea Lunei la care a trebuit să asist, şi nu m-am putut ocupa de nimic

altceva.

T.J. îşi răsuci capul cu grijă, pentru a privi afară pe fereastră. Ieşise de o săptămînă de la terapie intensivă şi începea să-şi revină, dar mare parte din evenimentele ultimei săptămîni

aveau să rămînă definitiv pierdute pentru ea. Nu îşi mai amintea nimic în legătură cu ziua în care avusese loc atacul, astfel că nimeni nu ştia cu exactitate ce se petrecuse atunci. Sam, împreună cu

detectivul Bernsen, avansaseră o teorie, dar nimeni nu putea şti nimic cert.

— Mi-aş fi dorit să pot participa la înmormîntarea Lunei, spuse T.J. cu amărăciune.

Jaine nu comentă, dar ridică

încet din umeri. *Nu, sigur nu ți-ai fi dorit asta,* se gîndi ea. Nimeni nu şi-ar dori să aibă parte de asemenea amintiri.

Trecuseră două săptămîni, dar în fiecare noapte se trezea brusc dintr-un somn agitat,

asudată toată, cu inima bătîndu-i nebuneşte din pricina unui vis îngrozitor pe care nu putea să şi-l amintească.

Sam avusese şi el parte de cîteva nopţi proaste, mai ales la început. Era

necăjit din pricină că nu el reuşise să o salveze. Totul dură pînă într-o seară cînd ea intră la duş, îşi vîrî capul sub jetul de apă şi începu să strige:

— Ajutor, ajutor, mă înec!

De fapt, se

străduise să strige, dar gîtul ei era încă rănit şi umflat, iar Sam declarase că ţipătul ei semănase cu un orăcăit de broască. El trăsese perdelele de la duş şi rămăsese locului privind-o cum îşi scutura părul ud.

— Tu îți bați joc de mine?

— Mda, spuse ea, vîrîndu-şi din nou capul sub jetul de apă.

Sam opri apa, o pocni peste fundul gol suficient de tare încît s-o facă să spună un „Hei" plin

de indignare, după care o îmbrăţişa şi o trase afară din cadă.

— Va trebui să plăteşti pentru asta, mormăi el, grăbindu-se spre pat.

— Oh, da?

Goală şi cu pielea udă, ea se undui

provocator, arcuindu-şi spatele şi-l întrebă:

— La ce te-ai gîndit?

— La asta, spuse el, sărutînd-o cu pasiune.

Mai mult decît orice, atitudinea lui o ajutase să treacă

peste traumă. El nu o răsfăţase. O iubise, îi dăduse curaj, făcuse dragoste cu ea, astfel încît încet, încet Jaine ajunse din nou să rîdă.

Pe T.J. o vizitase zilnic. T.J. începuse deja recuperarea

fizică pentru a putea depăşi mai uşor urmările loviturii primite în cap. Vorbirea era încă nesigură, dar cu fiecare zi care trecea făcea progrese.

Galan fusese permanent alături de ea, iar

devoţiunea ce i se citea în priviri spunea că problemele mariajului lor rămăseseră undeva în urmă.

— Să revenim la părinţii tăi, spuse T.J. Le vei povesti totul astăzi, cînd te

vei duce la aeroport să-i întîmpini?

— Nu imediat, spuse Jaine. Mai întîi va trebui să le fac cunoştinţă cu Sam. Şi să discutăm despre nuntă. Va trebui ca Shelly să fie cu mine atunci cînd le vom povesti.

— Ar fi bine să o faci înainte ca ei să ajungă acasă, pentru că vecinii se vor grăbi să treacă direct la subiect în clipa cînd vor observa că s-au întors.

— Bine, bine, am să le spun.

T.J. zîmbi.

— Şi spune-le că vor fi nevoiţi să-mi mulţumească pentru faptul că ţi-am întîrziat nunta cu o săptămînă. Vor avea timp să se odihnească.

Jaine pufni. Era adevărat, amînarea

nunții cu o săptămînă i-ar fi permis lui T.J. să participe la eveniment, chiar dacă o va face stînd într-un scaun cu rotile. Ea însă se îndoia că tatăl său îi va mulțumi. Lui i-ar fi convenit ca nunta

să aibă loc imdiat, pentru a nu fi obligat să îndure atîta agitaţie.

Jaine se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Am întîlnire cu Sam peste o oră. Se aplecă şi o sărută pe T.J. pe obraz. Ne

vedem mîine.

Galan intră pe uşă purtînd în braţe un buchet imens de liliac.

— Exact la ţanc, spuse Jaine, făcîndu-i cu ochiul în timp ce trecea repede pe lîngă el.

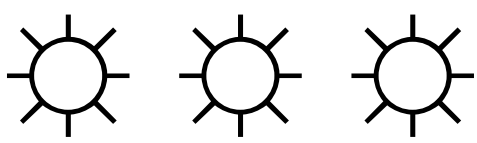

— Da, spuse J. Clarence Cosgrove, îmi amintesc foarte bine de Corin Street. A fost o situaţie tare stranie, dar noi n-am putut face nimic. Nici n-am ştiut că de fapt Corin era fetiţă pînă n-a ajuns la vîrsta

pubertății. Oh, sexul ei era menționat în certificatul său de naștere, desigur, dar cine se uită la amănunte de genul acesta? Mama ei a declarat că e băiat, așa că noi... am luat-o ca atare.

— A fost educată

ca un băiat?

Sam se afla la biroul său, cu picioarele rezemate de un sertar întredeschis şi cu telefonul lipit de ureche.

— Din cîte ştiu eu, mama nu s-a comportat niciodată

ca şi cum Corin ar fi fost fată. Corin era un copil tare rău. Tare rău, repetă domnul Cosgrove. Avea tot timpul probleme cu disciplina. A ucis un animal care aparţinea şcolii, însă doamna Street

n-a vrut în ruptul capului să accepte că ar fi făcut una ca asta. A declarat, destul de des şi în gura mare, că băieţelul ei era perfect.

Bingo, îşi spuse S a m . *Bărbatul Perfect.* Ăsta fusese

motivul care o făcuse pe Corin Lee Street să acţionase precum o bombă cu efect întîrziat. Nu conţinutul listei fusese problema, ci mai degrabă titlul acesteia pe care ea îl considerase intolerabil.

— Ea a luat-o pe Corin de la şcoala pe care o conduceam, continuă domnul Cosgrove. Dar m-am străduit mereu să aflu ce se întîmplă cu copilul. Problemele de comportament s-au agravat, cu trecerea

anilor. Cînd a împlinit cincisprezece ani, Corin şi-a ucis mama. Mi-aduc aminte că a fost vorba de o crimă cu violenţă. Corin a petrecut mai mulţi ani într-un sanatoriu de boli

mentale, dar n-a fost niciodată acuzată de crimă.

— Crima a avut loc acolo, în Denver?

— Da, chiar aici.

— Vă mulţumesc, domnule Cosgrove. Mi-aţi clarificat multe aspecte

nelămurite.

După ce puse receptorul în furcă, Sam începu să bată cu creionul în birou, reflectînd la cele aflate despre Corin Lee Street. Intrase în sanatoriul de boli mentale sub numele de Corin, dar ea îşi

zicea Leah – un nume ales evident datorită potrivirii sale cu „Lee". Devenise o femeie extrem de instabilă şi periculoasă, abuzată psihic şi fizic de către propria-i mamă, Pînă la urmă,

violența care i-a perturbat constant viața a scăpat definitiv de sub control. Psihiatrii puteau să se contrazică în privința priorității factorului determinant – abuzul sau

personalitatea agresivă, însă lui Sam nu-i păsa. El voia doar să-şi formeze o imagine clară în legătură cu femeia care fusese în stare să producă un asemenea dezastru.

După discuţia sa

cu Cosgrove, directorul şcolii medii unde studiase Corin, el telefonă la poliţia oraşului Denver şi reuşi în cele din urmă să stea de vorbă cu detectivul care investigase crima oribilă a cărei

victimă fusese doamna Street. Corin o bătuse pe mama ei cu un lampadar pînă ce aceasta îşi dăduse sfîrşitul; apoi turnase alcool pe faţa femeii şi îi dăduse foc. În clipa cînd descoperiseră

cadavrul, Corin era incoerentă şi cu mintea puternic alterată. În consecinţă, a fost internată într-un sanatoriu de boli mentale unde a stat timp de şapte ani.

Mai multe amănunte obţinu

Sam din partea psihiatrului care se ocupase de Corin. Aflînd despre moartea lui Corin şi despre circumstanţele acesteia, femeia oftă şi spuse:

— A fost externată împotriva

voinţei mele. Totuşi, ea a reacţionat mult mai bine decît m-aş fi aşteptat, deoarece au trecut destui ani înainte ca starea ei să se deterioreze. Atunci cînd se afla sub efectul medicaţiei, era

cooperantă, dar – urăsc să folosesc aceste categorisiri, oricît de exacte ar fi ele – psihotică. După părerea mea, era o chestiune de timp ca ea să ucidă din nou. Avea toate simptomele clasice.

— Cum de şi-a

schimbat numele din Corin în Leah?

— Corin era numele bunicului ei din partea mamei. Mama ei refuza pur şi simplu să accepte că avea un copil de sex feminin. Femeile erau... „nevolnice" şi

„murdare", aşa le caracteriza şi Corin. Doamna Street i-a dat lui Corin un nume de băiat, a educat-o ca atare, a îmbrăcat-o ca pe un băiat, şi a spus tuturor că are un fiu. Cînd Corin comitea o greşeală

minoră, chiar şi atunci cînd era foarte mică, mama ei o bătea, o lovea cu piciorul sau o încuia în spaţii întunecoase. Apoi a ajuns la vîrsta pubertăţii, iar în clipa aceea s-a dezlănţuit iadul,

metaforic vorbind. Doamna Street nu putea accepta transformările suferite de trupul lui Corin. Menstruaţia era cea care o necăjea în mod special.

— Sînt convins, spuse Sam, simţind

cum i se face pur şi simplu greaţă ascultînd litania atîtor abuzuri.

— După pubertate, ori de cîte ori Corin comitea o greşeală, era pedepsită de o manieră cu implicaţii sexuale.

Detatiile le las la discreţia propriei dumneavoastră imaginaţii.

— Mulţumesc, spuse Sam sec.

— Îşi detesta propriul trup, detesta sexualitatea feminină. Cu ajutorul terapiei şi a

medicaţiei, a reuşit în cele din urmă să dezvolte o personalitate feminină mai degrabă rudimentară, alegîndu-şi singură numele de Leah. S-a străduit din greu să devină femeie. Cu

toate astea, n-am sperat niciodată că va avea parte de o relaţie sexuală normală sau o relaţie normală de oricare alt tip. A învăţat cîteva maniere specific feminine, iar medicaţia i-a ţinut

sub control izbucnirile violente, dar simţul realităţii i-a fost serios perturbat. Sînt cu adevărat surprinsă de faptul că a fost capabilă să aibă acelaşi loc de muncă mai mulţi ani la rînd. Mai doriţi să

aflaţi şi alte detalii?

— Nu, cred că mi-aţi răspuns deja la toate întrebările.

Sam fusese nevoit să afle. Dacă Jaine va dori să afle, atunci el va avea răspunsurile pregătite, însă pînă acum nu-i adresase

nici măcar o singură întrebare în privinţa lui Leah Street.

Poate că era un lucru bun. O ştia pe Jaine ca pe o luptătoare, dar fusese surprins să constate cu cîtă încrîncenare luptase ca să-şi revină. Nu

se lăsase deloc învinsă de Leah Street.

Îşi privi ceasul şi constată că era în întîrziere.

— La dracu', mormăi el.

Jaine l-ar trimite la plimbare fără menajamente dacă

ar întîrzia la întîlnirea de la aeroport cu părinţii ei. Avea cîteva veşti importante pentru ea, veşti care nu sufereau amînare, şi nu voia ca ea să fie nervoasă în momentul cînd el i le va aduce la

cunoştinţă.

Conduse ca un nebun pînă la casa părinţilor ei. Cum ei patru, şi bagajul aferent celor şase săptămîni n-ar fi încăput nici în Viperul ei, dar nici în camioneta tui, trebuiau să se

deplaseze la aeroport cu Lincolnul mamei ei. Jaine era deja instalată pe locul şoferului, în clipa în care el opri şi coborî repede din camionetă.

— Ai întîrziat, spuse ea, făcînd

roţile să scrîşnească imediat ce fundul lui atinse scaunul.

Sam întinse mîna după centura de siguranţă.

— O să ajungem, spuse el încrezător.

Cu Jaine la volan, n-avea nici cel mai mic dubiu. Poate că

trebuia să o avertizeze în privinţa vitezei, se gîndi el, dar renunţă în aceeaşi clipă.

— Îţi aminteşti de interviul pe care l-am dat pentru slujba aceea guvernamentală, acum cîteva

săptămîni?

— Ai obţinut slujba.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Altfel ce rost avea să aduci vorba despre ea?

— Am învăţat într-o academie de poliţie

guvernamentală, şi nu e necesar să reiau pregătirea. Pot să activez deja ca detectiv. Problema e alta, va trebui să mă transfer.

— Şi? Jaine îşi dădu ochii peste cap.

— Nu face asta!

Fii atentă la drum.

— Sînt atentă!

— Nu te deranjează că va trebui să ne mutăm? Tocmai ţi-ai cumpărat o casă,

— Ceea ce m-ar deranja ar fi ca tu să locuieşti într-un oraş, iar eu în altul.

Ar fi o mizerie.

Oh, Doamne, asta era expresia lui favorită. Ajunseră la aeroport în timp record. În vreme ce se îndreptau grăbiți spre poarta destinată sosirilor, ea spuse:

— Nu uita, tata

suferă de Parkinson, aşa că dacă-i va tremura mîna, asta este explicaţia.

— N-am să uit, spuse el, ţinînd pasul cu ea.

Ajunseră în dreptul porţii exact cînd pasagerii începuseră să iasă.

Părinţii ei îşi făcură apariţia printre primii. Jaine le făcu semn şi porni alergînd în direcţia mamei ei pe care o îmbrăţişa, aşa cum procedă şi cu tatăl ei.

— El e Sam! spuse ea trăgîndu-l mai în

față. Părinții ei aflaseră deja de căsătoria lor rapidă, astfel că mama ei îl îmbrățișa.

Tatăl lui Jaine întinse spre el mîna dreaptă care tremura foarte tare.

— Poftim, spuse el. Tu o să mă ții de

mînă pînă mă ocup de tremuratul ăsta.

Sam izbucni în rîs. Mama lui Jaine spuse:

— Lyle! Ce naiba!

— Ce? întrebă el, părînd ofensat de reproşul ei. Dacă nu pot glumi pe seama lui, atunci ce rost

mai are să îl am?

În ochii albaştri, strălucitori, Sam zări acel licăr care-i demonstra că Jaine era o aşchie care nu sărise departe de trunchi.

— Avem o mulţime de noutăţi, spuse Jaine,

agăţîndu-se de braţul mamei. Trebuie să-mi promiteţi că nu vă veţi enerva.

Precis că vor ţine seama de cererea ei, îşi zise Sam zîmbind ironic.

— Atîta vreme cît nu mi-ai distrus

maşina, totul e în regulă, spuse Lyle Bright.

SFÎRŞIT

1] Cărămidă (în lb. engl.)

.).

2] *Hammerhead shark* — in-ciocan (în lb. engl.) (n. tr.).